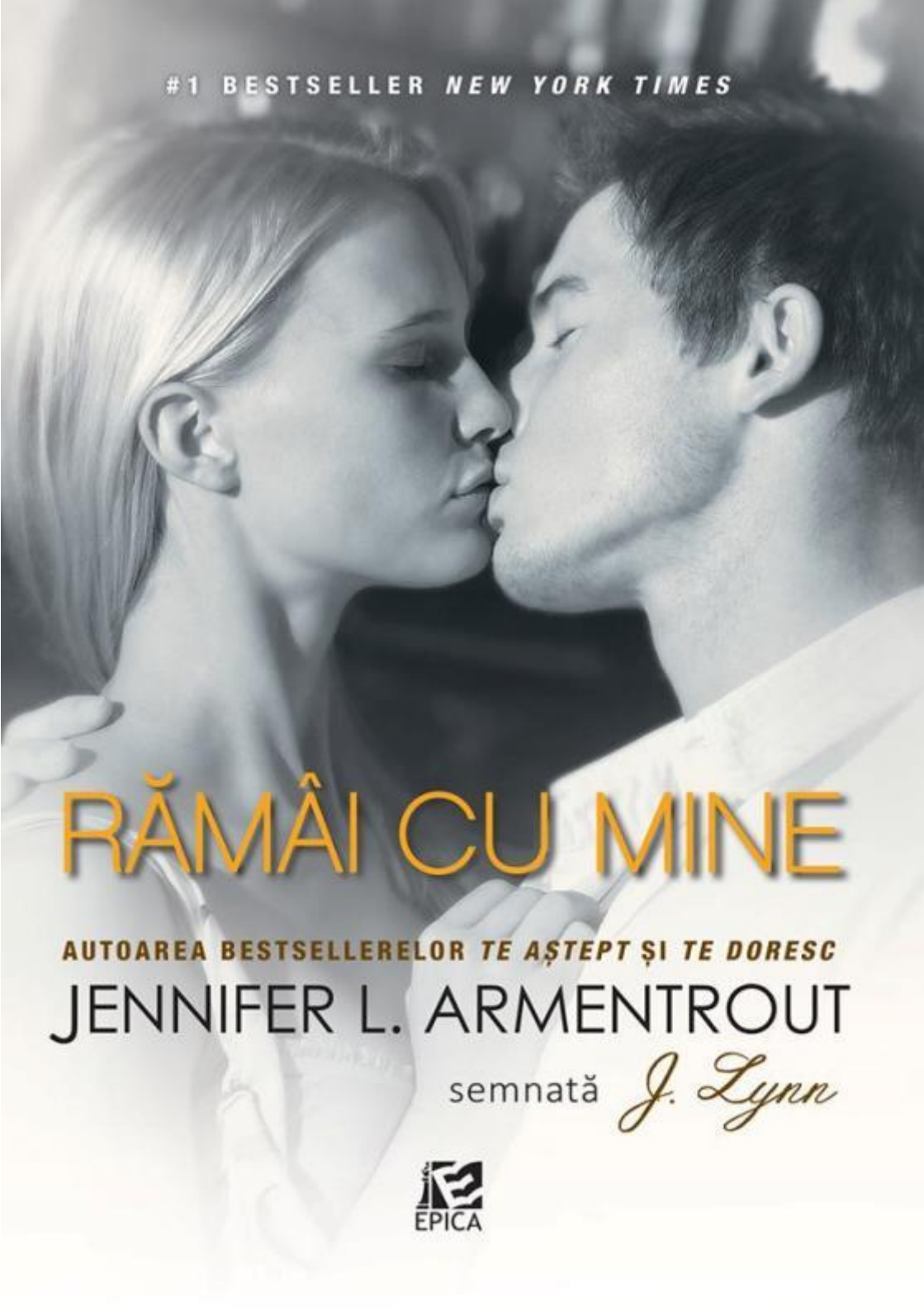
#1 BESTSELLER NEW YORK TIMES
RĂMÂI CU MINE
AUTOAREA BESTSELLERELOR TE AȘTEPT ȘI TE DORESC
JENNIFER L. ARMENTROUT
semnată J. Lynn
EPICA

JENNIFER L. ARMENTROUT

RĂMÂI CU MINE

Titlul în engleză:
Stay With me

Traducator: Adrian Deliu
Colectia: EpicLove

Editura: **Epica**
2015

ISBN13: 9786068754000

UNU

Brigada tipilor trăsnet mă înconjurase.

Multă lume credea că Brigada tipilor trăsnet e doar un mit. Nimic mai mult decât o legendă din campus, cam ca povestea despre regina balului care s-a aruncat pe fereastra căminului din cauză că se îndopase cu LSD sau cu crack[1], sau a căzut când era la duș și și-a spart căpățâna, sau ceva asemănător. Cine știe? Povestea se schimba de fiecare dată când o auzeam, însă, spre deosebire de gagica răposată care cică ar bântui prin Gardiner Hall, Brigada tipilor trăsnet era o chestie reală, vie și însufleţită; mai precis vorbind, câteva chestii.

Câteva chestii *trăsnet*.

Se întâmpla rar în prezent să-i vezi pe toţi împreună, de-aia au și devenit un soi de legendă, dar, măiculiță, când se adunau cu toţii, erau ditamai delicatesa pentru ochi. Și probabil că eram mai aproape de perfecţiune decât aș putea ajunge vreodată în viaţă: cu asta și cu miraculosul fond de ten Dermablend, care aproape că-mi acoperea cicatricea de pe față.

Eram toți grămadă în apartamentul lui Avery Morgansten. După pietroiul de pe inelarul ei, părea să fi înaintat considerabil pe drumul schimbării numelui de familie și, cu toate că n-o cunoșteam prea bine – de fapt,

---

[1] *Crack cocaine* - cocaină pură ce poate fi fumată.

nu cunoșteam prea bine pe nimeni, cu excepția Teresei – , mă bucuram pentru ea. Ori de câte ori îmi era în preajmă, se purta foarte frumos. Uneori putea să fie un pic mai tăcută și părea să se retragă în propriile-i gânduri, dar oricine își dădea seama că ea și logodnicul ei, Cameron Hamilton, erau profund îndrăgostiți, după felul în care se priveau.

Așa cum o privea el și acum, de parcă n-ar mai fi existat altă femeie pe lume. Chiar dacă stăteau împreună, Cam pe canapea, iar Avery pe genunchii lui, ochii ăștia albaștri, strălucitori, o fixau cu privirea, în timp ce ea râdea de nu știu ce chestie spusese sora lui, Teresa.

Dac-ar trebui să fac o ierarhie în Brigada tipilor trăsnet, aș zice că președintele ar fi Cam. Nu doar pentru înfățișare, ci și după personalitate. Nimeni nu se simțea stingher, sau pe dinafară, în prezența lui. Avea acea... *căldură* total molipsitoare.

În secret, și e o taină pe care fără doar și poate aș duce-o cu mine în mormânt, o invidiam pe Avery. Abia dac-o cunoșteam, dar râvneam la ce era al ei: la tipul trăsnet de superb, care, în același timp, mai era și băiat bun în adevăratul sens al cuvântului, fiind capabil să te facă să te simți în largul tău de față cu el. Lucru rar.

— Mai vrei ceva de băut?

Mi-am sucit puțin capul spre stânga, după care l-am întors la loc, spre vocea lui Jase Winstead, și răsuflarea mi s-a poticnit un pic. Aici îl aveam pe opusul lui Cam: extrem de arătos, dar nu mă făcea nicidecum să mă simt în largul meu când îi întâlneam privirea ochilor de un

cenușiu închis. Cu pielea lui oacheșă, părul șaten lunguț și înfățișarea aproape ireală, de fotomodel, el ar fi fost locotenentul Brigăzii tipilor trăsnet. Era, pe departe, cel mai sexy dintre ei toți și putea să fie super-drăguț, ca și acum, numai că nu era la fel de nonșalant sau de fermecător precum Cam, motiv pentru care Cam se plasa pe locul întâi în top.

— Noo, n-am nevoie, i-am răspuns, ridicând sticla de bere pe jumătate plină, din care tot sorbisem de când ajunsesem aici. Mersi, oricum!

El mi-a zâmbit și și-a văzut mai departe de treabă, încolăcindu-i talia Teresei cu brațele. Ea și-a lăsat capul pe pieptul lui și am văzut cum trăsăturile lui Jase se îndulcesc.

Mda, eram un picuț invidioasă și pe Teresa.

Eu n-am avut niciodată o relație serioasă. N-am avut parte de vreo ieșire cu băieții pe vremea liceului. Cicatricea de pe față îmi era, pe-atunci, mult mai evidentă, astfel încât niciun machiaj miraculos n-ar fi putut s-o acopere... iar copiii de liceu, mda, puteau să se arate necruțători când venea vorba despre defecte extrem de vizibile. Și chiar dacă ar fi fost cineva capabil să treacă peste asta, la cum arăta viața mea pe atunci, n-ar fi fost nici loc, nici timp, pentru o ieșire cu un băiat, darămite pentru o relație.

Pe urmă, a fost Jonathan King. Îmi era coleg la orele de istorie, în anul întâi; un tip cu adevărat drăguț, așa că ne-am cuplat. Din rațiuni evidente, am ezitat să ies cu el atunci când mi-a propus, însă, fir-ar să fie, a insistat, iar

eu, până la urmă, am zis da. Am ieșit împreună de câteva ori, relația noastră a înaintat, așa că el, fiind un tip normal, a făcut o încercare cu mine într-o seară, când eram singuri în camera mea de cămin; eu aveam ridicola convingere că, din moment ce el putuse să treacă peste cicatricea de pe față, ar fi fost capabil să treacă peste orice altceva.

Și m-am înșelat.

Nici măcar nu ne-am sărutat și, al naibii de clar, nici n-am mai ieșit împreună după asta, iar eu n-am pomenit nimănui despre el și despre noaptea aia catastrofală. Nici nu m-am mai gândit la el. Niciodată.

În fine, exceptând momentul de față, fir-ar să fie.

În timp ce priveam cum Brigada tipilor trăsnet se arăta cât se poate de trăsnet, eram pe deplin conștientă de faptul că atracția mea nebunească față de băieți se datora lipsei de... mă rog, de băieți din viața mea.

— Uite-o!

Am ridicat brusc privirea și l-am văzut pe Ollie ocolind canapeaua, cu Brittany, iubita lui, urmându-l îndeaproape și dându-și ochii peste cap atât de evident, încât mi-a trecut prin minte că ar putea să leșine, în timp ce clătina din cap.

Ollie s-a apropiat de măsuță și s-a aplecat, ținând în mâini un soi de broască țestoasă-cutie[2]. Am ridicat din

---

[2] Gen de broaște țestoase, cu denumirea științifică Terrapene, caracterizate prin faptul că plastronul și carapacea sunt strâns închise, conferindu-le un aspect asemănător unor cutii.

sprâncene, văzând cum i se agită picioruşele micuţului. Ce mama...?
— Nu există petrecere fără ca Ollie să-şi scoată la iveală ţestoasa, a comentat Jase şi colţurile buzelor mi s-au arcuit într-un zâmbet.
Cam a scos un oftat, aplecându-se pe lângă Avery.
— Ce naiba faci cu Raphael?
— Greşit, a replicat Ollie, punând ţestoasa pe masă şi îndesându-şi cu o mână după ureche părul blond, lung până la umeri. Ăsta e Michelangelo şi mi se pare destul de aiurea că tu nici măcar nu mai ştii care-i al tău. Probabil că i-ai provocat o depresie lui Raphael.
— Eu am încercat să-l opresc, a zis Brit, încrucişându-şi braţele pe piept.
Ei doi arătau de parcă ar fi ajuns în finala concursului pentru Perechea perfectă de blonzi.
— Dar îl ştiţi cum e...
Da, toată lumea îl ştia cum e.
Ollie era acum la specializare, pregătindu-se să devină medic – surprinzător – însă poznele lui erau la fel de legendare ca şi Brigada tipilor trăsnet. Ollie ar fi aghiotantul locotenentului. Are multe bile albe pentru faptul că vine în Shepherdstown o dată la două weekenduri ca să-şi vadă iubita, ca şi pentru că e un zăpăcit nerușinat.
— După cum vedeţi, i-am confecţionat o lesă nouă, ne-a explicat el, arătând spre ceea ce semăna cu o curea miniaturală, legată în jurul carapacei ţestoasei.
— Vorbeşti serios? a întrebat Cam, holbându-se la el.

— Acum puteți să și plimbați țestoasa, a încuviințat Ollie, pornindu-se să-și demonstreze spusele.
A început să-l conducă pe Michelangelo de-a lungul mesei, făcându-mă să mă întreb dacă Avery și Cam chiar mănâncă pe masa aia.
— E mai bine decât cu sfoara, a adăugat el.
Să plimbi o broască țestoasă? Asta... asta chiar e mai gogonată decât să plimbi o pisică în lesă. M-a umflat râsul.
— Arată ca o curea pentru păpușile Barbie, am zis.
— E o lesă de firmă, m-a corectat el, zvâcnind din buze. Dar, într-adevăr, ideea mi-a venit în timp ce eram în Wal-Mart, trecând prin raionul de jucării.
— Ce căutai în raionul de jucării? l-a luat la rost Teresa, încruntându-se.
— Mda, a susținut-o Jase, scoțând cu greu cuvântul. E cumva vreun lucru pe care voi doi nu ni l-ați spus?
Brit a făcut ochii mari, însă Ollie doar a ridicat din umeri.
— Îmi place să mă mai uit la jucării. Sunt mult mai faine acum decât când eram noi mici.
Afirmația lui a condus spre o discuție aprinsă despre cât de amarnic a fost înșelată generația noastră dacă ai în vedere sofisticarea și înfățișarea fainã a jucăriilor de azi, iar eu am fost nevoită să mă concentrez intens ca să-mi amintesc cu ce fel de jucării m-am jucat. Au fost păpuși Barbie – normal că au fost păpuși Barbie – numai că, în loc de camioane mari și de jocuri de societate, am avut eșarfe satinate și diademe scânteietoare.

După care, deodată, n-am mai avut nimic.
Când ceilalți au început să discute despre planurile lor pentru vacanța de vară, eu am încercat să fiu atentă la locurile în care intenționa fiecare dintre ei să meargă. Cam și Avery aveau să-și petreacă vara în D.C., deoarece Cam reușise să fie cooptat în lotul celor de la United[3]. Eu n-am fost niciodată în D.C., chiar dacă Shepherd nu e prea departe de capitală. Brit și Ollie aveau în plan o nebunie formidabilă. Urmau să plece la o săptămână după terminarea școlii, direct spre Paris, de unde să pornească într-o expediție cu mașina de-a lungul Europei. Ce naiba, eu nici măcar până în New York n-am fost! Teresa și Jase erau în toiul planificării unei minunate vacanțe pe plajele Carolinelor, împreună cu părinții lui și cu fratele lui mai mic. Aveau să închirieze o căsuță pe plajă, iar Teresa nu mai știa să vorbească despre altceva, decât despre cum o să-și scalde ea picioarele în apa oceanului. Eu nici pe plajă n-am ajuns până acum, așa că habar n-am cum e să simți nisipul sub tălpi. Chiar ar fi cazul să umblu mai mult și să am o viață a mea. Pe bune.
Dar nu-i nimic, fiindcă lucrurile astea, inclusiv umblatul hai-hui pe continent împreună cu un tip trăsnet, nu făceau parte din țelurile mele: Cei trei F.

---

[3] D.C. United, echipă profesionistă de fotbal (soccer) din Washington, D.C. (District of Columbia), participantă în campionatul american (Major League Soccer) încă de la înființarea acestuia, din anul 1996.

Finalizarea studiilor de colegiu.
Făurirea unei cariere de asistentă medicală.
Fructificarea perseverenței în urmărirea scopurilor.
Țelurile astea erau benefice. Anoste, dar benefice.
— Ești teribil de tăcută astă-seară, Calla!
M-am crispat, incapabilă să mă stăpânesc, după care am simțit cum mă înfierbânt la față la auzul vocii lui Brandon Shiver. Lăsându-mi sticla între genunchi, mi-am silit musculatura umerilor să se relaxeze. Nu pentru că aș fi uitat de faptul că Brandon stătea lângă mine, în stânga mea. Cum aș fi putut să uit? Doar mă prefăceam, în clipele astea, că nu știu de el.
Mi-am umezit buzele și mi-am mișcat capul în așa fel încât o perdea alcătuită din părul meu blond să-mi cadă peste umărul stâng, acoperindu-mi obrazul.
— Încerc doar să nu ratez vreo informație, am zis.
Brandon a izbucnit în râs. Are un râs drăguț. Și un chip drăguț. Și un corp drăguț. Și un popou de-a dreptul drăguț. Și uite că am ajuns la Brandon... Off... Un oftat întins parcă peste întregul glob pământesc. Și el ar cam fi un aghiotant apropiat al locotenentului Brigăzii tipilor trăsnet, cu părul lui șaten și umerii lați.
— Când e Ollie aici, mereu ai o grămadă de lucruri de aflat, a comentat el, studiindu-mă pe deasupra gâtului sticlei. Stai să-l vezi când începe cu ideile lui despre cursele cu țestoase pe patine cu rotile!
Am râs, destinzându-mă încă un pic. Brandon e un tip trăsnet, dar și simpatic, undeva între Cam și Jase.
— Nici măcar nu-mi închipui cum ar fi o țestoasă pe

patine cu rotile, am replicat.
— Ollie ori e nebun de legat, ori un geniu absolut, a zis Brandon, schimbându-și poziția pe sofa. Juriul încă deliberează asupra verdictului.
— Eu cred că e un geniu, mi-am dat cu părerea, în timp ce-l priveam pe Ollie cum își culege broscoiul de pe masă și pornește cu el, ocolind canapeaua, spre habitatul destul de extravagant în care-și ducea traiul micuța vietate verde. Din ce spune Brit, înțeleg că e as la toate materiile, am adăugat. Facultatea de medicină nu poate să fie ușoară.
— Mda, însă cei mai mulți dintre oamenii cu adevărat inteligenți sunt complet demenți, a argumentat Brandon, zâmbind când m-a văzut chicotind discret. Și, cum e, s-a încheiat epocala bătălie pentru cursurile din semestrul următor?
Am făcut semn din cap că da, zâmbind din nou și lăsându-mă pe spate în fotoliul scoică. În prezent, când mai aveam doar un semestru și jumătate până la obținerea licenței de asistentă medicală, obținerea cursurilor dorite era ca și cum aș fi făcut skanderbeg cu Hulk Hogan. Toți cei care mă cunoșteau după nume, sau măcar auziseră de mine, știau că de o veșnicie mă luptam pentru orarul meu. Acum mai aveam o săptămână până la încheierea semestrului și trecuse aproape o lună de când se sfârșise perioada de consiliere școlară pentru cel următor.
— Mda, în sfârșit. A fost de parcă ar fi trebuit să-mi sacrific piciorul drept pentru cursurile dorite, dar am

reușit să obțin tot ce-mi trebuia. Luni va trebui să mă întâlnesc cu cineva care se ocupă de consultanță financiară, dar probabil c-o să mă descurc.
Mi-am ridicat privirea spre el și am văzut că și-a împreunat sprâncenele.
— E totul în regulă în privința asta? m-a întrebat.
— Așa cred, am zis, fiindcă nu vedeam vreun motiv pentru care n-ar fi. Tu ai vreun plan pentru vara asta? m-am interesat, la rândul meu, iar el a ridicat dintr-un umăr vânjos.
— Nu m-am prea gândit, din moment ce m-am înscris la cursurile de vară.
— Sună distractiv, am zis, iar el a pufnit.
Am dat să mai spun ceva, caraghios de neinteligent, din moment ce mă descurcam destul de bine în conversația asta între patru ochi cu Brandon, dar mi-am pierdut firul când am auzit o bătaie în ușă. L-am urmărit cu privirea pe Ollie până la intrare. A deschis de parcă el ar fi locuit acolo.
— Cu ce vă pot ajuta, drăguță domnișoară? l-am auzit zicând și mi-am îndreptat spinarea, încleștându-mi degetele pe gâtul sticlei cu bere.
O brunețică drăguță și-a făcut apariția în apartament, cu o geantă roșie Sheetz atârnată de vârfurile degetelor. I-a zâmbit lui Ollie și i-a făcut un mic semn cu mâna lui Brit.
Nu știam cum o cheamă.
De fapt, oarecum refuzasem să-i rețin numele, pentru că, după ultimele două semestre de când îl știam pe

Brandon, nu m-am mai forțat s-o cunosc pe vreuna dintre fetele cu care „ardea gazul”, fiindcă erau numeroase și niciodată nu rămâneau mult prin preajma lui. Numai că fata asta – cu minuscula tunsoare pixie a părului ei șaten și cu trupul de balerină – era altceva. În semestrul ăsta, ei doi erau colegi la o materie și începuseră să iasă împreună de prin martie, însă acum era prima oară când o vedeam cu Brandon în afara campusului. La drept vorbind, n-am cunoscut-o niciodată de-a binelea. Așa cum n-am cunoscut niciodată de-a binelea pe vreuna dintre frecventele lui fâțe, doar le-am mai văzut prin școală și, uneori, pe la petreceri, numai că Brandon lipsise de pe firmamentul petrecerilor de prin... mda, de prin martie.
— Uite-o! a exclamat și în ochii lui verzi au apărut lumini.
Ei, pe naiba!
Cam încet mă mai prind.
Am tras aer pe nări și am zâmbit în timp ce ea își făcea loc printre perechi, venind spre Brandon, care-și îndreptase spinarea pe locul lui de pe sofa și-și desfăcuse brațele. Fata s-a repezit drept între ele, i s-a suit pe genunchi și i-a încolăcit gâtul cu brațele. Geanta Sheetz îi țopăia pe spatele lui, iar gura îi era ca o rachetă-termosensibilă-la-Brandon și nu puteam să io iau în nume de rău.
S-au sărutat.
Un sărut mare, umed și apăsat: un sărut adevărat. Nu unul de gen „hai să ne cunoaștem mai bine” sau „ne

facem și noi de cap un pic", ci unul de genul „deja am făcut schimburi substanțiale de fluide".
Și, Dumnezeule, i-am privit sărutându-se de parcă ar fi vrut să se înfulece unul pe celălalt, până în clipa în care mi-am dat seama că mă ridicasem pe o treaptă cu totul superioară a ciudățeniei mele. M-am forțat să privesc în altă parte și așa am nimerit peste Teresa.
O expresie compătimitoare i-a traversat chipul drăguț în timp ce se răsucea în brațele lui Jase, fiindcă știa... of, Doamne, ea știa că mi se pusese o pată zdravănă și exuberantă pe Brandon.
— Ți-am adus un covrig cu caşcaval, l-a anunțat fata când sau întrerupt ca să mai și respire.
Brandon adoră covrigii umpluți cu caşcaval, întocmai cum ador eu negresele cu cremă de ciocolată.
— Ți-a adus un covrig? a întrebat Ollie. Frate, asta chiar e o chestie care cere un inel!
Brit și-a dat ochii peste cap, înfășurându-și brațele pe după mijlocul lui Ollie.
— Nu ești prea greu de impresionat, a comentat ea.
Răsucindu-se în brațele lui Brit, Ollie și-a coborât capul spre al ei.
— Știi tu ce anume mă impresionează, iubito!
Eu tot așteptam ca Brandon să țâșnească de pe sofa și s-o ia la fugă auzind ideea de a pune un inel pe degetul unei fete pe care o cunoștea de numai două luni, dar din moment ce n-am avut parte de încântătoarea imagine a feselor lui îndreptându-se spre ușă, mi-am întors privirea spre el, deși știam că n-ar trebui. Însă sunt lacomă când e

vorba despre autopedepsire.
Brandon o sorbea din priviri pe fată, zâmbind într-un fel care spunea... care spunea că e absolut fericit.
Mi-am înghițit suspinul.
Deodată, el și-a întors privirea spre mine și, până să pot intra în panică din cauză că mă prinsese holbându-mă la el ca o iscoadă, zâmbetul lui a crescut până la o intensitate orbitoare.
— Încă n-ai avut ocazia s-o cunoști pe Tatiana, mi-a zis.
Fir-ar să fie! N-aș fi vrut să aflu cum o cheamă, însă Tatiana mi se părea un nume al naibii de fain.
Tatiana a scuturat din cap, întorcându-și ochii căprui spre mine.
— Nu, nu ne-am cunoscut, a confirmat ea.
— Ți-o prezint pe prietena mea, Calla Fritz, a zis Brandon, mângâind-o pe spate. Am fost colegi la orele de muzică în semestrul trecut.
Asta eram eu: Calla Fritz, veșnic și pururi prietena celor din Brigada tipilor trăsnet. Nimic mai mult. Nimic mai puțin.
Am clipit ca să-mi alung prostească și brusca năvală a lacrimilor și mi-am fluturat degetele în direcția Tatianei.
— Îmi pare bine că te cunosc.
Și nu era o minciună. Nu tocmai.
Luni, am plecat din cămin îndeajuns de devreme ca să pot porni spre Ikemberry Hali, tocmai la poalele unui deal destul de înalt pe care poponeața mea nu-l agreează câtuși de puțin. Era începutul lui mai, însă temperaturile deja băteau spre treizeci și, chiar dacă îmi prinsesem în

grabă părul într-un coc, simțeam cum umezeala îmi îmbâcsește pielea, strecurându-și tentaculele enervante prin podoaba mea capilară.
Cât de curând pe ziua de azi, înainte să-mi termin examenele finale, o să arate ca o claie neţesălată.
Am tăiat-o pe poteca lăturalnică de lângă Ikemberry, tresărind când am deschis uşa şi m-am văzut nevoită să plonjez înăuntru, înainte ca o pânză de păianjen de dimensiuni colosale să se prăbuşească de pe acoperişul scund peste uşă şi peste capul meu.
Sistemul de climatizare al clădirii tocmai se punea în funcţiune, aruncând valuri de aer rece, în timp ce, ridicându-mi ochelarii de soare pe creştet, parcurgeam culoarul, îndreptându-mă spre birourile consultanţilor financiari. După ce mi-am spus numele, o femeie între două vârste, cu înfăţişarea trudită şi sleită, mi-a făcut semn să mă aşez pe un scaun.
N-a trebuit să aştept decât cinci minute până când a ieşit după mine o femeie mai vârstnică, înaltă şi suplă, cu părul argintiu tuns la modă. N-am intrat în vreunul dintre acele cubicule în care lucrau consultanţii financiari. O, nu, m-a condus până într-un birou închis, mai departe, pe culoar.
Apoi, a închis uşa după ea şi s-a dus la biroul ei.
— Ia loc, te rog, domnişoară Fritz.
În timp ce mă aşezam, am simţit cum mi se formează mai multe noduri în fundul stomacului.
Aşa ceva nu mi se mai întâmplase până acum. De obicei, când eram chemată aici, era din cauză că lipsea câte o

informație din dosar sau era nevoie să semnez vreun document. În definitiv, nu putea să fie cine știe ce. Nu mă foloseam de ajutorul financiar decât pentru cheltuielile curente pe care nu le puteam acoperi din mizerabilul meu salariu de chelneriță, și-mi devenea foarte util când lăsam slujba, la început de semestru, ca să mă concentrez mai temeinic la învățătură.
Cu programa școlii de asistente nu era de glumit.
Mi-am lăsat încet rucsacul pe podea, între picioare, cercetându-i cu privirea biroul. Pe plăcuță scria numele de Elaine Booth, așa că, exceptând cazul în care ea s-ar fi dat drept altcineva, știam cu cine aveam de-a face. Pe biroul ei mai erau și multe poze. Fotografii de familie: alb-negru, color, cu personaje de la țânci până la tineri de vârsta mea, poate chiar și mai mari.
Mi-am abătut repede privirea când un vechi junghi mi-a străpuns pieptul.
— Așadar... este vreo problemă?
Doamna Booth și-a împreunat mâinile deasupra unui dosar.
— Săptămâna trecută am fost înștiințați de la contabilitate că ultimul cec al dumitale, aferent costului școlarizării pentru următorul semestru, a fost respins.
Am clipit o dată, apoi de două ori.
— Poftim?
— Cecul n-a fost acceptat, mi-a explicat ea, ridicându-și privirea de pe dosar, plimbând-o puțin pe chipul meu și apoi abătând-o la repezeală. Din cauza soldului insuficient, a adăugat.

Sigur era o greșeală. Cecul n-avea cum să fie respins, pentru că era emis pentru un cont de economii pe care-l foloseam numai pentru cheltuielile cu școlarizarea, un cont care conținea toți banii mei pentru studii.
— Sigur e o greșeală pe undeva. Ar trebui să fie acolo bani suficienți pentru următorul semestru și încă jumătate. Nu numai atât, trebuiau să fie bani suficienți în contul ăla și pe pentru eventualitatea cine știe cărei situații de urgență și cât să mă țină măcar vreo două luni după absolvire, cât mă ocupam de vânarea unei slujbe și mă hotărâm unde vreau să locuiesc, dacă rămâneam aici sau...
— Am verificat la bancă, să știi, Calla, mi-a răspuns ea, spunându-mi pe numele mic, ceea ce, într-un fel, mi se părea și de mai de rău augur. Câteodată avem probleme cu cecurile din cauza sumelor sau a unui caracter greșit la introducerea numărului de cont, însă de data asta banca ne-a confirmat că soldul e insuficient.
Nu-mi venea să cred.
— Și cât v-au zis că ar mai fi în cont?
Doamna Booth a clătinat din cap.
— Este o informație personală la care noi nu avem acces, așa că va trebui să te adresezi băncii în privința aceasta. Vestea cea bună este că dumneata ți-ai plătit mereu taxele în avans, așa că avem timp să găsim o soluție. O să rezolvăm problema, Calla.
Oprindu-se din vorbit, mi-a deschis dosarul, iar eu, în timp ce-o priveam, simțeam că mi-a înghețat brusc fundul pe scaun.

— Deja ești înscrisă în sistemul de ajutor financiar, deci tot ce putem să facem este să modificăm solicitarea pentru următorul semestru, astfel încât să ne asigurăm că vom acoperi costurile pentru cursurile tale...
Stomacul îmi coborâse la un moment dat la nivelul genunchilor și se prăbușea rapid spre podea, în timp ce ea continua să vorbească despre creșterea sumelor împrumutate, burse Pell[4], ba chiar și despre o grămada naibii de burse de studii.
În clipa de față, nu-mi păsa de nimic din toate astea nici cât de-un rahat.
Așa ceva era imposibil.
Nici gând să nu fie bani în contul ăla. Eram foarte meticuloasă când venea vorba despre întrebuințarea fiecărui cont pentru orice factură sau necesitate, iar contul ăsta nu-l foloseam niciodată, decât dacă era nevoie pentru plata cheltuielilor de școlarizare. Nici măcar nu-mi activasem cardul de debit atașat contului.
Dintr-odată, mi s-a făcut lumină, în timp ce-o priveam pe doamna Booth cum extrage formular după formular din rafturile de lângă biroul ei, stivuindu-le ordonat și cu calm, ca și cum întreaga mea viață nu mi-ar fi fost frânată brusc.
Sângele mi-a înghețat în vene. Am încercat să trag aer în

---

[4] Burse oferite de statul american studenților cu dificultăți financiare. Poartă numele lui Claiborne Pell, fost senator democrat de Rhode Island, creatorul pachetului de ajutoare financiare pentru studenți.

piept, dar mi-a rămas în gât. Poate că nu e vorba de o bramburealã din partea băncii și a colegiului. Se prea poate să fie chiar adevărat.
Doamne, Dumnezeule.
Pentru că mai exista cineva, în afara mea, care putea să aibă acces la contul ăla – o persoană care era, practic, moartă pentru mine, așa că, practic, mă comportam ca și cum ar fi fost moartă – însă nu puteam să cred că ar face una ca asta. Nici gând.
Restul întrevederii mele cu doamna Booth a decurs ca prin ceață. Ca și paralizată, am luat formularele pentru FAFSA[5] și am ieșit din birourile friguroase în soarele strălucitor al unei dimineți de început de mai, încărcată de acte oficiale. Mai aveam timp până la examenele mele de final de semestru, așa că am căutat cea mai apropiată bancă, m-am așezat și mi-am îndesat formularele în geantă. Mi-am scos telefonul mobil, cu degete tremurătoare, am căutat numărul sucursalei bancare de acasă, apoi am apăsat pe apelare.
Cinci minute mai târziu, stăteam pe bancă și nu mai vedeam nimic dincolo de ochelarii mei de soare și nu mai simțeam nimic, ceea ce era bine: senzația de pustiu și de amorțeală din fundul stomacului meu era foarte

---

[5] Acronim pentru Free Application for Federal Student Aid (Cerere gratuită pentru ajutor financiar guvernamental pentru studenți), formular completat anual de studenții americani, pentru determinarea eligibilității acestora în cadrul sistemului de ajutoare financiare acordate de guvernul federal.

bună, fiindcă știam că se va transforma într-o furie turbată, incandescentă, orbitoare și ucigătoare, cât ai clipi. Și nu-mi permiteam așa ceva. Trebuia să-mi păstrez calmul. Să-mi țin emoțiile în frâu, pentru că...
Toți banii mei se duseseră.
Și știam – fiecare celulă din trupul meu știa – că ăsta nu era decât începutul, vârful aisbergului.

DOI

Cum a evoluat viața mea, de la acceptabilă, în general, dacă lăsăm deoparte faptul că uneori mă simt un pic cam singură, la o uriașă harababură, numai în interval de o săptămână, e ceva mai presus de puterea mea de înțelegere.
Eram cât se poate de friptă, dar nu în sensul plăcut și transpirat al cuvântului. Nu era vorba doar că mi se golise literalmente contul de economii cu două săptămâni înainte ca eu să-mi completez cecul pentru plata școlarizării. Of, Doamne, măcar să fi fost asta tot. Mi-aș fi putut reveni din asta. Aș fi putut chiar să trec peste, fiindcă altceva ce-aș fi avut de făcut?
La urma urmei, știam că persoana care mă golise de bani era sânge din sângele meu, propria mea mamă: cea tributară pastilelor și, cel mai probabil, beată turtă, mama, despre care prietenii mei cei mai apropiați credeau c-ar fi murit. Într-un fel, asta nici nu se depărta prea tare de adevăr. Era o minciună îngrozitoare, însă nu mai vorbisem cu ea de secole, iar alcoolul și pastilele și

Dumnezeu mai știe ce altceva mai înghițise de-a lungul anilor o omorâseră pe mama grijulie și simpatică pe care mi-o aminteam de când eram mică.
Cu toate astea, ea tot mama mea era. În consecință, ultimul lucru pe care mi l-aș fi dorit ar fi fost să implic poliția, fiindcă, pe bune, viața ei era și-așa de rahat, plus că, în mod inexplicabil, după toate dramele și durerile de inimă, un val de milă mereu îmi apărea la suprafață când mă gândeam la ea. Femeia asta a fost nevoită să treacă prin întâmplări prin care n-ar trebui să treacă vreodată nicio mamă. Dar nu era vorba doar despre contul meu de economii. În decursul ultimei săptămâni, în timp ce-mi dădeam examenele de final de semestru, pe care am reușit totuși, nu știu cum, să le iau fără să-mi pierd mult-iubitele minți, vârful aisbergului a scufundat Titanicul. Mi-am verificat situația creditului pentru că... în fine, pentru că aveam groaznica presimțire că e ceva mai rău. Și așa a fost. Carduri de credit pe care nu le-am văzut în viața mea fuseseră emise în numele meu și stoarse la maximum. Un împrumut pentru studenți de la o bancă importantă despre a cărei existență nici n-aveam habar fusese luat de asemenea și numai el mă costa mai mult decât patru semestre la Shepherd.
Eram îndatorată cu o sumă de peste o sută de mii de dolari, una peste alta, și aici nici măcar nu includeam datoria pe care mi-o făcusem singură prin micile împrumuturi pentru studenți luate de mine, plus ratele pentru mașină pe care, acum, nu mai eram sigură că mi le-aș putea permite.

Stomacul mi se strângea și pieptul mă înjunghia ori de câte ori mă gândeam la cât de rău eram dată peste cap și aveam nevoie de toate forțele ca să mă consolez și să nu-mi pierd mințile. Creditul și debitul erau capabile să te facă om, sau să te nimicească, în lumea asta. Dac-aș mai avea nevoie de vreun împrumut, n-aș mai putea să-l obțin. Dar și mai rău de-atât, chiar dac-aș izbuti să pun ban peste ban ca să termin colegiul, orice serviciu mi-aș găsi, cei de acolo mi-ar verifica situația creditelor și și-ar întemeia decizia de a mă angaja pe ceea ce li s-ar furniza.
Joi, după ultimul meu examen de final de semestru, am suferit o ușoară criză de nervi, constând într-o grămadă de lacrimi, negresc cu cremă de ciocolată chiar mai multe decât de obicei, plus, eventual, un pic de legănat într-un colț. Aș fi putut rămâne în colțul ăla pentru cel puțin o lună, dar am refuzat, am *refuzat* absolut fără discuție să las ca viața să-mi fie furată iar.
Evident că niciunul dintre prietenii mei nu știa ce se-ntâmplă; de fapt, nimeni nu știa mai nimic despre mine. Ce naiba, ei credeau că mama murise, iar Teresa rămăsese cu impresia că eu provin de prin zona Shepherdstown.
Numai minciuni.
Dar cum aș fi putut să-i spun Teresei? Sau, mai rău încă, lui Brandon? *A, uite, trebuie să merg acasă și, știți, să comit o omucidere și s-o strâng de gât pe mama – mda, cea despre care credeai c-a murit, fiindcă mai sunt și o mincinoasă îngrozitoare – și s-o omor pentru că mi-a tras clapa? Pot să trec pe la voi când mă întorc și să bem ceva?*

Ar fi fost o convorbire mult prea înjositoare ca s-o iau măcar în calcul, pentru că atunci aș fi fost nevoită să le spun și despre droguri, despre alcool, despre viața total ratată, apoi despre bizara despărțire dintre mama și tata, care în realitate n-a însemnat decât că tata a dispărut, naibii, după care discuția ar fi ajuns, în cele din urmă, la nenorocirea și incendiul care mi-au nimicit de-a dreptul familia și aproape că m-a nimicit pe *mine*.
N-aveam de gând așa ceva.
Prin urmare, le-am spus c-o să-mi petrec vara împreună cu familia și rudele, sperând că n-or ajunge să citească despre mine în ziare că am asasinat pe cineva.
Nimeni nu mi-a pus planurile astea sub semnul întrebării, pentru că nu mai departe de anul trecut am pretins că merg acasă pe timpul vacanței, dar în realitate m-am cazat într-un hotel din Martinsburg, unde m-am îndopat de la room-service... ca o ratată.
O ratată ca la carte.
În orice caz...
Aveam să las în expectativă Cei trei F și să merg acasă. Și să mă rog la toți Dumnezeii din lume că mama ar mai avea ceva din banii acordați *ei,* dintr-o sumă care fusese *substanțială*. Nu era posibil ca ea să fi făcut praf toți banii ei, plus pe-ai mei. Aveam nevoie s-o determin... nu știu, s-o fac să regleze cumva situația.
Ăsta era planul A.
Planul B consta numai în ideea că, dacă ea n-ar mai avea niciun sfanț, atunci măcar – încă o dată, Doamne-ajută! – aveam unde să stau pe gratis pe perioada verii, o vară

în care aveam să mă rog ca solicitarea mea de ajutor financiar să fie aprobată. Mă mai rugam și ca să mă pot descurca o vară întreagă într-un oraș de niciunde fără să-mi asasinez mama, astfel încât să-mi pot întrebuința ajutorul financiar, în cazul în care l-aș obține.

Mâinile îmi tremurau, încleștate pe volan, în timp ce pătrundeam pe drumul de ieșire ducând spre Plymouth Meeting, un oraș situat la doar câțiva kilometri de Philadelphia. Crezusem c-o să vărs tot din mine până să văd că stejarii și nucii care mărgineau autostrada cu două benzi încep să se rărească și urcușurile la deal să dispară. Drumul nu fusese lung, ceva mai puțin de patru ore de la plecarea din Shepherdstown, dar mi se păruse cât o eternitate. Acum stăteam la un stop, vizavi de un magazin cu mărfuri la un dolar, într-un oraș în care niciodată – dar *niciodată* – n-aș fi vrut să mă întorc, rezemându-mi fruntea de volan.

Trecusem mai întâi pe acasă. Nicio mașină în față. Nicio lumină aprinsă înăuntru.

Mi-am ridicat capul cu vreo câțiva centimetri, dar l-am lăsat să cadă la loc pe volan.

Îmi scosesem cheia casei, o cheie pe care niciodată – dar *niciodată* – n-aș fi vrut s-o mai folosesc, și intrasem. Casa era, practic, goală. O canapea și un televizor vechi, cu ecranul plat, în living. Mica sufragerie era pustie, excepție făcând câteva cutii nedesfăcute. Mai nimic prin frigider. Dormitorul de jos avea un pat, dar fără așternuturi. Hainele mamei zăceau morman pe podea, în neorânduială, la grămadă cu tot felul de hârtii și de

chestii pe care n-am avut chef să le privesc mai îndeaproape. Dormitorul de sus, care-mi aparţinuse timp de câţiva ani, era total schimbat. Patul dispăruse, la fel şifonierul şi micul birou pe care mi-l cumpărase bunica înainte să moară. Era acolo o saltea care părea cât de cât curată, dar nu-mi doream câtuşi de puţin să aflu cine dormise pe ea. Casa nu arăta ca una locuită. Era ca şi cum cineva, mai precis mama, ar fi dispărut de pe faţa pământului.

Nu mirosea a bine.

În plus, nu mai era nici măcar o fotografie în toată casa. Nicio poză înrămată pe pereţi. Nicio amintire. Ceea ce nu m-a mirat.

— Uhh, am exclamat, ridicându-mi capul şi lăsându-l din nou să cadă pe volan.

Măcar nu fusese oprit curentul în casă. Asta era de bine, nu? Însemna că mama ar mai avea ceva bani.

Am tresărit în timp ce-mi izbeam capul de volan pentru a treia oară.

Un claxon a răsunat din spatele meu, făcându-mă să-mi îndrept imediat spinarea şi să mă zgâiesc afară prin parbriz. Era verde. Hopa. Am strâns volanul în mâini, am răsuflat hotărâtă şi mi-am continuat drumul. Mai exista un singur loc unde s-o pot găsi. Uhh.

Încă un loc pe care n-aş mai fi vrut să-l văd niciodată... dar *niciodată.* Forţându-mă să inspir şi să expir prelung de mai multe ori, am înaintat pe strada principală, probabil conducând sub viteza admisă şi enervându-i pe toţi şoferii din spatele meu, dar n-aveam ce face.

Inima îmi bubuia cu putere în piept când am cotit la dreapta, intrând pe ceea ce era considerată ca fiind strada principală a orașului, dar asta numai pentru că aici erau amplasate localurile fast-food, sau aparținând unor lanțuri de restaurante, în jurul mallului și a centrelor comerciale. La vreo șaisprezece kilometri distanță, ținând-o tot înainte, se afla localul Mona's, peste drum de un club de striptease care arăta destul de periculos, cu motocicletele fioroase parcate în față.
Vai de zilele mele!
Străzile erau supraaglomerate, dar după ce am tăiat-o pe o alee și am pătruns într-o parcare mult prea familiară, înțesată de gropi și de Dumnezeu mai știe ce, n-am mai găsit prea multe vehicule.
Dar, la urma urmei, era luni seara.
Oprind mașina sub firma luminoasă din fundul parcării, căreia în prezent îi lipsea un *a* din numele Mona's, am mai respirat adânc de câteva ori, repetându-mi în gând: „N-o s-o omor. N-o s-o omor".
Când am fost sigură că n-o să cedez nervos și n-o să-i sar în cap ca o țață dac-o s-o văd, am coborât din Fordul meu Focus, mi-am tras de tivul pantalonilor scurți din denim și mi-am aranjat bluza crem, moale și vaporoasă, cu mâneci lungi, care mi-ar fi acoperit total pantalonii dacă n-aș fi vârât-o în ei.
Am traversat parcarea, însoțită de zgomotul papucilor mei pe asfalt, strângând cureaua genții într-un fel care dădea de înțeles că aș putea folosi obiectul în chip de armă letală. Când am ajuns aproape de intrare, mi-am

îndreptat umerii și am expirat lent. Geamul pătrat al ușii era curat, dar crăpat. Vopseaua în alb și roșu, altădată atât de vioaie și atrăgătoare, era jupuită de parcă ar fi aruncat cineva cu acid pe pereți. Vitrina mare, fumurie, cu un mic panou luminos pe care scria „Deschis", era și ea crăpată într-un colț, cu mici fisuri de forma pânzelor de păianjen în mijlocul geamului.
Dacă pe dinafară arăta așa...
— Of, Doamne, am zis.
Chiar nu-mi doream deloc să fac asta.
Privirea mi s-a abătut din nou spre întunecatul geam pătrat din ușă și am văzut în el că ochii mei albaștri erau mult prea mari, iar chipul prea palid, ceea ce făcea ca nespus de atrăgătoarea mea cicatrice care-mi brăzda obrazul stâng, pornind imediat de sub coada ochiului și întinzându-se până la colțul gurii, să fie și mai vizibilă.
Fusesem norocoasă. Asta declaraseră doctorii și pompierii și tot restul lumii capabil să-și exprime opinia. Dac-ar fi fost mai sus cu un centimetru, doi, mi-aș fi pierdut ochiul stâng. Numai că, stând aici unde eram, nu mă simțeam chiar atât de norocoasă. În realitate, eram destul de convinsă că Doamna Fortuna nu e altceva decât o cățea cu inima împietrită care ar trebui să crape.
Spunându-mi în sinea mea că pot să fac treaba asta, apuc clanța grosolană și smucesc ușa. Și imediat mă împleticesc, oprindu-mă cu stângăcie cu un pas în interiorul barului, pierzându-mi unul dintre papuci, în clipa în care mirosurile familiare de bere, de parfum ieftin și de prăjeală se revarsă asupra mea.

Acasă.

Ba nu.

Îmi strâng în pumn mâna liberă. Barul ăsta nu înseamnă acasă pentru mine. Sau *n-ar trebui* să însemne acasă pentru mine. N-are importanţă că mi-am petrecut aici aproape fiecare zi din perioada liceului, după ore, înfundată într-una dintre încăperile din spate, sau că mă strecuram afară în salonul principal ca s-o privesc pe mama, fiindcă era singurul loc unde puteai s-o vezi zâmbind. Probabil, pentru că era beată, de obicei, când se afla aici, dar nu contează.

Totul părea să arate la fel. Oarecum.

Mese pătrate şi rotunde, cu tăbliile grosolane şi uzate. Taburete de bar cu spătare şi scaune înalte. Clinchetul bilelor de biliard izbite între ele mi-a atras atenţia spre fundul localului, dincolo de un ring de dans înălţat, unde se aflau mesele de biliard.

Un tonomat a început să redea, într-un colţ, un soi de melodie country lacrimogenă, în clipa în care o femeie de vârstă mijlocie, pe care n-am mai văzut-o până acum, s-a repezit printre uşile olandeze[6] aflate vizavi de ringul de dans. Părul ei blond aprins, evident nu în culoarea naturală, era prins sus în creştet. După o ureche avea

---

[6] Uşi batante, situate una deasupra celeilalte şi fixate independent în balamale, astfel încât să se poată deschide şi separat. Au apărut în mai multe picturi din secolul al XVII-lea, în Olanda, rolul lor iniţial fiind de a nu lăsa animalele să intre în casele de la ţară (sau copiii să iasă), permiţând în acelaşi timp pătrunderea aerului.

îndesat un creion. Cum era îmbrăcată, în blugi și tricou alb, arăta a clientă, dar, dacă mă gândesc mai bine, la Mona's n-a fost niciodată o regulă purtarea uniformei. Ducea în mâini două coșulețe roșii pline vârf cu aripioare de pui fripte, îndreptându-se nonșalantă spre unul dintre separeurile înșirate lângă peretele din apropierea tonomatului. Pe sub mese erau șervețele făcute ghemotoc și se vedeau pete care păreau lipicioase. Alte părți arătau de parcă ar trebui, pur și simplu, să fie înlocuite. Dar, dată fiind lumina slabă din bar, știam că nu văd nici măcar jumătate din tot ce era.

Localul arăta ca o femeie călărită zdravăn și lăsată la uscat afară. Nu era murdar, ci, mai degrabă, aproape curat. Ca și cum cineva s-ar fi străduit cu disperare să rămână pe câmpul bătăliei pierdute și să facă tot ce-i stătea în puteri. Ceea ce nu putea fi cazul mamei. Ea nu se omorâse niciodată cu curățenia, însă altădată fusese mai acceptabilă. Mai aveam amintiri îndepărtate, începătoșate, despre vremea când ea fusese mai acceptabilă.

Din moment ce stăteam în dreptul ușii de suficientă vreme ca să arăt ca o tâmpită și pentru că, măturând cu privirea salonul, n-o zărisem pe mama, am ajuns la concluzia că n-ar fi rău să, nu știu, să mă mișc. Am făcut un pas și abia atunci mi-am dat seama că mi-am lăsat una dintre sandale lângă ușă.

— Fir-ar să fie, am exclamat, întorcându-mă și lăsându-mi bărbia în jos în timp ce-mi strecuram degetele înapoi în papuc.

— Pari să cam ai nevoie de ceva de băut.
M-am răsucit spre sursa unei surprinzător de profunde voci masculine, o voce atât de adâncă și de domoală, încât mi s-a unduit pe piele de parcă m-ar fi înfășurat în satin. Am dat să precizez că, mda, din moment ce intrasem într-un bar, probabil chiar păream să am nevoie de ceva de băut, însă vorbele usturătoare mi s-au stins pe limbă când m-am întors cu fața spre tejgheaua în formă de potcoavă a barului.
La început, tipul din spatele tejghelei mi-a dat impresia că-și îndreaptă spinarea, ca și cum ar da înapoi. Era o reacție ciudată. Cu lumina asta slabă și la felul în care stăteam eu, n-avea cum să-mi fi zărit cicatricea, dar apoi am ajuns să-l văd chiar bine și n-am mai dat atenție chestiei ăsteia.
Of, mamă, mamă...
În spatele tejghelei era un bărbat, genul de tip pe care nu m-aș fi așteptat vreodată, în istoria omenirii, să-l văd în spatele tejghelei din barul Mona's.
Hopa, alertă maximă de barman trăsnet!
Dumnezeule, era superb, năucitor în stil Jase Winstead, poate chiar și mai și, pentru că nu-mi aminteam să fi văzut pe cineva, în viața reală, care să arate atât de bine ca el, și când mă gândesc că-l vedeam pe barmanul trăsnet doar de la brâu în sus...
Avea părul șaten, culoare care părea intensă, caldă, în lumina ceva mai strălucitoare din zona tejghelei. Era tuns aproape zero în părți și ceva mai lung în creștet. Unduit și netezit pe spate, într-un stil de neorânduială

artistică, scoțându-i în evidență pomeții proeminenți și lați. Tenul îi era bronzat, poate indicând vreun soi de descendență străină, exotică. Cu maxilarul puternic, sculptural, capabil să taie piatra, putea să joace rolul băiatului din reclamele pentru bărbierit. Iar sub nasul drept, cu un foarte mic nod, se vedea cea mai plină și de-a dreptul ispititoare la păcat pereche de buze din câte am văzut vreodată la un tip.
Dumnezeule mare, aș fi fost în stare să mă holbez ore în șir la buzele astea, adică mult peste limita de timp rezonabilă, tocmai până pe tărâmul ciudățeniei pe nume Calla. M-am forțat să-mi ridic privirea.
Sprâncenele păreau să i se arcuiască firesc peste colțurile ochilor, ceea ce mi-a atras atenția tocmai spre ochi.
Ochi căprui.
Ochi căprui care, în clipa de față, se plimbau lent și nonșalant peste trupul meu, într-un fel resimțit de mine ca o mângâiere caldă. Buzele mi s-au întredeschis pentru o inspirație. Avea pe el un tricou vechi, gri, care i se mula pe umerii lați și peste un piept incredibil de bine definit. Cum să vă zic, chiar puteam să-i văd, prin tricou, contururile pieptului. Mama măsii, cine-ar fi crezut că ar fi posibil așa ceva? Din câte puteam să văd în jos, până unde imaginea îi era tăiată de tejgheaua barului, avea și un abdomen la fel de tare și, probabil, la fel de amețitor.
Dacă individul ăsta ar fi frecventat cursurile de la Shepherd, l-ar fi detronat pe Jase din funcția de locotenent al Brigăzii tipilor trăsnet. Iar suspinele asociate barmanului trăsnet ar fi fost, în mod categoric,

resimțite prin toată lumea, ca și prin părțile femeiești.
Probabil și prin unele părți băiețești.
Un colț al buzelor ăstora delicioase s-a arcuit în sus. Mda, avea până și un surâs trăsnet, irezistibil.
— Te simți bine, scumpo?
Folosea cuvântul scumpo în modul cel mai firesc. Nu siropos, nici unsuros, ci cu o afecțiune sexy care-mi încălzea pântecul.
Iar eu mă holbam la el ca o tâmpită.
— Mda, am zis, regăsindu-mi glasul pentru un singur cuvânt, care și ăla mi-a ieșit răgușit.
Dumnezeule, îmi venea să dau cu mine însămi de podea din cauza fierbințelii care-mi vâjâia prin obraji.
Surâsul sexy abia schițat a evoluat spre o treaptă superioară în clipa în care a întins un braț, îndoindu-și degetele spre el.
— Ce-ar fi să vii încoace și să stai jos?
Bine.
Picioarele mi-au pornit înainte fără vreo implicare din partea creierului, deoarece, pe bune, care fată n-ar reacționa văzând cum barmanul trăsnet își flutură așa degetele lui lungi spre ea? M-am pomenit cu poponețul plantat pe un taburet de bar cu tapițeria sfâșiată și puțin cam incomodă.
Dumnezeule mare din Ceruri, văzându-l atât de îndeaproape, puteam să spun că e cu adevărat o capodoperă masculină a ispitei, una de să-ți lase gura apă.
Părerea aia de zâmbet n-a dispărut nici când și-a așezat

palmele pe tejgheaua barului.
— Care ți-e otrava preferată?
Am clipit spre el, foarte lent, și nu mai aveam altceva în minte decât o întrebare: ce naiba căuta el să lucreze în cloaca asta? Putea să fi apărut în reviste, sau la televizor, sau măcar să lucreze la restaurantul aflat mai în jos pe strada asta.
Barmanul trăsnet și-a înclinat capul într-o parte, iar zâmbetul i s-a întins până spre celălalt colț al gurii ăleia afurisite.
— Scumpo...?
M-am împotrivit tentației de a-mi trânti coatele pe tejghea și de a-l fixa cu privirea, chiar dacă pornisem deja să fac asta.
— Da?
A chicotit încet în timp ce se apleca în față, și când spun asta, înțeleg *muuult* în față. Într-o secundă, era deja vârât cu totul în spațiul meu personal, cu buzele la doar câțiva centimetri de-ale mele și cu bicepșii încordați, întinzându-i materialul uzat al tricoului.
Măiculiță, speram în sinea mea ca tricoul să-i plesnească de sus până jos și să cadă de pe el.
— Ce vrei să bei? m-a întrebat.
Ce-aș fi vrut eu ar fi fost să-i văd buzele mișcându-se în continuare.
— Ăăă... am bâiguit, fiindcă mintea mi se golise de tot.
Și-a arcuit o sprânceană, iar privirea i s-a ridicat de la buzele mele spre ochi.
— E nevoie să te legitimez?

Replica asta m-a smuls din prostrația mea stârnitoare de călduri.
— Nu. Nicidecum. Am douăzeci și unu de ani.
— Ești sigură?
Fierbințeala mi-a invadat din nou fața.
— Jur!
— Pe degețelul mic?
Privirea mi-a coborât spre mâna lui, acum întinsă, și spre degețelul lui mic.
— Vorbești serios?
O gropiță a început să i se formeze în obrazul drept când surâsul i s-a transformat într-un zâmbet în toată legea. Vai de zilele mele, dacă gropița aia ar avea și pereche, atunci chiar am dat de naiba!
— Dau cumva impresia că n-aș fi serios?
Din ce vedeam, studiindu-l cu privirea, părea să nu aibă absolut deloc gânduri bune. În ochii lui calzi, de culoarea ciocolatei, avea un licăr de-a dreptul șiret. Buzele mi-au zvâcnit ușor, după care am ridicat mâna și mi-am încolăcit degetul mic de cel, mult mai mare, al lui.
— Jur pe degețelul mic, am zis, gândindu-mă că era o metodă a naibii de grozavă ca să-i verifici vârsta cuiva.
Iar zâmbetul ăsta al lui era delicios de-a binelea.
— A, o fată care jură pe degețelul mic e chiar pe sufletul meu!
Mda, habar n-aveam ce-aș putea să-i răspund la asta.
În loc să-mi dea drumul când am vrut să-mi retrag mâna, și-a încolăcit degetele pe încheietura mea într-o

strânsoare blândă, dar fermă. În timp ce ochii începeau să-mi iasă din orbite, el a reușit, cumva, să se apropie și mai mult și mirosea... *bine*. Un amestec de mirodenii și săpun, care mă pătrundea drept până în sus-menționatele mele părți femeiești.
Telefonul a început să-mi sune în geantă, urlând melodia *Brown eyed girl*. În timp ce scotoceam după el, Barmanul Trăsnet a izbucnit în râs.
— Van Morrison? m-a întrebat.
Am încuviințat, absentă, apucând telefonul. Apelul era de la Teresa. Am apăsat butonul pentru silențios.
— Drăguțe gusturi muzicale.
Genele mi s-au ridicat în timp ce-mi lăsam telefonul să cadă la loc în geantă.
— Eu... ăăă... prefer muzica de modă veche, în locul celei în vogă de azi. Cum să spun, pe-atunci chiar se cânta. Acum nu fac decât să se fâțâie aproape în pielea goală, să urle sau să vorbească pe cântece. Nici măcar nu mai poate fi vorba despre muzică.
Un licăr apreciativ i-a luminat ochii.
— Juri pe degețelul mic și asculți muzică veche? Îmi placi.
— Înseamnă că nu ești prea greu de impresionat.
Și-a lăsat capul pe spate, etalându-și gâtul în timp ce râdea și, Sfinte Sisoe, avea un râs al naibii de drăguț. Profund. Intens. Jucăuș. Sunetul lui îmi prefăcea măruntaiele în pastă.
— Juratul pe degețelul mic și muzica sunt foarte importante, a replicat.

— Așa să fie?
— Mhî, a confirmat, cu o expresie amuzată jucându-i pe față. La fel și juratul pe onoarea de cercetaș.
Zvâcnetul din colțurile buzelor mi s-a prefăcut în zâmbet.
— Ei bine, eu n-am fost niciodată cercetaș, așa că...
— Vrei să-ți spun un secret?
— Sigur, am răsuflat eu, iar el și-a aplecat bărbia spre mine.
— Nici eu n-am fost.
Nu știu de ce, dar nu m-am mirat prea tare. Mai ales că încă mă ținea de încheietură.
— Nu ești de pe-aici, a remarcat el.
Nu *mai* sunt.
— Ce te face să crezi asta?
— Păi, orașul e mic, iar la Mona's vin, în general, clienții obișnuiți, nu mici chestii răvășitoare și ispititoare ca tine, așa că sunt destul de sigur că nu ești de pe-aici.
— Eram...
Ia stai! Ce? *Mici chestii răvășitoare și ispititoare ca tine?* Firul gândurilor mi s-a deșirat de tot.
Mi-a eliberat încheietura, dar nu dintr-odată, și nici privirea nu i s-a dezlipit de ochii mei. O, nu, a fost o lunecare lentă a degetelor pe partea interioară a încheieturii mele, apoi de-a lungul palmei, până în vârfurile degetelor, trimițându-mi un val de fiori care mi-au dănțuit, urcând pe braț și apoi schițându-mi o temă de jazz pe spinare.
Dumnezeule, mă făcea să înnebunesc, dar simțeam că e

și o scânteie acolo. Ceva palpabil care se declanșa între mine și el. Demență totală, dar îmi era greu să respir și să-mi găsesc o logică în gândire.
Fără să-și ia ochii de pe mine, și-a vârât mâna în lada frigorifică și a scos din ea o sticlă de bere, i-a desfăcut capacul și a așezat-o pe tejghea. În clipa imediat următoare, mi-am dat seama că era cineva lângă noi.
Mi-am întors privirea într-o parte, descoperind un tip tânăr și arătos, tuns aproape complet. I-a făcut un semn de mulțumire din cap barmanului trăsnet, în timp ce apuca gâtul sticlei.
— Mersi, amice.
După care a plecat și am rămas din nou singuri.
— Bun, a exclamat barmanul trăsnet. Ce-ar fi să-ți pregătesc cocteilul meu special?
De obicei, când un tip se oferă să-mi prepare „cocteilul lui special", o iau la goană pe coclauri urlând viol și crimă, numai că de data asta m-am pomenit încuviințând din nou, ceea ce nu făcea decât să cimenteze total ideea că sunt superficială și, poate, un pic cam nătângă.
Și complet lipsită de controlul asupra situației, ceea ce însemna o... experiență unică pentru mine.
L-am privit cum se răsucește pe călcâie, cu musculatura spatelui unduindu-se pe sub tricou, în timp ce întindea mâna spre sticlele cu băuturi scumpe din spatele tejghelei. N-am văzut ce sticlă a ales, dar i-am observat mișcările fluide, grațioase, când a luat un pahar scund și larg, folosit pentru amestecurile mai mici de băuturi și

pentru dozele de alcool cu gheață.
Faptul că-mi aminteam genul ăsta de pahar îmi stârnea impulsul de a mă da cu capul de tejghea. M-am împotrivit acestei porniri, slavă Domnului. În timp ce-l urmăream cum prepară cocteilul, am încercat să-i deduc vârsta. Sigur era cu un an sau doi mai mare ca mine. În câteva secunde, mi-a și așezat în față un cocteil impresionant. Băutura era roșie în partea de deasupra, după care scădea treptat spre nuanța soarelui la apus, cu o cireașă ca ornament. Am apucat paharul și am luat o înghițitură. Papilele mele gustative au avut un orgasm în contact cu aroma fructelor.
— Nici măcar nu se simte gustul de alcool, am zis.
— Știu, a replicat el, cu un aer încântat de sine. E ușoară, dar trebuie băută cu prudență. Dacă bei prea repede și prea mult, te face să pici imediat în popoul tău drăgălaș.
Arhivând comentariul cu „popoul tău drăgălaș" în categoria vrăjelilor tipice pentru barmani, am mai sorbit o înghițitură minusculă. Nu era cazul să-mi fac griji în privința prudenței. Eu oricum nu exageram niciodată când venea vorba despre alcool.
— Cum se numește?
— Jax.
Sprâncenele mi-au săgetat în sus.
— Interesant.
— O, să știi că e, a confirmat el, îndoindu-și brațele pe tejghea și aplecându-se în față, oferindu-mi ceea ce constatam imediat că e un mic zâmbet derutant și devastator de sexy. Și, ai ceva în plan pentru seara asta?

s-a interesat el.
L-am fixat cu privirea. Asta era tot ce puteam să fac. În afara faptului că, după doar câteva minute de când mă aflam în prezența lui, aproape că și uitasem ce căutam acolo – ceea ce nu ținea nicidecum de conversațiile mondene – chiar nu-mi venea să cred că el chiar se ocupă cu ceea ce-mi dădea mie impresia.
Că flirtează cu mine.
Că mă invită să ieșim împreună.
Lucruri din-astea, pur și simplu, nu erau posibile în lumea Callei. Nu-mi venea să cred nici că li s-ar putea întâmpla unor tipe cu ai adevărat sexy, ca Teresa, sau Brit, sau Avery, dar știam la modul cel mai categoric că nu mi se întâmplau mie. Barmanul trăsnet și-a mutat centrul de greutate mai în față, ceea ce a provocat fenomene uluitoare pentru mușchii brațelor, după care ochii ăia superbi m-au țintuit cu privirea și, pentru o clipă, am uitat că mai trebuie să și respir. Felul în care i s-au arcuit buzele în momentul acela mi-a dat de înțeles că era pe deplin conștient de efectul produs.
— Dacă mai e nevoie să clarific ceea ce tocmai am spus, vreau să știu dacă ești liberă să faci ceva împreună cu mine.

TREI

Mama mă-sii...
Bine că apucasem să las jos paharul, fiindcă probabil că mi-ar fi scăpat din mână.

— Nici măcar nu știi cum mă cheamă, am exclamat, fără să mă mai gândesc.
Și-a coborât privirea spre mine, oferindu-mi imaginea genelor lui ridicol de lungi.
— Cum te cheamă, scumpo?
L-am privit cu gura căscată, într-o postură, probabil, extrem de neatrăgătoare.
Imposibil să vorbească serios.
Dar barmanul trăsnet a rămas în așteptare, ridicându-și genele alea.
Of, Dumnezeule, chiar vorbea serios?
— Pe toate fetele care intră în barul ăsta le inviți să iasă cu tine? l-am întrebat.
Că, dacă era așa, după cum am constatat la o examinare prelungită a barului, nu prea avea de unde alege. Cu excepția tipului care-și luase berea și acum stătea cu alți doi, majoritatea clienților barului se apropia de vârsta pensionării.
Părerea lui de zâmbet i s-a întins pe chip.
— Numai pe cele care arată bine.
Din nou am rămas cu gura căscată.
O parte din mine nu s-a mirat de răspunsul lui. Eu *aveam* față. Totdeauna *avusesem* față, chiar de când eram până la piciorul broaștei și purtam combinezon. Mama *obișnuia* să-mi laude fața, cât de simetrică și cât de perfectă *era.* Când eram mai mică, arătam ca o păpușă din alea, din porțelan, și mă etala peste tot în consecință. Iar când am mai crescut, trăsăturile miau rămas simetrice: buzele pline, pomeții proeminenți, nasul mic

și ochii albaștri, potriviți cu părul blond: un blond natural.
Însă cuvintele cheie constau în *eram* și *aveam,* așa că, orice-ai fi putut spune despre mine, proastă nu sunt.
Mă rog, în majoritatea timpului.
Pentru că, în momentul ăsta, cum stăteam și mă holbam la tipul din fața mea, mă simțeam pradă a trei soiuri diferite de prostie.
— Rectific, a continuat barmanul trăsnet, accentuându-și zâmbetul până i-a apărut gropița aia în obrazul drept. Fetele trăsnet cu picioare sexy.
Tipul chiar era culmea!
— Dar stau pe scaun? Cum poți să-mi vezi picioarele?
A scos un chicotit profund și să dea naiba dacă nu era și ăsta un sunet drăguț!
— Scumpo, te-am văzut când ai intrat în bar și primele lucruri care mi-au sărit în ochi au fost picioarele astea ale tale. Bun, eu chiar am picioare foarte frumoase. Trei zile pe săptămână, mă prefac preocupată de condiția mea fizică și alerg. Am fost norocoasă în privința picioarelor. Niciodată nu mi s-a depus grăsime pe coapse sau pe pulpe. S-a oprit numai pe fund și pe șolduri. Și, mă rog, se întâmpla ca vorbele lui să-mi provoace o gâdilătură plăcută prin vene, dar...
Am inspirat precipitat, simțind că îngheț pe dinăuntru.
Eu și barmanul trăsnet eram față în față, de-a dreptul față în față, și așa fuseserăm tot timpul. Nicio șansă ca el să nu-mi fi observat cicatricea de pe masă și nici măcar o dată de când dădusem cu ochii de barmanul trăsnet nu

mi se dusese gândul la cicatrice. Atât de prinsă pe picior greșit de el, nici măcar numi trecuse prin o minte așa ceva.
Însă acum, că mă gândeam la ea, mi-am lăsat imediat fața în jos și am întors-o spre stânga, simțind cum degetele între care țineam paharul deveneau brusc gelatinoase. Acum îmi dădeam seama că el n-are cum să vorbească serios, fiindcă, indiscutabil, făcea parte din Brigada tipilor trăsnet, iar eu eram Calla, prietena Brigăzii tipilor trăsnet. Nu Calla, fata cu care ei să flirteze pe față.
Poate că era drogat.
M-am hotărât să nu iau în seamă cele spuse de el și mi-am dat toată silința să-mi aduc aminte ce căutam acolo.
— Foarte bună băutura, i-am zis. Și cum arată, și la gust.
Menținându-mă cu obrazul drept întors spre el, am început să cercetez din nou barul cu privirea. Tot nici urmă de mama.
— Mersi, dar nu despre băutură vorbeam. Doar dacă nu cumva discuția despre băutură se referă la faptul că noi doi am bea ceva când ies eu de la lucru, a replicat el, făcându-mă să-mi întorc brusc privirea spre el. Când a văzut că mi-a atras atenția, și-a arcuit o sprânceană. Atunci, sunt întru totul de acord să bem ceva, a adăugat.
M-am foit spre scaun, mijindu-mi ochii spre el. Asta... asta era o chestie cu care nu eram obișnuită.
— Tu ești pe bune?
Amândouă sprâncenele i s-au ridicat, dar în loc să bată în retragere, el a făcut din nou figura aia cu ochii,

plimbându-și lent privirea pe chipul meu, zăbovind asupra buzelor, înainte de a și-o fixa pe văzătorii mei albaștri.
— Da, scumpo, sunt pe bune.
— Nici măcar nu mă cunoști.
— Nu asta se întâmplă de obicei când bei un pahar cu cineva? Că ajung oamenii să se cunoască reciproc?
Eram redusă la tăcere.
— Dar noi practic abia acum câteva minute ne-am întâlnit pentru prima dată!
— Ți-am mai explicat asta deja, dar o să-ți mai explic și altceva. Eu, când vreau ceva, îmi urmez scopul. Viața e mult prea a naibii de scurtă ca s-o trăiești altfel. Și vreau să ajung să te cunosc mai bine.
Genele alea s-au mai coborât o dată, iar privirea lui mi s-a oprit pe buze, ca și cum ele ar fi fost vreun soi de Mecca.
— Mda, categoric vreau să te cunosc mai bine.
Sfinte Sisoe...
Am deschis gura să spun ceva, dar habar n-aveam ce și, până să-mi vină în minte un răspuns coerent și demn de articulat, am tresărit auzindu-mi rostit numele.
— Calla? a tunat o voce profundă, hârâită. Calla, tu ești?
Mi-am întors privirea spre ușile olandeze și mi-a picat falca în clipa în care am asociat vocea familiară cu individul mătăhălos și chel.
Unchiul Clyde, care de fapt nu-mi era unchi, dar îl știam, cum să zic, de-o viață, s-a năpustit spre noi. Un zâmbet larg, cu toți dinții, i-a luminat chipul rumen.

— Ceara mamii ei de viață, chiar tu ești!
Mi-am fluturat degetele spre el și buzele mi s-au despărțit într-un zâmbet. Unchiul Clyde nu se schimbase nici pic în cei trei ani de când eram eu plecată.
L-am văzut pe barmanul trăsnet bătând în retragere și, chiar dacă tăcea, știam ce-ar putea să gândească dându-și seama că sunt fata Monei.
În clipa imediat următoare, unchiul Clyde s-a aruncat pe mine. Bătrânul urs m-a cuprins cu brațele lui enorme și m-a ridicat cu totul de pe scaunul de bar. Picioarele mi se bălăbăneau prin aer în timp ce mă îmbrățișa, silindu-mă să-mi încovrig degetele sub baretele subțiri ale sandalelor mele. Totuși, nu mă deranja ideea că aș putea să-mi pierd încălțările sau că în momentul de față îmi era greu să respir. Unchiul Clyde... Dumnezeule, el fusese aici încă de la început, gătind în bucătărie când mama și tata au deschis pentru prima oară barul Mona's, și a rămas prezent mult după ce totul s-a dus de râpă, și mai departe. Și iată-l că era și acum.
Am simțit usturimea lacrimilor în ochi în timp ce izbuteam să-mi încolăcesc brațele de umerii lui imenși, inspirând ușorul miros de prăjeală și al coloniei lui Old Spice. Îmi lipsise Clyde. Era singurul din orașul ăsta căruia îi simțisem lipsa.
— Dumnezeule mare, fetițo, ce bine-mi pare că te văd! a exclamat, strângându-mă până când am scos un mic chițăit, ca o jucărie din cauciuc. Al naibii de bine!
— Cred că-și dă seama, a replicat, sec, barmanul trăsnet. Fiindcă o sugrumi de nu mai poate să respire.

— Ține-ți fleanca, băiete, l-a apostrofat Clyde, lăsându-mă cu picioarele pe podea, dar ținându-mă în continuare cu un braț pe după umeri.
Înălțimea și masivitatea lui mă făceau să mă simt pitică, mereu fusese așa.
— Îți dai seama cine e fata asta, Jax? l-a întrebat apoi.
— O să aleg răspunsul afirmativ, s-a auzit un nou răspuns sec, cu voce scăzută, conținând și o tentă de umor.
— Ia stai, am exclamat, răsucindu-mă într-o parte, cu fața spre barmanul trăsnet. Numele tău e Jax?
— De fapt, numele meu e Jackson James, dar toată lumea îmi spune Jax.
I-am repetat numele în sinea mea. Trebuia să recunosc, Jax era un apelativ al naibii de sexy și mă ducea cu gândul la un anume personaj de ficțiune, motociclist.
— Sună de parc-ai fi dintr-un grup pop de băieți, am remarcat.
S-a auzit un hohot de râs scăzut, hârâit.
— Atunci, bănuiesc că mi-am ratat vocația!
— Pe naiba! a zis Clyde, strângându-mă mai tare de umăr. Jax chiar știe să cânte, ba încă să și zdrăngăne câteva acorduri la chitară, dacă torni în el o cantitate suficientă de whisky.
— Zău?
Îmi stârnise interesul, în principal deoarece nimic nu e mai incitant decât un tip cu o chitară.
Rezemându-se de chiuveta din spatele tejghelei, Jax și-a încrucișat brațele pe piept.

— Am fost auzit cântând o dată sau de două ori.
— Și, ce te-a adus înapoi aici, fetița tatii? s-a interesat Clyde și n-avea cum să-mi scape însemnătatea adâncă a vorbelor lui. Cu alte cuvinte, ce naiba ai căutat să te întorci în cloaca asta?
M-am întors lent spre el. Când m-am dus la colegiu, Clyde sa întristat să mă vadă plecând, însă el a fost motorul principal al îndepărtării mele de orașul ăsta și de... în fine, de toate. Probabil c-ar fi fost mai fericit dacaș fi ales o școală aflată la celălalt capăt al țării, însă eu preferasem una cât de cât mai aproape, numai pentru eventualitatea... pentru eventualitatea în care s-ar fi întâmplat ceva de genul ăsta.
— O caut pe mama.
E tot ceea ce i-am răspuns. Pe moment, nu voiam să intru în amănunte de față cu Jax. Faptul că el mă privea acum de parcă m-ar vedea cu adevărat ca fiind ceva mai mult decât o simplă gagicuță care s-a nimerit să între în bar era și-așa destul de neplăcut.
Unii sunt de părere că așchia nu sare niciodată prea departe de trunchi.
Și uneori mă întreb eu însămi dacă n-o fi așa.
Nu mi-a scăpat încordarea lui Clyde, nici felul în care privirea i-a săgetat spre Jax, întorcându-se apoi spre mine. Stânjeneala s-a adâncit, încolăcindu-se apoi și răspândindu-se ca buruienile pe un răzor de flori.
Concentrându-mi atenția în totalitate la Clyde, m-am pregătit sufletește pentru ceea ce avea să zboare spre mine.

— Ce e?
Zâmbetul lui enorm s-a mai șters, devenind unul nervos. Și-a lăsat brațul pe lângă corp.
— Nimic, fetița tatii, numai că...
Am tras aer adânc în piept și am așteptat până când Jax a scos altă sticlă de bere din lada frigorifică, întinzând-o apoi spre un bărbat mai vârstnic, într-o cămașă roșie din bumbac, ruptă. Omul nici măcar n-a apucat să spună ce voia, însă a plecat, târșâindu-și picioarele, cu un zâmbet fericit, un pic cam amețit.
— Mama e aici?
Clyde a scuturat din cap, iar eu mi-am înfășurat mijlocul cu brațele.
— Unde e?
— Păi, vezi tu, fetița tatii, chiar nu știu, mi-a răspuns Clyde, mutându-și privirea spre podeaua zgâriată și având amarnică nevoie de o curățenie temeinică.
— Nu știi unde e?
Cum e posibil așa ceva?
— Mda, mă rog, Mona n-a mai fost pe-aici de vreo...
Vocea i s-a stins treptat, iar bărbia i s-a lăsat spre pieptul masiv, în timp ce-și freca țeasta cheală cu o palmă.
Nodurile din stomac mi-au revenit, strângându-se până când am fost nevoită să le apăs cu podul palmei.
— De când e plecată?
Jax și-a coborât privirea spre palma mea, ridicând-o apoi la loc spre ochi.
— Mama ta e plecată de cel puțin două săptămâni. Nimeni n-a mai primit vești de la ea, nici măcar n-a fost

văzută. A șters-o din oraș.
Am avut senzația că-mi dispare podeaua de sub picioare.
— E dispărută de două săptămâni?
Clyde nu mi-a răspuns, însă Jax s-a mutat mai aproape de tejgheaua barului și mi s-a adresat cu o voce scăzută.
— A venit într-o seară, supărată, s-a vânzolit prin birou ca o maniacă, ceea ce, apropo, nu însemna prea mare diferență față de oricare altă seară.
Îmi suna cunoscut.
— Și?
— Duhnea a alcool, a adăugat el, cu delicatețe, privindumă concentrat pe sub genele dese.
Ceea ce reprezenta un alt fenomen obișnuit.
— Și?
— Și mirosea de parcă ar fi stat mai multe ore într-o încăpere închisă, fumând iarbă și țigări.
Ei bine, asta cu iarba era ceva nou. Mama obișnuia să ia pastile, cu pumnul: o orgie totală de pastile.
— Și nici asta nu era o chestie prea neobișnuită, în ultimul an, aproximativ, a continuat Jax, urmărindu-mă mai departe cu privirea.
Deci, aflam acum că el e pe-aici de ceva vreme.
— În consecință, a reluat el, nimeni nu i-a acordat prea multă atenție. Știi, mama ta, cum să zic...
— Nu făcea nimic cât timp era aici? l-am completat eu, zărindu-i încordarea din maxilar. Mda, nici asta nu e o veste nouă.
Jax mi-a susținut privirea pentru câteva clipe, după care și-a umflat pieptul într-o inspirație adâncă.

— A plecat în seara aia, cam pe la opt, și de-atunci n-am mai auzit de ea. Așa cum ți-a spus Clyde, asta a fost acum vreo două săptămâni.
Of, Doamne!
M-am lăsat să cad pe scaunul de bar.
— Nu te-am sunat, fetița tatii, pentru că... mă rog, nu era prima oară când mama ta dispărea, pur și simplu, mi-a explicat Clyde, rezemându-se cu șoldul de bar și punându-mi o mână pe umăr. Cam la fiecare două luni, o ia din loc cu Rooster și...
— Rooster? l-am întrerupt, ridicând din sprâncene.
Ce, mama avea un cocoș[7], ca animal de companie? Oricât ar fi de bizar, nu m-aș fi mirat. Ea crescuse la țară, iar când eram mică, avea mania să-și aleagă cele mai năstrușnice animale de companie. La un moment dat, aveam un țap, pe care-l botezase Billy.
Clyde a avut o tresărire.
— El e... hm... e omul mamei tale.
— Și-l cheamă *Rooster?*
Of, măiculiță, Doamne!
— Așa i se spune, m-a informat Jax, atrăgându-mi din nou privirea spre el.
Dumnezeule, situația era umilitoare din atâtea puncte de vedere. Mama era o beție și-o drogată, care abuza de pastile, nu făcea nimic niciodată pentru barul a cărei proprietară era, iar acum o ștersese cu un individ

---

[7] Rooster înseamnă cocoș.

oarecare, fără îndoială unul cu adevărat stilat, cunoscut sub numele de Rooster...
Uh!
Mai rămânea să aflu, în continuare, că lucra cu jumătate de normă în clubul de striptease de vizavi. Chiar simțeam nevoia să găsesc un colțișor întunecat și confortabil, în care să mă balansez.
— Acum câteva luni, a fost dispărută timp de cam o lună, după care a răsărit la loc, mi-a zis Clyde. Așadar, chiar nu sunt motive de îngrijorare. Mama ta, mă rog, e plecată pe undeva, dar o să se-ntoarcă. Mereu se întoarce.
Am închis ochii. Ea nu trebuia să fie plecată pe undeva. Ea trebuia să fie aici, ca să pot vorbi cu ea, ca să pot afla dacă mai are ceva din banii pe care n-ar fi trebuit să-i aibă, ca să pot urla și răcni la ea și să repare cumva faptul că întreaga mea viață a scăpat de sub control din cauza ei.
Clyde m-a strâns de umăr.
— Pot să te sun eu când s-o întoarce.
Asta m-a surprins îndeajuns cât să-mi deschid brusc ochii, tocmai la timp ca să-l văd pe Jax schimbând o privire prelungă, intensă, cu Clyde.
— Tu n-ai de ce să-ți pierzi vremea pe-aici, fetița tatii. Mi se pare grozav că ai venit în vizită și sunt sigur că ea o să...
— Vrei să plec? l-am întrerupt, mijind ochii și ciulind urechile.
O, în mod sigur era vorba despre mai multe potlogării

decât ceea ce știam eu.
— Nu, m-a asigurat Clyde, la repezeală.
— Da, a răspuns Jax, în același timp.
L-am fixat cu privirea, simțind cum se zbârlește pielea pe mine.
— Hm, nu prea cred că ai un cuvânt de spus la faza asta, *barmanule*.
Ochii lui căprui parcă s-au înnegrit și l-am văzut cuprins de un val de răceală. Un mușchi i-a zvâcnit în maxilar în timp ce-l priveam în ochi, sfidându-l să mă contrazică. Dar, fiindcă el nu zicea nimic, m-am întors spre Clyde, care-l privea pe Jax. Ceva era în neregulă și, fiind vorba despre mama, orice era posibil. Numai că eu n-aveam de gând să plec; nici nu puteam să plec, din cauză că n-aveam unde să mă duc. La propriu. Spre deosebire de ultimele două semestre, nu mai alesesem să urmez cursurile de vară, pentru că anul ăsta nu-mi mai puteam permite. Ceea ce însemna, de asemenea, că nu puteam să rămân la cămin, așa că, atunci când îmi făcusem bagajul ca să vin aici, chiar avusesem nevoie să-mi împachetez toate lucrurile. Mica sumă de bani pe care-o aveam în contul meu personal trebuia să mă țină până o găseam pe mama, sau obțineam o altă slujbă. Ori așa, ori altminteri, nu-mi puteam permite un apartament sau o cameră de hotel și eram al naibii de convinsă că n-o s-o deranjez pe Teresa ca să am unde locui până se descâlceau ițele.
Mi-am plimbat privirea prin barul ponosit, trecând peste vechile indicatoare stradale și fotografiile în alb-negru

înrămate de pe pereți, printre care una, din cine știe ce motiv, neobservată de mine până acum. Probabil din cauză că fusesem prea concentrată la delicatesa din fața mea. Acum, însă, o vedeam.
Dincolo de tejghea, sub firma cu beculețe roșii pe care scria Mona's cu litere elegante, cursive, era o fotografie înrămată.
Aerul mi s-a poticnit în gât.
Era o fotografie, plină de lumină și de culoare, înfățișând o familie: o familie adevărată. Doi părinți zâmbitori, atrăgători și fericiți. Mama ținea în brațe un băiețel, nu mai mare de un an și trei luni. Un alt băiețel, într-un pulover albastru, în vârstă de zece ani și cinci luni, stătea în picioare lângă o fetiță, care tocmai împlinise opt ani, îmbrăcată cu o rochie albastră, vaporoasă, stil prințesă. Era frumoasă, ca o păpușică, și zâmbea fericită spre camera foto.
Stomacul mi s-a învolburat.
Aveam nevoie să ies de-aici.
Lăsându-mă să alunec jos de pe scaun, mi-am înhățat geanta de pe tejgheaua barului.
— Mă întorc, am zis.
Jax s-a încruntat în timp ce mă privea cum plec, dar, în același timp... părea ușurat. Mușchiul din maxilar încetase să-i mai zvâcnească, umerii i se relaxaseră și era evident bucuros că mă vede plecând, după ce, doar cu câteva minute mai devreme, se străduise să mă convingă să bem ceva împreună.
Mda. Așa cum avusesem impresia, tipul nu exista cu

adevărat.
Clyde a încercat să mă reţină, dar m-am strecurat cu uşurinţă afară din raza lui de acţiune.
— Fetiţa tatii, nu vrei să mergem în birou şi să stai jos...?
— Nu. E bine aşa, l-am asigurat, răsucindu-mă pe călcâie şi grăbindu-mă să ies din bar, în aerul cald de seară, înainte ca el să-şi poată continua fraza.
Am simţit o apăsare în piept când s-a închis uşa după mine şi am ajuns cu picioarele pe trotuar. În parcare mai erau vreo câteva maşini, aşa că am tăiat-o printre ele, spre partea din spate.
Concentrează-te, m-am îndemnat singură. *Concentrează-te să rezolvi problema principală.*
Mă gândeam să mă duc iar în casa mamei, să scotocesc printre rahaturile din camera ei şi, poate, să găsesc vreun indiciu despre locurile prin care şi-o plimba fundul. Era singurul lucru pe care puteam să-l fac.
Alungându-mi din minte imaginea fotografiei de familie, am ocolit o camionetă model vechi, care fusese parcată acolo şi când sosisem, şi m-am îndreptat spre maşina mea.
Era întuneric în parcare, din cauză că becurile de pe stâlpi nu funcţionau, aşa că sărmana mea maşină era învăluită de o penumbră sinistră. Am încercat să nu iau în seamă fiorul de gheaţă care-mi şerpuia în jos pe spinare. Am pus mâna pe clanţa portierei, când am zărit ceva care mi s-a părut în neregulă.
Degetele mi s-au strâns în gol când am făcut un pas înapoi de lângă portieră şi m-am răsucit spre partea din

față a mașinii. Un strigăt sugrumat, surprins, mi-a scăpat din gât.
Parbrizul dispăruse.
Dispăruse, cu excepția câtorva cioburi colțuroase încă prinse de ramă; și, chiar dacă era întuneric, tot puteam să văd o cărămidă zăcând pe bord.
Cineva îmi spărsese parbrizul cu o cărămidă.

PATRU

— Tu ai un Ford *Fuckus*?
Închizând strâns ochii, am scos aerul din piept într-o răsuflare adâncă, plină de frustrare. După ce descoperisem că parbrizul meu avusese o întâlnire protocolară cu o cărămidă, îmi mișcasem fundul înapoi în bar. Total năucită, mă pomenisem în fața lui Jax, povestindu-i ce se întâmplase.
Chiar dacă eram în stare de șoc, tot observasem că el nu părea surprins. Un fulger de mânie îi străbătuse chipul, ochii i se întunecaseră, da, dar surpriză!? Nu. Era aproape de parcă s-ar fi așteptat la asta. Ceea ce mi se părea ciudat, dar nu neapărat și important în clipa de față. Important era că aveam un parbriz spart pe care nu-mi puteam permite să-l înlocuiesc.
Deschizând ochii, mi-am întors fața spre el. Cât timp stătuse dincolo de tejghea, nu observasem cât e de înalt, dar acum, aflată lângă el, îmi dădeam seama că avea cu vreo treizeci de centimetri mai mult ca mine, clar peste un metru optzeci și ceva. Talia îi era bine pusă la punct,

fiind evident că tipul știe să se îngrijească.
— E un Focus, i-am răspuns.
— Cunoscut și sub numele de Fuckus, a replicat el, îngustându-și privirea și aplecându-se peste capotă. Fir-ar să fie!
I-a vârât mâna prin spărtură, făcându-mă să mă crispez.
— Ai grijă! aproape că am țipat la el, poate și pe un ton un piuleț cam dramatic, pentru că mi-a aruncat o privire peste umăr, cu sprâncenele ridicate. Am făcut un pas înapoi. Cioburile taie, i-am explicat, prostește.
Un colț al gurii i s-a arcuit în sus.
— Mda. Știu. O să am grijă.
A luat cărămida și a început s-o sucească în mână.
— Ce rahat!
Eu nu-mi permiteam nici măcar să mă gândesc la cât de scumpă ar putea fi repararea parbrizului, pentru că, dac-aș fi făcut-o, probabil nici n-aș mai fi așteptat să găsesc un colț în care să mă balansez.
Jax a aruncat cărămida pe jos și s-a întors spre mine. Luându-mi mâna în mâna lui mai mare, caldă, a început să mă tragă spre bar. Stomacul mi-a ajuns undeva pe la nivelul gâtului la atingerea lui. Fiind acum la un pas, doi, în spatele lui, am avut posibilitatea să-i studiez mai bine șezutul.
Fir-ar să fie! Până și fundul îi e trăsnet...
Tare mult mi-ar fi de folos să-mi stabilesc prioritățile.
— O să chem pe cineva să se uite la mașina ta, mi-a zis și am fost nevoită să-mi iuțesc mersul ca să țin pasul cu picioarele lui lungi.

Am clipit iute, mirată.
— Doar nu...
— Am un prieten la un service, la câțiva kilometri mai încolo, cum mergi spre mall. Îmi e dator cu un serviciu, a continuat el, ca și cum eu n-aș fi zis nimic.
Smucind ușa atât de tare și de repede, încât am avut impresia c-o s-o scoată din balamale, a intrat vijelios, trăgându-mă după el.
— Să nu te miști de-aici, mi-a ordonat, trimițându-mi și o privire de avertisment.
— Dar...
Lăsându-mi mâna, m-a întors cu totul spre el și a pătruns drept în spațiul meu personal. Cu cizmele lui lipite de degetele mele, m-am simțit învăluită de mirosul lui. Deodată, și-a aplecat capul spre mine. Din reflex, mi-am întors fața spre stânga și mi s-a tăiat răsuflarea când i-am simțit degetele prinzându-mă de bărbie, silindu-mă să mă întorc la loc spre el.
— Să nu te miști de-aici, a repetat, privindu-mă în ochi. N-o să-mi ia decât un minut. Maximum.
Un minut, ca să ce?
— Promit.
— Bine, m-am pomenit șoptind, prinsă din nou pe picior greșit.
M-a mai fixat pentru câteva clipe cu privirea, apoi s-a răsucit pe călcâie și singurul gând care mi-a mai putut trece prin minte a fost ceea ce mi-a zis: Categoric vreau să te cunosc mai bine. Cu pași lungi, grațioși, a dispărut în fundul sălii, pe lângă mesele de biliard, îndreptându-

se spre zona bucătăriei.
Iar eu am rămas pe loc.
După fix un minut, a revenit cu o legătură de chei atârnându-i de degete. Oprindu-se lângă chelneriţa pe care o văzusem mai devreme cu coşuleţele, a apucat-o uşor de cot.
— Poţi să te descurci cu barul până ajunge Roxy?
Femeia a aruncat o privire spre mine, apoi s-a întors spre Jax.
— Sigur, dar s-a întâmplat ceva?
Jax a condus-o spre locul în care prinsesem eu rădăcini pe podea. Văzută de aproape, era chiar drăguţă şi, cu toate că mi se părea trecută de treizeci de ani, nu-i vedeam niciun rid pe faţă.
— Ţi-o prezint pe Pearl Sanders, a zis Jax, apoi a întins o mână spre mine. Iar ea e Calla: fata Monei.
Pearl a rămas cu gura căscată.
Uh.
Deodată, femeia s-a repezit spre mine. Cu un singur braţ, ma cuprins într-o îmbrăţişare rapidă şi strânsă, care a făcut ca eu să fiu aceea rămasă cu gura căscată.
— Îmi pare foarte bine că te cunosc, în sfârşit, Calla, mi-a zis, după care s-a întors spre Jax, scoţându-şi creionul de după ureche. Să ai grijă de ea, da?
— Normal, a bombănit Jax, ca şi cum ar fi fost ultimul lucru pe care ar fi vrut să-l facă, iar asta era o prostie, fiindcă n-aveam nevoie să-mi poarte cineva de grijă şi, sunt al naibii de sigură, nici nu i-am cerut eu aşa ceva. Şi ce naiba s-a ales din dorinţa lui de a mă cunoaşte mai

bine?
— Cred că am nevoie să...
— Haide, m-a îndemnat Jax, luându-mă iar de mână.
Următorul lucru de care am fost conștientă este că m-a răsucit pe loc și m-a împins spre ușă, afară, în noapte, după care m-am trezit lângă camioneta parcată în fața sărmanului meu automobil. Iar el deschidea portiera din dreapta.
Hopa sus!
— Ce? am întrebat, ezitând, dar el m-a tras de mână.
— Hopa sus, a repetat.
Eliberându-mi mâna, m-am lipit cu spinarea de portieră.
— Nu merg nicăieri. Trebuie să mă ocup de...
— De mașină, a sfârșit el în locul meu, aplecându-și capul într-o parte.
Lumina argintie a lunii părea să-i caute pometii proeminenți, mângâindu-i trăsăturile colțuroase ale feței.
— Am înțeles asta și, așa cum ți-am spus, am un prieten care o să se ocupe de problemă în locul tău. Clyde ia deja legătura cu el acum, ceea ce e bine.
Creierul nu-mi mai funcționa.
— De ce?
— Pentru că o să plouă.
M-am holbat la el. Ce, o fi și meteorolog?
— I se simte mirosul: ploaie de sfârșit de primăvară, început de vară.
S-a aplecat spre mine și capul mi s-a răsucit imediat spre stânga.

— Inspiră adânc, scumpo, și-o să simți mirosul ploii.
Din cine știe ce motiv afurisit, am inspirat adânc și, mda, am simțit miros de ploaie, izul acela umed, ca de mosc. Am scăpat un geamăt. Lipsa parbrizului însemna stricăciuni aduse de ploaie.
— Așa că o să ne ocupăm de mașina ta, ca să nu mai fie aici când o să-nceapă ploaia, a încheiat el.
— Dar...
— Și nu cred că-ți dorești să conduci pe-aici stând cu fundul tău drăguț pe cioburi și cu vântul bătându-ți în față.
— Hm, bine. Ai dreptate, dar...
— Dar o să te iau de-aici, m-a întrerupt el, oftând și repezindu-și degetele prin părul răvășit. Uite ce e, putem să stăm aici încă zece minute ca să ne contrazicem pe tema asta, dar tu tot o să te sui în camionetă.
Am mijit ochii spre el.
— Dă-mi voie să-ți amintesc ceva. Nu te cunosc. Adică, deloc.
— Iar eu nu-ți cer să te dezbraci în pielea goală și să-mi oferi un spectacol privat!
S-a oprit un pic și parcă privirea a început să-i coboare iar pe trupul meu.
— Cu toate că ar fi o idee foarte interesantă. O idee nepotrivită, dar foarte interesantă.
A trecut o secundă până să înțeleg ce mi-a zis și să-mi pice falca.
Bombănind ceva în barbă, a trecut pe lângă mine. În clipa imediat următoare, mă prindea cu mâinile de

subsuori, iar eu rămâneam șocată de atingere. Mâinile lui sunt incredibil de mari, ceea ce înseamnă că erau extrem de aproape de pieptul meu. Vârfurile degetelor îmi atingeau curbura de sub sâni. Un val ascuțit de fiori, dens și neașteptat, îmi radia dinspre coaste.
Apoi m-a săltat în sus. La propriu. Desprinzându-mi picioarele de pământ și așa mai departe.
— Capul jos, scumpo, mi-a ordonat.
M-am supus, pentru că, pe bune, acum. Habar n-aveam ce naiba se petrecea aici. M-am pomenit așezată în camioneta lui, portiera închisă după mine. Iisuse! Mi-am trecut palmele peste față, lăsându-le în jos la timp ca să-l văd ocolind în pas alergător botul mașinii. Cât ai clipi, l-am văzut în camionetă, trântind portiera în urma lui.
După ce mi-am încheiat centura, i-am aruncat o privire și i-am zis primul lucru care mi-a venit în minte.
— Tu ai un Chevy?
Mi-a adresat un zâmbet superior.
— Știi ce se spune despre Chevy, nu?
— Mda, că e mai bine să împingi un Chevy decât să conduci un Ford!? am răspuns, dându-mi ochii peste cap. Pentru că e logic.
Jax a chicotit încet și a băgat în viteză. N-am zis nimic în timp ce ieșea din parcare și se înscria pe șosea. Întrebarea referitoare la motivul pentru care el a flirtat cu mine mai devreme și îngrijorarea cu privire la o mamă dispărută în ceață nu ocupau locul de frunte printre gândurile mele când am început să-mi rod încet buza de jos.

— Cât crezi că o să coste reparația parbrizului? m-am interesat.
Mi-a strecurat o privire când s-a oprit la semaforul de lângă mall.
— Pe puțin o sută cincizeci și, cum toată chestia a fost distrusă, probabil mai mult.
Am simțit cum mi se strânge pieptul când am efectuat mental scăderea din suma care știam că ar fi în contul meu personal și am scăpat un geamăt.
— Grozav, de-a binelea grozav.
Jax a tăcut până când și-a schimbat semaforul culoarea în verde și a pătruns în intersecție.
— O să stai într-un hotel din astea, mi-a zis.
Am pufnit. Mhî. Ca un purceluș.
— Hm, nu. Costă mult prea mult.
— O să stai în casa mamei tale? m-a întrebat, pe un ton răsunând de neîncredere.
— Mda.
Și-a întors iar privirea spre drum.
— Dar ea nu e acolo.
— Și? Am locuit acolo, am replicat, ridicând dintr-un umăr și lăsându-mi mâna pe genunchi. În plus, doar n-o să dau banii pe hotel când pot să stau undeva pe gratis!
Chiar dacă e, în realitate, ultimul loc în care mi-aș dori să stau.
Jax n-a zis nimic timp îndelungat, după care:
— Ai mâncat ceva?
Scuturându-mi capul în semn de negație, am strâns din buze. Nu mai mâncasem de dimineață și atunci numai

câteva Rice Krispies Treats[8]. Fusesem prea agitată ca să pot mânca orice altceva. Stomacul a început să-mi chiorăie, enervat, din câte se pare, de faptul că abia acum îi acordam și lui atenție.
— Nici eu, a remarcat el.
Am poposit la un restaurant fast-food și, pentru că mi-era foame, am comandat un hamburger și un ceai rece îndulcit, dar când m-am scotocit în geantă după puținul mărunțiș pe care-l aveam la mine, Jax îi întinsese deja banii persoanei de la gemuleț.
— Am bani, am protestat, scoțând portofelul.
Mi-a aruncat o privire blajină, rezemându-se cu un braț de geamul deschis al portierei.
— Ai comandat un hamburger și un ceai rece îndulcit. Cred că s-a plătit deja.
— Dar am bani, am insistat, iar el și-a arcuit o sprânceană.
— Dar mie nu-mi trebuie, a zis.
Am scuturat din cap și am dat să-mi deschid portofelul.
— Cât a... hei! am strigat, când el mi-a smuls din mână portofelul și geanta. Ce naiba faci?
— După cum ți-am zis, scumpo, s-a plătit, a replicat, închizându-mi portofelul, lăsându-l să cadă în geantă și apoi îndesând-o în spatele scaunului lui.
L-am privit îngustându-mi ochii.
— Nu e *deloc* frumos!

---

[8] Prăjiturele preparate din cereale crocante cu unt sau margarină și cremă de bezea sau caramel.

— Un mulțumesc ar fi frumos, totuși.
— Nu ți-am cerut eu să plătești!
— Și?
Am clipit, mirată, iar Jax mi-a făcut cu ochiul.
Am dat un pic înapoi. El mi-a făcut cu ochiul, iar părțile mele femeiești au făcut *hopa,* mult prea de acord cu asta, ceea ce însemna, probabil, un indiciu destul de bun că ar trebui să acord mai multă atenție numitelor părți, deoarece începeau să fie disperate.
Și mă simțeam un piculeț cam înnebunită după băieți, dar cine mi-ar fi putut-o lua în nume de rău?
După un minut, eram din nou pe șosea, iar eu aveam în poală o uriașă pungă cu mâncare și două ceaiuri reci îndulcite ciocnindu-se într-un suport. Nu prea fusesem atentă la ce comandase el, dar, după greutatea pungii calde și minunat mirositoare, era jumătate din meniul localului.
— Nu semeni deloc cu mama ta, mi-a zis pe neașteptate.
Măcar atât era adevărat. Mama își vopsea părul într-un blond aprins, sau cel puțin așa obișnuia. Nu eram sigură, din cauză că n-o mai văzusem de ceva timp, dar ultima oară când fusesem în preajma ei, în ziua în care părăsisem Plymouth Meeting ca să frecventez școala din Shepherd, ea arătase... răvășită.
— Viața ei... a fost grea. Pe vremuri era chiar frumoasă, m-am auzit punând, în timp ce priveam afară pe geam cum dispare șirul de restaurante fast-food.
— Îmi imaginez, dacă semăna cât de cât cu tine.
Am întors brusc capul spre el, dar nu mă privea. Nici nu

zâmbea, nici nu surâdea. Nimic din atitudinea lui nu m-ar fi putut conduce spre concluzia că afirmația n-ar fi sinceră, numai că eu nu eram frumoasă, iar credința asta nu avea nimic de-a face cu o tendință de subevaluare. Aveam o cicatrice care-mi brăzda obrazul drept. Așa ceva tinde să distrugă în totalitate trăsăturile.
Nu-mi dădeam seama ce urmărește Jax și nici nu voiam să aflu. Aveam lucruri mai importante și mai stringente la care să mă concentrez și pentru care să-mi fac griji.
Dar când am văzut că Jax iese de pe șoseaua principală, intrând pe un drum secundar – o scurtătură – m-am pomenit din nou holbându-mă la el.
— Tu știi unde e casa?
A mormăit ceea ce presupun că era un da.
— Ai mai fost pe-acolo?
I-am zărit degetele crispându-se pe volan.
— De câteva ori.
Un gând îngrozitor a început să mi se contureze în minte.
— De ce-ai fost tu acasă la ea?
— Nu trebuia să spui acasă la *noi,* din moment ce și tu ai locuit acolo?
— Hm, nu. Poate c-am locuit acolo cât timp am fost în liceu, dar n-a însemnat niciodată acasă pentru mine.
Mi-a aruncat o privire, după care s-a întors la loc spre drum. Au trecut câteva clipe.
— Prima dată când a trebuit să vin acasă la mama ta eram cu Clyde. Mona... fusese la un chef. Se făcuse în asemenea hal încât noi crezuserăm c-o să trebuiască

dusă la spital.
Am tresărit.
— Pe urmă, de vreo două ori, când ea n-a mai apărut câteva zile la rând, și eram îngrijorați, a continuat el, relaxându-și mâna pe volanul în care acum bătea ușor cu degetele. O dată la două zile, se duceau s-o vadă, ori Clyde, ori Pearl, doar ca să se asigure că e bine.
— Dar tu? Te duceai și tu s-o vezi ce face?
Mi-a făcut semn din cap că da.
Mușcându-mi buza, m-am străduit să ignor valul de vinovăție mocirloasă care mi se ridica în gât. Oamenii aceștia, cu excepția lui Clyde, erau, practic, străini, în timp ce eu, iată, fiica ei, nu făceam expediții zilnice, nici măcar anuale, ca să văd dacă ea mai trăiește, sau ca să descopăr că, în cele din urmă, a luat o supradoză. În definitiv, știam ce înseamnă „să vezi ce face" ea.
M-am străduit să-mi țin sentimentul de vinovăție sub control, dar n-am reușit.
— Nu sunt prea apropiată de mama. Noi două...
— Calla, mi-am închipuit că voi două nu sunteți apropiate. Am înțeles, m-a întrerupt el, trimițând în direcția mea un zâmbet necruțător.
Și spun necruțător pentru că el sigur știa câtă putere are acea arcuire abia schițată a buzelor lui, așa că ți-o azvârlea, vrând-nevrând.
— Nu e nevoie să-mi explici nimic, m-a asigurat apoi.
— Mersi, am șoptit înainte să mă gândesc ce fac, după care m-am simțit ca o toantă.
Dar el n-a făcut decât să clatine din cap a încuviințare.

Restul drumului spre casa mamei l-am parcurs în tăcere și m-am mirat când l-am văzut că-și oprește camioneta pe alee și mă urmează până la intrare, ducând cu el cele două ceaiuri.
În timp ce descuiam ușa, am aruncat o privire spre el.
— Nu e nevoie să intri, i-am zis.
— Știu, mi-a răspuns, zâmbind. Dar aș prefera să nu mănânc în mașină, în timp ce conduc. Ai ceva împotrivă?
Îmi stătea pe limbă să spun că da, însă capul meu conține o minte de sine-stătătoare. Am făcut semn că nu și am împins ușa.
— Grozav, a zis Jax, strecurându-se și intrând în casă înaintea mea.
— Simte-te ca la tine acasă, am murmurat.
El nu m-a auzit, fiindcă se plimba tiptil prin casă, căutând comutatoarele de pe pereți și aprinzând luminile. Pe urmă, a început să cerceteze casa cu o privire pătrunzătoare, precaută, de parcă s-ar fi așteptat să țâșnească vreun trol de sub canapeaua ponosită. Când a pornit spre bucătărie, l-am urmat, iar când mi-a spus că are nevoie să se ducă la baie, am pus punga pe masă și am început să scot mâncarea din ea.
Ce naiba, el chiar mai fusese pe-aici, pentru că nu s-a dus în baia de la parter. I-am auzit zgomotul pașilor pe scară și m-am mirat de ce-o alege pe cea de la etaj, însă creierul îmi era prea încărcat ca să stau să mă gândesc prea mult la asta. Până să se întoarcă el, am reușit să-mi descopăr singurul meu hamburger prin vastul sortiment

de mâncare comandat.
Jax și-a tras un scaun lângă mine și s-a lăsat să cadă pe el cu grație.
Se așezase în dreapta mea.
— Așa, a zis, despachetând un sandviș cu pui. Cât ai de gând să stai pe-aici?
Am ridicat dintr-un umăr, în timp ce-mi alegeam feliile de castravete murat din sandviș.
— Încă nu știu.
— Probabil că nu mult, corect? N-ai ce rahat să faci pe-aici, iar mama ta fiind plecată cu-ale ei, nu prea ai motive să zăbovești. Mănânci castraveții ăia? m-a întrebat, după o scurtă pauză.
I-am făcut semn că nu și el s-a servit. N-am mai zis nimic și am mai luat două mușcături până ca el să vorbească din nou.
— Ești la colegiu? La Shepherd?
M-am oprit cu mâinile la jumătatea drumului spre gură.
— De unde știi?
A început să se ocupe de hamburgerul lui, strecurând castraveții căpătați sub jumătatea de chiflă.
— Clyde mai vorbește despre tine, din când în când. La fel și Mona.
Toți mușchii mi-au înțepenit și am simțit o acreală în stomac. Orice lucru ar fi putut să spună mama mea despre mine n-avea cum să fie bun.
Tăcerea s-a așternut peste noi. El și-a dat deoparte o jumătate de chiflă și și-a îndoit sandvișul ca pe un burrito.

— Și, ce studiezi?
Mi-am lăsat hamburgerul pe jumătate mâncat să cadă peste ambalajul lui.
— Asistența medicală.
Sprâncenele i s-au înălțat și a lăsat să-i iasă un șuierat încet.
— Ei bine, uite că fanteziile mele cu asistente medicale în fustițe albe tocmai s-au îmbogățit considerabil!
Am mijit ochii spre el și mi-a zâmbit.
— Ce te-a determinat să alegi asta?
Preocupându-mă să-mi înfășor hamburgerul lepădat în ambalajul lui, am ridicat iar din umeri. Știam exact de ce, însă nu-mi era ușor să recunosc, așa că am schimbat subiectul.
— Dar tu?
— Adică, mă întrebi cu ce mă ocup, în afara barului? a vrut să știe, terminându-și hamburgerul și întinzându-se după cartofii prăjiți.
— Mda, am confirmat, urmărindu-i mișcările. În afara barului și a faptului că mănânci mult.
Jax a izbucnit iar în râsul acela profund, sexy.
— În clipa de față, sunt numai barman. Mi-am luat plasă cu alte câteva chestii.
N-a dezvoltat răspunsul, la fel cum procedasem și eu, așa că n-am insistat, numai că, în felul acesta, ne rămâneau prea puține subiecte de conversație.
— Cartofi?
Am scuturat din cap.
— Ei, haide! E partea cea mai bună a mâncatului la fast-

food. N-ai cum să refuzi un cartof prăjit, a declarat și ochii i sau încălzit și mai mult. Sunt numai grăsime pură, carbohidrați și sare. Paradisul!
Buzele mi-au zvâcnit fără voie.
— Nu arăți ca unul care consumă prea mulți carbohidrați.
— Alerg în fiecare zi, mi-a explicat, ridicând dintr-un umăr. Trec pe la sală înainte să ajung la bar. Asta înseamnă că pot să mănânc ce vreau, când vreau. Altfel, viața ar fi nașpa dacă ți-ai petrece jumătate din ea frustrându-te de orice rahat ți-ai dori.
Dumnezeule, cât de bine știam că are absolută dreptate!
Așa că am luat un cartof pai. După care un al doilea. În fine, poate să fi luat cinci, înainte de a mă ridica să arunc gunoiul în micul coș care, surprinzător, avea un săculeț curat înăuntru. În timp ce mă spălam pe mâini, Jax s-a ridicat și s-a dus la frigider, scoțând un nou șuierat scăzut când i-a deschis ușa. N-aveam habar ce voia să facă. Frigiderul era gol, în afară de ceva condimente.
A închis ușa frigiderului și s-a rezemat cu șoldul de bufet. Studiind pereții gălbui – pereți pe care i-a vopsit Clyde înainte să ne mutăm aici – și suprafața zgâriată a micii mese rotunde la care mâncaserăm, a tras aer adânc în piept și chipul lui remarcabil a devenit întru totul serios. Maxilarul încordat. Buzele pline subțiate. Ochii căpătând o nuanță de maro închis, aproape ca a mahonului.
— Tu n-o să stai aici, a declarat.
Am clipit și mi-am schimbat poziția, ca să-i fie vizibilă

numai partea mea dreaptă.
— Credeam că am trecut deja prin conversația asta.
— Nu e nimic de mâncare în frigider.
— Da, am cam observat asta, am replicat, încrucișându-mi brațele. Dar n-ar fi fost nimic de mâncare nici la hotel: un hotel la care ar fi trebuit să plătesc.
Jax și-a răsucit trupul spre mine și mi-am lăsat privirea în jos. Talie și șolduri înguste. Categoric, un alergător.
— Hotelurile de pe-aici nu sunt chiar atât de scumpe.
O senzație de iritare mi-a zbârlit pielea. Știam că voi fi nevoită să fac, la un moment dat, un drum până la magazin, pentru că aveam într-adevăr de gând să rămân, ceea ce însemna că aveam nevoie de alimente. De asemenea, aveam nevoie ca mașina să-mi fie funcțională, așa că Dumnezeu știe cât trebuia să cheltuiesc. Știam că, până la urmă, cu cât mai mult timp rămân aici, cu atât mai repede îmi fac praf economiile, dar, serios vorbind, era unica mea opțiune. N-aveam unde altundeva să mă duc, cel puțin până la sfârșitul lui august, când se relua școala.
Asta numai dacă mi se aproba un ajutor financiar sporit.
Și dacă nu?
Poate găseam un colțișor într-o încăpere capitonată, unde să mă balansez.
Erau lucruri pe care Jax chiar nu avea nevoie să le știe.
— Mulțumesc pentru că m-ai adus încoace și ai cumpărat mâncare. Apreciez sincer asta și, dac-ai putea să-mi dai de știre cu cine trebuie să iau legătura pentru parbriz, ar fi nemaipomenit. Dar acum sunt cam obosită

și...
Deodată, m-am pomenit cu Jax drept în fața mea. Cum s-ar zice, acum era lângă frigider și, în clipa imediat următoare, era chiar *aici.* Am inspirat scurt, uluită, și m-am lipit cu spatele de bufet.
— Nu cred c-ai înțeles ce-am zis eu, scumpo.
Evident că nu.
— Mama ta e praf. Și tu știi asta.
Bun. Una era ca eu să zic că mama e dată peste cap. Cu totul alta e s-o aud din gura lui.
— Uite ce e, mama mea...
— N-o să câștige premiul pentru cea mai bună mamă a anului! Mda, asta o știu, a intervenit el și am simțit cum degetele mi se strâng în pumni. De asemenea, n-o să câștige nici premiul pentru patroana anului. Dar probabil că știi deja toate astea.
— Și ce-au de-a face toate astea cu faptul că eu stau aici sau nu? m-am răstit.
— Adevărul e că tu n-ai ce să cauți în orașul ăsta, cu atât mai puțin în casa *asta.*
Am rămas cu gura căscată, fiindcă era o afirmație la care nu mă așteptasem.
— Ce?
— Tu ai nevoie să stai într-un hotel în noaptea asta, iar de îndată ce mașina o să fie gata, ai nevoie să-ți miști popoul drăgălaș la drum, ceea ce sper să se-ntâmple mâine după-amiaza, și categoric nu ai nevoie să te mai întorci.
Bun. Asta punea capac. Îmi ajunsese să aud despre *aici* la

orice pas și nu-mi mai păsa că barmanul trăsnet era, probabil, cel mai sexy tip din câți am văzut vreodată și nici că fusese atât de drăguț și mă adusese, după ce cumpărase mâncare. Sau că fundul meu i se părea drăgălaș și că-i plăceau picioarele mele.
L-am înfruntat, îndreptându-mi spinarea și uitând de orice altceva.
— Răspunde-mi la o singură întrebare, i-am zis.
Ochii lui căprui s-au fixat pe ai mei.
— De acord.
Vocea îmi mustea de sirop când am continuat.
— Cine *dracului* te crezi ca să-mi spui mie ce să fac?
A clipit o singură dată, după care și-a lăsat capul pe spate și a izbucnit în râs.
— Ai tupeu. Chiar ai. Îmi cam place asta.
Cu asta m-a enervat chiar mai tare, plus că era și oarecum ciudată faza.
— Poți să pleci acum, i-am zis.
— Nu, până nu înțelegi ce se petrece aici, a replicat Jax, proptindu-se cu ambele mâini de bufet, de-o parte și de cealaltă a șoldurilor mele, după care s-a aplecat, prinzându-mă ca într-o cușcă. Am nevoie să mă asculți cu atenție, mi-a zis.
M-am blocat, nereușind să-mi amintesc când s-a întâmplat ultima dată ca un tip să fie atât de aproape de mine.
— Calla, a început el și m-am cutremurat de cât de profundă și de catifelată i-a sunat vocea când mi-a pronunțat numele. Nu cred că-ți dai seama exact cât de

departe a ajuns Mona și ce înseamnă asta pentru oricine o cunoaște.
Respirația mi s-a oprit în gât.
— Cât de departe?
— Nu e o poveste frumoasă.
— Nici n-am crezut că ar fi.
Privirea lui m-a țintuit în continuare.
— Casa asta a fost cartierul general al petrecerilor în ultimii doi ani. Nu petreceri de genul simpatic la care și-ar dori să meargă oricine are doi neuroni funcționali. Poliția venea regulat pe-aici. Casa asta a devenit, în esență, un lăcaș al drogurilor și nu m-aș mira să găsești pipe pentru crack îndesate printr-un sertar de aici, din bucătărie.
Of, Doamne!
— Iar genul de persoane cu care umblă ea? Sunt de pe fundul butoiului cu drojdie. Mai jos decât atât nu se poate. Și nai cum să găsești tipi mai dubioși de-atât. Dar asta nici măcar nu e partea cea mai rea.
— Nu? m-am mirat.
Ce-ar putea fi mai rău decât ca mama să țină o casă în care se fumează crack? Bănuiesc că mai rău de-atât ar putea fi un laborator de preparare a metamfetaminelor.
— I-a călcat pe bătături pe foarte mulți dintre tipii ăștia dubioși, mi-a explicat Jax și stomacul mi s-a prăbușit până la degetele picioarelor. Din câte-am auzit, le mai și datorează o grămadă de bani. Ca și Rooster ăla, al ei.
Le datorează bani și altora? Of, Doamne, asta era o veste proastă.

— Acum, eu știu că, probabil, Clyde nu vrea ca tu să afli toate astea, dar mie nu mi se pare corect să ți se ascundă toate rahaturile care se petrec pe-aici. Mona e vânată de o mulțime de tipi de soi rău. Genul de tipi cu care s-a încurcat mama ta e de rău. Păi, parbrizul?
— Ce-au de-a face toate astea cu parbrizul?
— Tu ai venit aici mai întâi, corect? Probabil stă cineva cu ochii pe casa asta, te-a văzut și s-a hotărât să-ți ofere un frumos avertisment în stil clasic, țărănesc. Poate că ei nu și-au dat seama deocamdată că ești fata ei, dar le e clar că o cunoști, din moment ce ești aici. Și, știi ceva, toată povestea cu parbrizul ar putea fi o coincidență tâmpită, dar eu mă îndoiesc. Să sperăm doar că nu-și dau seama că ești fata ei.
Oh, rahat, asta nu e de bine. Pieptul a început să-mi zvâcnească brusc și pulsul mi s-a accelerat. Situația trecuse de la un morman de rahat la o hazna în toată legea.
— Mda, văd că începi să pricepi, mi-a zis el încet, aproape cu delicatețe. Și-o să fie din ce în ce mai rău, mai ales dacă ea no să iasă din ascunzătoare.
Întorcând capul spre stânga, i-am auzit cuvintele. Mi-au pătruns adânc, provocând un fior care mi-a șerpuit în jos pe șira spinării. Dumnezeule, un laborator de producere a metamfetaminelor probabil c-ar fi fost de preferat față de așa ceva.
Of, mamă, în ce te-ai mai vârât?
Viața ei, ceea ce se alesese din ea, mă durea ca o veritabilă explozie de suferință fizică și un lucru despre

care crezusem de multă vreme c-ar fi murit a revenit brusc la viață în adâncul meu. O nevoie care mă mistuise de atâția ani, un imbold, un impuls de a o vindeca... de a o vindeca pe mama.

Două degete mi-au aterizat pe bărbie, obligându-mi, cu blândețe, capul să se întoarcă. Am făcut ochii mari când i-am întâlnit, încă o dată, privirea.

— Ei ar putea să se folosească de tine ca să ajungă la ea.

Creierul meu a refuzat imediat să accepte și asta. Toată povestea era, pur și simplu, prea de tot. Mama mi-a furat banii și nu știu ce țopârlani demenți, spărgători de parbrize, căutau încrâncenați răzbunare. Suna ca intriga unui film cu un star răsuflat al filmelor de acțiune.

— Scumpo, cea mai bună alegere a ta ar fi să faci stânga-mprejur și să părăsești orașul, mi-a zis el din nou, fixându-mă cu privirea oțelită a ochilor lui căprui. Aici nu se găsește nimic pentru tine.

Tonul lui Jax părea unul aproape dezamăgit de ceea ce spunea, iar când mi-a revenit răsuflarea, privirea lui s-a desprins în fine de ochii mei, abătându-se spre buzele întredeschise. Iar când a vorbit din nou, vocea i-a sunat și mai profundă, mai aspră.

— Nimic, în afară de necazuri.

CINCI

N am plecat în ziua următoare, așa cum îmi ordonase Jax. Nu din cauză că nu mi-aș fi recăpătat mașina reparată sau fiindcă nu era absolut deloc treaba lui să-mi

spună ce să fac. Serios vorbind, n-aveam de ales, decât să rămân prin zonă și... și să fac, ce? Să-i dau mamei de urmă și să aflu exact în ce soi de rahat s-a vârât, în speranța că-mi voi recupera banii?
Gândul că n-ar mai fi rămas bani deloc era unul pe care numi permiteam să-l concep, însă în clipa de față aveam următoarele variante: ori stăteam aici toată vara, ori îmi duceam traiul în mașină. Când aveam s-o primesc înapoi.
Dar mai era și altceva. Mda, problema banilor era uriașă, avea legătură cu viața mea, dar mai era vorba și despre mama. Totdeauna era vorba despre mama.
Înainte să plece, aseară, Jax mi-a cerut să merg cu el, ca să-mi poată lăsa „popoul drăgălaș" la un hotel pentru care s-a oferit chiar să plătească el, însă l-am refuzat, gândindu-mă că ultimul lucru care-mi mai trebuia era să-i datorez cuiva bani. M-a avertizat c-o să-mi trimită un taxi. Ba a avut chiar și tupeul să-mi spună: „Știu că ești mai deșteaptă decât pari, scumpo, așa că o să-ți las patruzeci de minute ca să-ți vii în fire, iar când o să vezi că se oprește un taxi în fața casei, o să-ți miști popoul tău drăgălaș și-o să te sui în el."
Ce mama naibii?
În consecință, atunci când taxiul a oprit în fața casei și a claxonat timp de fix un minut, nu i-am dat atenție, așa că a plecat, până la urmă.
Mda, a fost drăguț, într-un fel, din partea lui că s-a oferit să-mi plătească hotelul și să-mi trimită un taxi, drăguț la modul total ciudat și poruncitor. Dar drăgălășenia lui

dominatoare era un lucru la care nu-mi permiteam să mă gândesc prea mult acum.
Mi-am petrecut o noapte fără somn pe canapea și o bună parte a dimineții scotocind prin harababura din dormitorul mamei... și negăsind absolut nimic folositor, nici măcar vreo pipă pentru crack. Chiar și-așa, în șifonier tot am găsit vreo câteva obiecte pe care mi-aș fi dorit să nu le fi văzut.
Mai întâi, era o fotografie înrămată cu mine, de când aveam vreo opt sau nouă ani. Pe urmă, un trofeu: de vreo șaizeci de centimetri înălțime, încă sclipitor și strălucitor. Erau amintiri dintr-un trecut pe care nu mai puteam să mi-l revendic.
După ce-am plasat obiectele astea în fundul dulapului, acoperindu-le cu o pereche de blugi vechi, m-am pregătit să pornesc spre bar. Nu-mi prea păsa de felul în care mă îmbrăcam, însă mi-am rezervat tot timpul necesar pentru machiaj, întinzând cu grijă fondul de ten până când cicatricea care-mi întretăia obrazul a început să se vadă mai puțin roșie, mai mult spre roz, și să devină aproape invizibilă pentru cineva aflat la o depărtare suficientă. Eram în stare să plec de-acasă în pantaloni de trening jegoși și un tricou plin de găuri, dar nu plecam niciodată fără să-mi întind stratul gros de machiaj pe față. Când am terminat, l-am sunat pe Clyde, știind că mai exista un singur loc unde s-ar fi putut găsi informații despre conturi bancare sau indicii despre unde-ar fi putut ea să fugă.
Și-a făcut apariția la puțin timp după ora amiezii și m-a

găsit așteptându-l pe verandă. Am sărit în camioneta lui, model Ford, mult mai veche decât a lui Jax, și mi-am încheiat centura de siguranță înainte ca el să-și poată extrage statura masivă din vehicul.
— Fetița tatii...
— Așa cum ți-am zis la telefon, trebuie să ajung la bar. Nu te-aș fi chemat dacă aș fi avut mașina mea.
— De mașina ta se ocupă Jax.
Am strâmbat din nas și mi-am lăsat geanta să-mi cadă pe genunchi.
— Foarte liniștitor, am bombănit, ceea ce însemna o cârcoteală din partea mea, deoarece, chiar și dacă fusese un piculeț cam prea autoritar, îmi fusese și de ajutor.
Mișcându-și burdihanul pe scaun, s-a sucit spre mine.
— Fetița tatii, a început iar. Tu chiar vrei să stai aici?
Am oftat în timp ce-mi puneam ochelarii de soare. Erau drăguți. Evident, imitații, dar mi se părea că-mi vin bine.
— În renumita casă a fumătorilor de crack? Da. N-o să-mi iau cameră de hotel.
— Calla...
— Jax a încercat deja să-mi ia una. Ba chiar mi-a trimis un taxi!
Chiar dacă fluturam din mâini, nu mi-a scăpat felul în care iau zvâcnit buzele lui Clyde.
— Mama... chiar m-a dat peste cap. Rău de tot. Și mă gândesc că e foarte rea și situația în care se află ea.
Clyde a strâns din buze și a pornit camioneta în marșarier.
— Este rea.

Am tras aer în piept, cutremurându-mă.
— Să fie atât de rea pe cât mi-a spus Jax?
Exista o părticică în mine care spera c-o să-mi spună Clyde că Jax are tendința să exagereze.
N-am eu norocul ăsta.
Chiar dacă n-am dat detalii, el a mormăit un răspuns afirmativ.
— Nu știu precis ce ți-a spus, dar îmi imaginez că nu ți-a spus chiar tot.
Am închis ochii și doar am ascultat cum înghit cauciucurile șoseaua.
Dumnezeule, ce făceam? Poate că, într-adevăr, ar fi trebuit să mă duc la hotel, după care să pornesc înapoi spre școală, s-o sun pe Teresa... *Nu!*
M-am oprit aici.
Ea și Jase își făcuseră o grămadă de planuri pentru vara asta. Călătorii. Plaje. Soare și nisip. Doar n-aveam să le stric totul revărsându-mi problemele asupra ei... a lor. Plus că era ceva total nepotrivit în dormitul neinvitată pe canapelele prietenelor, cu care nu puteam să mă împac.
Au trecut minute în șir până când s-a hotărât Clyde să vorbească din nou.
— Asta e ultimul lucru pe care-aș fi vrut să-l faci.
N-am deschis ochii.
— Să te întorci aici! Ei bine, eu mereu am fost sincer cu tine, fata mea, și-o să fiu așa în continuare.
Inima mi-a zvâcnit tocmai până în gât și nu mai aveam în minte altceva decât ce-mi spusese Jax. Că n-aveam cum să găsesc aici altceva decât necazuri.

— E ultimul loc în care-aș fi vrut să fii și, în fine, sunt anumite lucruri pe care n-ai nevoie să le știi. N-ai nevoie să le știi vreodată. O singură chestie nu s-a schimbat și aia ești tu, fetița tatii.
Ochii mi s-au deschis de la sine.
— Tu ești bună la suflet. Totdeauna ai fost, indiferent la ce porcării te-a supus Mona, chiar și înaintea incendiului.
Un junghi mi-a învăpăiat pieptul, mușcându-mi din corp și întinzându-se peste cicatricea de pe obraz, apoi revărsându-se peste celelalte cicatrice: alea și mai rele. Parcă ar fi fost ieri. Incendiul.
— Dar știi că n-ai cum s-o ajuți pe maică-ta.
— Știu, am șoptit pe lângă nodul care mi se pusese în gât. Nu de asta sunt aici. Ea mi-a făcut rău, Clyde. Și nu te mint.
Mi-a aruncat o privire iute, înțelegătoare.
— Știu asta și o cred, dar mai știu și că tu ești aici, iar acum când ai aflat în ce bucluc s-a vârât maică-ta, o să vrei cumva s-o ajuți.
Am icnit scurt.
— Dar merită să ți-o repet, a continuat el. N-ai cum s-o ajuți pe Mona. Nu și de data asta. Cel mai bun lucru e să te întorci la școală și să nu mai privești înapoi.
Un bol cu boabe de porumb prăjite zăcea pe o masă scorojită din lemn de stejar a biroului situat în capătul culoarului care dă spre toalete. În spatele mesei de lucru erau două fișete, iar mai încolo, înghesuită de perete, era o canapea tapițată cu piele, arătând surprinzător de

nouă; cu mult mai nouă decât cea pe care dormisem noaptea trecută. Nu mă putusem încumeta să dorm în camera de la mansardă.
Nu administrasem niciodată un bar, nu mă descurcam grozav cu cifrele, dar după ce-am parcurs cu privirea declarațiile, chitanțele și facturile pe care le-am găsit organizate îngrijit, am tras două concluzii.
Mai întâi, că era imposibil ca mama să fi ținut evidența a orice din toate astea pe parcursul ultimului an. Dacă ar fi să cauți antonimul organizării, ai nimeri peste o imagine cu mama zâmbind fericită. Altcineva ținea contabilitatea și mă îndoiam la modul cel mai serios că ar fi vorba despre Clyde. Dumnezeu să-l binecuvânteze, el se pricepea să mențină treburile pe făgașul normal, se descurcă grozav în a fi, practic, unicul model pozitiv din zonă, era formidabil la bucătărie, dar să administreze latura financiară a unui bar? Hm... Nu.
Al doilea lucru pe care l-am constatat a fost că barul *nu* suferea o hemoragie de bani ca și cum ar fi fost înjunghiat în repetate rânduri cu cuțitul unui vânător hain. Informația asta m-a derutat. Dacă mama făcuse praf banii mei și, posibil, pe-ai ei, îmi imaginasem că barul ar fi următorul pe listă. Plus că nici nu era în cea mai grozavă stare.
Dar, dacă mă gândeam mai bine...
Stăteam să studiez situația barului, dacă tot eram singură, deoarece Clyde se dusese în bucătărie să se ocupe de curățenie, după ce-mi explicase că mașina mea, care nu mai era în parcare, fusese dusă la un service aflat

mai încolo pe stradă, ca să-i înlocuiască parbrizul.
Nici prin cap nu-mi trecea să mă gândesc la factura pentru asta.
Mai demult, înainte să plec eu la colegiu, la Mona's era harababură. Tejgheaua barului era mereu lipicioasă, la fel și podeaua, însă originea *acelei* substanțe lipicioase era mereu dubioasă. Canelele erau stricate. Butoaiele de bere probabil că erau vechi de secole. Se foloseau lămâi vechi de mai multe zile, sucuri de fructe tocmai trecute de termenul de expirare și se petreceau multe alte scârboșenii. Mama își angaja mereu prietenii pe post de barmani. Prietenii ei fiind, în esență, bărbați și femei între două vârste, care nu se maturizaseră și considerau că a lucra ca barman însemna să aibă parte de pileală moca. Prin urmare, curățenia nu ocupa niciodată un loc în partea superioară a listei cu priorități.
Cu toate că barul nu mai arăta ca un nou-născut, ci mai degrabă ca unul aflat în stadiul geriatriei, era mai curat decât apreciasem ieri. În spatele tejghelei, gheața fusese aruncată recent, iar recipientul pentru gheață, proaspăt opărit cu apă fiartă, ca măsură preventivă împotriva formării unui strat gros de bacterii împuțite. Nu zărisem nicăieri musculițe, nici excremente de insecte, lucruri, din nefericire, des întâlnite prin baruri. Tejgheaua era proaspăt ștearsă, podeaua era și ea curată, iar în spatele tejghelei, sticlele stăteau frumos aranjate. Până și mesele din salon fuseseră curățate, la fel și scrumierele. În consecință, chiar dacă barul avea nevoie de o renovare, era clar că se îngrijea cineva de el și știam că persoana

aceea nu era mama.
Privirea mi s-a abătut spre bilanțul contabil tipărit pentru luna trecută – de care fuseseră capsate milioane de bonuri – și am cercetat rândurile. La fel ca și în zecile de tabele pe care le văzusem mai devreme, mergând tocmai până în luna martie a anului trecut, totul era înregistrat: facturile lunare, cum ar fi cele pentru curentul electric și celelalte utilități, veniturile intrate, costurile alimentelor și băuturilor, pierderile cu produsele perisabile, dar și, cel mai surprinzător element dintre toate, statele de plată.
State de plată, naibii!
Motivul pentru care mama își angaja mereu prieteni interesați doar să bea pe gratis era că nu trebuia niciodată să întocmească state de plată. Ideea ca barul să producă bani suficienți ca să-și plătească în mod regulat angajații era rizibilă.
Rizibilă, nu la modul amuzant, ci la modul maniacal, cumva nebunesc. Numai că la Mona's se întocmeau state de plată de aproximativ un an deja și pe ele vedeam nume ale angajaților pe care nu le cunoșteam, cu excepția lui Jax și a lui Clyde. Era chiar și un anume tip care lucra în bucătărie în serile din weekend, ajutându-l pe Clyde.
Mona's trecuse pe profit în ultimele patru luni. Nu mare lucru, nimic care să te entuziasmeze peste măsură, dar profitul rămâne profit.
Lăsându-mă pe spătarul scaunului, am clătinat încet din cap. Cum e posibil? Dacă Mona's produce bani, atunci ea

de ce a furat...
— Ce naiba cauți aici?
Scoțând un mic țipăt, am sărit de pe scaun și mi-am smucit bărbia în sus. Tot aerul mi-a ieșit, șuierând, din plămâni. Jax era în prag; probabil c-o fi pe jumătate fantomă și pe jumătate ninja, fiindcă nici măcar nu-l auzisem apropiindu-se. Când venisem eu pe culoar, spre birou, podeaua scârțâise cam la fiecare pas.
Trecuseră doar câteva ore de când îl văzusem ultima oară pe Jax și doar nu se putea spune că, în orele astea, aș fi uitat cum arată, numai că, Iisuse, pe moment n-am fost în stare de altceva decât să mă holbez la el.
Proaspăt spălat, părul îi era puțin mai închis la culoare și încrețit pe frunte. Tricoul negru de pe el părea mai strâmt decât cel purtat în seara trecută, lucru pentru care sunt destul de convinsă că populația feminină ar fi recunoscătoare.
Numai că nu părea deloc bucuros să mă vadă.
Cu maxilarele încleștate și buzele strânse, mă privea cu asprime, în timp ce eu mă holbam prostește la el ca o căprioară.
— Ce cauți aici, Calla?
Auzindu-mi numele, m-am trezit brusc. Lăsând bilanțul și facturile pe birou, am mijit ochii spre el.
— Ei bine, luând în considerare faptul că barul ăsta îi aparține *mamei mele,* am tot dreptul să mă aflu în biroul ei.
— E un argument cam aberant, luând în considerare faptul că sunt în barul ăsta de vreo doi ani și aseară a fost

prima dată când ți-am văzut popoul drăgălaș pe-aici.
Fierbințeala mi-a îmbujorat obrajii în timp ce-mi suceam scaunul spre stânga.
— N-ai putea să încetezi cu referirile la popoul meu ca fiind drăgălaș?
Nuanța ochilor lui s-a închis, mergând spre cea a ciocolatei amărui.
— Ai prefera să mă refer la el ca fiind apetisant?
— Nu.
— Sexy?
— Nu, am repetat, inspirând pe nări.
— Atunci, în formă de inimă și plin?
Degetele mi s-au strâns în pumni.
— N-ar fi mai bine nicicum!
Buzele i-au zvâcnit, dar apoi i-a dispărut tot amuzamentul când și-a coborât privirea spre teancul de hârtii. S-a apropiat cu pași apăsați de birou.
— Ai umblat prin dosare?
Am ridicat din umeri cu o nepăsare forțată.
— Am vrut să văd cum merge barul.
— Sunt convins că asta chiar nu te privește pe tine.
Ce naiba?
— Eu sunt destul de convinsă că mă privește.
S-a proptit cu o palmă de birou, drept peste unul dintre tabele.
— Ia zi!
Făcându-mi scaunul să se rotească, m-am întors cu partea dreaptă a corpului spre el.
— Ei bine, dat fiind faptul că barul ăsta e singurul lucru

pe care o să mi-l lase mama într-o zi, am tot dreptul să mă uit pe hârtiile astea.
O anume expresie i-a trecut fulgerător pe față; și-a înclinat capul într-o parte.
— Să-ți lase ție barul ăsta?
— Mama are un testament. Îl are de ani întregi. Așa că, în afara cazului în care și l-ar fi schimbat recent, ceea ce mă îndoiesc că s-ar fi găsit în fruntea listei ei de priorități, dacă i sar întâmpla ceva, Doamne ferește, barul ar fi al meu.
Încă o dată, am remarcat o stranie încordare a pielii din jurul ochilor lui, una pe care nu reușeam s-o înțeleg. Au trecut câteva clipe.
— Asta e ceea ce vrei tu? Barul?
Da, pe naiba! N-am zis eu așa ceva.
— Și ce-ai face tu cu barul ăsta, dacă te-ai pomeni cu el pe cap pe neașteptate? a vrut el să știe.
I-am oferit primul răspuns care mi-a răsărit în minte.
— Probabil că l-aș vinde.
Jax s-a retras de lângă birou, îndreptându-se cât era de lung. Ochii îi păreau cioburi de sticlă când m-au fixat cu privirea. Gata cu barmanul glumeț, pus pe flirturi.
— Dacă nu-ți pasă de barul ăsta...
— N-am zis așa ceva!
Nu tocmai.
Nu mi-a luat în seamă replica.
— Și-atunci, de ce ești aici? Pentru mama ta? E o cauză pierdută și tu știi asta al naibii de bine. Iar azi-noapte nu te-ai dus la hotel, așa-i?

Rapida schimbare de subiect mi-a făcut capul să se învârtească. Erau zile când îmi spuneam și eu că ea e o cauză pierdută, dar veneau și altele când nu-mi permiteam să gândesc așa.
— Mersi pentru că mi-ai trimis taxiul, dar...
— Dumnezeule, o să fii o adevărată sulă-n coaste! a exclamat, îndepărtându-se de birou și trecându-și degetele prin părul ud.
I-am zărit mușchii spatelui încordându-se pe sub tricou.
Am inspirat scurt, simțind cum mi se înroșesc încă o dată obrajii.
— Nu sunt o sulă în nicio parte a corpului tău, amice!
A hohotit zgomotos, întorcându-și fața spre mine.
— Nu ești? Ți-am zis în ce soi de rahaturi s-a vârât mama ta, ca și faptul că o mulțime de indivizi primejdioși ar vrea să-i facă felul, dar tu ești încă aici. Nu mai zic că ți-au spart parbrizul...
— Uite ce e, înțeleg că mama e la ananghie și așa mai departe. E groaznic, dar nimic foarte nou pentru mine!
Bun, într-adevăr, ea părea să aibă mult mai multe necazuri decât în mod obișnuit, dar, în momentul ăsta, ce mai conta?
— Cât despre faza cu mașina mea... N-am fost în casa aia decât vreo câteva minute. Nici pomeneală să mă fi putut vedea cineva atât de repede. Ca să nu mai spun că mi-am lăsat mașina în parcarea unui bar aflat vizavi de un club de striptease. Chestii din astea se întâmplă.
— Nu, zău? a replicat, încrucișându-și din nou brațele pe piept. Bântui frecvent prin preajma cluburilor de

striptease?
— Nu, am șuierat eu.
Un mușchi i-a fremătat de-a lungul maxilarului. Am stat angrenați într-un epocal duel al privirilor timp de ceea ce mi s-a părut cât o veșnicie până ca el să vorbească iar.
— Ce cauți tu aici, Calla? Serios, acum. Nu e nimic aici pentru tine. Mama ta nu e. Nu ai familie aici. Și, din câte știu eu despre tine, ți-ai petrecut ultimii doi ani la școală, fără să faci măcar o scurtă vizită. Nu te judec, dar nu ți-a prea păsat în tot acest timp. Și-atunci, de ce acum?
Hopa! Cuvintele lui au trecut prin mine ca o lamă de gheață.
Jax a început să meargă de-a-ndărătelea spre ușă, dar fără să-și dezlipească privirea de chipul meu.
— Du-te acasă la tine, Calla. Nu ești...
— Toată viața mea e distrusă! am strigat deodată.
Și, în clipa în care cuvintele astea mi-au ieșit de pe buze... mama mă-sii, mi-am dat seama cât de adevărate erau! Și am avut o senzație de parcă aș fi înghițit o fiolă de acid. Nici măcar nu-mi dădeam seama ce mă făcuse să le rostesc. Poate că delicatețea din vocea lui, care-mi suna a milă. Nu știu.
Înghițind cu greu, l-am văzut oprindu-se din mers și fixându-mă cu privirea.
— Toată viața mea e distrusă, am zis din nou, pe un ton mult mai scăzut, după care s-a revărsat totul, în cel mai oribil caz de diaree verbală. Mama m-a curățat de tot. Mi-a golit tot contul de economii, în care-mi țineam toți banii... banii pentru plata școlii, cei pe care voiam să-i

folosesc în cazuri de urgență și cei care trebuiau să mă țină cât timp îmi căutam de lucru. Nu numai atât, a făcut în numele meu un împrumut și a luat cârduri de credit, fără să plătească nici măcar o rată. Mi-a făcut praf creditul și nu mai sunt sigură că m-aș putea încadra acum pentru vreun credit studențesc.
Și-a ridicat un braț și a început să-și frece pieptul cu palma, deasupra inimii, iar ochii i s-au mărit ușor.
— Nu mai am unde să mă duc, am continuat, simțind un nod neobișnuit în gât și o usturime în ochi. Nu pot să stau în cămin, din cauză că nu mi-am permis să mă înscriu la cursurile de vară. Ea m-a lăsat fără nimic, în afara brumei de bani pe care o mai aveam în contul curent și a unei case care, după toate aparențele, e gazda fumătorilor de crack. Colac peste pupăză, a fugit să facă Dumnezeu știe ce împreună cu un tip căruia i se spune Rooster. Iar singura mea speranță... singura mea rugă în momentul de față, e să-i fi rămas ceva bani, ceva cu care să mă despăgubească. Așa că, mda, înțeleg că nu e nimic aici pentru mine și că-ți sunt ca o uriașă sulă-n coaste, dar îți repet cu toată seriozitatea că n-am unde altundeva să mă duc.
— Fir-ar... a bombănit el, întorcându-și privirea, cu fălcile încleștate.
Și abia atunci mi s-a aprins becul. Ce umilință! Am închis ochii strâns. Unde-or fi capsele? Îmi trebuiau pentru gura mea mare.
— Fir-ar, a repetat Jax. Calla, nu știu ce să-ți spun.
M-am forțat să deschid ochii și am descoperit că el mă

privește. Și nu milă vedeam în ochii lui, ci faptul că se înseninaseră iar.
— N-ai ce să-mi spui.
— Aici nu sunt bani, scumpo. Nimic din ce-ar putea să-ți dea ea, mi-a zis, căutându-mi privirea. Nu-ți torn gogoși. E naşpa. E chiar naşpa, fir-ar să fie, dar nu există nimic. Nici măcar un sfanţ, în afara a ceea ce abia începe să producă barul ăsta, și nici ăștia nu-s cine știe ce.
M-am rezemat de spătar și am lăsat aerul să-mi iasă, tremurat, din plămâni. *Nu. Nu. Nu.* Un singur cuvânt pe care-l tot repet.
— Dacă ea ți-a luat banii, nu-i mai are. Iar dac-o fi avut ceva bani ai ei, și ăia s-au dus demult. Crede-mă, a zis, după care a coborât tonul. Nu trece săptămâna fără să vină câte cineva prin barul ăsta, ca să adulmece după ea, din cauză că le datorează bani.
Abătându-mi privirea, am inspirat adânc.
— Bun. Sunt nevoită să accept că nu sunt bani aici și că n-o să primesc înapoi nicio para chioară.
El n-a zis nimic, ceea ce era în regulă, pentru că, în principal, vorbeam cu mine însămi.
— Asta e. Sunt falită. Tot ceea ce mai pot e să mă rog să mi se aprobe ajutorul financiar.
Am simţit cum mi s-a pus un nod în piept când am conştientizat într-adevăr ceea ce spusesem. Eram falită, la modul cel mai serios. Viaţa mea era distrusă, la modul cel mai serios. Și, tot la modul cel mai serios, era posibil să mi se facă rău.
— Îmi pare rău, a zis el, încetișor, iar eu am tresărit.

Jax dăduse roată biroului, iar acum era mai aproape de mine. Nu-l voiam să fie mai aproape. Mi-am frecat cu nervozitate palmele de coapsele înveşmântate în blugi.
— Planul B, am şoptit.
— Ce?
— Planul B, am repetat, cu o voce tremurată. Trebuie să-mi găsesc un serviciu şi să strâng cât mai mulţi bani posibil în vara asta.
Mi-am rotit privirea prin birou şi, dintr-odată, am ştiut ce trebuie să fac ca să-mi recapăt controlul. Aveam un nod în piept şi-aş fi vrut să-l desfac, dar nu era posibil.
— Pot să lucrez aici, am zis.
Jax a tresărit, după care s-a încruntat.
— Să lucrezi aici? Scumpo, nu e genul de loc potrivit pentru tine.
L-am învrednicit cu o privire.
— Nu pare să fie nici genul de loc potrivit pentru tine, i-am ripostat.
— De ce? s-a răstit el.
— Uită-te la tine, am zis, descriind cu mâna un cerc larg în faţa lui. Nu arăţi ca unul care ar trebui să lucreze într-o bombă.
A ridicat dintr-o sprânceană.
— Mie îmi place să cred că e cu un pas mai sus decât o bombă.
— Unul mic, am murmurat şi i-am zărit un colţ al gurii zvâcnind în sus.
— Şi unde crezi tu că ar trebui să lucrez?
— Nu ştiu, i-am răspuns. M-am lăsat pe spătar, mi-am

îndepărtat părul căzut pe frunte și am suspinat. Poate la Mallul tipilor trăsnet, am zis apoi.
De data asta, ambele sprâncene i-au țâșnit pe verticală.
— Așadar, mă consideri un tip trăsnet.
— Am vederea destul de bună, Jax, am replicat, dându-mi ochii peste cap.
— Dacă mă consideri trăsnet, atunci de ce te-ai împotrivit atât să ieși cu mine, prima dată când ai intrat în barul ăsta?
L-am fixat cu privirea, mirându-mă cum de a deviat conversația noastră până la așa ceva.
— Chiar are importanță?
— Da.
— Ba nu, n-are.
Ochii i-au sclipit de amuzament.
— O să cădem de acord asupra faptului că nu suntem de acord.
— Nu cădem de acord cu nimic, am ripostat, dând să mă ridic, dar oprindu-mă imediat.
El nu se clintise, așa că spațiul era prea îngust. N-aveam cum să trec pe lângă el.
— Pot să lucrez aici, am zis din nou.
— În weekend vine o clientelă cam necioplită. Poate c-ar fi mai bine să încerci la Outback[9], ceva mai încolo, sau

---

[9] Outback Steakhouse, lanț american de restaurante cu specific australian, având sediul central în localitatea Tampa, din statul Florida, cuprinzând peste 1 200 localuri deschise în 23 de țări în America de Nord și de Sud, în Europa, Asia și Australia. Se

altundeva.
— Nu mă tem eu de țopârlani, am mormăit.
Jax și-a mijit ochii spre mine.
— Ce e? am strigat, azvârlindu-mi mâinile spre tavan. Nu se poate spune că barului i-ar prisosi un ajutor din partea mea. Iar eu *am nevoie* de bani. E clar. Și, poate, dacă lucrez aici, mai primesc și câte-un bacșiș și, poate, îmi recuperez ceva din bani, chiar dacă într-o proporție mică.
— Bacșiș? s-a mirat el, făcând încă un pas înainte, ceea ce însemna că eram acum înțepenită între el și scaun. Dar ce-ți închipui tu c-o să faci aici?
— Pot să servesc la bar, am răspuns, ridicând dintr-un umăr.
— Ai mai făcut asta până acum?
Când i-am răspuns printr-o nouă ridicare din umeri, a izbucnit de-a binelea în râs. Acum era rândul meu să-mi mijesc ochii spre el.
— Scumpo, nu e chiar atât de ușor.
— Dar nu poate să fie nici chiar atât de greu.
Jax m-a fixat cu privirea timp îndelungat, după care s-a petrecut, probabil, unul dintre cele mai fascinante fenomene de urmărit. Rând pe rând, fiecare mușchi încordat s-a destins, apoi un zâmbet înțelegător i s-a întins lent pe buze.

---

remarcă prin faptul că preparatele din carne sunt puternic condimentate, specialitatea fiind un amestec de 17 condimente pentru fripturi.

Iar stomăcelul meu a făcut o tumbă.
— Ei bine, nu putem să acceptăm așa ceva, este, sau nu?
— Să acceptăm ce?
Stomăcelul meu care face tumbe? Doar n-avea cum să știe el așa ceva.
— Faptul că tu nu ai unde să te duci.
Când a văzut că nu zic nimic, și-a înclinat capul într-o parte.
— Bine, scumpo, asta vrei... asta o să ai.
Din nu știu ce motiv nebunesc, am avut senzația că vorbește despre altceva, așa că în pântec mi s-au pornit mici vârtejuri zdravene.
— Bun, am reușit să spun.
Zâmbetul i s-a lățit, până când și-a făcut apariția fulgerul unei danturi albe, drepte.
— Grozav!

ȘASE

Barul se deschisese la unu după-amiaza și, din moment ce nimeni nu-și vârâse nasul înăuntru, Jax m-a pus să stau după tejghea și să tai în felii lămâi proaspete, galbene și verzi, adăugând un avertisment.
— Te rog să nu-ți tai degetele. Ar fi nașpa.
Mi-am dat ochii peste cap și n-am catadicsit să-i răspund. Mi-am văzut de treabă în tăcere până când am tăiat toate lămâile, gata pentru servit. În cea mai mare parte a timpului, mă simțeam în largul meu dincolo de tejghea, atâta vreme cât nu acordam atenție fotografiei

înrămate pe care-aș fi vrut s-o rup în bucăți și s-o arunc cât colo.
Totuși, aveam alte chestii mai bune de privit.
Din când în când, mă mai zgâiam pe furiș la Jax. Stătea sprijinit de colțul celălalt al tejghelei, cu picioarele încrucișate la nivelul gleznelor și brațele încrucișate pe piept, capul fiind ridicat spre televizorul atârnat de tavan.
Când am ieșit din birou, el mi-a explicat c-o să lucrez în tura lui, care, din câte se părea, începea la patru după-amiaza și se întindea până la închidere.
De ce venise el astăzi atât de devreme, habar n-aveam. Lucra în serile cele mai aglomerate: de miercuri până sâmbătă seara, ture de câte zece ore.
Asta însemna mult dincolo de normala, plicticoasa mea oră de culcare, adică, să zicem, unsprezece, dar eram capabilă să mă descurc. Eram *nevoită* să mă descurc. N-aveam timp de pierdut cu încercările de a-mi găsi un serviciu la Outback, cum îmi propusese el.
În timp ce mă tot zgâiam pe furiș, am încercat încă o dată să-i deduc vârsta. Aș fi putut, pur și simplu, să-l întreb, dar nu eram sigură că m-ar privi informația asta. N-avea cum să fie mult mai mare decât mine, însă avea ceva în el care striga maturitate. Cei mai mulți dintre tipii de douăzeci și unu de ani, sau pe-acolo, pe care-i cunoșteam, abia dacă erau în stare să se dea jos din pat dimineața – aici mă includ și pe mine – însă el avea un aer de încredere și de experiență pe care l-aș fi crezut propriu cuiva mai înaintat în vârstă: cuiva cu o mulțime

de responsabilități.
Mi-am rotit privirea prin bar, am remarcat că e încă pustiu și abia atunci m-am luminat, văzând în sfârșit ceea ce fusese tot timpul chiar în fața ochilor mei. M-am întors din nou spre Jax, admirându-i părul, felul în care valurile șatene, puternic arse de soare, îi cădeau într-o parte și-n alta a creștetului.
El era cel care administra barul. El trebuia să fie.
E drept, eu nu mai cunoscusem pe altcineva, în afara lui Pearl. Văzusem programarea în birou și mai erau alți doi barmani, o oarecare Roxy și un tip pe nume Nick. O altă chelneriță care lucra numai în serile de vineri și de sâmbătă, numită Gloria, și mai era unul, Sherwood, care-l ajuta la bucătărie pe Clyde. Poate că mă înșelam și era unul dintre ei, dar senzația mea era că intuisem corect și habar n-aveam ce să cred despre asta. Totuși, aveam o curiozitate. De ce-ar investi el atât de mult într-un bar ca Mona's?
Fără voia mea, privirea mi s-a abătut spre linia părului tuns cu îngrijire imediat deasupra gulerului cămășii, apoi a coborât de-a lungul spatelui, zăbovind în cele din urmă pe blugii foarte uzați, decolorați.
Dumnezeule, ce fund avea! Operă de artă, ce naiba! Chiar dacă blugii nu-i erau nici pe departe strâmți, totul părea...
Jax a întors capul pe neașteptate, privindu-mă peste umăr, în timp ce eu mă holbam la el. La modul că mă holbam de-a dreptul la el.
Un colț al gurii i s-a arcuit în sus. M-a prins.

Obrajii mi-au fost cuprinși imediat de fierbințeală și mi-am abătut în grabă privirea, înșirând laolaltă o sumedenie de înjurături. Nu-l studiam. Nu aveam *nevoie* să-l studiez. Cum să spun, îmi petreceam o grămadă de timp studiindu-i pe tipi, pentru că studiatul lor nu ducea niciodată undeva. Nici nu putea să ducă.

— Ce mai e de făcut? l-am întrebat, dregându-mi glasul în timp ce-mi spălam mâinile, ca să nu ajung să-mi scot ochii cu degetele îmbibate în zeamă de lămâie.

— N-avem depozit, așa că în fiecare zi trebuie să verificăm dacă barul e aprovizionat cu tot ce trebuie. Mai trebuie să facem și stocul. Pe ziua de azi problema a fost rezolvată, dar pot să-ți arăt unde găsești totul. Sunt convins că s-au produs schimbări de când n-ai mai fost pe-aici.

Foarte multe schimbări s-au produs de când n-am mai fost eu pe-aici. În timp ce-mi ștergeam mâinile, m-am întrebat dacă mama o fi făcut vreodată stocul ca lumea.

— Cine administrează barul?

Spinarea i-a devenit rigidă, după care s-a întors cu totul spre mine.

— Trebuie să-ți arăt unde ținem totul. Berea se păstrează la rece, lângă bucătărie. Băuturile alcoolice sunt în spate, în magazie.

S-a desprins imediat de tejghea și a pornit, nelăsându-mi de ales: trebuia să-l urmez pe coridor.

Când s-a oprit în fața ușii de lângă birou, mi-am aruncat peste umărul stâng perdeaua lungă de păr și am mai încercat o dată.

— Știu că nu e Clyde.
A scos din buzunar o legătură de chei.
— Nu sunt sigur că-mi dau seama despre ce vorbești, scumpo.
M-am încruntat, în timp ce el descuia ușa.
— Cine administrează barul? Cine ține toate socotelile?
A deschis ușa larg.
— Vezi mapa asta? m-a întrebat, smucindu-și bărbia spre locul în care atârna obiectul menționat, lângă rafturile pline. Tot ce se scoate de-aici se notează. Tot. E același tabel pe care facem și inventarul.
Am aruncat o privire fugară spre tabel. Părea destul de ușor de înțeles.
— Același lucru e valabil și pentru intrări. Totul e în bună ordine aici, așa c-o să fie ușor de găsit.
După care s-a întors, îndemnându-mă să ies din încăpere, dar când a dat să treacă pe lângă mine m-am pus în calea lui.
— Cine administrează barul, Jax? am întrebat încă o dată, iar când privirea lui s-a abătut pe lângă mine, cu ochii ușor îngustați, bănuielile mi s-au confirmat. Tu ești, nu-i așa?
N-a răspuns nimic.
— Tu ești cel care administrează barul și de-asta nu e o hazna totală.
— Totală?
O pereche de ochi căprui s-a îndreptat spre ai mei. Mi-am aplecat bărbia spre stânga.
— Nu seamănă deloc cu ce era altădată. Totul e

organizat și curat. Barul Mona's produce bani.
— Nu prea mulți.
— Dar merge al naibii de bine de doar un an încoace, față de cum a mers ani de-a rândul, am precizat. Asta datorită...
Cuvintele mi-au rămas în gât când mâinile lui mi-au aterizat pe umeri. Am înghițit în sec.
Și-a lăsat capul în jos, urmărindu-mi privirea în timp ce vorbea încetișor.
— Nu e doar datorită mie. Avem un personal căruia îi pasă, iar lui Clyde i-a păsat totdeauna. De-asta ne merge mai bine. A fost un efort de grup. Și e în continuare un efort de grup.
Privirile noastre erau înlănțuite de-a binelea și, la fel ca în seara trecută, în bucătăria mamei, apropierea lui mă năucea, reducându-mă la tăcere. Nu-mi plăcea să las pe nimeni să ajungă atât de aproape de mine, oferindu-i posibilitatea de a vedea dincolo de machiaj.
— Avem o clientelă mai bună acum, a continuat el și simpla lui privire mă împiedica să întorc capul în altă parte sau să-mi ascund ochii. Și, fir-ar să fie, era extrem de stânjenitor, dat fiind faptul că eu eram tartorul dracilor când venea vorba despre ascuns.
Și-a continuat discursul pe un ton și mai scăzut.
— Polițiști în afara serviciului. Câțiva elevi de la postliceala din oraș. Nici măcar motocicliștii care mai intră aici nu provoacă probleme. Fără persoanele dubioase pe care le aducea Mona aici, chiar dacă uneori clienții o mai iau razna, atmosfera e mult mai bună.

— Evident, am murmurat eu.
Genele lui incredibil de dese s-au lăsat în jos și la fel privirea mea: a coborât drept până la buzele lui pline. Dumnezeule, de unde le-o fi făcut rost de o gură ca asta? Și iată că părerea aia de surâs și-a făcut apariția, înfierbântându-mi toată fața.
— Interesant, a zis.
Am clipit mirată.
— Ce e interesant?
— Tu.
— Eu?
Am încercat să fac un pas înapoi, dar mâinile de pe umerii mei și-au înteţit strânsoarea.
— Eu nu sunt deloc interesantă, am zis, însă el și-a înclinat capul într-o parte.
— Știu sigur că ai spus un neadevăr.
Oare de ce simțeam că greutatea palmelor lui pe umerii mei era, poate, cea mai plăcută senzație din câte-am avut vreodată? Cu toate că abia mă atingea, simțeam povara aceasta minunată în întregul trup.
Of, Doamne, e de rău!
— Ba așa e, am șoptit, în cele din urmă, după care incontinența verbală a revenit, precum răzbunarea lui Montezuma[10]. Sunt cea mai plictisitoare ființă din câte-au existat vreodată. N-am fost niciodată pe o plajă, nici în New York City. N-am mers niciodată cu avionul, n-am

[10] Denumire populară pentru diareea călătorului, afecțiune contractată de turiștii care vizitează Mexicul.

fost niciodată într-un parc de distracții. Cât timp sunt la școală, nu fac nimic și...
M-am oprit, răsuflând cu năduf.
— În orice caz, sunt plictisitoare.
Una dintre sprâncene s-a arcuit în sus.
— Bine...
Dumnezeule, trebuie să fac rost de un ac și de o ață, ca să-mi cos gura.
— Dar va trebui să cădem de acord asupra faptului că nu suntem de acord nici în privința asta.
Amuzamentul strălucea în privirea lui caldă și, cum stăteam atât de aproape, i-am observat micile pete de un maro mai închis din apropierea pupilelor. Am încercat încă o dată să mă îndepărtez, dar n-am ajuns la niciun rezultat. Pieptul mi-a săltat scurt, într-o respirație adâncă.
— De ce-ți pasă atât de mult de barul ăsta? l-am întrebat și a fost rândul lui să clipească mirat.
— Cum adică?
— De ce depui atâtea eforturi pentru el? Ai putea să lucrezi într-un loc mai bun, unde probabil să ai de-a face cu mai puțin stres, decât să administrezi un bar care nu e al tău.
Jax m-a fixat cu privirea pentru câteva clipe, după care mâinile lui mi-au alunecat de pe umeri, pe antebrațe, lăsând în urma lor dâre de fiori, înainte de a lăsa de tot în jos.
— Știi ceva, dacă m-ai cunoaște mai bine, n-ai mai avea nevoie să pui întrebarea asta.

— Dar nu te cunosc.
— Exact.
A trecut pe lângă mine și a pornit înapoi spre bar, lăsându-mă pe coridor, mai mult decât derutată.
Evident că nu-l cunoșteam. Îl întâlnisem abia ieri, așa că... ce naiba? Nu fusese decât o întrebare! M-am întors, aruncându-mi părul peste umărul stâng. Am inspirat. Apoi am expirat.
Aveam o problemă.
Mă rog, aveam o *grămadă* de probleme, dar în același timp aveam și una nouă.
Îmi doream să-l cunosc mai bine pe Jackson – Jax – James și n-ar fi trebuit. Ăsta ar fi trebuit să fie ultimul lucru pe care să mi-l doresc, dar nu era.
Munca de barman e *grea.*
Din cauză că, practic, am crescut prin baruri, le-am evitat de îndată ce-am plecat de-acasă și au trecut ani de când n-am mai intrat în vreunul. Odinioară, știam să prepar majoritatea cocteilurilor, doar pentru că văzusem de-atâtea ori cum se procedează, însă acum? Declar în mod oficial că eram varză. La modul varză cu carne. Aproape pentru fiecare amestec, stăteam cu ochii lipiți de meniul cocteilurilor prins cu bandă adezivă lângă blatul pentru servire.
Spre norocul meu, Jax nu era al naibii în privința asta. Când intra cineva în bar – și au început să apară cam pe la trei, unul după altul – și comanda câte o băutură care mie îmi suna ca într-o limbă străină, el nu-mi îngreuna situația. Dimpotrivă, făcea un pas înapoi, corectându-mă

cu blândețe dacă mă vedea întinzându-mă după mixerul nepotrivit, ori dacă turnam prea puțin sau prea mult din vreo sticlă de alcool.
Din moment ce lucrasem ca ospătăriță, știam cum să mă scot cu un zâmbet din aproape fiecare încurcătură. La clienții vârstnici, cu ochii apoși, îmi ieșea chiar și mai bine.
— Nu te grăbi, drăguță, mi-a zis un tip mai bătrân, când am fost nevoită să arunc ce-i preparasem, din cauză că nu mă pricepeam să torn din ochi și probabil că adăugasem suficient alcool cât să-l omor. Singurul lucru care nu-mi lipsește e timpul, m-a asigurat omul.
— Mulțumesc, i-am zis, zâmbind, și am preparat din nou cocteilul, care nu era decât un simplu gin tonic. E mai bine?
Bătrânul a sorbit puțin și mi-a făcut cu ochiul.
— Perfect.
În timp ce se îndepărta, ducându-se spre o masă de lângă una dintre cele de biliard, Jax a apărut din spatele meu.
— Ia uite, mi-a zis. Hai să-ți arăt cum se toarnă din ochi.
A luat un pahar mai scund, apoi sticla de gin.
— Ești atentă?
Pff...
Era atât de aproape, încât puteam să-i simt, naibii, căldura trupului. După mine, putea să vorbească și despre câte mișcări de rotație descrie Marte în jurul Soarelui.
— Sigur, am murmurat.

— Noi nu prea folosim pahare gradate, dar e destul de simplu. Practic, când numeri până la unu, torni un sfert de uncie[11]. Așa că, dacă ai de turnat o uncie și jumătate, o să numeri până la șase. Pentru o jumătate de uncie, numeri până la doi.

Părea simplu, dar după ce-am încercat de câteva ori, tot nu reușeam să torn aceeași cantitate la fiecare numărătoare și nu făceam altceva decât să risipesc băutura.

— Asta se învață numai exersând, mi-a explicat el, rezemându-se cu șoldul de tejghea. Noroc că majoritatea clienților comandă bere sau băuturi simple, doar câțiva mai vor cocteiluri, dar dintre cele mai banale.

— Mda, dar într-o zi o să vină cineva să ceară specialitatea lui Jax, iar eu o să arăt ca o idioată, am replicat, ștergând alcoolul pe care-l vărsasem pe tejghea.

Jax a chicotit încet.

— Numai eu o prepar pe-aia, așa că nu trebuie să-ți faci griji în privința asta.

Mi l-am închipuit oferindu-le cocteilul fetelor cu care voia să și-o tragă și imediat m-am simțit tulburată de cât de mult îmi displăcea imaginea asta.

— Atunci, îmi pare bine că știu.

— Te descurci foarte bine, mi-a zis.

Desprinzându-se de tejghea, și-a lipit palma de adâncitura taliei mele și s-a aplecat, cu buzele primejdios

---

[11] Unitate de măsură din sistemul anglo-saxon, în cazul lichidelor echivalând cu aproximativ 30 de mililitri.

de aproape de urechea mea, făcându-mă să înțepenesc când s-a apucat să vorbească și răsuflarea lui caldă mi-a dănțuit pe piele.
— Nu trebuie decât să zâmbești așa cum știi tu și oricare bărbat o să te ierte.
Am căscat ochii cât cepele, dar el a pornit agale spre celălalt capăt al tejghelei, de care s-a proptit pe brațele îndoite când unul dintre tipii care stăteau la bar i-a spus ceva.
Cred că am și uitat să respir cât timp am stat așa, cu privirea ațintită pe ceafa cu păr alb și pe cale de dispariție a unui client oarecare.
Nu exista în mintea mea vreo urmă de îndoială asupra faptului că Jax se pricepea să flirteze. Retrăgându-mă de lângă tejghea și ștergându-mi de pe față ceea ce speram că nu arată a rânjet prostesc, am riscat să arunc o privire spre el. Jax râdea. Avea râsul acela profund, nestăvilit, ridicându-și bărbia și dezlănțuind sunetele acelea adânci, tunătoare, ca și cum n-ar avea nicio grijă pe lume. Sunete care mi-au făcut colțurile buzelor să se ridice. Omul cu care vorbea părea să fie de-o vârstă cu el, vârstă care și acum însemna un mister pentru mine. Era și atrăgător: cu părul șaten închis, un pic cam lung pentru gustul meu, dar nu atât de lung cât al lui Jase. Din câte vedeam, mai era și lat în umeri.
Tipii sexy mereu se strâng laolaltă și trebuie să existe vreo dovadă științifică în sprijinul acestei afirmații.
Roxy și-a făcut apariția la începutul turei de seară și a însemnat încă o surpriză pentru mine. Nu eram eu fata

cea mai înaltă de pe-aici, ajungeam cam pe la un metru șaizeci și opt, însă ea era de-a dreptul miniaturală. Abia trecând de un metru jumate, avea un morman de păr castaniu brăzdat de șuvițe roșu închis strâns într-un coc pe creștet. Purta ochelari cu rame negre ca ai lui Buddy Holly[12], care-i sporeau drăgălășenia jucăușă a chipului, și era îmbrăcată foarte asemănător cu mine, în blugi și tricou. Imediat am hotărât că-mi place tipa, mai ales pentru că avea un tricou cu *Supernatural*[13], cu Dean și Sam pe el.

Ochii ei mari și-au îndreptat privirea spre mine în timp ce traversa barul, iar Jax a interceptat-o imediat, făcându-i semn să vină spre locul în care încă stătea el, rezemat de tejghea. Nu știu ce i-o fi zis, dar Roxy imediat a întors capul spre mine.

Începeam să detest faptul că sunt cea nouă.

Când, în sfârșit, a terminat de vorbit cu ea, Jax s-a întors la conversația cu celălalt tip trăsnet. M-am silit să respir adânc, ca să mă calmez. Să fac cunoștință cu oameni noi îmi venea... greu. Teresa probabil că n-a observat niciodată latura asta a mea, fiindcă ne-am potrivit

---

[12] Charles Hardin Holly (1936-1959), celebru muzician american, unul dintre pionierii rocknroll-ului, cunoscut sub numele de scenă Buddy Holly.

[13] Serial american de televiziune, difuzat începând din 2005. Personajele principale sunt Sam (interpretat de Jared Padalecki) și Dean Winchester (Jensen Ackles), doi frați care vânează demoni, fantome, monștri și alte creaturi supranaturale.

imediat datorită dezinteresului comun față de muzica la modă, numai că, din principiu, nu eram în largul meu când trebuia să fac cunoștință cu alții.
Oricât de penibil ar suna, mereu mă frământa gândul că ei stau să se întrebe ce-o fi cu cicatricea de pe fața mea și știam că așa e, pentru că așa aș fi făcut eu. Asta ține de firea omenească.
În timp ce Roxy dădea roată barului, zâmbind, m-am întrebat dacă oamenii chiar pot s-o vadă când e în spatele tejghelei.
— Bună, mi-a zis, întinzându-mi o mână grațioasă. Eu sunt Roxanne, dar toată lumea îmi spune Roxy. Te rog, spune-mi Roxy.
— Calla, m-am prezentat la rândul meu, strângându-i mâna și zâmbind larg. Mă bucur să te cunosc, Roxy.
Și-a lăsat geanta jos de pe umăr.
— Mi-a zis Jax că ești la colegiu la Shepherd, că vrei să ajungi asistentă medicală.
Privirea mi-a zburat spre el. Ce naiba, repede mai lucra și mai vorbea!
— Mda. Tu ești la postliceală?
— Iac-așa și iar așa, mi-a răspuns, potrivindu-și ochelarii. Dar nu e nici pe departe ceva atât de interesant ca asistența medicală. Încerc să obțin calificarea în grafica pe computer.
— Dar e chiar super, ce naiba! Știi și să desenezi?
— Mhî, a încuviințat ea. Desenatul și pictatul cam sunt moștenire de familie. Nu e cea mai profitabilă carieră posibilă, dar e ceva de care mi-ar plăcea mult să mă

ocup. M-am gândit că intrarea în lumea designului grafic ar fi de preferat uneia de artist muritor de foame.
— Sunt geloasă, i-am mărturisit, aruncându-mi părul pe după umărul stâng. Eu mereu mi-am dorit să pot desena, dar nu sunt în stare să schițez nici măcar o siluetă din bețe fără să arate aiurea. În general, două lucruri îmi lipsesc: simțul artistic și talentul.
A izbucnit în râs.
— Sunt sigură că ești talentată la altceva.
Am strâmbat din nas.
— Faptul că-mi merge gura și nu știu când s-o închid se pune?
Roxy a râs din nou și l-am văzut pe Jax că privește spre noi.
— Ăsta e un talent veritabil! Mă duc să-mi las geanta. Mă întorc imediat.
După ce s-a întors, am lucrat împreună la bar și, la fel ca Jax, a fost extrem de calmă și de răbdătoare. Clienții îi adorau excentricul simț al umorului, care includea mâzgălitul pe șervețelele oferite și, după toate aparențele, avea legătură cu alegerea tricourilor ei. Se pare că mulți dintre cei care se aventurau înăuntru stăteau să vadă ce scrie pe tricoul ei înainte ca măcar să dea comanda.
Barul nu era prea aglomerat, dar pe măsură ce seara de joi se scurgea, locurile la mese au început să se ocupe și, din cauză că mă mișcam încet, am ieșit de după tejghea.
Jax m-a prins de braț.
— Ai uitat ceva.

— Ce?
Acel zâmbet cu un colț al gurii și-a făcut apariția în timp ce-și răsucea mâna pe brațul meu, trăgându-mă spre el. Mi-am mușcat buza și m-am împleticit înainte, neavând habar ce urmărea. Am ajuns aproape de el, suficient de aproape încât, când am pătruns într-un separeu, brațul lui să-mi atingă coapsa.
— Trebuie să porți un șorț când te duci în salon.
Sprâncenele mi-au săgetat în sus când am văzut jumătatea aia de șorț.
— Pe bune?
Și-a smucit bărbia spre Pearl și am oftat când am văzut că ea avea unul legat în jurul taliei, așa că i l-am smuls din mână.
— Fie și-așa, am zis.
— Ți se potrivește de minune cu tricoul!
Mi-am dat ochii peste cap și Jax a izbucnit în râs.
— Dă-mi voie să te ajut.
— Din câte-mi amintesc, sunt în stare să-mi leg un șorț și fără...
Am rămas cu gura căscată. Fără să știu cum, șorțul era iar în mâna lui, iar cealaltă mână aterizase pe șoldul meu, năucindu-mă.
— Ce faci?
— Te ajut.
Și-a aplecat capul spre urechea mea stângă, dar eu mi-am întors imediat fața.
— Te gâdili? s-a interesat el.
Am scuturat din cap, descoperind că n-aveam idee

despre cum aș putea să formez silabele, ceea ce mi se părea stânjenitor.
Fără să rostească o vorbă, m-a răsucit astfel încât să fiu cu spatele spre el, după care și-a strecurat un braț între mijlocul lui și al meu. N-am îndrăznit să mă mișc.
— Poți să respiri, să știi!
Brațul lui mi s-a plimbat pe abdomen, stârnind un roi de fluturi, în timp ce-mi întindea șorțul.
— Respir, m-am forțat să răspund.
— Ești sigură de asta, scumpo? m-a întrebat, cu o voce nuanțată de amuzament.
— Mda.
Tocmai atunci a apărut Pearl în salon, ducând o tavă cu pahare curate. Și-a arcuit sprâncenele spre noi.
— Ai pus mâna pe treabă, Jackie, băiete?
— „Jackie, băiete?", am îngânat eu, iar Jax a chicotit, nu departe de urechea mea.
— Legatul nodurilor e complicat.
— Mm-hm, a mormăit Pearl.
— Și-mi place să pun mâna pe ea, a adăugat Jax.
Mi-am simțit fața de parcă s-ar fi copt la soare când a terminat el de legat șorțul, ceea ce i-a luat un interval absurd de timp, dacă stau să mă gândesc.
După ce am simțit ultima smucitură a nodului prins, m-a apucat de ambele șolduri. Scânteile naibii într-o încăpere cu material inflamabil!
— E perfect, a declarat, după care mâinile i-au alunecat în jos de pe șoldurile mele, dându-mi un ușor brânci spre salonul barului. Distracție plăcută! mi-a mai zis.

Săgetându-l cu o privire peste umăr, mi-am făcut gura pungă în timp ce el își dezlănțuia râsul ăla blestemat pe care am hotărât atunci că n-o să-l consider, sub nicio formă, sexy. Nț. Nicidecum.
Fiindcă era absolut sexy.

ȘAPTE

Nu m-am descurcat deloc rău când am ajutat-o pe Pearl la servirea în salon sau când am dus comenzile la bar și când aduceam farfuriile cu mâncare de la bucătărie. Nu prea mă pricepeam când venea vorba despre bacșișuri și, din moment ce nu eram angajată în regulă, nu aveam un salariu stabilit pe oră, puteam spera că ieșeam în regulă. Munceam mecanic, dar oricum nu mă gândeam la mai nimic în timp ce mă repezeam încoace și-ncolo, și aproape puteam să pretind că-mi alesesem serviciul ăsta de plăcere și nu de nevoie. Singura problemă despre care nu mă puteam împiedica să-mi pun întrebări era cea referitoare la mama: pe unde o umbla și dacă o fi bine. Era un soi de îngrijorare pe care o mai simțisem de atâtea ori și care mă obsedase mulți ani, până când practic simțisem cum mi se formează ulcerațiile în stomac. N-aveam de gând să trec iar prin asta. Cel puțin, asta-mi tot spuneam în sinea mea, dar dacă era să fiu sinceră față de mine însămi (și cui îi place să facă des asta?), știam că nu e așa.
Am lăsat o porție de aripioare la o masă care presupuneam ca era plină de polițiști în afara serviciului,

sau de militari, după tunsorile lor la piele, aproape identice. Și, măiculiță, erau destui tipi cu aspect apetisant așezați acolo. Individul trăsnet cu care tăifăsuise Jax mai devreme li se alăturase și am fost un pic cam agitată când m-am apropiat de masa lor, fiindcă eram preocupată să mi-l imaginez pe fiecare într-o altă uniformă, plăcându-mi ceea ce vedeam cu ochii minții.
— Mersi, mi-a zis unul dintre ei, când le-am pus pe masă un suport plin de șervețele.
Văzându-l de aproape, pot să spun că avea cei mai formidabili ochi albaștri.
I-am zâmbit, împreunându-mi palmele.
— Aveți nevoie să vă mai umplu paharele, sau ceva?
— E bine așa, mi-a răspuns altul, zâmbind larg.
Clătinând din cap în semn de încuviințare, am tulit-o spre bar, ca s-o înlocuiesc pe Roxy, să-și ia și ea o pauză. N-am idee cum era posibil ca Jax să arate de parcă abia ar fi sosit, plin de zâmbete și de energie, chiar dacă era aici de tot atât timp ca și mine. Potrivindu-mi o șuviță de la ceafă, m-am îndreptat spre locul în care aștepta un tip care n-avea cum să fie mai mare ca mine. Ziua fusese lungă, iar sandalele nu sunt prea potrivite pentru munca într-un bar, așa că mă dureau picioarele, dar nu voiam să mă plâng. Banii din buzunarul șorțului îmi ajutau buzele să se mențină în formație de zâmbet.
— Cu ce pot să vă servesc?
Tipul și-a frecat cu palma pieptul cămășii albe, prea largi, abătându-și iute privirea de la mine.
— Hm, cum ar fi o Bud?

— Halbă sau sticlă?
— Sticlă.
A revenit cu privirea spre mine, în timp ce-și trăgea în sus blugii lăbărțați.
— Imediat.
Întorcându-mă, am trecut pe lângă Jax și am luat o sticlă de bere. Când era aglomerație la Mona's, probabil că era nebunie în spatele tejghelei, iar eu eram, surprinzător, oarecum entuziasmată de perspectiva asta. Probabil că exista un soi de Zen în faptul de a avea atâta ocupație. Revenind la client, i-am desfăcut sticla și i-am zâmbit în timp ce un mic jet de vapori reci ieșeau din gâtul destupat.
— Vă fac nota sau plătiți la plecare?
— Plătesc la plecare, mi-a zis, depărtându-se puțin de tejghea murmurând: Păcat.
Am ridicat din sprâncene.
— Păcat?
Mă îndoiam, la modul cel mai serios, că ar fi vorba despre numele lui sau ceva asemănător.
— Poftim? am insistat.
Individul a sorbit prelung din bere și și-a împreunat sprâncenele.
Am privit în jur, nedându-mi seama despre ce vorbește și întrebându-mă dacă nu cumva era beat deja. Nu fusesem încă nevoită să-i tai macaroana cuiva și chiar nu eram nerăbdătoare să ajung la un astfel de moment. Cu coada ochiului, l-am zărit pe Jax oprindu-se din ceea ce făcea și sucindu-și trupul spre noi.

— Mă scuzați, i-am zis tipului. Chiar nu înțeleg.
Cu mâna în care-și ținea berea, a descris un cerc prin aer cam prin dreptul capului meu.
— De fața ta, mi-a explicat, iar eu am inspirat scurt. E păcat.
Toți mușchii mi s-au contractat în timp ce-l priveam țintă pe tip. Cumva, poate pentru că fusesem atât de ocupată să alerg de colo-colo, reușisem imposibilul. Uitasem de cicatrice. Nu era ceva ușor de înfăptuit. Cicatricea nu-mi tăiase doar pielea, ci sfârtecase adânc, devenind o parte foarte palpabilă din mine. Știam că e vizibilă, chiar și acoperită cu Dermablend, știarsă până să pară doar o crestătură subțire, însă uitasem.
Luând încă o gură zdravănă de bere, el a continuat.
— Pun pariu că ai fost tare sexy într-o vreme.
Afirmația asta m-a usturat. O, da, a fost de parcă aș fi călcat o viespe furioasă. N-ar trebui să mă deranjeze părerea unui netrebnic oarecare, însă usturimea mi s-a răspândit prin tot corpul. Nu știam ce să mai fac sau cum să reacționez. Trecuse atât de mult timp de când nu mai comentase cineva pe tema asta. Probabil pentru că oamenii care mă cunosc, cei pe care cicatricea mea nu-i șochează, sunt mereu în preajma mea atunci când fondul de ten se mai șterge, după o zi lungă.
— Ieși naibii de-aici.
Am sărit ca arsă la auzul vocii profunde care mârâia din spatele meu și am întors capul. Jax era acolo, cu ochii aruncând fulgere și fălcile încleștate, în linii dure. Buimăcită, m-am întrebat de ce o vrea să plec. Nu

făcusem nimic rău și doar nu se putea spune că nu-și dădea seama că eram cam desfigurată.
Numai că el nu vorbea cu mine.
Evident că nu.
Deșteapto!
Jax îl fixa cu privirea pe tipul din cealaltă parte a tejghelei. Deodată, s-a pus în mișcare. Trântindu-și o palmă pe suprafața tejghelei, s-a avântat peste ea, aterizând sprinten de partea cealaltă, la câțiva centimetri de tipul respectiv.
— Mama mă-sii, am șoptit, făcând ochii mari.
Nu mai văzusem niciodată pe cineva în stare de una ca asta. Nici măcar nu-mi închipuisem că ar fi posibil. Jax nu lovise nici măcar un scaun. Era de parcă s-ar fi propulsat peste tejghea de nu știu câte ori pe zi. Poate că asta și făcea în timpul său liber, se azvârlea într-o parte și-n cealaltă a barului.
Pearl s-a oprit în mijlocul salonului, privindu-l pe Jax, dar nu arăta prea surprinsă, ceea ce mi s-a părut ciudat. Amicul lui s-a ridicat de pe scaun. Ceilalţi de la masa lui s-au întors pe scaunele lor, cu înfățișări atente, dar nu de curiozitate. Mai degrabă dădeau de înțeles că erau pregătiți să sară în picioare în orice clipă.
Jax i-a smuls tipului sticla din mână și i-a trântit o palmă în mijlocul pieptului, trimițându-l la câțiva pași mai încolo.
— Haida, omule, ce naiba te-a apucat? a ripostat Cămașă Albă, revenindu-și în fire.
— Am zis, ieși naibii de-aici, a repetat Jax, ajungând

drept în fața tipului; și, fiind cu un cap și ceva mai înalt decât el, era de-a dreptul impresionant. Exact în clipa asta, scursură de rahat ce ești.
— Dar ce dracu'? N-am făcut nimic rău, a protestat Cămașă Albă. Am vrut doar să beau o bere.
— Nici în spate nu mă doare de ce-ai vrut tu, l-a contrat Jax și i-am văzut mușchii spatelui unduindu-se pe sub cămașă. Tot ce mă interesează în clipa asta e să ieși naibii din bar.
— Omule, e aiurea, a zis tipul în cămașă albă, aplecându-și capul ca și cum s-ar fi pregătit să dea la boboci, ceea ce, după tonul și după înfățișarea lui Jax, mi-aș permite să spun că ar fi fost o idee foarte neinspirată. Nu se poate să mă dai afară pentru rahatul ăsta, a argumentat individul.
Și atunci tipul în cămașă albă a arătat cu degetul drept spre mine.
Stomacul meu a făcut o tumbă și, până să-mi dau seama ce fac, am ridicat mâna, apăsându-mi degetele pe dunga ușor înălțată de pe obrazul meu. Mi-am smucit-o repede la loc.
Numai că el nu terminase.
— La ce te-ai fi așteptat, omule? Nu-s eu de vină că ea e fata Monei. Doar n-o să zici că nu i-ai observat fața...
— Termină-ți fraza și-o să-ți sparg *ție* fața atât de rău, încât o să vezi dublu pentru tot restul vieții, dobitocule.
O, Doamne, lucrurile o luau razna. M-am apropiat și eu de tejghea.
— Jax, te rog, las-o baltă. Nu-i mare scofală.

Chipul tipului în cămașă albă s-a colorat într-un roz închis.
— Aoleu, frate, chiar începi să mă calci pe nervi.
Slavă Domnului că prietenul lui Jax se ridicase și ajunsese acum lângă ei, fiindcă Jax nu părea să mă ia în seamă.
— Haide, Mack, a zis prietenul lui Jax, apucându-l de braț și dirijându-l, fără prea multă delicatețe, spre ușă. Ieși naibii de-aici până nu cășună Jax pe tine.
— Ce dracu'? a izbucnit Mack, făcându-mă să sar din nou în sus, iar mușchii cefei și ai spatelui să mi se încordeze. Tu nu ești de serviciu, Reece, așa că poți să-ți...
— De serviciu sau nu, poate c-ai vrea să-ți regândești vorbele astea.
Aha, așadar Reece, prietenul lui, era polițist. Simțeam că-mi tremură mâinile, așa că mi le-am frecat de coapse, sperând că scena asta se va sfârși cât mai repede. Toți cei aflați în bar ascultau, pe deasupra muzicii, urmărind desfășurarea confruntării. Ceea ce făcea ca totul să fie cu mult mai neplăcut.
Jax i-a urmat până la ieșire, cu pumnii lui enormi încleștați pe lângă corp.
— Ai belit-o, a zis Mack, oprindu-se la ușă, în dorința de a avea el ultimul cuvânt. Ți se pare c-ai avut probleme acum? Nai văzut nimic, bulan...
— Dumnezeule, voi nu vă învățați minte niciodată, fir-ar să fie, a bombănit Reece, îmbrâncindu-l pe Mack afară, iar după ce l-a văzut dispărând în noapte și-a întors

privirea spre Jax. O să am eu grijă ca rahatul ăsta cu ochi să nu mai apară pe-aici.
— Mersi, a bombănit Jax, răsucindu-se pe călcâie.
Privirea i s-a oprit asupra mea.
— A fost din cauza Monei? a întrebat Pearl, cu voce scăzută și cu asta m-a lămurit de ce n-a fost surprinsă atunci când Jax a zburat pe deasupra tejghelei. Ea a...
— Nu, a mârâit el printre dinți, ducându-se dincolo de tejghea. Ai grijă de bar până se întoarce Roxy din pauză.
Deruta i-a tras în jos colțurile buzelor lui Pearl, însă ea a făcut un semn de încuviințare, netezindu-și cu palma părul blond.
— Înțeles.
Nu m-am clintit în timp ce-l urmăream cu privirea pe Jax ocolind cu pași apăsați tejgheaua, oprindu-se la intrare. Ajuns acolo, mi-a făcut un semn.
— Vino încoace.
Inima îmi bătea cu putere și nu voiam să mă mișc din loc, fiindcă după voce și după înfățișare părea nervos și nu eram sigură că n-ar fi supărat și pe mine. În definitiv, acceptase repede ideea ca eu să lucrez aici, dar asta nu însemna că ar fi pro Calla. Dat fiind faptul că fusese cât pe-aici să se pornească o încăierare din *prima* seară în care lucram aici, probabil că nu era de bine.
— Vino încoace, mi-a ordonat Jax încă o dată, cu o voce dură ca gresia. Acum.
Cu respirația poposită pe undeva prin gât, mi-am silit picioarele să se miște spre el. Când am trecut pe lângă Pearl, ea m-a privit îngrijorată. Știam că nu făcusem

nimic rău, dar oricum, nimic din toate astea nu mirosea a bine.
— Jax...
M-a apucat de mână, trăgându-mă de tot din spatele tejghelei.
— Nu acum.
Am avut nevoie de multă putere de stăpânire, dar mi-am ținut gura închisă cât timp m-a condus pe coridor, spre birou. Deschizând ușa, m-a târât înăuntru, iar stomacul mi-a ajuns undeva la nivelul tălpilor când a trântit ușa după noi. Am mai încercat o dată să spun ceva, dar când s-a răsucit spre mine, încă ținându-mă de mână, toate cuvintele mi-au pierit pe vârful limbii. Privirile ni s-au ciocnit pentru o fracțiune de secundă, după care mi-am aplecat fața spre stânga și am inspirat adânc.
— Îmi pare rău pentru ce s-a întâmplat acolo. Eu...
— Ce naiba, tu îți ceri scuze?
Mi-am ridicat privirea spre el.
— Mda, așa cred. Cum să zic, ăla a fost un dobitoc, dar a...
— Tu vorbești serios?
Ochii îi erau atât de întunecați, încât mă întrebam cum e posibil să-și schimbe culoarea chiar așa.
— N-ai niciun motiv să-ți ceri scuze pentru nemernicul ăla!
— E prima mea seară și deja a trebuit să dai afară pe cineva.
— Nu mă interesează dacă a fost prima ta seară sau a zecea, când cineva se poartă așa, zboară afară. Fără

discuții.
Mă privea atât de intens, încât aveam impresia că poate să vadă prin mine.
— Nu ești supărat pe mine?
— Ce?
A făcut ochii mari, iar mâna i s-a strecurat în sus, spre cotul meu.
— De ce naiba să fiu supărat pe tine, Calla?
Am clătinat din cap. Dacă mă gândeam mai bine, într-adevăr, fusese o întrebare prostească.
— Doar nu vorbești serios, a zis el, îngustându-și privirea.
Dintr-odată, disperarea de a mă vedea ieșită din încăperea asta, sau măcar de a schimba subiectul, s-a abătut asupra mea cu forţa unui tsunami.
— El a zis ceva despre probleme... Mack, adică. Se referea la mama?
— Asta nu mai contează acum.
Dar mie mi se părea că da.
— Și-atunci, de ce m-ai adus aici?
— Am vrut să fiu sigur că ești bine.
Cuvintele mi s-au repetat singure în minte. El a vrut să fie sigur că sunt bine, ceea ce era... era drăguț din partea lui.
— Tu n-ai greșit cu nimic, a continuat Jax, strângându-mă ușor de braț, cu un gest liniștitor. Sunt nervos din cauză că a fost o porcărie fără seamăn.
— Mda, bine, a fost, dar...
— Dar ce? m-a întrebat, aplecându-și capul într-o parte.

Fierbinţeala mi s-a strecurat în obraji şi am făcut un pas înapoi, îndepărtându-mă atât cât îmi era posibil, cu mâna lui ţinându-mă de cot.
— Ce e, Calla? a insistat, reducând distanţa şi atingându-mi degetele cu vârfurile ghetelor.
Am mai făcut un pas înapoi şi am ajuns cu spatele la perete, lipită de el, iar Jax era drept în faţa mea. Întreaga suprafaţă a corpului îmi fremăta de conştiinţa prezenţei lui. Am dat să-mi abat privirea, să întorc capul. La fel ca în seara trecută, două degete mi-au cuprins bărbia, forţându-mă să stau cu faţa drept spre el, şi atunci capul lui s-a aplecat aproape de al meu. Iar gura... îi era la câţiva centimetri de a mea.
— Doar nu crezi ce-a spus el, nu-i aşa? a rostit cu o voce delicată, amăgitor de joasă.
Am simţit că mi se usucă gura.
Mi-a eliberat braţul şi şi-a proptit mâna de perete, lângă capul meu, cu cealaltă continuând să mă ţină de bărbie.
— Nu pot să cred o asemenea porcărie, mi-a zis şi am clipit iute.
— Nu e că aş avea o părere proastă despre mine. Eu doar cred că este evident...
— Evident? m-a îngânat el, încruntându-se.
— Da...
Am răsuflat adânc. Ceea ce mă pregăteam să spun era adevărul.
— Ştiu ce văd oamenii atunci când mă privesc. Cei mai mulţi nu spun nimic, fiindcă nu sunt mârlani, dar eu ştiu ce văd ei. Aşa a fost încă de când aveam zece ani. Şi asta

nu se poate schimba.
Jax mă privea atent, cu buzele ușor depărtate.
— Ce văd ei, Calla?
— Chiar e nevoie s-o spun cu voce tare? m-am răstit, cuprinsă de enervare și de frustrare și de încă o mie de alte chestii. Eu cred că e destul de evident, am adăugat.
Privirea lui mi-a căutat ochii.
— Mda, e evident.
Chiar dacă asta îmi spuneam eu tot timpul, faptul că el a fost de acord l-am resimțit ca pe un pumn în piept. Am vrut să întorc capul, însă el nu mi-a permis.
— Cred că ar fi cazul să mă întorc în...
Gura lui a aterizat pe a mea.
O, măiculiță, Doamne...
Fără niciun avertisment, fără nimic care să trădeze ceea ce se pregătea să facă. Iată-mă: acum vorbesc, iar în clipa următoare, buzele lui calde sunt lipite de ale mele.
Jax m-a sărutat.

OPT

Creierul mi s-a scurtcircuitat în momentul în care am conștientizat pe deplin faptul că Jax m-a sărutat... că, de fapt, buzele lui chiar erau lipite de-ale mele.
Și n-a fost numai un pupic fugar pe buze.
Nu, n-a fost nici adânc și nici limbile n-au fost implicate, n-a semănat câtuși de puțin cu săruturile despre care am citit în romanele de dragoste, din acelea umede care mie mi se păreau un pic grețoase, dar care, îmi imaginam,

dacă erau așa cum trebuie, mi-ar fi făcut pantalonașii să cadă cât ai zice peșteee... Și totuși, sărutul ăsta... era adevărat.
Buzele i se mulaseră pe ale mele și mă minunam de ce senzație îmi dădeau. Erau moi, dar ferme, și nu-mi dădeam seama cum pot fi în ambele feluri concomitent. Îmi urmau curburile buzelor, ca și cum ar fi vrut să le cartografieze.
Brațele îmi erau încremenite pe lângă mine, însă îmi simțeam corpul începând să se aplece în față, desprinzându-se de perete, apropiindu-se de al lui. Totuși, trupurile nu ni se atingeau, ceea ce, probabil, era mai bine. Și-așa eram la doar câteva secunde distanță de combustie.
Jax și-a ridicat capul și abia așa mi-am dat seama că aveam ochii închiși. Chiar și-așa, îi simțeam privirea pe obrajii mei înfierbântați, pe vârful nasului... pe buze.
— M-ai sărutat, am șoptit.
Și, da, era o replică prostească, dar mă simțeam destul de prostită.
— Mda, a răspuns, cu o voce care suna mai adâncă, mai răgușită. Așa am făcut.
Mi-am forțat ochii să se deschidă și să-l privească pe componentul neoficial al Brigăzii tipilor trăsnet.
S-a aplecat în față, lăsându-și greutatea pe brațul cu care se ținea de perete și luându-și mâna de pe bărbia mea.
— Nu le sărut pe fetele care nu mi se par al naibii de sexy sau de frumoase. Așadar, înțelegi ce vreau să zic?
Creierul meu era varză.

— M-ai sărutat ca să demonstrezi ceva?
Fantoma unui zâmbet i-a apărut pe buze.
— Mi s-a părut cea mai rapidă cale de a-mi demonstra punctul de vedere.
Asta fusese. Nu știam dacă ar fi trebuit să mă simt ofensată de faptul că mă sărutase ca să-și demonstreze un punct de vedere, ceea ce, după toate probabilitățile, însemna că nu mai exista altceva care să fi provocat sărutul sau să mă simt flatată deoarece, sărutându-mă, el considera că sunt al naibii de sexy și de frumoasă.
Nu știam ce să gândesc sau să spun, așa că doar m-am trântit cu spatele de perete când el s-a desprins. Cu zâmbetul la locul lui, într-un colț al gurii, a întins mâna și a deschis ușa.
— Nimic din ce-a fost mai devreme n-o să se mai întâmple vreodată în barul ăsta, mi-a zis, după care a ieșit pe ușă.
O rostise ca pe o promisiune; o promisiune pe care n-avea cum să și-o țină, însă era încă... încă un lucru frumos din partea lui.
Am închis ochii din nou, lăsând aerul să-mi iasă din plămâni și proptindu-mi bărbia în piept. Acum trei săptămâni, îmi duceam traiul în Shepherdstown, cu Cei trei F ai mei, aproape de absolvire, iar barul ăsta nu exista nici măcar ca idee de viitor în mintea mea. Viața îmi fusese concentrată asupra țelurilor:
absolvirea, găsirea unui serviciu ca asistentă medicală și culegerea beneficiilor rezultate din urmărirea sus-numitelor.

Asta fusese tot.
Câteva săptămâni mai târziu, totul arăta altfel. Iată-mă aici, în barul Mona's, cu o mamă dispărută fără urmă, cu viitorul totalmente în aer și cu un component neoficial al Brigăzii tipilor trăsnet care m-a sărutat. Nimic planificat din toate astea și nimic conform minuțios întocmitului meu plan al Celor trei F.
Și totuși, sărutul ăsta... fie că avusese rolul de a demonstra ceva, fie că nu, fusese important. Absolut important. În definitiv, fusese primul meu sărut adevărat.
Din aproximativ un miliard de motive, i-am fost recunoscătoare lui Pearl când și-a făcut apariția pe coridor, ca să-mi spună că mă duce ea acasă. Cu toate că detestam să fiu transportată peste tot de parcă eu n-aș fi avut niciun cuvânt de spus în privința a ceea ce făceam, după ceea ce se petrecuse cu Mack și, apoi, cu Jax, nu mă deranja s-o șterg din bar și să-mi limpezesc capul de lucruri mai mult sau mai puțin neplăcute.
Mi-am înhățat geanta și mi-am luat rămas-bun de la Clyde. În drum spre ieșire, mi-am propus să nu mă uit după Jax și am reușit să-mi ascult această cerință timp de vreo două secunde. Ajungând la ușă, am aruncat o privire prin barul aglomerat. Jax era dincolo de tejghea cu Roxy. Amândoi zâmbeau și râdeau în timp ce-și serveau clienții.
Roxy și-a ridicat privirea și mi-a făcut un mic semn cu mâna, absentă, iar eu i-am răspuns.
Jax nici măcar n-a ridicat capul.

Un junghi de stânjeneală plus ceva mult mai sâcâitor și ridicol mi-au învăpăiat pieptul. Am ignorat senzația asta, urmând-o afară pe Pearl și concentrându-mă pe ideea de a-mi recupera mașina cât mai urgent, a doua zi.
Pearl a tot flecărit aiurea cât timp m-a condus spre casă, încă o dată eu nefiind nevoită să-i dau indicații. Îmi plăcea Pearl și, dat fiind faptul că, probabil, era de-o vârstă cu mama, îmi imaginam cumva că așa ar fi arătat mama dacă nu s-ar fi hotărât să umble brambura pe tărâmul dejecțiilor.
Când am ajuns în fața casei, Pearl m-a oprit înainte să cobor.
— Of, era cât pe-aci să uit!
Întinzându-se pe scaunul Hondei model vechi, a scos din buzunar un teanc de bancnote.
— Băieții care au comandat aripioare ți-au lăsat un bacșiș, mi-a zis.
Aha, masa cu polițiștii. Zâmbăreții. Am luat banii, știind deja că erau mult prea mulți pentru un bacșiș normal.
— Mulțumesc, i-am zis lui Pearl.
— N-ai pentru ce. Și-acum, mișcă-ți fundul în casă și odihnește-te, m-a îndemnat, cu un zâmbet larg.
— Să ajungi cu bine, i-am urat, deschizând portiera.
Pearl a încuviințat din cap și a așteptat până când m-a văzut că descui ușa și intru în casă. Aprinzând lumina pe hol, am încercat să nu iau în seamă sentimentul de nostalgie care s-a revărsat peste mine. Am închis ochii și m-am lăsat transportată în trecut, pe când aveam șaisprezece ani și mă întorceam târziu acasă, după ce-mi

petrecusem seara în bar cu Clyde. Mi-am amintit cu ușurință râsul mamei. Ea întotdeauna a avut un râs sănătos: nestăpânit și gutural, genul de râs molipsitor; totuși, partea proastă e că nu râdea prea des. Iar când o făcea, de obicei însemna că zboară atât de sus de fericire, încât putea atinge norii.

În seara aia fusese urât.

Casa era înțesată de prietenii ei, alți copii maturi care, probabil, aveau copii adevărați acasă, dar erau mai interesați de petreceri decât de responsabilitățile lor.

Am traversat holul, văzând în minte ceea ce fusese acum cinci ani. Un tip oarecare, necunoscut, leșinat pe podeaua livingului. Mama, pe canapea, cu sticla în mână; un alt tip pe care nu-l mai văzusem vreodată era cu fața îngropată în gâtul ei și o mână între picioare.

Tipul de pe podea nu se mișca.

Mama abia dacă observase că am ajuns acasă. Tipul care stătea călare pe ea fusese cel care mă remarcase și mă invitaseră să stau cu ei, să *petrec*. Eu, însă, mă dusesem sus, încercând să-mi închipui că ei nu erau acolo.

Numai că tipul de pe podea tot nemișcat rămăsese și după o oră, așa că, în cele din urmă, cineva din casă se alarmase.

Murise de Dumnezeu știe când.

Am fixat cu privirea pata din apropierea canapelei, cutremurându-mă, fiindcă și acum îl vedeam pe individul care nu mișca. Bustul gol. Blugi murdari. Zăcea cu fața în jos, iar brațele îi stăteau în unghiuri ciudate pe lângă corp. Ceilalți o tuliseră din casă cât ai clipi,

lăsându-ne singure, pe mine și pe mama, cu un cadavru pe podeaua livingului. Venise poliția. Nu fusese plăcut. Se întocmiseră procese-verbale, dar nu apăruse nimeni de la protecția copilului. Nimeni nu venea. Nici nu prea era de mirare.
Mama curățase după aia... mă rog, după vreo câteva luni. Adică, trecuseră vreo două luni bune.
Scuturând din cap, mi-am lăsat geanta pe canapea și mi-am alungat gândurile astea. Am căutat în buzunar un elastic pentru păr și mi-am răsucit repede pletele, prinzându-le pe creștet.
Nevrând să-mi mai petrec încă o noapte pe canapea, dar nefiind încă pregătită să mă instalez la etaj, până la urmă am cedat și-am desfăcut așternuturile de pe patul dormitorului de jos, pe care le-am aruncat în mașina de spălat, împreună cu pătura găsită în dulapul cu rufărie de sus, împotrivindu-mă cu greu tentației de a băga cu totul salteaua în dezinfectant, naibii. Singurul lucru care m-a oprit a fost acela că salteaua părea relativ nouă și nu avea pete dubioase sau mirosuri care să emane din ea.
Simțind neastâmpăr și multă energie în loc de oboseală, am dereticat prin dormitorul mamei, aruncând tot ce semăna a gunoi în sacii negri găsiți în cămară, după care i-am scos pe veranda din spate. Nu erau haine în șifonier și în sertarele măsuței pentru toaletă, unde nu mai umblasem până acum, ci doar câteva perechi de blugi și pulovere printr-un dulap. Cu ceea ce găsisem pe podea nu se putea alcătui o garderobă completă.
Încă o dovadă a faptului că mama își luase tălpășița.

Nu știam ce să cred despre asta sau ce să simt. Mama mă furase, aruncându-mi viața într-o criză greu de imaginat. Furase și de la alții. Iar acum era pe undeva, ori tremurând de frică, ori în asemenea hal de dusă, încât să nu-și dea seama ce făcuse.

Scoțându-mi banii din buzunar, am numărat treizeci de dolari, la care i-am adăugat pe cei douăzeci lăsați de polițiști. Suma părea excesivă și, probabil, avea mai degrabă de-a face cu mila, decât cu buna mea servire, însă un bacșiș de cincizeci de dolari în prima seară nu era deloc rău. Mi-am adus geanta în dormitorul de jos și mi-am pus banii în portofel. Oftând obosită, am făcut patul și mi-am pus în ordine hainele luate cu mine. Am făcut un duș rapid și m-am șters în ceea ce mama obișnuia să numească baia ei comodă. Comodă, fiindcă dacă-ți depărtai picioarele și-ți întindeai brațele, puteai foarte bine să atingi chiuveta, cada și vasul de toaletă. Când m-am întors ca să pornesc spre dormitor, oglinda aburită mi-a captat atenția. Nu știu de ce-am făcut ceea ce am făcut în continuare. Trecuseră ani de când nu mai luasem în considerare, nici măcar în fugă, ideea asta, însă acum m-am aplecat în față și mi-am trecut mâna peste oglindă, ștergând-o. Poate că era din cauza stresului provocat de toate cele întâmplate. Poate, a ceea ce spusese individul ăla – Mack – în bar. Poate că din pricina lui Jax și a sărutului... Probabil că sărutul era motivul pentru care făceam ceea ce făceam.

Evitam să mă privesc în oglindă, mai ales imediat după tragedie, iar apoi au urmat numeroasele operații cu grefe

de piele...
Cum spuneam: trecuseră ani de când nu-mi mai privisem trupul în oglindă. Era, pur și simplu, un gest pe care nu mi-l îngăduiam.
Mi-am mușcat buza de jos și m-am forțat să mă privesc de-a binelea. Nu în treacăt. În clipa următoare, aerul mi-a rămas undeva între stern și gât.
În zona claviculelor era bine, o nuanță crem-piersicie. Am o culoare a pielii grozavă, perfectă pentru acoperirea cu straturi de machiaj. Partea superioară a pieptului era fără cusur. Apoi, mi-am lăsat privirea mai jos.
De aici încolo, totul arăta ca un tablou de Picasso vandalizat. Același gen de cicatrice care-mi distrugea fața îmi pusese stăpânire și pe sânul stâng, tăind drept peste vârful protuberanței, peste areolă, trecând cu foarte puțin pe lângă sfârc. Avusesem noroc. Să fi rămas cu numai un sfârc ar fi fost nașpa. Nu că mi-ar fi văzut cineva oricare dintre sfârcuri, dar, oricum, n-aș fi vrut să mă știu ca fiind Calla cea cu un singur sfârc. Celălalt sân era bine. Ambii aveau mărimi acceptabile, cred, însă pielea dintre ei era decolorată, avea o nuanță mai deschisă. Arsuri de gradul al doilea.
Aici, semnele nu însemnau decât modificări de pigmentație, însă mai apoi urma stomacul. Arăta ca o canapea veche pentru care folosise cineva, ca material, bucăți de piele de diferite culori, țesute laolaltă. Pe bune. Arsurile de gradul al treilea nu sunt de glumă. Sub nicio formă.
Unele petice de piele erau roz închis, altele estompate

spre trandafiriu, altminteri netede, însă muchiile cicatricelor de pe laturile corpului erau ieșite în relief. Puteam să văd asta în oglindă. Oarecum, semănau a semne din naștere, însă când m-am întors și mi-am lungit gâtul, mi-am văzut și spatele. Cam de la noadă și până sus, pe omoplați, se asorta cu partea din față, numai că aici cicatricele erau mai urâte, piele aspră și cutată, aproape încrețită în unele zone, și de o culoare mult mai închisă, aproape maronie.
Aici nu mai erau grefe de piele.
Tata plecase în momentul acela, dispărând în marele necunoscut lipsit de drame și de jale. După ce terminasem liceul, cu ajutorul lui Clyde, izbutisem să-i dau de urmă.
Se recăsătorise.
Locuia în Florida.
Nu avea copii.
Și, după o convorbire telefonică derulată cu el, am aflat că nu voia să refacă nicio legătură tată-fiică.
Așa că el fusese plecat când venise vremea pentru grefele de piele pe spinarea mea, iar mama... mă rog, presupun că uitase de programările la medic, sau încetase să-i pese, sau cam așa ceva. Am forțat aerul să se deblocheze și am simțit usturime în fundul ochilor. Durerea de pe urma arsurilor a însemnat cea mai rea experiență a vieții mele, cel puțin din punct de vedere fizic. De multe ori, chiar și așa de tânără cum eram, mi-am dorit moartea în orele alea, ca și în zilele de după. Cicatricele nu mă mai dureau acum. Doar că arătau ca naiba.

Am închis ochii și am întors spatele oglinzii, dar tot mă mai puteam vedea. Nu fusese deloc plăcut. Și putea să fi fost mai rău. Când stătusem internată pe palierul arșilor, văzusem cazuri mai rele. Copii mici care se jucaseră cu focul. Adulți, victime ale unor incendii de automobile. Pielea, literalmente, se topise. Și pe urmă erau oamenii – *copiii* – care nu supraviețuiseră incendiilor, fie căldurii, fie fumului. Prin urmare, știam că putea să fi fost mai rău, dar indiferent ce făceam, indiferent cât de departe mă duceam sau cât timp rămâneam plecată, noaptea incendiului își lăsase urmele asupra mea, atât fizic, cât și emoțional.

Și avusese efecte și asupra mamei.

Sărutul...

Mi-am mușcat buza până am simțit gust de sânge.

Sărutul a fost o prostie. Să mă îndrăgostesc de Brandon fusese o prostie. Să mă sărut cu Jax a fost o prostie încă și mai mare. Totul era o prostie.

Grăbindu-mă să mă depărtez de oglindă, m-am schimbat într-o pereche de pantaloni scurți din bumbac, pentru dormit, și un tricou subțire cu mâneci lungi. Dintr-un motiv oarecare, indiferent de perioada anului, în casă era rece și putea să se facă frig de-a dreptul noaptea, așa că am încălțat o pereche de ciorapi lungi, ca să-mi țină de cald. M-am dus în bucătărie, fiindcă-mi chiorăia stomacul, însă expediția era destul de inutilă, întrucât în cămară nu se găseau decât biscuiți sărați. Înșfăcând cutia, mi-am promis mie însămi ca, indiferent în ce stare mi-ar fi mașina, să mă duc până la supermarket și să

cheltuiesc o parte din cei cincizeci de dolari pe una-alta.
Luând pachetul care speram să nu conţină biscuiţi râncezi şi ceaiul rămas de aseară în living, am pornit, dar m-am oprit mirată când am auzit o bătaie în uşa de la intrare.
Am lăsat pachetul cu biscuiţi pe canapea şi m-am întors să privesc ceasul de pe perete. Dacă mergea bine, însemna că e aproape unu dimineaţa, aşa că... ce naiba?
Aşteptând, nemişcată, am tresărit când am auzit din nou bătăi. Agitată, am făcut stânga-mprejur şi m-am zorit, fără zgomot, pe coridorul scurt şi îngust.
Ridicându-mă pe vârfuri, m-am zgâit prin vizor.
Şi m-am încruntat.
Din câte vedeam, nu era nimeni acolo. Proptindu-mă în uşă cu palmele, am privit cu mai mare atenţie prin vizor. Veranda era goală.
— Ce naiba? am murmurat.
Crezând că am înnebunit, m-am lăsat înapoi pe călcâie şi am descuiat uşa. Deschizând-o cam de o palmă, mi-am dat imediat seama de greşeală. Veranda nu fusese goală. Tipul stătuse jos, iar acum se ridicase brusc, determinându-mi inima să se izbească dureros de coaste. Ceea ce vedeam la el în lumina slabă nu mirosea a bine. Înalt şi de-a dreptul slăbănog, avea părul blond lung până la umeri, lăţos şi unsuros. Faţa îi era sfrijită, iar buzele crăpate. Bleah. Nu-mi doream să văd mai mult. M-am retras încetişor, cu mâna pe clanţă, pregătindu-mă să închid uşa, când el şi-a repezit o mână mare în deschizătură.

— Trebuie s-o văd pe Mona, a hârâit el, cu o voce uscată, care te zgâria pe timpane.
— N-nu e acasă. 'Pare rău.
Am încercat din nou să închid ușa, dar el și-a vârât un picior înăuntru, după care a împins: a împins mai tare decât îl crezusem capabil, îmbrâncindu-mă înapoi. M-am izbit de perete, lovindu-mă cu partea din spate a capului. M-a săgetat un fulger de durere, care s-a răspândit repede când ușa a zburat spre mine, pocnindu-mă în frunte.
— Mama mă-sii, am icnit.
Jigodia a intrat în casă, aruncând o privire spre locul în care mă aflam, strivită ca un gândac scârbos.
— Scuze, a mormăit, smucind ușa de pe mine și închizând-o cu o lovitură de bocanc. Trebuie s-o văd pe Mona.
Am clipit de câteva ori și m-am apăsat cu palmele pe tâmple. Pentru o clipă, cred că am văzut stele verzi.
— Mona! a început să strige tipul, înaintând pe coridor.
Crispându-mă de durere, mi-am lăsat jos mâinile și mi-am îndreptat spinarea tocmai când individul a pătruns în living, continuând să strige numele mamei, de parcă s-ar fi așteptat ca ea să apară din senin, printr-un farmec.
M-am grăbit după el, încă ameţită oarecum.
— Nu e acasă.
Mizerabilul se oprise în fața canapelei, cu umerii gheboșați.
În lumina mai puternică, am văzut ceea ce chiar n-aș fi vrut să văd. Omul era murdar: și pe cămașă, și pe blugi.

Brațele îi erau goale, iar partea interioară a lor era plină de urme roșii, încrețite.
Rahat.
Urme de seringă.
Jigodia era praf.
Rahat cu vagonul.
— Mona nu e acasă, am încercat încă o dată, în timp ce inima îmi trecea în viteza maximă, ceea ce făcea ca durerea din tâmple să mi se pară ca provocată de un ciocan pneumatic.
S-a întors spre mine, mișcând din falcă.
— Îmi e datoare.
Rahat cu vagonul peste tot și pe papucii mei.
Animalul s-a întors spre mine și i-am văzut ochii bleu-pal, tulburi. Nu eram convinsă nici măcar că mă vede.
— Ea are marfa aici. Știu că are.
Am făcut ochii mari. Dea Domnul să nu existe marfa aici!
Fără să mai scoată o vorbă, și-a făcut loc pe lângă mine, îndreptându-se spre dormitor. Inima îmi tresălta în piept.
— Ce faci? l-am întrebat.
Nu mi-a răspuns, ci s-a dus direct spre pat, de unde a smuls așternuturile curate și păturile.
— Hei! am strigat.
El m-a ignorat în continuare. Și-a strecurat mâinile pe sub saltea, după care a întors-o pe dos. Când a văzut că nu găsește nimic, a dezlănțuit un șir de înjurături.
Of, nu era bine deloc și situația scăpa vertiginos de sub

control.
Am dat să mă apropii de el, dar a întins un braţ ciuruit şi a mârâit:
— Stai naibii acolo!
Stomacul mi-a făcut o tumbă şi am stat naibii acolo, în timp ce el s-a dus la şifonier, mi-a aruncat afară hainele împăturite, după care s-a dus la dulap. Prin nu ştiu ce minune, nu s-a legat şi de geanta mea după ce a devastat camera dereticată de mine.
Deodată, s-a oprit la intrarea în baie şi şi-a îndreptat spinarea. O expresie ciudată i-a trecut pe faţă.
— Fir-ar a naibii! a exclamat, după care s-a întors şi a ieşit în pas alergător din cameră, îndreptându-se spre scară.
O, nu! Unde naiba îşi închipuia că se duce? Cu mâinile tremurând, m-am răsucit pe călcâie şi m-am postat în faţa lui, blocându-i înaintarea spre scară.
— Îmi pare rău, dar ea nu e acasă. Nu ştiu unde e, nu ştiu ce cauţi, dar trebuie să...
Şi-a proptit o palmă în mijlocul pieptului meu, împingându-mă înapoi, după care şi-a repezit faţa spre a mea. Avea dinţii galbeni, unii complet putreziţi, şi răsuflarea îi mirosea a gunoi vechi de mai multe zile. Fierea mi s-a ridicat până în gât.
— Uite ce e, nu ştiu cine eşti şi mă doare-n cot. Dar nu cu tine am eu o problemă, mi-a zis. Aşa că nu mă face să am o problemă cu tine. Ai înţeles?
M-am forţat să-mi smucesc capul în sens afirmativ. Chiar nu voiam să am o problemă cu el.

— Am înțeles.
M-a fixat cu privirea pentru câteva clipe, după care și-a îngustat ochii spre obrazul meu stâng.
— Tu ești puștoaica Monei, nu-i așa?
Nu i-am răspuns, fiindcă nu eram sigură dacă asta nu însemna că o să am o problemă cu el, în cazul în care-i răspundeam.
— De rahat pentru tine, a zis, după care și-a lăsat jos mâna și a început să urce treptele.
Împotriva rațiunii, l-am urmat pe scară până în dormitorul de la mansardă: fostul meu dormitor. Mizerabilul știa ce caută. S-a dus direct spre dulap și a smuls ușa cu atâta brutalitate, încât m-am mirat că n-a sărit din balamale. Apoi, s-a lăsat în genunchi și s-a aplecat în interiorul strâmt. Ținându-mi respirația, m-am furișat în spatele lui, întrebându-mă dacă să nu iau lampa de pe noptieră și să i-o sparg în cap. Și-a vârât mâinile înăuntru, înlăturând cutiile cu pantofi din drum, după care n-am mai putut să văd ce face; deodată, a scos un mormăit și s-a smucit înapoi. A aruncat deoparte o bucată de perete: o bucată care fusese decupată, probabil mascând o ascunzătoare.
O, nu!
— O, da! a murmurat jegosul, retrăgându-se în grabă și ridicându-se împleticit. Premiul cel mare! Premiul cel mare, ce mama mă-sii!
N-aș fi vrut să privesc, dar trebuia. Ținea în mâini, nu una, ci pe puțin opt punguțe cu fermoar... punguțe pline cu ceva aproape maro, care-mi amintea de bulgării de

zahăr brun.
— O, Doamne, am exclamat în șoaptă.
Jigodia nu m-a auzit. Se holba la punguțele din mâinile lui, cu un aer de parcă ar fi fost cât pe ce să desfacă una și să-și repeadă mutra în porcăria aia.
Mi s-au înmuiat genunchii. Erau droguri în casă, droguri ascunse într-un loc secret în dulapul din fostul *meu* dormitor. Nu iarbă, sau altceva relativ inofensiv, ci unele despre care pot să pariez că erau cu adevărat nocive și foarte costisitoare.
Animalul părea să fi uitat de existența mea, ceea ce-mi convenea de minune. A pornit spre scară, a coborât și, după câteva secunde, s-a auzit ușa de la intrare trântindu-se și făcându-mă să sar cât colo.
Nu știu cât timp am mai zăbovit în dormitor, holbându-mă la ușa deschisă a dulapului, înainte să-mi pun în mișcare cu forță picioarele. M-am dus în dormitorul de jos, mi-am scos telefonul mobil din geantă. Mâna îmi tremura în timp ce căutam numărul lui Clyde.
A răspuns la al treilea sunet de apel.
— Ești bine, fetița tatii?
Era târziu și el probabil se afla încă la bar.
— A fost un tip pe-aici.
A urmat o tăcere, după care vocea lui a devenit cât se poate de gravă și de serioasă.
— Ce s-a întâmplat?
I-am povestit totul în mare grabă, după care el mi-a zis să mă asigur că ușa e încuiată – mare dreptate avea – și să nu mă mișc din loc. El n-avea ce să mai facă pentru

mine acum, dar îi apreciam preocuparea.
Trebuie să recunosc, eram speriată.
Extrem de speriată.
Am avut grijă să închid ușa dulapului din dormitorul mamei, mi-am aplicat un nou strat de machiaj, chiar dacă era vorba numai despre Clyde, și în următoarele aproximativ douăzeci de minute, am stat pe canapea, strângând la piept telefonul mobil, până când am auzit o bătaie rapidă, sonoră, în ușa de la intrare.
Am privit iar prin vizor și de data asta am văzut pe cineva acolo: cineva care mi-a expediat inima deja suprasolicitată pe teritoriul stopului cardiac.
Jax era de cealaltă parte a ușii.

NOUĂ

— Ce naiba a fost în mintea ta? au fost primele cuvinte ieșite din gura lui Jax după ce i-am deschis ușa.
Numai că eu aveam o întrebare mai bună.
— Tu ce cauți aici? Eu l-am sunat pe Clyde.
— Iar Clyde mi-a zis mie, așa că sunt aici.
Și-a făcut loc să între, trăgând de ușa din mâna mea, apoi închizând-o și încuind-o.
— Nu mi-ai răspuns la întrebare.
Încă nereușind să accept ideea că Jax era cel care îmi apăruse brusc în antreu, am clipit încetișor.
— Ce întrebare?
— De ce naiba ai deschis ușa în toiul nopții?
— A. Știi, m-am uitat mai întâi prin vizor.

Jax m-a privit țintă, așteptând urmarea.
— Și n-am văzut pe nimeni, am adăugat, în apărarea mea.
Și-a încrucișat brațele bine conturate pe piept.
— Așadar, hai să vedem dacă am înțeles corect. Ai auzit bătăi în ușa de la intrare, te-ai dus și chiar ai privit prin vizor, dar când n-ai văzut pe nimeni, ți-ai zis: *A, ce naiba, să deschid ușa, nu?* Ți-a trecut măcar prin cap că putea să fie cineva ascuns?
Au, mamă, după față și după voce era enervat, dar n-avea decât să mă pupe în fundul meu trandafiriu.
— Tipul nu se ascunsese. Stătea jos.
Sprâncenele lui întunecate au zburat în sus.
— Și ai știut asta când ai deschis ușa?
— Păi, nu, dar...
— Și atunci, de ce naiba ai deschis-o? m-a luat din nou la rost, întunecându-se la față.
— Uite ce e, înțeleg că a fost o prostie să deschid, am recunoscut, strângând într-o mână telefonul mobil, în timp ce pe cealaltă îmi cam venea s-o expediez în pieptul lui, sub formă de pumn. Nu m-am gândit.
— Nu, pe bune, a mârâit el.
L-am privit cu ochii îngustați.
— Am înțeles. N-am nevoie să mi-o tot demonstrezi.
— Doamne, Dumnezeule, Calla, doar ți-am spus în ce fel de rahat s-a vârât maică-ta și ți-am zis că nu e bine să stai aici. Dar măcar atât ai fi putut să faci, să nu deschizi ușa în crucea nopții.
Am inspirat adânc, ridicându-mi mâna și dându-mi după

ureche stângă părul încă umed.
— Înțeles. Mersi pentru că mi-ai livrat personal mesajul. Acum poți să...
Dar m-am oprit și am făcut ochii mari.
O expresie înfricoșătoare i-a apărut în privire și deodată a fost chiar în fața mea, mișcându-se la fel ca mai devreme, în birou. Am bătut în retragere până când m-am lovit de perete și n-am mai avut unde să mă duc. Și-a ridicat două degete și, cu vârfurile lor, m-a apăsat ușurel sub tâmpla dreaptă. Privirea lui, tulburată și furtunoasă, era fixată pe zona aceea.
Inima îmi bătea la fel de tare ca atunci când îmi dăduse buzna în casă drogatul.
— Jax...?
Și-a îndreptat privirea spre ochii mei.
— Te-a lovit?
— Nu, am șoptit eu.
— Și-atunci, ce e cu tâmpla ta? E roșie și umflată, a rostit, pe un ton înghețat și dur.
— Ușa a fost. Când a împins-o, eu cam stăteam în drum, i-am explicat, văzând cum aruncă fulgere de mânie din ochi și-și încordează maxilarul. El, de fapt, n-a vrut să mă lovească, Jax. N-a vrut decât să pună mâna pe ceea ce era în casa asta.
Încordarea din maxilar nu i s-a atenuat și a trecut un moment prelung în care nu cred că am respirat măcar o dată.
— Tu ești bine?
Privirile ne erau înlănțuite.

— Mda. Doar că... m-a cam șocat. Nu mă așteptasem la așa ceva, am zis, deși suna prostește, după toate avertismentele lui. N-am știut că sunt chestiile alea în casă, am adăugat.
— Știu, a zis el, coborând tonul, îndulcindu-l; cu cât mă privea mai mult, cu atât mi se înteţeau micile fâlfâiri din piept, ceea ce-mi declanșa vreo duzină de semnale de alarmă. I-ai zis lui Clyde că individul a găsit marfa, nu?
— Mda. Sus, în fostul meu dormitor. În dulap.
— Ce rahat, a bombănit el, evident dezgustat.
Degetele i-au coborât încetișor, de pe tâmplă, pe obraz, apoi s-a întors și a pătruns de-a binelea în casă.
Pe moment, eu am rămas acolo, cu mâna în care țineam telefonul strâns lipită între sâni. Pe urmă, m-am forțat să mă desprind de perete. Încă neavând habar de ce venise Jax, în locul lui Clyde, m-am dus după el. Era la jumătatea scării și niciunul dintre noi n-a spus un cuvânt până când el nu s-a ghemuit în fața dulapului, cu bucata de tencuială în mână.
— Ai văzut exact ce-a găsit? s-a interesat el.
— Erau mai multe pungi cu ceva care semăna a zahăr brun. Bănuiesc că nu asta era.
— Pe naiba, a bombănit, părând dus pe gânduri. Sună a heroină. Pungi mici sau mari?
Heroină. Dumnezeule, și de rahaturi din astea să se fi apucat mama?
— Ce înțelegi prin mici? Adică de mărimea celor pentru sandvișuri?
— Nu!

A scăpat un hohot de râs ca un acces de tuse în timp ce se ridica și se întorcea cu fața spre mine.
— O pungă pentru sandvișuri cu heroină n-ar fi deloc mică. Zic, atât de mică?
Și-a ridicat degetul mare și arătătorul, depărtându-le cu vreo cinci centimetri.
— Cam așa?
— Erau câteva pungi Ziploc, Jax. Cam opt de toate, și pline, i-am nu explicat și inima mi s-a poticnit din bătaie când i-am văzut expresia de pe chip. E... e de rău, nu?
— Da, fir-ar a naibii, a exclamat, înfigându-și degetele în păr. După cum spui, putea să fi fost un kilogram de heroină, sau mai mult, în pungile alea. Și, din cum o descrii, pare să fi fost smoală[14].
N-aveam idee dacă era mult sau puțin pentru niște droguri.
— Smoală?
— O porcărie mai scumpă, din ce-am auzit.
Am avut impresia că se mișcă pereții în jurul meu.
— Cât de scumpă?
— Ca naiba. Undeva între șaptezeci de mii și peste o sută de mii de dolari kilogramul, mi-a explicat, inspirând adânc. De fapt, depinde de cât e de pură... dacă e o porcărie clasa întâi sau nu. Ar putea să valoreze chiar

---

[14] *Black tar heroin,* un opioid rezultat din acetilarea incompletă a morfinei. Este varianta ceva mai brută a heroinei pure, nefiind necesare pentru obținerea ei echipamente sofisticate, ceea ce o face atractivă pentru producătorii clandestini de droguri.

vreo două milioane.
— Of, Dumnezeule, am murmurat, simțind că mi se înmoaie genunchii. Cum de știi chestiile astea?
Privirea i s-a oprit pe fața mea.
— Am mai umblat prin zonă de vreo câteva ori.
— Ai luat heroină?
— La naiba, nu! a răspuns, dar fără să între în amănunte. Zi-mi cum arăta individul!
După ce-am terminat descrierea jegosului, Jax mi s-a părut chiar și mai încordat.
— Mă îndoiesc că era marfa lui, asta pe care a recuperat-o. Și nici a Monei nu cred să fi fost.
Stomacul mi-a făcut o tumbă.
— Tu crezi că o... ținea pentru altcineva?
Jax mi-a făcut semn din cap că da.
— Fir-ar să fie, să sperăm că tipul de mai devreme a fost cel pentru care o ținea. Că, dacă nu...
Of, Doamne, n-aveam nevoie să fiu tartorul traficanților de droguri ca să-mi dau seama ce zicea. Dacă mama ascundea droguri de o asemenea valoare, înseamnă că proprietarul avea să vină, la un moment dat, să le caute, iar cum drogurile se duseseră, ea era mai mult decât arsă. Tot ce puteam să sper, așa cum zisese Jax, era ca porcăriile alea să-i fi aparținut animalului drogat. Părea să știe exact unde erau.
În timp ce coboram scara, telefonul din mână mi-a sunat. Privindu-l, am văzut că era un apel de la Clyde.
— Alo?
— Ești bine, fetița tatii? i-am auzit vocea profundă,

scrâșnită.
— Mda.
— Jax e acolo?
— Mda.
L-am auzit răsuflând prelung.
— E băiat bun. O să te apere.
M-am încruntat, nu din cauza cuvintelor lui Clyde, ci pentru că Jax intrase în dormitor și se apucase să adune lucrurile azvârlite care încotro, printre acestea fiind și vreo două perechi de chiloți.
— Ăăă... unchiule Clyde... trebuie să închid.
— Vorbesc serios, draga mea, o să-ți facă bine prezența lui, a repetat Clyde, iar vorbele lui mi-au provocat întoarcerea palpitațiilor, mai puternice decât cele de mai devreme. Ai auzit ce-am zis?
— Mda, am răspuns în șoaptă. Am auzit.
— Bun. Să mă suni dimineață. Ai înțeles?
— Te sun.
Am închis și am pătruns cu mișcări lente în dormitor, cu inima bătându-mi cu întreruperi în piept. M-am oprit imediat dincolo de prag.
— Jax, ce faci?
— Ție ce ți se pare că fac? mi-a răspuns, potrivind salteaua la locul ei. Mă îndoiesc că asta a fost concepția ta de rearanjare a camerei.
— Nu, dar pot să mă descurc și singură. Tu nu...
— Eu te ajut, așa că nu te contrazice cu mine pe tema asta.
S-a aplecat și a ridicat un cearșaf, pe care l-a aruncat spre

mine.
— Și rămân aici peste noapte, a adăugat.
Cearșaful a căzut pe podea.
— Ce?
— Rămân cu tine, a repetat, apucându-se să întindă celălalt cearșaf pe saltea. Pot să dorm pe canapea.
Genele dese i s-au ridicat, iar în ochii căprui i-a reapărut căldura.
— Sau pot să stau și aici...
N-aveam cuvinte.
A luat și celălalt cearșaf din locul în care zăcea grămadă, iar eu n-am făcut decât să stau pe loc și să-l privesc cum termină de aranjat patul și reîncepe să culeagă veșmintele împrăștiate. Când a ridicat o mână de chestii colorate, mătăsoase, m-am smuls brusc din năuceală. M-am repezit spre el și i-am smuls chiloții din mână.
— Tu nu rămâi aici peste noapte!
— Atunci, vii tu să dormi la mine.
A trecut un minut până să pot măcar analiza ideea.
— Eu nu-mi petrec noaptea la tine.
— Motiv pentru care o să rămân eu la tine.
A continuat să-mi adune restul de veșminte de pe podea, iar eu mi-am ascuns chiloții într-un sertar.
— Casa asta nu e sigură, evident, mai ales când tu deschizi ușa oricărui derbedeu...
— N-o să mai deschid ușa! am strigat.
În timp ce închidea un sertar, s-a oprit și și-a îndreptat spinarea, în același timp arcuindu-și în sus un colț al gurii.

— Ce ți-ai pus pe tine? m-a întrebat.
— Ce? m-am mirat, examinându-mă.
Tricoul era negru, cu sutien încorporat, slavă Domnului, pentru că n-aș fi vrut să fac pe țâțoasa pe-acolo, iar pantalonii scurți de pijama erau roz pal.
— Care-i problema cu ce mi-am pus pe mine?
— Niciuna, a răspuns, închizând sertarul. Îmi plac ciorapii. Sunt drăguți. Tu ești drăguță.
Ciorapii erau în carouri albastre și roz și chiar erau drăguți.
— Mersi, am murmurat, distrasă de agreabilul zumzet care-mi invada gândurile.
Ceea ce era rău. Foarte rău. Adică, foarte, foarte rău, pentru că nu aveam nevoie de niciun fel de zumzet. Așa că mi-am alungat zumzetul pentru săptămâna viitoare.
— Tu nu rămâi...
— Atunci, vii tu la mine? Minunat!
Tâmplele au început să-mi zvâcnească.
— Nu merg la tine!
Jax s-a apropiat de capul patului, lângă muntele de perne. Era unul dintre lucrurile care nu se schimbaseră la mama. Ea avea mereu cel puțin cinci perne pe un pat, iar pernele nu erau niciodată mai vechi de o lună.
— Tu mereu ești atât de certăreață?
Am mijit ochii spre el.
— Tu mereu ești atât de poruncitor?
Mi-a expediat un zâmbet.
— Scumpo, încă n-ai văzut cum e să fiu poruncitor.
— Ura și Slavă Domnului... am zis.

Zâmbind cu superioritate, a înhățat două perne, după care a dat roată patului. Picioarele lui lungi l-au adus spre mine, oprindu-se la doar câțiva centimetri de fața mea.
— Poți să-mi spui cât vrei să nu rămân aici. Să urli. Orice vrei. Tot n-o să se schimbe nimic, fiindcă mă îndoiesc cu toată seriozitatea că m-ai putea determina să ies din casa asta. Înțelegi ce spun?
Am simțit cum mi se măresc ochii. Mda, înțelesesem ce spusese și nu-mi plăcea, așa că m-am întrebat: dacă i-aș trage un șut în ouă, asta oare l-ar ajuta să înțeleagă ce spun *eu?*
Jax și-a lăsat bărbia în jos și, astfel, fața lui a ajuns să respire același aer cu mine. În ciuda iritării care-mi mărșăluia pe piele ca o armată de furnici roșii, inima îmi tresălta în piept.
— Știu că, în sinea ta, înțelegi de ce sunt eu aici și de ce nu e Clyde.
Hm. La drept vorbind, nu înțelegeam. Am dat să-i spun asta, dar el a vorbit mai departe.
— Vreau să mă asigur că ești în siguranță, din moment ce rămâi pentru... cine știe cât timp, mi-a zis.
S-a mișcat puțin, aplecându-și totodată capul într-o parte. După o clipă, m-a privit în ochi.
— Iar dacă stai singură, nu ești în siguranță, așa că o să mă ocup eu de problema asta.
O răsuflare și-a făcut loc printre buzele mele, acum întredeschise. Un impuls mi-a apărut de nicăieri. Trupul meu voia să se sprijine de al lui. Fir-ar să fie. Era cea mai

ciudată senzație din viața mea. Niciodată, până acum, nu-mi dorisem să mă sprijin de vreun tip. Citisem despre nevoia asta, dar niciodată nu crezusem cu adevărat în ea. Numai că m-aș fi simțit în siguranță sprijinindu-mă de el și știindu-l aproape. Dorința mă cuprindea cu putere și, mai rău decât atât, știam că trupul lui ar fi cald și că ar fi întărit în toate locurile potrivite și interesante.

Of, mamă, gândurile mele porniseră pe drumul greșit – pe drumul pervers – însă nu le puteam împiedica. Jax... era frumos într-un fel care părea imposibil, intangibil, și în plus avea sprâncene formidabile. Serios. Mai închise la culoare decât părul lui ondulat. Piezișe de la natură. Izbitoare. Era doar o pereche de sprâncene, dar una sexy. Însă nu era doar atât.

Dumnezeule Atotputernic, poate că am comis un păcat capital doar gândind asta, dar pot să spun că era un fel de Cam pe o treaptă superioară. Pentru că, din ceea ce știam despre Jax, era o persoană drăguță, realmente drăguță, ceea ce-l făcea să fie, o, cu atât mai primejdios pentru sănătatea mea mintală, însă îmi imaginam că dac-aș ajunge să fiu nebună după el ar însemna să am parte de o aventură plăcută. Știam, totuși, că probabil nu mi-aș mai fi revenit din așa ceva. Cu toate astea, aproape că-i puteam simți buzele lipite de ale mele. Când mă sărutase, astă-seară, fusese doar un sărut scurt și menit să demonstreze ceva, însă le puteam simți și acum.

Ceva profund și cald i-a apărut în ochi și m-am întrebat dacă știi ce gândeam. O, Doamne, m-am rugat la pruncul Iisus să nu fi știut. Genele i s-au lăsat în jos și am simțit

furnicături pe buze sub povara privirii lui.
— Mda, cred că începi să înțelegi, a zis, după care a trecut pe lângă mine, păşind ţanţoş, îndreptându-se spre living.
— Am nevoie să fiu supravegheată de un adult, am bombănit, întorcându-mă şi văzându-l oprit lângă canapeaua din living.
— A, până nu uit...
— Nu schimba subiectul! l-am întrerupt, bătând din picior, gest de care am fost al naibii de mândră.
M-a privit peste umăr, cu sprâncenele ridicate.
— Mi s-a părut mie sau ai bătut din picior?
— Posibil, am răspuns, în timp ce fierbinţeala îmi invada obrajii.
Buzele lui Jax au zvâcnit uşor.
— Drăguţ, a zis.
— Nu e nimic drăguţ! Şi tu nu rămâi aici. Iar eu o să...
— Iar tu o să mă duci acasă cu maşina mâine-dimineaţă, când o să pleci spre bar, a continuat el în locul meu, apropiindu-se şi mai mult de canapea.
— Eu n-o să...
Dar ţipătul mi s-a stins când am prelucrat ceea ce spusese el.
— Ce?
— O să am nevoie mâine să mă duci cu maşina, a repetat, ridicând pernele şi aşezându-le pe un braţ al canapelei. Ţi-am adus-o încoace. Parbrizul a fost înlocuit.
M-am holbat la el prelung, cât să-i poată trece prin

minte că e ceva în neregulă cu mine, după care m-am repezit pe lângă el spre fereastra de lângă televizor. Am smucit draperiile într-o parte și, iată, Fordul meu Focus era pe alee.
— Dă-mi voie să ghicesc: n-ai cablu, așa-i? s-a interesat Jax.
— Ce? am zis, cu privirea spre mașină și inima bătându-mi nebunește.
— Cablu TV, ziceam. Mona probabil că n-a plătit facturile la zi, l-am auzit spunând, după care a urmat zgomotul telecomenzii căzând pe măsuța pentru cafea. Eu am cablu acasă, a adăugat. Și HBO. Și Starz[15]. Ca fapt divers.
Aveam un nod în gât când m-am întors spre el.
— Cât... cât îți datorez pentru parbriz?
— Nimic.
— Dar trebuie să-ți plătesc pentru asta. Nu e același lucru ca atunci când faci cinste la fast-food. Nu sunt *chiar atât* de lefteră. Pot să plătesc...
— Eu n-am plătit nimic, m-a întrerupt, privindu-mă și trecându-și degetele prin păr. După cum ți-am zis, omul – Brent se numește – îmi era dator cu un serviciu. El s-a ocupat de parbriz. Fără plată.
— Îți era dator cu un serviciu? am repetat eu, prostește. Dar ce, ești, cum să zic, în vreo bandă?
— Nu, mi-a răspuns el, lăsându-și capul pe spate și

---

[15] Canal american de filme.

izbucnind într-un râs gros, tunător, care mi-a făcut stomacul să se contorsioneze.
Îmi plăcea râsul lui.
Îndepărtându-mă, puţin câte puţin, de fereastră, m-am simţit dintr-odată... nu mai ştiu cum m-am simţit. Uşurată? Încordată? Năucită? Aveam toate aceste senzaţii concomitent, dar ştiam că nu trebuie căutat calul de dar la dinţi.
— Mulţumesc, am zis, iar el şi-a ridicat unul dintre umerii lui laţi.
— Nu e mare scofală.
— Ba e.
A urmat un moment de tăcere.
— Eşti obosită?
Nu. Eram stârnită, într-atât de agitată, încât mă simţeam de parcă muşchii şi oasele mi-ar fi fost pe cale să-mi iasă din piele, însă am minţit şi i-am răspuns că da, fiindcă nu mă credeam în stare să mai rămân în aceeaşi încăpere cu el. Aveam o usturime în ochi pe care trebuia s-o ţin sub control.
Ne-am întâlnit privirile pentru o clipă, după care el s-a trântit pe canapea. N-a mai zis nimic cât timp m-am dus eu la dulapul cu aşternuturi şi am scos cealaltă pătură pe care o văzusem mai devreme. M-am dus apoi şi am aşezat-o pe braţul canapelei aflat cel mai departe de el.
— Apropo... a zis Jax şi mi-a adresat acel zâmbet cu un colţ al gurii, făcându-mi degetele de la picioare să se încovrige când m-am întors spre el. Ştii, pantalonii ăştia scurţi şi picioarele astea... Perfecţiune, nu altceva!

Trântindu-mă pe pat, cu fața în sus, am privit cu ochii larg deschiși. Câteva dintre benzile înguste ale transperantelor de la fereastra dormitorului erau rupte, așa că fâșii subțiri din lumina lunii se răspândeau pe tavan ca degetele în jocul de-a v-ați ascunselea.
M-am tot sucit și răsucit ore întregi, incapabilă să-mi decuplez creierul. De fiecare dată când mă mișcăm, scârțâia și patul un pic. Sau, poate, cam mult. Mie mi se părea că se aude asurzitor de tare, dar la fel era și cu inima care-mi pompa bubuitor sângele în timpane.
Jax era întins pe canapea, la doar câțiva pași depărtare de dormitor.
Și, mai devreme, el mă sărutase. Și-mi reparase parbrizul.
Și spusese că picioarele și pantalonii mei scurți erau *perfecțiune, nu altceva.*
Ce-o mai fi și cu fascinația asta a lui pentru picioarele mele?
Întorcându-mă pe burtă, am gemut în pernă. Picioarele mele n-ar trebui să conteze. În mod evident, nu era ceva important, însă eu mă fixasem pe faptul că el tot acorda atenție tocmai picioarelor mele. Mai erau și alte lucruri la mine, mult mai sesizabile, ca, de exemplu, fața, care atrăgeau atenția. Nu picioarele.
Însă el mă sărutase, iar acum era în camera de alături, chiar aici, și simțeam din nou furnicături în buze. Primul meu sărut: la vârsta de douăzeci și unu de ani, cunoscusem primul meu sărut. În sfârșit. Și nici măcar nu eram sigură că fusese un sărut adevărat.

— Dumnezeule, am gemut, cu gura în pernă.
M-am sucit pe o parte, hotărându-mă să nu mă mai gândesc la Jax, pentru că, serios vorbind, era inutil. Așa că următoarea mea temă de gândire a fost heroina. O grămadă de heroină. Posibil, în valoare de sute de mii. Câtă heroină să fi fost, în realitate? Câte vieți avea să vicieze și să distrugă? Sute? Mii?
Și fusese în casa asta: în casa mamei.
Am strâns din pleoape și o senzație de neliniște mi-a încolăcit stomacul, răspândindu-se ca un fum nociv. Oare ea lua acum așa ceva?
Ok. Nici acesta nu era un subiect potrivit la care să mă gândesc. Mintea mi s-a golit pentru câteva momente binecuvântate, după care am început să mă gândesc la școală. Panica inițială legată de cum aveam să-mi plătesc școlarizarea se mai estompase întrucâtva și știam c-o să mi se acorde ajutor din partea statului. Ei nu foloseau credite, însă asta nu rezolva totul. Avea să-mi fie necesar un serviciu de chelneriță la întoarcere, pentru că trebuia să-mi plătesc facturile. Iar asta era nașpa, fiindcă ultimele câteva semestre ale școlii de asistente medicale urmau să fie ridicol de dificile. Și absolvirea școlii nu mă scăpa de restul rahaturilor: datoria, situația de rău-platnic și tot tacâmul.
Nu știam ce-o să mă fac și nici nu mai voiam să mă gândesc la asta, pentru că făceam tot ce-mi stătea în puteri. Astăzi făcusem cincizeci de dolari, ceea ce însemna mai mult decât nimic.
Cincizeci de dolari.

Dumnezeule.
M-am rostogolit pe spate, poziție care a rezistat nu mai puțin de cinci minute.
După care m-am simțit nașpa, așa că m-am mișcat din nou, dar timpul s-a oprit în loc când m-am întors pe partea cealaltă, cu fața spre baie.
Bătrânele balamale ale ușii dormitorului au scârțâit când ușa a fost deschisă încet. Mi-am ținut respirația. Eram cu spatele spre ușă, dar știam că era Jax. Prezența lui absorbea, practic, tot oxigenul din cameră.
Ce era cu el? Oare îl treziseră zvârcolelile mele? Probabil, din moment ce ușa dormitorului nu voia să se închidă de tot, lăsând între ea și toc o deschizătură de vreo cincisprezece centimetri. Era ceva în neregulă cu balamalele astea. Dar nu știam ce și n-avea importanță.
Podeaua a scârțâit sub pașii lui.
Of, Doamne!
— Calla?
Nu ridicase tonul, dar vocea lui tot semăna cu pocnetul tunetului.
Să mă prefac că dorm? Am închis ochii strâns, gândindu-mă că e o idee prostească, însă eram dispusă să încerc.
— Știu că nu dormi.
Fir-ar să fie.
Totuși, n-am zis nimic, fiind destul de convinsă că vorbitul era ceva mai presus de puterile mele. Un val de mici furnicături mi s-a revărsat pe piele, făcând-o ca de găină, în timp ce deschideam, lent, ochii. Trist, dar adevărat: niciodată nu mai stătusem în pat cu un alt

băiat prezent în aceeași încăpere. Mă rog, nu era întru totul adevărat. Jacob, un coleg de la școală, fusese o dată în camera mea de cămin, dar nu era același lucru cu ceea ce se petrecea acum.
Podeaua n-a mai scârțâit, însă patul s-a lăsat brusc sub greutatea lui. Am lăsat baltă simularea somnului. Trupul meu nu mi-ar mai fi permis așa ceva. M-am ridicat într-un cot, am întors capul și-am căscat ochii. În lumina argintie a lunii, puteam să-i zăresc vârfurile pometților proeminente și contururile corpului. Ceea ce era mai mult decât suficient.
— Ce faci? l-am întrebat, cu o voce jenant de subțire.
Jax stătea pe un șold, proptit de pat într-o mână, lângă a mea.
— Nu dormeai.
— Ba da, dormeam, am zis, dar eram groaznic de nepricepută la minciuni.
— Mi se pare că te-am auzit mișcându-te în pat cam de o oră.
N-am știut ce să-i mai răspund la asta, însă inima mi s-a prefăcut într-o tobă metalică.
— Și, trebuie să recunosc, asta e o chestie care m-a cam distras, a adăugat el, mutându-se mai aproape prin semiîntuneric, iar eu m-am crispat.
— Scuză-mă, am rostit pe negândite.
S-a auzit un chicotit grav și scăzut.
— Nu trebuie să te scuzi. M-a distras în sensul bun.
Nici după ce mi-am repetat vorbele lui în minte, tot n-am avut habar ce însemnau.

— De obicei, ai atât de multe probleme cu somnul?
— Poftim?
— Cu somnul, a repetat el și i-am simțit nuanța de amuzament din voce. De obicei, ai atât de multe probleme când e să adormi?
Oare aveam, de obicei, atât de multe probleme cu purtarea unei conversații?
Mi-am mușcat buza pe dinăuntru și am clătinat din cap.
— N-am avut, până nu m-am întors aici.
Jax n-a zis nimic pe moment, dar deodată:
— Te înțeleg.
— Da? am zis, străbătută de surprindere.
Mda, prima dată când m-am întors acasă – nu aici, acasă, de unde sunt eu – mi-a fost al naibii de greu să adorm și să nu mă trezesc toată noaptea. Prea multe se întâmplă pe-aici, a adăugat, ridicându-și o mână spre cap.
Rațiunea mă îndemna să-i cer să se care naibii din patul meu, fiindcă altfel eram nevoită să-mi iau coada la spinare și să aștern ceva distanță între noi, însă curiozitatea m-a biruit.
— Te-ai întors de unde?
A urmat încă un moment de tăcere, după care el s-a mișcat iar: s-a întors pe spate, cu capul pe pernele de lângă mine. Pe spate, lângă mine, într-un pat pe care mă aflam și eu! Limba mia înțepenit în cerul gurii în timp ce inima îmi țopăia de zor, iar apoi fluturii din stomac au început să fie agitați de-a dreptul.
— Am fost dincolo de ocean, mi-a răspuns și am avut nevoie de câteva clipe ca să-mi dau seama la ce se referă.

Creierul meu a prelucrat informația și n-a fost capabil să producă decât o replică din trei cuvinte.
— Dincolo de ocean?
— Ce-ar fi să te întinzi ca lumea și să mă lași să-ți povestesc?
Să mă întind? În pat? Cu el? Nici gând. Nici gând, amice.
Eram încremenită în poziția asta. Nu. Nu. Nu.
— Haide, m-a îndemnat, cu o voce caldă, tonul acela care avea un efect ciudat asupra neuronilor mei, topindu-i ca pe o bucată de unt pusă în cuptorul cu microunde. Întinde-te, Calla. Relaxează-te, a continuat el.
Nu știu ce era cu felul în care o zisese, însă brațul meu stâng s-a înmuiat sub mine și, în clipa următoare, obrazul drept mi sa lipit de pernă.
Vocea lui avea proprietăți magice.
— M-am înrolat la optsprezece ani, imediat după ce-am terminat liceul, mi-a explicat. Aveam de ales: ori asta, ori să muncesc într-o mină de cărbuni, la fel ca tata și ca fratele meu mai mare.
Mină de cărbuni? Sfinte Sisoe!
— De unde ești?
Patul s-a lăsat iar, dându-mi de înțeles că el s-a întors pe o parte, cu fața spre mine.
— Oceana, Virginia de Vest.
— Oceana... am repetat în șoaptă, fixând cu privirea peretele gol din dreptul patului. De ce-mi sună cunoscut numele ăsta?
Jax a chicotit încet.

— Probabil pentru că a fost supranumit Oxyana și s-a făcut un film documentar despre oraș. Există acolo o mică problemă cu un calmant numit Oxycontin, în sensul că jumătate din populația orașului ăla afurisit e dependentă de rahatul ăla.
Mda, acum chiar că-mi suna cunoscut.
— Munca în mină e grea și, cu toate că unii o consideră bine plătită, nu-mi doream așa ceva. În rest, nu mai există mare lucru pe-acolo, iar eu voiam să plec din orașul ăla blestemat.
O bruscă duritate a vocii lui mi-a trimis un fior pe șira spinării.
— Înrolarea în armată mi s-a părut atunci singura opțiune posibilă.
— La ce... la ce armă te-ai înrolat?
— La pușcașii marini.
Uau. Pușcașii marini erau tipi duri. Cum s-ar spune, rupătorii armatei. Fratele tatălui meu fusese pușcaș marin și-mi amintesc cum ne povestea despre instrucție, despre cât era de aprigă. Nu oricine era potrivit pentru pușcașii marini, însă Jax se pare că fusese și, gândindu-mă la cum zburase aseară peste tejgheaua barului, ajungând drept în fața lui Mack, puteam să văd în el un pușcaș marin.
Destul de incitant.
Imaginea lui Jax într-o uniformă de genul celei pe care o văzusem în șifonierul unchiului, când eram mică, mi s-a alcătuit în minte.
Mda. Incitant rău.

— Am fost în armată timp ce cinci ani, doi ani în teatrul de război și aproape trei prin deșert, mi-a explicat, iar eu am înghițit în sec.
Serviciul în teatrul de război nu era de glumă.
— Când mi s-a terminat stagiul, a continuat el, n-am mai fost convins că aș vrea să-l prelungesc. Iar când m-am întors acasă, n-am putut să dorm. Nu știam ce aveam să fac cu viața mea. Pe-acasă nu exista nimic și să fi rămas acolo n-ar fi fost cea mai bună idee din lume, înțelegi? Lucrurile pe care ajungi să le vezi... În unele nopți nu puteam să dorm decât vreo câteva ore. În altele, nu dormeam deloc. Creierul nu voia să mi se potolească, așa că am petrecut foarte multe nopți de nesomn.
Am vrut să mă întorc spre el, ca să-l privesc, dar nu m-am putut mișca.
— Și... regreți că te-ai înrolat?
— Pe naiba, nu! a răspuns repede, pe un ton ferm. M-am simțit bine făcând ceva pentru țară și toate rahaturile astea.
O senzație de căldură mi-a invadat pieptul și tare mult îmi doream să-l văd la față, însă asta necesita efort și curaj. Așa că m-am rezumat la cuvinte, fiindcă ele erau tot ceea ce aveam de oferit și voiam să-i ofer ceva.
— Mi se pare nemaipomenit.
— Ce?
Fierbințeala mi-a cuprins obrajii.
— Că te-ai înrolat, că ai luptat... E ceva curajos, onorabil și nemaipomenit.
Trei calități pe care nu le aveam, trei lucruri pe care, cu

toată sinceritatea, nu le puteam spune despre foarte mulți cunoscuți ai mei, inclusiv despre cei din Brigada tipilor trăsnet. În fine, cu excepția lui Brandon. Și el fusese dincolo de ocean.
Jax nu mi-a răspuns nimic, așa că tăcerea dintre noi s-a prelungit. Am strâns din pumni.
— De cât timp... te-ai întors? m-am interesat apoi.
— Hmm... se fac doi ani la primăvară, mi-a răspuns și vocea i-a sunat mai de aproape.
Am făcut în minte un calcul matematic de clasa-ntâi, descoperind în sfârșit răspunsul la una dintre întrebările mele.
— Deci ai... douăzeci și patru de ani?
— Mda, iar tu ai, într-adevăr, douăzeci și unu, chiar dacă arăți de șaptesprezece.
Buzele mi-au zvâcnit.
— Nu arăt de șaptesprezece!
— Cum vrei, a murmurat. Când e ziua ta?
— În aprilie... pe cincisprezece.
— Pe bune?
Un hohot gros de râs s-a auzit dinspre el, făcând ca zvâcnetul buzelor să mi se accentueze.
— Ziua mea e pe șaptesprezece aprilie, m-a informat, iar eu am zâmbit de-a binelea.
— Aprilie e o lună fainã.
— Așa e.
Pe măsură ce ajungeam să mă acomodez cu apropierea lui, corpul mi se destindea.
— Cum de-ai ajuns aici?

— L-ai cunoscut pe Anders, da? De la bar?
— Anders? am repetat, încreţindu-mi fruntea.
— Tu probabil îl ştii sub numele de Reece.
Aha.
— Poliţistul tânăr?
— De fapt, e adjunct de şerif în districtul Philadelphia. L-am cunoscut când m-am înrolat. El şi-a terminat stagiul cu un an înaintea mea, dar am păstrat legătura, mi-a explicat Jax. Ştia că detestam să rămân în oraşul meu. Mi-a oferit un loc în care să stau. I-am acceptat oferta şi am venit încoace. La început, am fost cam peste tot.
Am început să-mi ronţăi buza, privind prin întuneric.
— Cum adică?
— Pur şi simplu, peste tot, mi-a răspuns el, fără să-mi răspundă cu adevărat. Într-o seară, am intrat în Mona's, am ajuns să capăt o slujbă, mi-am găsit în sfârşit o casă a mea, iar acum, iată-mă, întins în pat lângă frumoasa fată a Monei. Uite-aşa e viaţa asta, a naibii de ciudată.
Am icnit încet. *Frumoasa fată?*
— Eşti... spui lucruri drăguţe, am zis.
Ştiu că era prostesc din partea mea, dar mă ajunsese oboseala şi creierul nu-mi mai funcţiona corespunzător.
— Spun adevărul.
Au mai trecut câteva clipe.
— Acum mai ai probleme cu somnul?
Nu mi-a răspuns la întrebarea asta, iar când am văzut că tăcerea continuă să plutească prin aer, am lăsat-o baltă şi am şoptit o alta, care mă preocupa.

— Crezi c-o să vină cineva după drogurile alea?
A tras adânc aer în piept.
— Nu știu, Calla.
Nu l-am crezut. Probabil, din cauza îndoielii pe care și-o exprimase mai devreme, cum că jegosul care a dat buzna ar fi fost proprietarul imensului rahat de heroină și, sinceră să fiu, tipul chiar nu părea să aibă mijloacele necesare deținerii unei cantități atât de mare de droguri.
— Mama... a dat de belea rău de tot, așa e?
— Da, așa e.
Mi-am întors capul greoi spre el.
— Nu e genul de probleme în care să te amesteci tu, a adăugat Jax, încet, dar ferm. Și, de data asta, e vorba de probleme pe care tu n-ai putea să le rezolvi.
Dumnezeule, naşpa situaţie, fiindcă știam că e adevărat, dar nu-mi dădeam seama cum de intuise el că, de-a lungul anilor, îmi pierdusem foarte mult timp străduindu-mă să rezolv problemele mamei. Era ca un fel de serviciu în afara școlii.
— Bine, am șoptit, pentru că altceva nu-mi mai venea în minte.
În timp ce stăteam acolo, încercând să-mi înghit un căscat zgomotos, necuviincios, mi-am adus aminte un lucru pe care mi-l pusese el când ne-am văzut pentru prima dată, anume că viaţa e prea scurtă. Mi-am imaginat că avusese dovezi directe despre vieți scurtate, în timpul stagiului din armată. Mentalitatea asta provenea din experiență, pricepeam acum. Puteam chiar s-o înțeleg, dar mai exista ceva care nu-mi era clar.

— De ce? l-am întrebat.
O secundă de tăcere.
— De ce, ce?
Vocea îi era obosită, iar eu ar fi trebuit să tac, sau să-l informez că m-a ajuns oboseala și aș putea să dorm, așa că el putea să plece. Dar n-am făcut-o.
— De ce ești aici? Nu mă cunoști, și...
M-am întrerupt, fiindcă nu-mi mai rămăsese nimic de spus.
A trecut un minut, iar el nu mi-a răspuns la întrebare, după care cred că a mai trecut unul și m-am împăcat cu gândul că no să-mi răspundă, pentru că, poate, nici el nu știe. Sau poate că doar se plictisea și de-asta a venit aici.
Deodată, însă, a început să se miște.
S-a lipit de spatele meu, așa că următoarea respirație mi-a rămas înțepenită în gât. Am deschis brusc ochii. Între noi erau cearșaful și pătura, dar păreau că nici nu există.
— Ce faci? l-am întrebat.
— Mă fac comod, mi-a răspuns. Și-a lăsat un braț peste mijlocul meu și m-am zguduit din tot corpul. Cred că e momentul sa dormim, a adăugat.
— Dar...
— Nu poți să dormi dacă vorbești, a remarcat.
— Iar tu nu trebuie neapărat să te sui pe mine, i-am atras atenția.
Chicotitul lui de răspuns mi-a zbârlit părul de la ceafă.
— Scumpo, nu m-am suit pe tine.
Totuși, îmi permiteam să nu fiu de acord la faza asta. Am dat să mă îndepărtez, însă brațul care-mi încolăcise

mijlocul și-a înteţit strânsoarea, ţinându-mă pe loc.
— Nu pleci nicăieri, m-a anunţat nonşalant, de parcă n-ar fi fost el cel care mă ţinea prizonieră pe patul meu.
Bine, expresia asta cu prizoniera poate c-o suna melodramatic, dar cert e că nu-mi dădea drumul. Nu, cât timp se făcea cât putea de comod în spatele meu.
O, Doamne, asta era o îmbrăţişare! De-a dreptul. Stăteam îmbrăţişată de un membru onorific al Brigăzii tipilor trăsnet. Nu cumva m-am trezit într-un univers paralel?
— Dormi, mi-a poruncit el, ca şi cum acest unic cuvânt ar fi conţinut atât de multă putere. Adormi, Calla, a repetat, de data asta cu o voce mai caldă, mai înceată.
— Mda, dar nu merge aşa, Jax. Ai o voce frumoasă, dar ea nare puterea de a mă face să dorm la comanda ta.
A chicotit, iar eu mi-am dat ochii peste cap. Numai că întâmplarea cea mai caraghioasă din viaţa mea a făcut ca, după vreo două minute, să închid ochii. Ba chiar... ba chiar m-am strâns în el. Cu pieptul lipit de spatele meu, cu picioarele lungi încălecându-le pe-ale mele şi cu braţul încolăcindu-mi mijlocul, mă făcea să mă simt de-a dreptul în siguranţă. Mai mult decât atât, mai simţeam ceva... un lucru pe care nu l-am mai simţit de atâţia ani.
Mă simţeam ocrotită... *preţuită*.
Ceea ce însemna chintesenţa neghiobiei, pentru că de-abia dacă-l cunoşteam; şi totuşi, simţindu-mă astfel, recunoscând senzaţia de căldură, de vibraţie, am adormit imediat.

ZECE

Era atât de cald și de plăcut când m-am trezit, încât nu mai voiam să cobor din pat. Mă aflam înfășurată strâns într-un cocon de minunăție și-mi doream să mă cuibăresc comod în...

Pleoapele mi s-au ridicat și am căscat ochii. Toată toropeala a dispărut: acum eram pe deplin trează.

Nu eram singură.

O, ce naiba, nu, nu eram *deloc* singură în pat și știam că nu mă culcasem singură, dar, dacă-mi aminteam corect, nu adormisem cu obrazul pe un piept tare, bărbătesc. Ceea ce era de-a dreptul ciudat, fiindcă făceam parte din categoria persoanelor care nu se clinteau niciodată după ce adormeau. Așadar, stătusem toată noaptea în poziția asta, ceea ce... ceea ce mi se părea bizar, și nu-mi asumam nicio răspundere pentru poziția mea actuală.

O, Dumnezeule mare, toți mușchii din corp mi s-au contractat când am devenit pe deplin conștientă de cum dormisem. Obrazul meu nu era singura parte a corpului cocoțată pe Jax. Umărul și sânii îmi erau striviți de el, în sensul că nu mai era nici măcar un centimetru de spațiu între noi. Brațul stâng mi-l azvârlisem peste burta lui și, odată cu fiecare respirație, îi puteam simți duritatea mușchilor abdominali, intens conturați. Încă era cu tricoul pe el, slavă Domnului, fiindcă probabil aș fi fost cuprinsă de combustie spontană dacă n-ar fi fost așa. Își strecurase un picior între ale mele, apăsând o zonă de care, până acum, nu mai fusese apăsată de nimic din

ceea ce nu-mi aparţinea. Picioarele noastre erau, practic, încolăcite.
Jax s-a foit uşor, aşa că piciorul i s-a mişcat printre ale mele. Mi-am muşcat buza şi partea de jos a abdomenului mi s-a încordat, un val de furnicături acute tremurându-mi pe şira spinării. Respiraţia nu i se modificase, rămăsese tot adâncă şi regulată, însă mâna de pe şoldul meu începea să-i alunece.
Un fior s-a pornit în urma mâinii lui şi pieptul mi s-a ridicat brusc spre coastele lui. Mâna i-a coborât şi mai mult.
Jax mi-a cuprins fesa în palmă.
Mi-a cuprins fesa în palmă, de-a dreptul.
Mi-aş fi putut spune că mă pipăia prin somn, dar nu era nicidecum ceea ce simţeam. O toropeală moleşitoare mi-a invadat corpul, cufundându-se pe sub piele şi muşchi, răspândindu-se prin absolut toate celulele. Un zvâcnet, la început uşor, mi s-a înteţit în anumite porţiuni ale corpului. Răsuflarea mi s-a transformat în icnete scurte, în timp ce şoldurile mi se smuceau pe coapsa lui. Senzaţiile s-au intensificat, năvălind prin mine ca lava topită. Zvâcnetul dintre picioarele mele a devenit mai puternic.
Ceea ce era rău, din cauză că nu era corect. N-aveam niciun motiv ca să-mi permit să mă ambalez atât, când n-avea cum să iasă vreodată ceva din asta, aşa că trebuia să cobor din pat. Panica mă învăluia ca o trâmbă de praf stârnită de furtună, amestecându-se cu acuta şi rapid amplificata excitaţie.

Smucindu-mă înapoi, am dat să mă ridic, însă n-am ajuns prea departe. Mâna de pe fundul meu s-a mutat pe abdomen, iar brațul și-a înteţit strânsoarea pe spinarea mea.
— Unde te duci? m-a întrebat, cu o voce hârâită, ca după somn.
Mi-am coborât privirea spre el. Avea ochii cârpiţi, buzele întredeschise. O mirişte de peri întunecaţi i se întindea de-a lungul maxilarului, sporindu-i înfățișarea absurd de sexy, răvășită de somn.
A întors capul spre ceasul de pe noptieră. Un mormăit parcă l-a străbătut din cap până-n picioare,
— E prea devreme. Culcă-te la loc.
Prea devreme? Era aproape nouă! Recunosc, faptul că era barman însemna că avea o părere cu totul diferită despre noţiunile de devreme și târziu.
Văzând că nu mă mișc, Jax m-a tras înapoi, așa că m-am trezit încă o dată aproape întinsă peste el.
— Jax...
— Dormi, a mormăit el.
— Nu mi-e...
— Nani acum.
Ce naiba? Am izbutit să mă sucesc suficient cât să-mi pot strecura o mână între noi. După care m-am împins înapoi și m-am ridicat.
— Eu nu mă mai culc și nu mi se pare c-ar fi prea nimerit. Trebuie să...
Dar mi-a pierit glasul când mi-am coborât privirea spre el.

O... uau!
Jax își lăsase capul pe pernă, lăsându-și la iveală gâtul lung și bronzat, iar vârfurile dinților albi și drepți mușcau din buza plină de jos. Expresia feței, de parcă s-ar fi înfrânat de la ceva foarte indecent și foarte atractiv, m-a dezorientat.
Și abia apoi mi-am dat seama de ce. Îmi proptisem mâna de partea de jos a abdomenului lui, adică în partea de foarte jos a abdomenului lui, iar coapsa mea se apăsa acum între picioarele *lui*.
— O, Doamne, am șoptit, simțind cum se înfierbântă fața în timp ce-mi smuceam mâna înapoi.
Jax s-a mișcat fulgerător, capturându-mi încheietura cu mâna lui.
— Probabil că ar fi fost mai bine dacă te-ai fi culcat la loc.
Inima mi-a țopăit în piept. Da, literalmente *a țopăit*.
El s-a rostogolit brusc și, până să pot trage încă o dată aer în piept, m-am pomenit întinsă pe spate, cu el planând deasupra mea, cu o mână încă încolăcită pe încheietura mea, iar cu cealaltă proptită de pat lângă capul meu, și partea inferioară a brațului arcuită pe saltea.
— Ce faci?
Fără să mă lămurească imediat, privirea caldă a ochilor căprui mi s-a plimbat pe față – pe *fața mea* – înainte de a se opri asupra gurii.
— Știi ce se spune despre bărbați, apropo de dimineață?
— Ce?

Un colț al gurii i-a zvâcnit în sus și abia atunci m-am prins, așa că fața chiar a început să-mi ardă. S-a zguduit de un hohot gros, aspru.
— Oarecum mă bucur că nu te-ai mai culcat la loc. Asta e o chestie cu mult mai interesantă.
Creierul mi s-a golit dintr-odată.
Mâna care-mi încleștase încheietura a început să-mi lunece pe braț, oprindu-se la cot, în locul în care mă împungea în coaste.
— Știi ce altceva mi se mai pare interesant?
— Ce?
De ce întrebam? De ce-mi păsa?
Și-a lăsat capul în jos, până când i-am simțit nasul atingându-l pe-al meu, și m-am crispat.
— E interesant cât de mult mi-a plăcut să mă trezesc cu mâna pe fundul tău și cu un picior între ale tale.
— Erai treaz!
— Poate, a admis el, zâmbind larg.
Folosindu-mi celălalt braț, l-am împins de piept.
— Dă-te jos[16].
— Tare mi-ar plăcea.
Am mijit ochii spre el, enervată.
— Mda, nu la asta mă referam, măgarule!
Total imperturbabil, a început să-și miște degetul mare, descriindu-mi lent cercuri în interiorul articulației cotului. Atingerea asta mică, aproape inconștientă, mi-a

---

[16] În original *get off,* care în argou înseamnă pentru un bărbat să ejaculeze.

expediat un val seismic de senzații prin tot corpul. Cu o secundă mai devreme, eram gata să-i expediez un genunchi în ouă, iar acum mă gândeam la alte lucruri mult mai plăcute care să implice sus-numitele ouă.
— Ce faci? l-am întrebat, în timp ce pulsul mi-o lua la goană, ba chiar zvâcnea.
Pieptul i s-a umflat, atingându-l pe-al meu, iar degetele de la picioare mi s-au încovrigat, ca reacție.
— Ceva mai bun decât dormitul.
Ceea ce chiar nu era un răspuns.
Jax și-a lăsat capul în jos, atingându-mi ușor obrazul drept cu vârful nasului.
— Îmi placi, mi-a zis.
Inima mi s-a oprit din țopăit și a executat o piruetă pe un singur deget.
— Ce?
— Îmi placi, a repetat el, pe un ton coborât până la o șoaptă care mi-a lunecat pe piele.
— Nu mă cunoști, am argumentat, parcă pentru a suta oară în scurtul interval de timp de când îl întâlnisem.
— Ceea ce cunosc despre tine îmi place.
Un răspuns perfect. De-a dreptul perfect. Am înghițit cu greu.
— Dar...
— Nu te gândi prea mult la asta, scumpo. Viața e prea scurtă pentru astfel de rahaturi, m-a întrerupt el, atingându-mi în treacăt pielea cu buzele.
Toți mușchii mi s-au contractat în cel mai delicios fel, iar degetul lui mare, ei bine, încă se rotea, încă scotea la

suprafață o multitudine de senzații.
— Îmi placi, mi-a mai zis o dată. Asta-i tot.
— Dar nu se poate!
Cuvintele astea au țâșnit, oarecum, din mine.
Buzele i-au rămas nemișcate pe obrazul meu, după care a ridicat capul. Privirile ni s-au întâlnit, iar eu am vrut să mi-o întorc, dar n-am putut.
— Se poate.
Apoi, Jax s-a lăsat în jos și tot aerul din lume a ieșit vâjâind din camera asta. Greutatea lui... n-am mai simțit așa ceva până acum. Era greu, dar îmi plăcea, și șoldurile lui se cuibăriseră între picioarele mele și...
Sfântă Maică a Domnului, n-aveam cum să confund ceea ce simțeam că mă apasă.
— Ai înțeles? m-a întrebat pe un ton care, probabil, pusese pe foc o sută de chiloți de damă.
Nu înțelesesem.
Îi *plăceam* lui Jax și el mă cunoștea doar de câteva zile. Ceea ce n-avea nicio logică. Dac-aș fi arătat ca Avery sau ca Teresa, aș fi putut înțelege. Ele erau superbe, în felul lor unic, practic fără cusur, naibii. Aveau alături, pe bună dreptate, componenți ai Brigăzii tipilor trăsnet. În timp ce eu eram Calla: Calla, al cărei machiaj – Dermablend-ul meu – cel mai probabil se prelinsese de pe față, lăsând cicatricea să fie al naibii de mult mai vizibilă.
Și nici nu se putea spune c-aș fi fost Miss Personalitatea Strălucitoare și Minunată.
Ce naiba, Jax n-avea de unde să știe dacă o piatră n-ar fi fost mai inteligentă ca mine.

Așa că nu-l înțelesesem și i-am spus-o.
— Îmi placi, Calla. Mda, te cunosc doar de vreo două zile. Dar m-ai făcut să râd, mi-a zis, fără să mă scape vreo clipă din ochi. Pot să-mi mai dau seama că ești drăguță și încântătoare când vrei. Cred că ești al naibii de deșteaptă și mă faci să mi se scoale.
Hopa. Pe bune, chiar a zis-o?
— M-ai făcut să mi se scoale de vreo două ori în ultimele șaptezeci și câte-or fi de ore, și tre' să-ți spun că nu e rău, a continuat el. Vreau să ți-o trag și tot ce-mi trebuie ca să vreau să fac asta cu tine este să-mi placi. Chiar nu e greu deloc să ajungi din punctul A în punctul C în problema asta, scumpo.
Hopa și iar hopa.
Îmi pusese problema pe masă, chiar sub nasul meu și fără fasoane, iar mie mi se părea că e ceva revigorant... de sexy în asta, ceea ce, probabil, însemna că e ceva în neregulă cu mine. Sau era vorba doar despre lipsa mea de experiență în materie de tipi care să afirme că vor să se joace de-a hâța-hâța cu mine. Concluzia, în ambele variante?
Fir-aaaaarrr...
Luând tăcerea mea năucă drept aprobare, și-a lăsat din nou capul în jos, iar eu, de data asta, n-am mai intrat în panică. El mă voia și, sinceră să fiu, nu știusem cum e asta, până... până acum, și mă minunam de fierbințeala care se răspândea în valuri prin mine. Uitasem de faptul că, probabil, cea mai mare parte a machiajului mi se șterse peste noapte. Pleoapele mi sau coborât ușor,

închizându-se, iar degetele de la picioare au repetat figura cu încovrigatul. El avea să mă sărute, iar eu nu aveam să-l opresc. Poate că de data asta o să fie cu limba. Eram extrem de interesată de explorarea unei asemenea variante.
Numai că Jax nu m-a sărutat.
Cel puțin, nu pe buze. Gura lui a virat la stânga în ultima secundă, patinând peste buzele mele, până pe obrazul stâng. Iar apoi a sărutat cicatricea.
A sărutat *cicatricea,* fir-ar să fie!
Emoțiile – violente și energice – se războiau înăuntrul meu. Un amestec de mii de gânduri și de sentimente distorsionate. Frumusețe. Frică. Panică. Poftă. Gheață. Arșiță. Repulsie. Confuzie. Pe toate le simțeam și era prea mult.
Mi-am repezit mâinile în pieptul lui.
— Dă-te jos!
A înghețat.
— Ce?
— Te rog.
Jax s-a dat jos. Probabil că fusese ceva anume în tonul meu, fiindcă s-a rostogolit imediat de pe mine, iar eu m-am rostogolit jos din pat, ridicându-mă în picioare. M-am retras cu spatele până când m-am izbit de colțul măsuței pentru toaletă și un fulger de durere mi-a străbătut șoldul.
S-a ridicat în capul oaselor și a înaintat pe pat, sprijinindu-se cu ambele mâine de saltea.
— Calla, scumpo, ți-e frică de mine?

— Nu. Da. Adică, nu. Nu mi-e frică de tine.
Pentru o clipă, am închis strâns ochii.
— Nu e asta.
— Dar ce e?
N-o să ne-o tragem niciodată.
Iată. Nu puteam s-o spun cu voce tare, dar asta era. Nu m-aș fi dezbrăcat niciodată de tot în fața lui. N-aș fi ajuns niciodată atât de departe.
Dumnezeule, dezamăgirea n-ar fi trebuit să fie atât de mare, însă toată faza asta cu Jax – că stăteam în pat, încolăciți, dorindu-ne unul pe celălalt – era normală. Iar eu nu puteam să am parte de nimic normal, nu cu un tip ca Jax. Nu, chiar dacă trecuse, poate, peste cicatricea reliefată pe obrazul meu, pentru că nu văzuse, nici nu simțise cu degetele, restul din mine.
Aici nu era vorba despre auto-desconsiderare, despre lipsa de experiență, sau despre slăbiciune, sau că mi-ar fi fost teamă să stau goală în fața lui, din cauză că ar trebui să mai dau jos zece kile. Trupul meu era *o ruină*. Nu exista nimic atrăgător la el.
Inspirând adânc de câteva ori, mi-am alungat cu forța usturimea din ochi și din fundul gâtului.
— Despre asta e vorba, i-am zis. Da? Prin urmare, n-o să fie nimic.
Sprâncenele lui brune s-au ridicat.
Fir-ar să fie, grozave sprâncene mai avea... Din nou, atenția îmi era distrasă.
— Cum să-ți spun, tu ești, într-adevăr, sexy. Să nu mă înțelegi greșit. Și sunt convinsă că tu știi asta, pentru că e

imposibil să nu știi asta.
Colțurile buzelor au început să i se înalțe.
Dumnezeule, mare nevoie aveam să-mi închid gura!
— Și sunt flatată că tu... ăăă... tu îmi zici că-ți plac, numai că asta... nu se *poate*. Clar? Nici gând. Nu sunt genul tău de fată.
— De unde știi care-i genul meu de fată? m-a întrebat, pe un ton care părea sincer curios.
Aproape că mi-am dat ochii peste cap.
— Știu. Crede-mă. Și nu e o problemă. Ești drăguț și-ți sunt recunoscătoare pentru tot ce ai făcut și faci pentru mine, dar asta... asta nu se poate. Bine? Ai înțeles?
M-a fixat cu privirea pentru câteva clipe, dând impresia că ar vrea să insiste pe tema asta, dar apoi a clătinat încet din cap, aprobator.
— Am înțeles, mi-a zis.
După care a zâmbit larg.
Cred că n-a înțeles nimic.
Jax locuia aproape de bar, într-un șir ordonat și bine îngrijit de case, la nici măcar un kilometru și jumătate de oraș. L-am dus, dar n-am intrat și nici n-am mai zăbovit pe-acolo după ce a coborât el din mașină.
Faptul că ne-am trezit așa cum ne-am trezit, urmat de criza mea de panică, îmi provocase nevoia imperativă de o perioadă de singurătate.
O perioadă în care să-mi pot da seama de ce vrea Jax și cum e posibil să vrea ceea ce vrea. N-ar trebui să-i dau importanță. Tot n-o să se-ntâmple niciodată; și totuși, Jax e năucitor, e superb. Imposibil să sufere de lipsa

femeilor dornice să sară în pat cu el. Exista un maldăr de motive evidente pentru care n-ar trebui să mă aflu nici pe departe în fruntea listei lui cu Vreau Să l-o Trag. Dumnezeule, nu exista pe lume timp suficient ca să pot desluși treaba asta.

Nici la bar nu m-am dus, după ce l-am lăsat pe Jax acasă. În ziua aia, îmi mutasem tura ca să coincidă cu a lui, așa că nu trebuia să mă duc până după-amiază. În consecință, am luat doar vreo câteva alimente care m-au făcut să mă simt de parcă aș fi început o dietă, după care m-am întors acasă. Pe timp de zi, nu-mi făceam prea multe griji cu privire la drogați sau la traficanți de heroină demenți, ceea ce era, probabil, o prostie, din moment ce nu erau vampiri, ca să-și facă apariția numai noaptea. Doar că totul părea mai înfricoșător pe timpul nopții și după tura mea de vineri seară – și după ce scosesem bacșișuri destul de acceptabile – mi-ar fi fost groază să mă duc spre casă dacă n-aș fi fost atât de obosită. Am stat până mi-a arătat Jax cum să închid barul, inclusiv cum să închid registrele și casa de marcat.

Pe toată durata schimbului, el s-a comportat ca și cum nu sar fi întâmplat nimic între noi în dimineața aia, de parcă totul ar fi fost normal. Sau, cel puțin, așa cum mi se părea mie că ar fi normal pentru el. A cochetat cu mine. Pentru a doua seară la rând, a insistat să-mi lege șorțul când m-am dus să lucrez pe salon și mâinile i-au zăbovit pe șoldurile mele, făcându-mă să mă înroșesc, însă asta a fost tot.

Abia ajunsesem la mașină când mi-am auzit numele

strigat. M-am întors și inima mi-a tresăltat iute la vederea lui Jax.
— O să fiu imediat în urma ta, mi-a zis, oprindu-se pe o parte a camionetei lui.
— Pentru ce? m-am mirat, încreţindu-mi fruntea.
— Ca să vin la tine acasă, scumpo, mi-a răspuns, pescuindu-și cheile mașinii din buzunar.
M-am holbat la el, gândindu-mă că auzul mi-a luat-o razna pe tărâmul nebuniei.
— Tu nu vii la mine acasă!
Ceea ce a declanșat o controversă pe tema dacă să vină sau să nu vină, care a durat o bună jumătate de oră, iar eu până la urmă m-am dat bătută, pentru că mai mult căscam decât vorbeam.
Așa că Jax m-a urmat până acasă.
Își adusese chiar și un schimb de haine cu el, auziți, lume: un schimb de haine afurisite!
După ce am intrat în casă, am încercat să-l ignor și mi-am preparat o cană de ceai fierbinte, însă mi s-a părut nepoliticos să nu-i ofer și lui una, din moment ce se plantase pe canapea și se transformase în sistemul meu personal de securitate.
— Mersi, mi-a zis, când i-am pus cana pe măsuța din fața lui.
Istovită și nervoasă, mi-a venit greu să-l privesc în timp ce-mi țineam cana între palme.
— Nu știam dacă-ți place cu zahăr sau cu miere, așa că n-am pus prea mult din niciuna.
Cu coada ochiului, l-am văzut întinzând mâna după cană

și sorbind un pic.
— Dacă mai vrei, le găsești în bucătărie.
— Perfect, a zis, iar, după o scurtă pauză: Ai fost la magazin.
— Mda, am răspuns, mutându-mă de pe un picior pe celălalt, neastâmpărată.
— De ce nu stai și tu jos un pic cu mine?
Un fluture mi se instalase în stomac.
— Sunt foarte obosită.
— Nu ești obișnuită cu ture din astea, hm?
Privirea mi s-a abătut lent spre el și acela a fost momentul în care i-am văzut cartea din poală. Citea? O, Doamne, Dumnezeule, bărbații care citesc sunt precum unicornii. Există numai în basme. Aș fi vrut să-l întreb ce citește, dar n-am făcut-o. Doar am clătinat afirmativ din cap.
O parte din mine se aștepta ca el să se îndârjească, să-și arunce farmecele în luptă, însă tot ce și-a aruncat au fost propriile picioare, când s-a întins pe canapea.
— Pe mâine-dimineață, scumpo.
Iar eu am rămas pe loc pentru o clipă, ciudat de dezamăgită, după care m-am silit să pornesc spre dormitorul a cărei ușă nu se închidea cum trebuie. După ce m-am spălat și m-am schimbat, prea istovită ca să mai fac și duș, am adormit în câteva minute și m-am trezit când Jax pregătea ouăle și baconul pe care le cumpărasem de la magazin.
Seara de sâmbătă a fost o repetiție a celei de vineri, cu excepția faptului că l-am văzut pentru prima oară pe

Nick. Dată fiind teoria mea recentă, cum că tipii trăsnet se adună cârd, nu m-am mirat când am remarcat că barmanul înalt, brunet și cu ochi verzi putea să figureze în Calendarul barmanilor apetisanți pe care aveam mare nevoie să-l creez. Ce bani aș putea să scot dacă i-aș introduce fie și numai pe Jax și pe el...
Nick era diferit de Jax, mult mai tăcut, mai rezervat. Când am făcut cunoștință, el m-a fixat îndelung cu privirea, până când am simțit că mi se înfierbântă obrajii. Era o atracție neobișnuită în expresia lui, o recunoaștere pe care n-o înțelegeam în privire, și m-am întrebat dacă o fi din regiune. Dar pe urmă el m-a salutat și a plecat. Poate să fi schimbat vreo două cuvinte în toată tura asta. Nu că s-ar fi dovedit bădăran. Mai degrabă, genul de bărbat care nu vorbește decât dacă are ceva de spus. Genul de gânditor.
Ca și în seara precedentă, am închis barul, iar Jax m-a urmat până acasă. Mi se părea un pic sinistru gândul că el, sau cineva, simțea nevoia să fie acolo, din cauza a ce s-ar fi putut întâmpla, așa că m-am străduit să nu mă concentrez în direcția asta.
În seara asta, după ce am pregătit ceaiul, n-am mai zbughit-o direct în dormitor. Am mai zăbovit prin living și, în cele din urmă, m-am așezat pe brațul fotoliului. Avea iar cartea în poală.
— Ce citești? l-am întrebat ce nu-l întrebasem cu o seară înainte.

— *Unicul supraviețuitor*[17].
Sprâncenele mi s-au ridicat de la sine.
— Ăăă...?
Mi-a zâmbit cu un colț al gurii.
— E o poveste adevărată despre Marcus Luttrell, fostul membru al Navy SEAL, și misiunea lui eșuată. Nu e o lectură prea fericită înainte de culcare, dar e o carte bună.
— Așadar, tu citești numai nonficțiune?
Curiozitatea avea să mă omoare într-o zi, însă n-am fost capabilă să mă stăpânesc.
— Noo... îmi plac David Baldacci, John Grisham, ba chiar și ceva Dean Koontz și Stephen King.
Și-a întors privirea în altă parte și și-a rezemat capul de spătarul canapelei, când începusem să zăresc ceva în ochii lui.
— N-am citit prea mult în liceu, dar cât am fost dincolo de ocean, au existat perioade în care n-aveam mare lucru de făcut. M-am apucat de citit, ceea ce m-a împiedicat să ajung nebun de legat din cauza plictiselii și...
— Și? l-am întrebat, văzând că nu-și termină fraza.

---

[17] Lone Survivor: The Eyewitness Account of Operation Redwing and the Lost Heroes of the SEAL Team 10 (Unicul supraviețuitor: Relatarea unui martor ocular despre Operațiunea Redwing și despre eroii pierduți ai detașamentului SEAL 10) este o carte-documentar scrisă de Marcus Luttrell, cu ajutorul romancierului Patrick Robinson. A fost pulicată în 2007, iar în 2013 a fost ecranizată, cu Marl Wahlberg în rolul lui Luttrell.

Jax nu mi-a răspuns și n-am avut nevoie de prea multă imaginație ca să deduc cu ce l-a ajutat cititul, în afara plictiselii. M-am gândit la trecutul lui: un tip din armată. Asta explica de ce avea stilul ăsta atât de protector; și totuși, sigur existau lucruri mai bune pe care le-ar fi putut face într-o seară de sâmbătă, pentru că nu avea să mă facă pe mine.

Vreau să ți-o trag.

O căldură aproape sufocantă mi-a impregnat pielea, în timp ce cuvintele lui mi se derulau încă o dată printre gânduri. Privirea mi-a țopăit prin livingul sumar decorat, înainte de a ateriza pe Jax. Mă urmărea, având pe chip o expresie pe care n-o puteam descifra. A urmat imediat un clocot de teamă, la gândul că el se va referi la ce se petrecuse între noi în dimineața aia.

N-am mai ezitat. M-am ridicat în picioare.

— Știi ce, nu e nevoie să rămâi...

— Nu mai începe, a replicat, deschizându-și cartea.

Și cu asta, a terminat cu mine.

M-am dus la culcare la puțin timp după aia. Am stat cu capul pe pernă și cu ochii spre ușa dormitorului. Am adormit repede, iar dimineața am constatat că Jax nu pregătise micul dejun și plecase destul de devreme.

Având duminica liberă, am putut să stau la taclale cu Teresa și m-am simțit grozav. Mi-era dor de ea și de Jase și de felul în care se purtau unul cu celălalt. Mai aveau câteva zile până să plece pe litoral și știam că Teresa era pe cât de entuziasmată, pe atât de emoționată. Era prima lor vacanță împreună, ca un cuplu. Eu nu trecusem

niciodată prin așa ceva, însă puteam înțelege de ce ideea asta îi măcina nervii.
— Și, chiar o să stai acolo toată vara? s-a interesat Teresa, cu o voce ascuțită de mirare.
Am făcut semn din cap că da, ca o tâmpită, fiindcă ea nu putea să mă vadă.
— Mda, i-am răspuns.
— Tu n-ai vorbit niciodată despre familia ta...
Teresa nu și-a continuat fraza, însă era evident ce anume rămăsese nespus.
Eu nu vorbisem niciodată despre familia mea dintr-o grămadă de motive, așa că era normal ca ea să fie derutată de brusca mea disponibilitate de a-mi petrece timpul cu numita familie, care în realitate era inexistentă.
— M-am gândit să fac altceva în vara asta, am încercat să-i explic.
— Dar în mod obișnuit tu urmai cursurile de vară, a remarcat ea și am auzit în telefon o ușă închizându-se, urmată de o voce profundă, bărbătească. Jase. Drăguțul de Jase.
— Mda, știu, dar acum lucrez într-un bar ca să strâng bani...
— Într-un bar? N-am știut că ești pricepută ca barmaniță.
Am tresărit.
— Păi...
S-a auzit mișcare în telefon, iar apoi:
— Stai un pic, Jase. Ce Dumnezeu, buzele mele tot aici

or să fie și peste cinci secunde, ca și tot restul corpului meu.
Of, Doamne...
— Ăăă... hai că te las, am zis.
— Nu, a răspuns ea imediat. Jase poate să aștepte.
Am urmat un hohot răgușit și buzele mi s-au arcuit la colțuri. Apoi, Teresa a zis:
— Simt că întreaga mea viață a fost o minciună.
— Ce? am întrebat, clipind mirată, în timp ce mă zgâiam afară pe fereastra din față.
— Cu tine. Cu noi. Cu toată viața noastră împreună. Sunt atât de multe lucruri pe care nu le știu despre tine.
— Nu sunt prea multe de știut, am replicat, râzând.
— Ești barmaniță. Asta n-am știut-o.
A urmat o scurtă pauză.
— Când o să ne întoarcem de pe litoral, poate c-o să-ți facem o vizită, eu cu Jase.
Am făcut ochii mari. Nu fusese o întrebare, ci mai degrabă o afirmație, și sigur era o idee nepotrivită, dar n-aveam cum să spun nu. Ar fi fost o impolitețe din partea mea, așa că am murmurat un „bine", după care am terminat convorbirea, fiindcă Jase, din câte se părea, avea nevoie de acces la gura ei sau la alte părți ale corpului.
Vreau să ți-o trag.
Of, mamă, chiar trebuia să nu mă mai gândesc la asta.
Am avut la dispoziție cinci minute în care să mă las cuprinsă de panică la ideea posibilei vizite a prietenilor mei, până când și-a făcut apariția, pe neașteptate,

unchiul Clyde. L-am întâlnit la ușă.
— Ce-avem azi pe listă, fetița tatii? m-a întrebat, intrând agale în casă, îmbrăcat într-un tricou cu Philadelphia Eagles[18], care, până și pentru statura lui enormă, părea mai mare cu două numere.
— Ăăă... am bâiguit, privind în jur. Nu știam că ar exista vreo listă.
Clyde mi-a adresat un zâmbet cu toată dantura.
— Mai întâi, treburile mai importante, fetița tatii. Trebuie să scotocim casa asta, de la acoperiș până la temelie, ca să fim siguri că nu mai sunt droguri pe-aici.
— Aha.
A fost o idee incredibil de bună. M-am perindat împreună cu Clyde prin casă aproape toată duminica. Perindat, în sensul de căutat alte ascunzișuri în care să fie droguri. Era ciudat ceea ce făceam, dar îmi plăcea să-l am pe Clyde în preajmă și, oarecum, era un moment în care să mai strângem legătura dintre noi. Ca și cum am fi repetat istoria, fiind amândoi implicați atunci când venea vorba despre problemele mamei. Iar eu și Clyde fuseserăm cei care se ocupaseră de problemele ei în majoritatea timpului de când am venit eu pe lume. Era, oarecum, tristă situația, însă era ceva familiar și, în clipa de față, ceea ce era familiar îmi pica bine.
N-am mai găsit alte droguri, slavă Bunului Dumnezeu, iar după ce am terminat, el a dat o fugă până la magazin,

---

[18] Echipă de fotbal american.

până să se întunece, întorcându-se cu ingrediente pentru tacos.
Tacos.
În timp ce Clyde aşeza carnea tocată pe blatul pentru lucru şi căuta o tigaie prin dulapuri, eu mă holbam la el din uşa bucătăriei, cu buzele tremurând şi mâinile apăsate pe piept.
Clyde fusese însurat odinioară. Cu greu mi-o mai aminteam pe Nettie, soţia lui, fiindcă murise pe neaşteptate din cauza unui anevrism cerebral pe când aveam şase ani, deci se întâmplase demult. Trecuseră cincisprezece ani, dar Clyde nu se mai recăsătorise vreodată. Nu ştiu nici măcar dacă ieşise cu vreo femeie. O iubise pe Nettie şi, în unele seri, pe vremea când locuiam eu aici, mai vorbea despre ea. Nu cred că a reuşit vreodată să treacă peste pierderea ei. Însă unul dintre lucrurile despre care-mi aminteam că a povestit era ritualul de duminică seara, al lui şi-al lui Nettie: să prepare tacos de la zero. Tacos ca lumea. Cu ardei graşi roşii şi verzi, sotaţi împreună cu ceapa şi înăbuşiţi în caşcaval topit şi salată verde tocată.
Devenise un ritual şi pentru mine şi Clyde, iar câteodată, când era mama prin preajmă şi avea capul cât de cât limpede, participa şi ea.
Am zâmbit în timp ce-l urmăream cum scoate produsele din sacoşe. Era ceva atât de familiar şi-mi lipsise mult. Îmi lipsise să am pe cineva cu care să mă simt ca în familie chiar dacă nu eram de acelaşi sânge.
În momentul acela, ceva mi s-a dislocat în piept. N-am

înțeles de ce, însă dintr-odată m-am simțit stingherită. Nu de ceea ce se întâmpla acum, ci de ceea ce se întâmplase în ultimii doi ani.
Ochii au început să mă usture de lacrimi. Nu știam de ce. Era o prostie. Mă întorsesem la faza în care totul era prostesc.
Clyde a scos din sacoșă o salată verde.
— Știi ce ai de făcut, fetița tatii, așa că mișcă-ți fundul încoace și apucă-te de tocat.
M-am târât până la blatul pentru lucru, înghițindu-mi lacrimile. *N-o să plâng. N-o să-mi pierd stăpânirea.* Totuși, aveam obrajii uzi.
— N-am mai luat amestecul ăla mexican de brânzeturi. O să facem din... Oof, fetița tatii...
Clyde a lăsat jos bucata de caşcaval și și-a întors trupul uriaș spre mine.
— Ce e cu lacrimile astea? m-a întrebat.
Ridicând dintr-un umăr, mi-am șters obrajii și am șoptit:
— Nu știu.
— E legat de mama ta?
Mâinile lui mari mi-au mângâiat fața cu blândețe, căutându-mi lacrimile cu degetele bătătorite de anii de muncă.
— Sau de băieți? De Kevin și de Tommy?
Am inspirat, tremurător. Nu mă mai gândisem la ei și nici la noaptea aceea, în care întreaga lume ardea în nuanțe vii de portocaliu și roșu. Nu din răceală, sau din nepăsare, ci fiindcă îmi era prea greu să mă gândesc la ei, pentru că abia îmi mai aminteam cum arătau, însă îmi

aminteam sicriele, mai ales pe cel al lui Tommy. Așa că refuzam să mă gândesc până și la prenumele lor, însă ele îmi reapăreau mereu în minte.
— Sau de toate la un loc? a mai încercat el, cu blândețe.
Dumnezeule, cât de bine mă cunoștea Clyde! Închizând strâns ochii, am încuviințat din cap.
— De toate la un loc.
— Fetița tatii, a murmurat el, cu bărbia pe creștetul meu, după ce m-a strâns la pieptul lui, învăluindu-mă într-una dintre îmbrățișările lui de urs enorm. Totul poate că ți s-o părea că e prea mult, dar nu-i. Ai văzut și-ai trăit altele mai rele, fetița tatii.
— Știu, l-am aprobat eu.
Respirația mi s-a întretăiat de sughițuri în timp ce mă străduiam să-mi înfrânez emoțiile.
— Doar că... scena asta îmi e atât de familiară. Am repetat-o ani de-a rândul și n-am crezut c-o s-o mai repetăm vreodată. Sau c-o să stau în casa asta și să lucrez la Mona's. Urma să devin asistentă medicală. Aveam totul programat.
Și nimic din toate astea nu implica un tip ca Jax sau prepararea unor porții de tacos împreună cu unchiul Clyde, dar nu i-am mai împărtășit și gândul ăsta.
— Acum nu mai am nimic programat, am zis în schimb.
Clyde m-a bătut cu palma pe spate ca pe un bebeluș care trebuie ajutat să râgâie, însă mie îmi plăcea gestul.
— Calla, fetiță, tu ai o grămadă de calități, o grămadă de calități frumoase, împachetate într-una singură. Ești puternică. Ai un cap zdravăn pe umeri. O să ajungi

oricum asistentă medicală. Viața ta n-o să fie asta. Tu încă ai totul programat.
Am încuviințat, însă el înțelesese greșit. Isteria mea nu era datorată dezamăgirii față de modul în care viața mea se abătuse muuult de la cursul normal, nici acelei nopți de coșmar. Nu că n-aș fi preferat ca anumite aspecte ale ei, anume heroina și necazurile în care intrase mama, să fi fost altfel, dar nu plângeam din cauza asta. Nu ăsta era motivul lacrimilor. Plângeam din cauză că tot ce se întâmpla acum mă făcea să mă simt ca într-o familie și asta mă făcea fericită.

UNSPREZECE

Trecuse o săptămână de la seara în care apăruse drogatul în casa mamei, plecând apoi cu heroină valorând o avere. Nu mai fuseseră de-atunci astfel de vizite, posibil și deoarece se nimerea mereu să fie câte un bărbat în casă. Bun. Bărbații nu veneau la nimereală. Era vorba, fie de Clyde, fie de Jax.
În zilele mele libere, Clyde era responsabil cu paza mea, iar miercuri, când m-am întors de la muncă, a fost rândul lui Jax să mă urmeze până acasă, ceea ce m-a surprins un pic. Cât timp avusesem liber, nu primisem nicio veste de la el. Nici măcar una. Știam că îmi cunoștea numărul de telefon mobil, pentru că fusesem obligată să mi-l scriu pe o listă din birou, alături de numerele tuturor celorlalți, pentru cazurile de urgență.
Recunosc, nici eu nu încercasem să iau legătura cu el,

fiindcă îmi spusesem că ar fi un gest inutil și prostesc. Iar eu încercam să evit tot ceea ce era prostesc, însă, la drept vorbind, abia așteptam să mă întorc la Mona's în miercurea aia, ceea ce însemna, oarecum, o prostie.
Așa că am eșuat ca o balenă uriașă în evitarea prostiei.
În zilele mele libere, Jax nici nu existase, însă miercuri, când am ajuns în bar, el era deja acolo, în birou, examinând chitanțele. Am intrat ca să-mi las geanta, iar el și-a ridicat privirea, mi-a zâmbit și mi-a spus „scumpo".
După care s-a comportat la fel ca sâmbătă, când am lucrat ultima oară împreună: frivol, fermecător... și pus pe pipăite. Dar încă se purta de parcă nu mi-ar fi spus că ar vrea să mă cunoască în nepotrivitul sens biblic.
Poate că se răzgândise de atunci, poate că s-a trezit în ziua aia cu o clasică erecție matinală și a vrut să și-o astâmpere.
Iar eu n-aveam nimic împotrivă ca el să se răzgândească.
Nicidecum.
Dar nu pentru asta depusesem eforturi azi cu coafura și machiajul și vestimentația. Ci pentru bacșișuri.
Acum, Jax era aici, însă era în birou și Dumnezeu știe cu ce se ocupa, iar eu simțeam că trebuia să mă aflu acolo, deoarece era barul mamei mele, dar înainte să mă duc să văd ce face, Reece s-a apropiat de tejghea.
Câteodată, când îl vedeam pe Reece, mă gândeam la fratele meu Kevin. El fusese fascinat de pompieri și de polițiști. Ar fi fost multe șanse ca, dacă i-ar fi fost dat să ajungă matur, dacă cerul n-ar fi avut nevoie de îngeri, el

să fi devenit polițist sau pompier. N-a trecut o secundă de când a ajuns Reece în dreptul tejghelei, că Roxy s-a și răsucit pe călcâie și s-a prefăcut că șterge sticlele de praf sau cine știe ce alt rahat. Nu era prima oară când o vedeam procedând așa. De fiecare dată când apărea Reece în bar, ceea ce părea să se întâmple ori de câte ori nu era de serviciu, ceea ce, de asemenea, părea să se întâmple frecvent, Roxy țopăia ca o minge din cauciuc. Și la modul evident.

— Bună, mi-a zis Reece, însă cu ochii pe spatele lui Roxy. Îmi dai, te rog, două sticle de Bud?

— Sigur, am răspuns, întorcând capul spre stânga și înșfăcând sticlele reci. Le-am desfăcut și i le-am întins. Le trec în cont? am întrebat.

— Îmi convine așa.

Până la urmă, și-a întors privirea spre mine. Avea ochi albaștri, frumoși: vibranți și aproape uimitori prin profunzimea lor.

— Așadar, chiar o să mai rămâi pe-aici?

Din moment ce nu mă privea așa cum o privise pe Roxy, care încă era cu spatele spre el, nu m-am intimidat. Era ca și cum aș fi vorbit cu Cam, cu Jase sau cu Ollie. Cu alte cuvinte, tipii trăsnet care aveau ochi numai pentru o anume femeie și cărora nu le păsa că arăt ca verișoara lui Joker[19].

Ceea ce-mi convenea.

---

[19] Personaj negativ al unei serii de benzi desenate, purtând un machiaj pronunțat în stilul jokerilor din cărțile de joc.

— Mda, cel puțin până la sfârșitul verii, i-am răspuns și cuvintele mi-au sunat bizar în urechi, fără să știu prea bine de ce.
— Fain.
S-a rezemat de tejghea, cu capul înclinat într-o parte. Linia maxilarului și structura osoasă arătau minunat. Iar atenția mea era ușor de distras.
— Barul ăsta s-a schimbat mult de când a pus Jax piciorul în prag, a zis el, iar eu n-aveam cum să nu-l aprob.
— Pe vremea când locuiam eu aici, mama avea câteva... ăăă... personaje interesante care lucrau aici.
— Sunt foarte convins că avem în biroul șerifului dosare despre jigodiile pe care le angajase ea aici.
Buzele mi-au zvâcnit.
— Probabil că așa e.
A zâmbit și în obrazul drept i-a apărut o gropiță.
— Ne vedem un pic mai târziu, mi-a zis.
Roxy a așteptat până când l-a văzut așezându-se la masa lui, lângă locul în care se desfășura o partidă de biliard destul de încrâncenată și abia apoi și-a făcut drum spre mine. I-am aruncat o privire în timp ce aruncam capacele la gunoi.
— Pot să te întreb ceva?
— Sigur.
— De ce te îndepărtezi de fiecare dată când vine Reece spre tejghea?
Roxy și-a scos ochelarii imenși pentru, probabil, prima oară de când o cunoșteam, ștergându-le lentilele cu

poalele maioului. Acum puteam să-i văd fața foarte bine, fără ochelari. Fata asta era, literalmente, la fel de drăguță ca un grup de pisicuțe dormind laolaltă. Chipul micuț, nasul obraznic și buzele de păpușică, asortate cu ochii mari, căprui. Buzele astea în formă de inimă s-au făcut pungă.

— Eu nu-l servesc, mi-a zis, punându-și ochelarii la loc.

Până să pot explora mai departe afirmația ei, din ușa barului s-au auzit, strigate, cuvintele:

— Calla Fritz? Tu chiar lucrezi aici?

Ce mama...?

M-am întors spre locul din care venea vocea și, la început, nam avut habar ce văd acolo.

Era ca o păpușă Barbie în mărime naturală.

Oarecum.

Adică, dacă Barbie ar fi avut țâțe mai mici și-ar fi fost îmbrăcată ca o stripteuză.

Femeia care se apropia țanțoșă de bar purta un soi de rochie mulată din Lycra, care o acoperea de la fese până la sâni, și nimic mai mult. Rochia ei era orbitoare. Sclipea ca un glob de discotecă în noaptea Anului Nou. Părul blond îi stătea umflat și se înfoia mai tare în timp ce se zorea spre mine cu pantofii incredibil de înalți, cu tocuri transparente.

Pe măsură ce se apropia, iar zâmbetul deja enorm i se întindea și mai mult, începeam să zăresc dincolo de sclipiciul de pe pomeți și de pe pleoape. Deodată, am recunoscut-o.

— Katie? am strigat, sprijinindu-mă cu palmele de

tejghea, uluită.
— M-ai recunoscut!
S-a oprit din mers și a executat o mișcare, pe tocurile alea, care pe mine m-ar fi făcut să-mi rup gâtul. A sărit în sus, țopăind și bătând entuziasmată din palme.
— Nimeni nu mă recunoaște pe mine!
Îmi dădeam seama de ce. Katie Barbara fusese printre fetele liniștite din liceu. Unii ar fi spus despre ea că era *altfel*. Mereu își aducea prânzul într-o cutie specială Hello Kitty, tocmai până în ultimul an. Mereu era cu nasul în carte și mereu purta pălării cu boruri moi, pe care mereu, mai devreme sau mai târziu, câte un profesor o punea să le scoată. Îmi aminteam vag cum ținuse un discurs explicativ-informativ într-o oră de Limbă și comunicare. Pe parcursul anilor de liceu, părul ei avusese o sumedenie de culori: blond, șaten, negru, purpuriu și roșu ca mașina de pompieri. Totuși, rozul fusese preferatul și era încă, pentru că-i vedeam acum vârfurile firelor vopsite în roz, asortate la rochie.
— Chiar arăți... altfel, i-am zis, neștiind ce altceva aș fi putut spune.
— Sigur că da. M-am uniformizat cu corpul, a replicat ea, plimbându-și mâinile în jos pe lateralele respectivului corp, legănându-se ușor. Am suferit o mică transformare.
Am auzit-o pe Roxy chicotind, de undeva din spatele meu.
— Arăți grozav, i-am zis.
Rochiile pentru discotecă nu erau pe gustul meu, însă Katie chiar arăta ispititoare. Ispititoare, în sensul că

probabil îi determina pe bărbați să facă tot felul de prostii numai ca să se apropie de ea. Arăta foarte diferit față de vremea liceului și mă întrebam ce-or gândi despre ea acum foștii noștri colegi.
— Tu arăți la fel. Cicatricea s-a estompat mult. Abia dacă se mai vede, cu machiajul ăsta, a zis Katie, iar Roxy a inspirat precipitat în timp ce Katie se trântea pe scaunul liber din fața mea.
Așa mi-am dat seama că ea nu se schimbase de tot. Încă era dureros de directă. Nu necioplită. Ce-i în gușă și-n căpușă. Am zâmbit, în loc să mă las atinsă de remarcă, deoarece știam că nu fusese spusă cu răutate.
— Mda.
Și-a trântit coatele bronzate pe tejghea și și-a rezemat bărbia în palmă.
— Nu-mi vine să cred că te-ai întors în oraș și că lucrezi în barul mamei tale. Crezusem că ai lucruri mai importante și mai bune de făcut.
Ei bine, iată o situație jenantă. Eram ca un copil care s-a ținut de petreceri într-atât, încât a picat admiterea la facultate și s-a întors acasă cu coada între picioare.
— Am venit pe perioada verii.
— În vizită la Mama Anului?
Roxy a inspirat din nou scurt și a șoptit:
— *Fiiiiir-ar să fiiiie...*
Încă o dată, Katie era la fel de necioplită ca unghiile mele.
— Așa avusesem de gând, dar n-am găsit-o prin zonă.
— Ei, tot răul spre bine, fato, a replicat ea, dându-și ochii

peste cap. Din partea mea, e super că te-ai întors.
— Mersi, i-am răspuns, mușcându-mi buza și aruncând o privire spre Roxy, pe care am văzut-o că-i zâmbea lui Katie. Și, ce-ai mai făcut?
Katie s-a lăsat pe spate și și-a fluturat mâinile prin jurul corpului.
— Hm, ție ce ți se pare? Că lucrez într-un birou?
Mie mi se părea că arată ca o stripteuză, numai că, dacă nu era așa, chiar n-aș fi vrut să scap un astfel de porumbel.
— Ea lucrează peste drum, mi-a explicat Roxy, rezemându-se de tejghea. În club.
Aha. De două ori aha. Prin urmare, ea *era* stripteuză.
Katie a chicotit, fâlfâindu-și spre mine genele lungi și dese.
— Și-mi place la nebunie! a adăugat.
De trei ori aha.
— Dă-mi voie să-ți spun că la fel e cu majoritatea fetelor. Știi povestea aia, că te dezbraci din cauză că ai probleme cu tăticul? a zis ea, zvâcnind din încheietură în semn de respingere. Eu mă dezbrac pentru că nătărăii plătesc ca să le arăt ceva cărniță, când pot să aibă asta pe gratis acasă, și câștig al naibii de bine făcând așa ceva.
Ei bine, dacă ea era fericită așa, atunci, treaba ei. I-am zâmbit.
— Sună bine, am zis.
— Dar tu?
Genele alea au fâlfâit din nou.
— Tu, să lucrezi într-un bar? Am impresia că nu bei

deloc, a declarat ea și buzele roz, lucioase, s-au coborât la colțuri, în semn de nedumerire. Te-ai îmbătat vreodată?
Nu, nu m-am îmbătat. Mă rog, asta din cauza mamei. Simțeam privirea lui Roxy fixându-mă.
— Mai beau o bere, două, dar nu m-am îmbătat niciodată.
— Ce? aproape că a strigat Roxy.
Reece și ceilalți băieți de la mese și-au ridicat privirile. Eu am coborât tonul, simțindu-mi obrajii în flăcări.
— Păi, probabil e mai bine că nu beau, din moment ce lucrez într-un bar.
Roxy a rămas cu gura căscată.
— N-ai cunoscut niciodată minunea de a te face praf?
— E distractiv să te ameţeşti... a zis Katie, dar s-a întrerupt văzând că un tip arătos, poate spre treizeci de ani, încalecă un scaun din fața tejghelei.
— Whisky. Sec, a comandat el, îndreptându-și privirea mai întâi spre mine, apoi spre Roxy, care tocmai întindea mâna spre un pahar scund.
Privirea lui Katie a pornit din vârfurile cizmelor negre ale tipului, urcând de-a lungul blugilor, pe cămașa albastră, ajungând până sus, la părul ondulat, blond-cenușiu.
— Ce naiba, mi-ar plăcea să mă ameţesc cu așa ceva! a exclamat.
Omul i-a aruncat o privire lungă, insistentă: o figură pur masculină pe care o văzusem etalată foarte mult în scurtul timp petrecut de mine în bar, una care spunea că era cât se poate de dispus s-o vadă goală. Apoi, a zâmbit

și i-a întors spatele, pornind spre masa la care stătea Reece.
— În orice caz, toată viața ta e pe cale să se schimbe, m-a anunțat Katie, ca din senin, trântindu-și la loc bărbia în palmă. De-a binelea, a adăugat.
Am clipit o dată și apoi încă de două ori, reușind să ignor cotul cu care m-a împuns discret în coaste Roxy.
— Poftim?
— Îți spun eu! Toată viața ta e pe cale să se schimbe, a repetat Katie, iar Roxy și-a ciocnit șoldul de al meu. Vara asta o să fie memorabilă!
Habar n-aveam încotro se îndrepta conversația asta.
— Păi, viața mea deja s-a cam schimbat.
— O, nu. Eu nu vorbesc despre ce s-a întâmplat deja. E vorba despre ce e pe cale să se întâmple.
Katie s-a aplecat pe tejghea și am avut impresia că sânul o să i se reverse din decolteul rochiei cu paiete și să șteargă suprafața tejghelei în locul meu. Ar fi fost ca o lavetă cu sfârcuri.
— Vezi tu, eu am un har.
Harul de stripteuză?
— Hm... Ce fel de har?
— Of, mamă, a murmurat Roxy.
Katie și-a ciocănit tâmpla cu un deget lung, cu manichiură franțuzească.
— Harul. Viziunea. Parapsihic. Sau cum i s-o mai zice acum. Am anumite *sentimente* despre anumite lucruri și, pur și simplu, le *știu*.
Hm...

N-aveam idee cum să reacționez la asta și nu eram sigură dacă vorbea serios. Totuși, Katie fusese mereu ciudată, așa că tindeam spre varianta afirmativă, iar Roxy nu-mi era absolut deloc de ajutor. Dincolo de lentilele ochelarilor, îi vedeam ochii mijiți spre tavan, în timp ce buzele, pe care și le strânsese într-o linie fermă, zvâcneau.

— Așa, și... ăăă... harul ăsta, îl aveai și în liceu? am întrebat-o.

— Nu, a răspuns Katie, râzând. Am avut un accident. M-am trezit a doua zi cu harul.

— Ce... ce fel de accident? m-am interesat, întrebându-mă dacă ar fi cazul să aflu sau nu.

— O, Dumnezeule mare, a bombănit Roxy.

— Am căzut de pe bara aia afurisită.

Au, Doamne!

— De pe bară?

Mi-a făcut semn din cap că da, trasându-și cu vârful unui deget conturul buzei de jos.

— Mhî. Curvele astea blestemate se ung cu ulei de parcă ar vrea să se scalde în pielea goală într-o tigaie pentru prăjit, așa că uneori bara devine alunecoasă, dacă n-o șterge nimeni. Și, crede-mă, după *unele* dintre fete, chiar îți dorești să ștergi bara aia.

Am făcut ochii mari și singura imagine care mi-a putut apărea în minte era cu o bară de striptease unsuroasă.

Roxy a scăpat un hohot scurt de râs, care s-a transformat într-un acces de tuse forțată, prefăcută. Apoi a înșfăcat o sticlă și trei țoiuri.

O, nu!
— În orice caz, eram la bară, să-mi fac numărul. Mai era și o seară aglomerată. Era sâmbătă și făceam faza aia, când stăteam atârnată cu capul în jos.
Katie s-a lăsat pe spate și a ridicat brațele, dându-mi, pentru o secundă, impresia că se pregătește să reinterpreteze întreaga scenă și aveam o presimțire că ne aștepta o apocalipsă a țâțelor.
— Și cam așa eram, a continuat, sucindu-și brațele lipite între ele, și o expresie destul de convingătoare i-a traversat chipul drăguț. Exact cu capul în jos, da?
— Exact, am mormăit, în timp ce Roxy turna un lichid maroniu în cele trei țoiuri.
— În clipa următoare, picioarele mi-au alunecat în jos pe bară, iar eu eram la modul: „Om la apă!”. Sau, cel puțin, „Stripteuză la apa!”.
Încă un acces ciudat de tuse a pus stăpânire pe Roxy, în timp ce trântea sticla pe tejghea, iar eu m-am forțat să inspir adânc de câteva ori și să murmur:
— O, nu se poate!
— Mda, a confirmat ea. Mi-am spart capul fix de marginea estradei. Arătam ca un buric.
Ca un buric? Ce mama...?
— Iar restul e istorie ca-n *Long Island Medium20,* dar fără să vezi morți, sau păr blond, umflat.
— Pe bune? am icnit pe nerăsuflate.
A făcut semn din cap că da.
— Așadar, viața ta o să se schimbe. N-o să fie ușor, dar o să se schimbe.

M-am întors încet cu fața spre Roxy.
— Bea cineva? ne-a propus ea.
— Să bem! Să bem! Să b-b-bem! a țipat strident Katie, înhățând unul dintre pahare și bâțâindu-și umerii înainte și-napoi.
După doar o secundă afurisită, paharul ei era gol.
— Impresionant, am zis, iar Katie a zâmbit.
După ce Roxy i-a luat paharul din mână, amândouă și-au întors privirile spre mine și am scuturat din cap.
— Nu prea cred.
— Îți zic eu, a insistat Katie.[20]
Roxy s-a încruntat spre mine.
— Vreau să te văd gustând pentru prima dată din alcool și să știi că ți-am turnat din ăla bun.
Stomacul mi s-a prefăcut într-un nod strâns. Ideea de a bea la modul serios, de a nu avea control și... nici măcar nu puteam să concep așa ceva.
Oftând, Katie a întins mâna și mi-a înhățat paharul.
— Ai gândit, ai pierdut!
L-a dat pe gât, după care l-a trântit pe tejghea.
— Mda, exact asta am zis. Și, mda, trebuie să plec și să fac băăănuți! Pa-pa, cumetrelor!
Am urmărit-o pe Katie cu privirea cum face o piruetă ca o balerină și pornește spre ușa care tocmai atunci se deschide, lăsând să între alte două fete. Una dintre ele, o

---

[20] Serial de tip reality-show difuzat de canalul TV american TLC, personajul principal fiind o femeie (Theresa Caputo) care pretinde că are calități de medium și poate să comunice cu morții.

roșcată pieptoasă, și-a răsfrânt buzele în direcția lui Katie, după care a șoptit ceva spre prietena ei, făcând-o să chicotească.
Mijind ochii, mi-am dat seama că nu mi-a plăcut chestia asta.
Katie s-a oprit, a privit-o drept în ochi pe roșcată și a zis:
— Mi-e poftă să jumulesc o cățea.
Roxy a rămas cu gura căscată, iar eu am pufnit. Mda, cu siguranță.
Roșcata s-a albit la față, iar cealaltă s-a înroșit.
— Iar cumetrele de colo n-or să te servească, așa că poți să arzi gazul la Apple-Back, mai încolo, a continuat Katie, aruncându-ne o privire peste umăr. Corect?
Și, din moment ce-mi închipuiam că sunt un fel de proprietară a barului, am încuviințat.
— Corect.
— Hai, valea, panaramelor, le-a zis Katie, aproape împingându-le înapoi spre ușă, unde s-a oprit și ne-a arătat ceva care semăna a semn conspirativ al unei bande. Pace vouă, drăguțelor!
Eu și Roxy am rămas tăcute timp de un minut în cap, după care mi-am întors privirea spre ea.
— Katie a fost totdeauna un picuț altfel, dar totdeauna mi-a plăcut.
Roxy a clătinat din cap în semn de încuviințare, în timp ce strângea țoiurile, zâmbind.
— Poate să ți se pară oarecum ciudat, dar să știi că a avut dreptate cu unele dintre predicțiile ei. Mi-a spus odată ceva...

S-a întrerupt pentru o clipă, strâmbând din năsucul ei minuscul.
— Un sfat de care chiar ar fi trebuit să ascult, a continuat apoi.
Am rămas cu gura căscată.
— Glumeşti, nu-i aşa?
— Nu, m-a asigurat ea. Dar o iubesc pe fata asta. Mereu se întâmplă tot felul de tâmpenii când e ea aici. Şi-mi plac *sentimentele* ei.
— Sentimente...
— Seeen-tiii-meeen-teee[21], a intonat Roxy, suficient de tare încât să se întoarcă din nou spre noi capetele celor de la masa lui Reece.
În mod special, al lui Reece.
Buzele i s-au arcuit la colţuri când a văzut-o pe Roxy învârtindu-se ca o dansatoare beată dintr-un bar de noapte, în timp ce punea ţoiurile în tava cu pahare pentru spălat. Apoi, s-a întors, îndreptându-şi degetul arătător spre mine.
— Nimic altceva decât...
— Seeen-tiii-meeen-teee, am cântat la rândul meu, la fel de tare şi de fals. Probabil, şi mai fals. Încerc să-mi uit propriile seeen-tiii-meeen-teee...

---

[21] Feelings, cântec scris de compozitorul francez Louis "Loulou" Gaste (19081995) Şi devenit celebru în interpretarea solistului brazlian Morris Albert. Ulterior, a figurat în repertoriul multor artişti, printre ce mai cunoscuţi fiind Andy Williams, Isaac Hayes, Dionne Warwick, The Offsprings, The O'Jays sau Perry Como.

— Deee-draaa-gos-teee, a zbierat Roxy, desfăcându-și larg brațele și făcând o plecăciune teatrală.
Un ropot de aplauze s-a înălțat de la masa lui Reece, iar noi am izbucnit în hohote isterice, exact când și-a făcut apariția Jax, de după tejghea. S-a oprit la câțiva pași de noi, zâmbind spre mine.
— Ce mama naibii se petrece aici?
— Nimic, i-a răspuns Roxy, tot cântând, iar eu l-am fixat cu privirea cam prea îndelung, dar arăta bine, ca totdeauna, în blugii lui și în tricoul ponosit; pe urmă, însă, ea s-a răsucit spre mine. Așadar, tu nu te-ai îmbătat niciodată?
— Iar ne întoarcem la povestea asta? am protestat, încrucișându-mi brațele. Aș fi preferat cântatul.
Zâmbetul lui Jax s-a metamorfozat într-o expresie neîncrezătoare.
— Ce? s-a mirat el.
— Chiar e atât de mare scofală? am ripostat eu, dându-mi ochii peste cap.
— Ea nu s-a îmbătat niciodată, a declarat Roxy, îndreptându-și arătătorul spre Jax, care încă se holba la mine de parcă mi-aș fi scos bluza și mi-aș fi fluturat sânii spre el. Dar niciodată!
— Dar tu bei vreodată? s-a interesat Jax, apropiindu-se agale și izbutind cumva să se strecoare în spațiul minuscul dintre mine și Roxy, ceea ce însemna că întreaga parte stângă a corpului îi era lipită de mine.
M-am străduit să-mi stăpânesc reacția de înfiorare și de descumpănire.

— Mai beau, din când în când, câte o bere, două, am zis, deși adevărul era că n-am băut o bere întreagă în viața mea.
Proptindu-se cu o mână de suprafața tejghelei, și-a aplecat corpul spre mine, ceea ce a făcut ca șoldurile să ne ajungă la același nivel, iar ochii să-mi cadă pe tricoul negru, strâmt, care i se mula pe piept. Of, mamă! îi zăream pectoralii. Băiatul ăsta avea pectorali, nu glumă.
— Ai băut vreodată tărie?
Am scuturat din cap, tot cu ochii căscați spre pieptul lui.
— Nici măcar o dată?
— Nici, am răspuns în șoaptă.
Să te holbezi la pieptul unui tip ca la o mousse de ciocolată era o prostie, însă o prostie din genul meu preferat.
— N-a pus niciodată tărie pe limbă, a oftat Roxy. Nu s-a îmbătat niciodată. A ratat o grămadă de prosteli.
— Va trebui să schimbăm situația asta, a declarat Jax și, cu coada ochiului, i-am zărit mâna cealaltă mișcându-se. Mi-am smucit bărbia în sus când mi-a îndesat o șuviță de păr după urechea stângă. Cât de curând, a adăugat.
Dându-mi seama că mi-a lăsat obrazul stâng expus, m-am smucit înapoi, izbindu-mi posteriorul de lada cu gheață. Vedeam că Roxy ne privește, zâmbitoare, cu sprâncenele ridicate. Dumnezeule, barul ăsta ar fi trebuit să fie mai aglomerat în serile de joi, astfel încât lui Jax să-i rămână mai puțin timp ca să mă tortureze. Iar Jax era cu adevărat dispus să mă tortureze cu farmecele și cu cochetăria lui. L-am văzut lăsându-și capul în jos,

moment în care am știut că nu numai Roxy e cu ochii pe noi.
— Și ce altceva n-ai mai făcut? Mi se pare c-ai mai zis tu ceva de genul ăsta.
Aerul mi s-a poticnit în gât, după care a scăpat afară. Faptul că el era atât de aproape de mine mă făcea să mă simt dezorientată.
— N-am fost niciodată la plajă, am zis, iar Roxy a clătinat din cap. Și... și n-am fost în New York City, nici n-am zburat cu avionul. N-am fost niciodată într-un parc de distracții, am turuit, cu stomacul făcându-mi tumbe. N-am făcut o mulțime de lucruri.
Jax mi-a susținut privirea timp de câteva clipe, după care a bătut în retragere și a pornit spre cealaltă parte a barului. Eu am rămas pe loc și m-am pomenit holbându-mă la Roxy.
Și-a arcuit o sprânceană și a mimat din buze un *ce e?*
Am scuturat din cap, simțind fierbințeală în obraji când ea s-a întors din nou spre Jax, iar zâmbetul de pe buze i s-a întins și mai mult. N-aveam idee despre ce-o fi fost în mintea ei, dar sigur includea și ceva nesăbuință. Întorcându-mă spre stiva de pahare murdare, mi-am zis că ar fi momentul potrivit ca să dau pe la bucătărie.
Ușa de la intrare s-a deschis și am simțit schimbarea din atmosferă încă dinainte de a vedea cine a sosit. Tensiunea îmbiba aerul, făcându-l să trosnească de încordare și furie. Mușcându-mi buza, am remarcat cât de rigid devenise Jax, în timp ce mă întorceam spre ușă.
O, nu!

Mack cel zevzec revenise, dar de data asta nu era singur. Își adusese cu el un amic, la fel de masiv și la fel de tenebros la înfățișare. Au aruncat o privire spre masa lui Reece, din cealaltă parte a barului, după care Mack și-a întors fața spre mine. A rânjit ca un porc.

Stomacul mi-a mai făcut câteva tumbe.

— Nu sunteți bine-veniți aici, s-a auzit dinspre Jax și mi-am repezit privirea în direcția lui, remarcând că linia maxilarului îi era într-atât de tăioasă, încât putea să taie gheață.

— Of, mamă, a murmurat Roxy.

Camaradul lui Mack a chicotit sumbru, provocându-mi un fior pe șira spinării.

— N-am de gând să rămân, a ripostat Mack, fără să mă slăbească din priviri. Am doar de transmis un mesaj... un mesaj pe care sunt al naibii de entuziasmat să-l transmit.

Jax s-a postat între mine și restul barului.

— Nu mă doare nici în cot, Mack. Ieși dracului de-aici până nu te fac eu să ieși.

Hopa.

Ochii întunecați ai lui Mack s-au prefăcut în două cremene din obsidian.

— Ți-am mai spus o dată și-o să-ți spun și a doua oară: tu nu știi cu cine dracu' te pui.

— Ba știu exact cu cine dracu' mă pun, a replicat Jax, rezemându-se de tejgheaua barului, cu o voce joasă și periculos de calmă, ca liniștea dinaintea unui uragan. Cu nimeni.

Mack dădea impresia că ar vrea să spună ceva, însă

amicul lui s-a mișcat, așa că și-a schimbat și el poziția, ca să poată vedea mai bine silueta încordată a lui Jax.
— Isaiah are nevoie să stea de vorbă cu maică-ta, mi-a zis. La fel ca săptămâna trecută.
Cine naiba mai era și Isaiah?
— Asta nu e problema ei, a replicat Jax.
— Din moment ce a fătat-o mă-sa, iar mă-sa nu e prin preajmă, e treaba ei să aibă grijă ca mă-sa să stea de vorbă cu Isaiah, a ripostat Mack.
A fătat-o mă-sa? Ce mama... Cei de la masa polițiștilor începeau să fie atenți și mă îndoiam că, dacă Isaiah ăla o căuta pe mama, s-ar fi numărat printre persoanele respectabile. Ceea ce însemna că Mack și amicul lui erau destul de nătărăi dacă făceau una ca asta de față cu o gașcă de polițiști aflați în timpul liber.
— Are o săptămână la dispoziție, a anunțat Mack, retrăgându-se spre ușă. Înainte ca Isaiah să-și piardă răbdarea.
După care Mack și amicul lui au dispărut afară pe ușă înainte ca eu să pot scoate o vorbă.
Inima îmi bătea cu putere în piept când s-a întors Jax spre mine, cu un mușchi zvâcnindu-i de-a lungul maxilarului.
— Cine e Isaiah? l-am întrebat. Vreun soi de mafiot Amish? Ceva din încordarea feței i s-a mai risipit și i-am văzut buzele zvâcnind ușor. Expresia ochilor căprui i s-a mai îndulcit un pic.
— Nu tocmai. Dar pe-aproape.
O, nu! Partea asta, cu pe-aproape, nu-mi plăcea.

— Ce se-ntâmplă?
Reece era deja lângă noi, fixându-l cu o privire hotărâtă pe
Jax.
— Isaiah o caută pe Mona, i-a răspuns Jax.
Am aruncat o privire spre Roxy, oarecum surprinsă de faptul că nu se repezise să mimeze că ar avea ceva de făcut.
— Nu știu cine e Isaiah și nu știu unde e mama, am zis, simțind nevoia să spun asta.
— Știu, a zis Jax, pe un ton imperturbabil. Știe și Reece asta.
Amicul lui polițist și-a întors fața spre mine.
— Ești sigură că vrei să mai rămâi ceva vreme pe-aici?
Am dat să deschid gura, dar...
— Treaba e stabilită, a răspuns Jax în locul meu. O să rămână.
Mi-am întors repede privirea spre el: mă miram că spusese așa ceva.
Ca aspect pozitiv, mă bucuram că nu mai eram nevoită să mă poticnesc în explicații cât mai puțin jenante cu privire la motivele rămânerii mele. Partea negativă era că... mă rog, nu știam sigur dacă era vreo parte negativă.
Reece a expirat zgomotos și și-a îndreptat din nou atenția asupra mea.
— Dacă ai vreo problemă cu dobitocul ăla, sau cu oricare alt dobitoc din ăștia, să mă anunți.
Am clătinat din cap în semn că am înțeles.
— Mai întâi mă anunță pe mine, a intervenit Jax,

privindu-mă; și, din nou, aproape că am rămas cu gura căscată. După care o să te anunțăm și pe tine.
Reece și-a arcuit o sprânceană.
— Frate, eu nu știu ce învârtești tu *aici,* a zis și mi-a înțepenit șira spinării. Dar trebuie să te ferești să intri în rahaturile lui Isaiah.
— Sunt deja intrat în rahaturile lui Isaiah, din cauza barului ăsta, și tu o știi, a replicat Jax, ridicându-și bărbia. Și nu pentru rahaturile mele îmi fac griji.
Hopa.
— Bun. Cine e Isaiah? am întrebat, ajungând la concluzia că ăsta era lucrul cel mai important. Și de ce se asociază atât de des cuvântul *rahat* cu numele lui?
Buzele lui Reece au alcătuit o jumătate de zâmbet.
— Pentru că el cam reprezintă o mică problemă pe-aici. De obicei, se învârtește prin Philly[22], însă duhoarea lui se simte până hăt-departe.
— Droguri, l-a completat Jax, cu voce scăzută.
Mi-am amintit de heroină. Rahat!
— O să-i trimit câțiva băieți în vizită, a zis Reece, întorcându-și privirea spre Jax. Doar ca să fiu sigur că înțelege că problemele Monei n-o privesc pe Calla.
— Ți-aș fi recunoscător, a răspuns Jax, destinzându-se cu câțiva milimetri. Ca și mine, de altfel.
— Mersi... am zis și eu, iar Reece a chicotit ușor.
Ridicându-și un braț, Jax și-a trecut degetele prin părul

---

[22] Philadelphia.

răvășit.
— Roxy, te deranjează dacă închizi tu barul astă-seară?
— Deloc, a răspuns ea, clătinând din cap a încuviințare.
— O să fiu și eu aici, i-am aruncat printre dinți, dar Jax a clătinat din cap. Ce? Mi-au mai rămas câteva *ore* din tură!
— Nu ți-a mai rămas nimic, a replicat el.
M-a apucat de mână și s-a pus în mișcare, nelăsându-mi altă opțiune decât să-l urmez. În drum, trecând pe lângă tejgheaua barului, a înhățat o sticlă cu o băutură de culoare maronie.
— Astă-seară o să tăiem de pe listă unul dintre lucrurile alea nefăcute până acum.
— Ce? am țipat eu.
Surâsul lui Roxy s-a întins, transformându-se într-un zâmbet larg.
— Dați-i bătaie! a exclamat.

DOISPREZECE

S-ar putea crede că problema cea mai presantă la ordinea zilei ar fi aceea că Isaiah, fie el șef al unei rețele de traficanți de droguri, fie nu, și-ar trimite acoliții la Mona's, numai că eu, naivă din fire, nu o consideram astfel.
Stăteam în bucătărie și privirea mi se plimba de la sticla

de Jose[23] și cele două țoiuri pe care Jax le luase, de asemenea, din bar, spre actuala și uriașa pacoste din fața ochilor mei. Buzele lui pline se arcuiseră la un colț într-un zâmbet lenevos, potrivit cu expresia lenevoasă a ochilor căprui. Stătea rezemat de blatul de lucru, cu brațele lui bine conturate încrucișate pe piept.
O pacoste atrăgătoare, e drept, dar pentru mine tot o pacoste era.
— Nu, am zis, probabil pentru a zecea oară.
Ajunseserăm acasă de vreo patruzeci de minute și fiecare dintre aceste minute se scursese cu el îmbiindu-mă să iau o dușcă, iar eu enumerându-i diferite motive pentru care nu puteam să accept.
Nici măcar pentru o clipă el nu-și pierduse răbdarea.
Nici măcar o dată nu se înfuriase.
Nici măcar o dată nu încercase să se amuze pe seama faptului că eu nu voiam să beau.
Și de fiecare dată fusesem nevoită să mă împiedic să-i spun motivul adevărat pentru care nu beam.
Începeam să rămân în pană de pretexte, iar privirea mi se tot îndrepta spre paharele pline. Am înghițit în sec, frustrată și... pur și simplu, *frustrată* de-a binelea. Nu se putea spune că n-aș fi vrut să beau niciodată. Ba voiam. Voiam să cunosc și eu ceea ce părea să le facă plăcere tuturor, inclusiv mamei mele. Beția însemna pentru mine o mare necunoscută.

---

[23] Jose Cuervas, cea mai vândută marcă de tequila din întreaga lume.

Multe lucruri erau pentru mine din categoria marilor necunoscute.
Îmi venea să mă azvârl pe podea și să mă tăvălesc ca un țânc, așa cum făcea odinioară fratele meu; mi-am alungat gândul acesta, scuturând din cap.
— Scumpi, trebuie să încerci. Măcar o gură.
Mi-am întors repede ochii spre el. Îmi făcea plăcere când îmi spunea scumpi, sau scumpo, ceea ce însemna cireașa prostiei de pe tortul miresei neghiobilor. Privirile ni s-au întâlnit și genele alea dese, ochii ăia, sprâncenele alea și fața aia...
Ce naiba!
Dacă faptul de a fi distrasă de un tip trăsnet, frumos la chip, mă făcea neputincioasă, atunci era bine măcar că recunoșteam asta despre mine.
— E din cauza Monei? a vrut el să știe.
Hopa. Forța cu care a trântit punctul pe i m-a împins să fac un pas înapoi. M-am lovit de scaunul de la masă, iar picioarele acestuia au scrâșnit pe podea.
— Ce? am întrebat în șoaptă.
El s-a desprins de blatul de lucru, lăsându-și brațele pe lângă corp.
— E din cauza mamei tale? Din cauza a cum a ajuns?
Jur pe craterele Lunii că aveam picioarele înrădăcinate în podea când mi-am ridicat privirea spre Jax. Nu-l cunoșteam decât de o săptămână și câteva zile, dar el mă ghicise la modul cel mai serios. Pur și simplu. Poate să fi avut ceva de-a face cu faptul că o cunoștea pe mama încă din vremea în care nimeni

— Nici Teresa, nici Avery – nu dăduse vreodată ochii cu ea, nici nu avusese șansa de a cunoaște minunățiile Monei.
Era din cauza mamei mele. Ceea ce nu constituia o surpriză pentru mine, însă faptul că-l auzeam pe el spunând-o atât de direct mă izbea cu putere.
O văzusem pe mama *făcând* lucruri îngrozitoare, prosteşti, atunci când era beată sau drogată. Văzusem cum i se *făcuseră* lucruri oribile şi umilitoare atunci când era beată sau drogată. Nu avea niciodată vreo fărâmă de control când era aşa. Ce naiba, nu avusese niciodată vreo urmă de control nici înainte, însă când bea sau înghiţea pastile era mai rău. Ea era motivul pentru care nu făceam o grămadă de lucruri şi-mi doream să deţin controlul pe deplin, din cauză că...
Nu voisem niciodată să fiu ca ea.
Nu eram ca ea.
Niciodată n-aveam să fiu ca ea.
Picioarele mi s-au pus în mişcare înainte ca propriul creier să se prindă de ceea ce fac. Îndreptându-mă spre blatul de lucru, mi-am făcut loc pe lângă Jax şi l-am simţit că se întoarce când am întins mâna după pahar. Degetele mi-au tremurat în timp ce se strângeau pe sticla rece.
M-am întors spre locul în care se afla Jax, reuşind să-mi recapăt fermitatea mâinii.
— Eu nu sunt mama.
După care am dat paharul pe gât.
Unul şi gata. Ha! Faimoasele ultime cuvinte.

După patru țoiuri, zăceam pe podea, într-o rână, strângând la piept sticla de alcool pe jumătate golită. Țineam ochii închiși. În pântec mi se încolăcise o pătură electrică încălzită și un zbârnâit plăcut îmi tremura prin vene. Îmi azvârlisem de mult pantofii din picioare și, în prezent, analizam dacă vreau sau nu să-mi scot bluza. Aveam un maiou pe dedesubt, dar să mă salt în șezut, să-mi ridic brațele, mi se părea că ar necesita eforturi prea mari.

O mângâiere delicată, o atingere ușoară ca fulgul, mi-a trecut peste frunte, făcând să se încingă pătura electrică din pântecul meu, iar zbârnâitul din sânge să-mi zumzăie mai tare.

— Tequila... Jax, tequila e...

Dar am rămas fără cuvinte, din cauză că... în fine, cuvintele erau prea greu de gândit și de înșirat laolaltă.

— Minunată? m-a completat el, cu glasul tărăgănat, retrăgându-și mâna.

Am deschis ochii și-am zâmbit. Stătea lângă mine, cu picioarele lungi întinse în fața lui și spatele lipit de canapea. Eram la doar câțiva centimetri distanță unul de celălalt și nu-mi aminteam cum de ajunsesem să stau întinsă pe podea, însă știu că el mi se alăturase imediat.

— Calla?

— Hmm?

Ochii mi se închiseseră singuri, așa că i-am deschis la loc. Și-a întins mâna spre mine, mi-a ciocănit genunchiul cu degetele, iar eu am început să chicotesc.

— Sunt boboacă, nu-i așa?

Zâmbetul i s-a întins pe buze.
— Din moment ce e prima dată în viața ta când te îmbeți, aș zice că patru pahare e o performanță al naibii de bună.
— Tequila e ca un prieten de mult uitat și nu prea enervant, am zis, strângând sticla în mâini, lipind-o de piept. Chiar îmi place tequila.
— O să vedem noi mâine-dimineață cum o să te simți. Ce-ar fi să-mi dai sticla?
Mi-am însoțit încruntarea cu o coborâre a colțurilor gurii.
— Dar mie îmi place. Nu se poate să mi-o iei!
Jax s-a aplecat spre mine, chicotind.
— N-o să-ți maltratez sticla, Calla.
— Poate că mai vreau o duşcă.
— Nu cred că ar fi o idee bună.
Am încercat să-mi compun o expresie iritată, dar cred că nam reușit decât să privesc cruciș. Oftând sonor, mi-am descleștat degetele de pe sticlă.
Jax mi-a extras cu blândețe sticla din mână și a așezat-o pe măsuță, imediat dincolo de raza mea de acțiune. Imediat am simțit lipsa sticlei aurii de fericire și m-am gândit că aș putea să mă ridic în șezut și s-o recuperez, dar, încă o dată, era nevoie de *eforturi*. Când și-a oprit din nou privirea asupra mea, zâmbetul lui mi-a produs o reacție stranie în piept și în stomac.
Și în multe alte locuri care m-au făcut să chicotesc.
— Așadar, să revenim la lucrurile pe care nu le-ai făcut încă.

S-a rezemat cu spatele de canapea și mi-a fost clar că nu se simțea la fel de bine ca mine. Parcurseserăm cea mai mare parte a listei cu ceea ce nu făcusem încă în cei douăzeci și unu de ani de viață, o cutremurătoare înșiruire de lucruri stânjenitoare, dar nu-mi păsa. Îmi plăcea cum zâmbea de fiecare dată când îi spuneam ce n-am făcut și cum i se furișa expresia asta pe fața lui remarcabilă, ca și cum ar fi ticluit în minte ceva deștept.
— N-ai simțit niciodată nisipul sub tălpi? m-a întrebat.
Am scuturat din cap. Așa cred, cel puțin.
— Am planurile mele. Iar planurile mele nu includ chestiile astea.
— Și care sunt planurile tale?
— Planurile mele sunt Cei Trei F.
— Cei trei F? a repetat el, ridicând din sprâncene.
— Daaa! am strigat, continuând apoi pe un ton mult mai scăzut și mult mai serios. Finalizarea studiilor de colegiu. Făurirea unei cariere de asistentă medicală. Șiiiii, în cele din urmă, fructificarea perseverenței în urmărirea scopurilor.
M-am întrerupt și mi-am răsfrânt buza de sus.
— Cu toate că nu sunt prea convinsă de partea cu perseverența. Sunt oarecum perseverentă în majoritatea privințelor, dar nu există prea multe lucruri care să înceapă cu litera *F* și să implice planificare, așa că...
A zâmbit larg.
— Așadar, asta era? Mărețele tale planuri sunt, în esență, terminarea colegiului și găsirea unei slujbe?
— Te-ai prins!

— Scumpo, asta nu înseamnă prea mult, a apreciat el, clătinând din cap spre mine.
Am dat să-i spun că asta înseamnă totul, dar am stat să mă mai gândesc și probabil tequila o fi avut un cuvânt important de spus, fiindcă mi s-a părut că are dreptate. Așa că am zis:
— Tu ai fost primul cu care m-am sărutat.
— Trebuie să ne... hopa.
Zâmbetul acela lejer, lenevos, i-a pierit imediat de pe chip.
— *Ce?*
La început, nu mi-am dat seama ce-i spusesem, așa că n-aveam idee de ce se holba la mine de parcă aș fi rostit cine știe ce năstrușnicie. Abia apoi mi-am dat seama ce anume recunoscusem și... mda, nu mi-a păsat că-mi scăpase flecușteţul ăsta umilitor.
Tequila chiar era minunată.
— Nu m-am mai sărutat până acum, i-am zis.
— Deloc? a întrebat el, ridicând o sprânceană brună.
Am scuturat din cap a negație. Sau, eventual, m-am fâțâit pe podea. Ochii lui căprui s-au făcut mari.
— Ai douăzeci și unu de ani și încă nu te-ai...
Expresia de pe fața lui a devenit încă și mai grozavă când privirea i-a zburat spre tavan, ca și cum s-ar fi rugat la ceruri. Fiindcă mă simțeam acum cam ciudat stând întinsă pe jos, m-am forțat să mă ridic în șezut. Camera s-a învârtit în jurul meu pentru o clipă, iar stomacul mi s-a prăbușit vertiginos. Nu mi-a plăcut senzația asta – învârtirea – însă m-am echilibrat repede și mi-am

îndreptat privirea spre Jax.
Dumnezeule, cât putea să fie de... de arătos!
Cu cât îl studiam mai mult, cu atât mai bine îmi dădeam seama că nu prea era sexy la modul convențional. Unele ar fi putut crede că are buzele prea pline sau sprâncenele prea groase, însă pentru mine era numai bun. Mă făcea să-mi doresc să fiu...
Chiar aveam nevoie să încetez cu gândurile privitoare la cât era de sexy, pentru că, în adâncul pântecului, mușchii mi se contractau și, în plus, îmi simțeam sânii îngreunându-se.
Jax și-a aplecat capul spre mine, cu o expresie neobișnuită în ochi.
— Fir-ar să fie, scumpo, ăla nici măcar n-a fost un sărut adevărat!
— O, am șoptit.
O!
Lăsându-mi bărbia în jos, am așteptat să mă pătrundă ideea și, chiar dacă n-a reușit să străbată o cale prea lungă prin ceața lăsată de tequila, tot am simțit o ciupitură în adâncul pieptului, o senzație că lucrurile s-ar așeza la locul lor potrivit. Normal.
— Ce e? s-a interesat Jax.
Vorbisem cu voce tare. Ridicându-mi privirea, mi-am concentrat-o pe umărul lui. M-am simțit un pic aiurea pentru că, în mintea mea, fusese un sărut adevărat. Cum să zic, el abia dacă mă cunoștea acum, darămite atunci, când abia mă știa de câteva zile... Iar tipii ca el – cei care arată ca el și vorbesc ca el și merg ca el... și respiră ca el –

nu sărută fete ca mine. Nu sărută fete care arată ca mine și care sunt niște pierde-vară.
— Calla? Te simți bine?
Îngrijorarea din vocea lui mi-a accentuat ciupitura din piept.
— Mie... mie tot îmi place tequila, am zis.
După câteva secunde de tăcere, Jax a izbucnit în râs.
— Stai că încă n-ai încercat votca!
— Mmm. Rușii!
— Și n-ai cum să uiți de whisky, a adăugat Jax, zâmbind.
— Whisky? am rostit eu cu răsuflarea tăiată și ochii mari, împreunându-mi mâinile sub bărbie. Începeam să-mi dau seama că eram un picuț cam prea melodramatică atunci când mă îmbătăm sau când mă trezeam. Nu. Nu whisky, am exclamat. Mama obișnuia să bea whisky și chestii din astea... mda, era absolut fericită sau absolut tristă.
M-am ridicat în genunchi, împingându-mi părul pe după umeri.
— E prea cald aici sau mi se pare? am întrebat.
— E o temperatură plăcută, m-a asigurat el, încolăcindu-mi talia cu un braț și redându-mi stabilitatea. Monei chiar îi place să bea whisky, a adăugat.
Mda, ce să-ți spun... Jax o cunoștea bine pe Mona. Privirile ni s-au ciocnit și m-am gândit... că aș putea să-i spun asta.
— Mi-am închipuit... că, dacă beau, o să fiu ca ea, înțelegi? Să fac tot felul de tâmpenii și... am văzut ce-i făceau alții când era beată.

Imediat, Jax a devenit vigilent și, poate ceva mai târziu, când n-avea să mai clipocească prea multă tequila în interiorul meu, urma să-mi dau seama că el nu era nici pe departe atât de făcut praf ca mine.
— Ce-i făceau?
Lăsându-mă pe spate, astfel încât să-mi lipesc fesele de pulpe, am fost conștientă de faptul că n-ar trebui să-i destăinuiesc lucrurile pe care le-am văzut. Nimeni n-ar vrea să audă așa ceva. Erau mizerabile. Erau urâte. Nu urâte precum cicatricele de pe trupul meu, ci într-un sens mai profund și mai dezgustător.
Cu toate astea, tequila îmi dezlega limba.
— Prima dată – și spun prima, deoarece s-a întâmplat nu o dată – s-a întâmplat la o petrecere. Ea mereu dădea petreceri, însă în seara aia se făcuse târziu și mie îmi era sete. Eram răcită sau gripată. Cam așa ceva. Aveam nevoie să beau ceva. A trebuit să cobor la parter. Mama îmi spusese dinainte să nu cobor când dădea ea petreceri, dar n-am avut încotro.
— Te înțeleg, a rostit el încet. Câți ani aveai?
Ridicând din umeri, m-am chinuit să-mi scormonesc prin amintiri.
— Doisprezece, parcă? Nu știu. Nu trecuse mult de când... mă rog, în orice caz, am coborât la parter, am văzut lume zăcând pe podea și am auzit-o pe mama. Scotea sunete din alea bizare... nu sunau deloc bine, iar ușa dormitorului ei era deschisă. Am aruncat o privire înăuntru și am văzut-o pe podea. Era un tip cu ea. Tipul...

Am clătinat încet din cap, zărind în minte imaginile estompate, înceţoşate.
— Mama m-a văzut. M-a văzut şi tipul. Ea s-a speriat, iar eu am fugit sus. Se îmbătase rău de tot în seara aia.
Pieptul lui Jax s-a umflat brusc.
— S-a întâmplat vreodată ca un tip din ăia să... să se ia de tine?
L-am fixat pentru câteva clipe cu privirea, după care am râs. Nu era amuzant. Nu era nici pe departe amuzant, dar pe-atunci... arătam mai rău decât acum.
— Nu, i-am răspuns.
— Asta nu îmbunătăţeşte cu nimic situaţia.
— Nu. Cred că nu.
— Am văzut oameni vârându-se în situaţii tâmpite la băutură, iar pe alţii în unele de-a dreptul periculoase, mi-a zis, cu o expresie gravă în ochii lui căprui. Aici nu mai trebuie să-ţi faci griji pentru nimic din toate astea. Eşti liberă să te distrezi cum vrei.
— Mulţumesc, am zis, considerând că asta trebuia să spun.
— Numai că... fir-ar a naibii să fie, Calla...
Degetele lui mi-au strâns cu blândeţe încheietura şi o nuanţă de duritate i-a pătruns în ochi.
— Tu n-ar fi trebuit să vezi porcării ca alea.
— Ştiu, dar le-am văzut, şi n-ai cum să dai viaţa înapoi, am replicat.
Pe moment, mi-a pierit graiul sub puterea privirii lui. Mi-am dorit ca el să mă creadă frumoasă şi ca sărutul lui să fi fost unul adevărat.

— Dar nu e vorba despre asta, am reluat apoi. Tequila e mai bună decât whisky-ul.
Expresia i s-a mai îndulcit.
— O să scoatem whisky-ul de pe listă, scumpo.
I-am zâmbit.
— Bine. Asta... asta n-a fost ca în vremurile alea, cu mama. Oare de ce m-am temut atât?
Nu i-am mai lăsat răgaz să răspundă, fiindcă am sărit în picioare și încheietura mi-a alunecat din strânsoarea lui lejeră. Mișcarea bruscă m-a făcut să mă clatin, așa că mi-am aruncat brațele în lateral ca să mă echilibrez.
— Hooopa... am zis.
Jax s-a ridicat cu ușurință, iar el nu s-a clătinat.
— Calla, scumpo, poate c-ar fi mai bine să stai jos.
Mi s-a părut o idee inteligentă, să stau jos.
— Dar ce voiam să fac?
— Nu știu precis, a răspuns, zâmbind din nou. Spuneai ceva despre teamă.
Mi-am încreţit nasul și, deodată, mi s-a aprins beculeţul.
— A! Stai pe loc, am exclamat și mi-am luat zborul înainte ca el să mă poată opri.
— Calla...
Ducându-mă în camera mea, am deschis șifonierul și mi-am luat lucrurile. Ținându-le strâns la piept, m-am întors, împleticindu-mă, în living. L-am găsit pe Jax în picioare lângă canapea, cu ambele sprâncene ridicate.
M-am dus spre el și am așezat pe măsuță trofeul câștigat la concursul de Miss Raza-de-Soare a Balului, sau cine știe ce alt nume tâmpit de genul ăsta.

— E al meu, am declarat.
Jax s-a așezat pe marginea canapelei, oprindu-și privirea pe trofeu. Metalul și plasticul sclipeau în lumina becurilor lustrei din tavanul livingului.
— Obișnuiam să particip la baluri, i-am destăinuit.
O parte din mine, acea fâșiuță minusculă înfiptă în ceața din creierul meu, nu putea să conceapă ca eu să-i mărturisesc lui așa ceva. Lucruri pe care nu le mai spusesem *nimănui*.
— Asta de când eram, cum să-ți spun, în scutece. Nu glumesc. Nici măcar nu puteam să stau în popou, că mama mă și ducea la baluri. Aș fi putut să apar în showuri de televiziune... îl știi pe-ăla, *Toddlers Tiaras*[24]? Eu eram, și asta, ani de-a rândul.
În cele din urmă, privirea i-a plutit înapoi spre mine, spre fotografia pe care o țineam aproape de piept. Din nou, era o expresie neobișnuită în ochii lui, așa că am ridicat poza înrămată și am întors-o cu fața spre el.
— Așa arătam eu pe-atunci, i-am zis. Adică, mda, aveam opt, sau nouă ani, în fotografia asta, sau cam așa ceva, însă așa arătam *pe-atunci*.
Genele lui Jax s-au lăsat în jos pentru, poate, o fracțiune de secundă.
Mi-am reînceput trăncăneala.
— Am tot câștigat, trofee, coroane, eșarfe și bani. Au fost

---

[24] Serial de tip reality-show difuzat de rețeaua de televiziune TLC, având ca subiect familiile participante la concursurile de frumusețe pentru copii.

multe, sute de coroane și de trofee, numai că, odată, m-am enervat. Aveam paisprezece ani, sau cincisprezece... în orice caz, eram în liceu și le-am aruncat pe fereastră. S-au făcut praf. Mama a sărit de fund în sus. A plecat și a ținut-o zile întregi într-o beție. A fost urât. Nu era nici pic de mâncare prin casă, nici urmă de detergent ca să-mi spăl lucrurile.

Fruntea i s-a încrețit și sprâncenele i s-au împreunat privindu-mă pe mine, cea de *acum,* nu din imaginea mea de atunci.

— Făcea des așa?

Mi-am coborât privirea spre imaginea mea din fotografie, toată numai cârlionți blonzi și un zâmbet imens, cu dinți mari, albi, falși – proteză dentară, așa se numea – și detestam să-i simt și le detestam gustul. Dinții falși îmi răneau gura, dar când îi purtam, mama zicea că sunt *frumoasă*. Am câștigat destule premii datorită dinților ăia tâmpiți. În timp ce tata... el nu știa decât să clatine din cap.

— Ce să facă? l-am întrebat.

— Să te lase zile întregi fără mâncare și fără porcăriile strict necesare pentru ca să te îngrijești.

Am ridicat din umeri și-am scuturat din cap.

— De obicei, venea Clyde și stătea cu mine. Sau mă duceam eu să stau la el. Nu era mare scofală.

— Ba e mare scofală, scumpo, m-a contrazis el, încet.

Mi-am înălțat ochii spre el și iată-l din nou, acel ceva din privirea lui, pe care nu-l înțelegeam, dar îmi doream să-l înțeleg. Am ridicat iar fotografia, practic vârându-i-o în

ochi.
— Altădată eram de-a dreptul frumoasă, am șoptit, împărtășindu-i secretul. Vezi? Asta a fost odată...
— Nu-i adevărat, m-a întrerupt el, smulgându-mi din mână fotografia înrămată, și am rămas cu gura căscată văzându-l c-o azvârle cât colo.
Poza a șuierat prin aer, s-a ciocnit de o pernă și a aterizat, inofensivă, pe canapea.
— Ești de-a dreptul frumoasă acum, fir-ar să fie! a exclamat.
Am căscat gura și am râs de-a dreptul zgomotos. Poate chiar să fi și pufnit.
— Ești atât de...
— Cum? m-a întrebat și colțurile buzelor i s-au lăsat în jos.
— Ești atât de... drăguț, ce naiba, am încheiat, înălțându-mi brațele într-un gest grandios. Ești drăguț. Și mincinos.
— Cum? a repetat el.
M-am trântit pe canapea, simțindu-mă dintr-odată istovită și, poate, un pic amețită.
— Nu sunt de-a dreptul frumoasă, am zis, dar el m-a pironit cu privirea.
— Eu am zis că ești de-a dreptul frumoasă *acum*. Ceea ce înseamnă că ești de-a dreptul frumoasă. Și-am terminat discuția.
Am deschis gura ca să-i enumăr toate motivele pentru care afirmația lui nu putea fi adevărată, dar până la urmă doar am ridicat din umeri. Era drăguț din partea lui, așa

că puteam să accept complimentul.
— Ești drăguț, i-am declarat din nou. A fost drăguț din partea ta. Îți mulțumesc că faci asta pentru mine. Cum să zic, sunt convinsă că ai putea să te ocupi de grămezi de treburi cu mult mai interesante, decât să mă dădăcești pe mine când mă îmbăt pentru prima oară în viață.
Jax și-a aplecat capul într-o parte.
— Nu e nevoie să-mi mulțumești, mi-a zis.
— Îți mulțumesc, am murmurat eu.
Un colț al gurii i-a zvâcnit în sus.
— Ori de câte ori ai chef de băut, îți stau la dispoziție.
Ei bine, și asta era o chestie drăguță din partea lui. Ca din senin, un nod mi s-a format în piept. Îl simțeam umed și vâscos.
— Pe bune?
A clătinat afirmativ din cap.
— După cum ți-am zis, ești în siguranță cu mine. Oricând. Serios. Orice ți-ai dori să explorezi, mereu vei fi în siguranță cu mine.
Cuvintele astea... of, Doamne, cuvintele astea au dislocat ceva din mine. Nu că m-aș fi simțit în nesiguranță. E drept, situația nu fusese călduroasă și pufoasă cât timp trăisem împreună cu mama și treaba se împuțise, nu o dată, ci de mai multe ori.
— La drept vorbind, știi ceva... cred că te-aș putea ajuta să mai elimini câteva dintre celelalte puncte de pe listă, a continuat el, iar surâsul acela pieziș s-a întins într-un zâmbet cu gura până la urechi, capabil să oprească inimile din bătaie.

Nu prea auzeam ce spunea, din cauză că mă holbam la el, iar nodul din piept mi se urca în gât, ocazie cu care constatam fără urmă de îndoială că era umed și vâscos. Jax era mai mult decât un tip trăsnet, mai ceva decât toți tipii trăsnet. Era și drăguț: mai drăguț decât Jase, probabil chiar și decât Cam, sau chiar decât Brandon.
Îmi spusese că sunt în siguranță cu el.
Și mai spusese că sunt de-a dreptul frumoasă, fir-ar să fie. Am țâșnit sus, apoi spre el. Nici măcar n-am stat să mă gândesc ce fac: am fost imediat în picioare și, după mai puțin de o secundă, îmi azvârleam brațele pe după gâtul lui Jax. Mișcarea mea bruscă l-a prins pe picior greșit și chiar a făcut un pas împleticit înapoi, după care s-a redresat. Au trecut câteva clipe, iar apoi brațele lui m-au încercuit, împreunându-se la spatele meu.
— Îți mulțumesc, i-am zis, cu vocea înfundată de pieptul lui: de pieptul lui cu adevărat tare. Știu că ai zis să nu-ți mulțumesc, dar îți mulțumesc.
Nu mi-a răspuns imediat. În schimb, un braț i s-a relaxat și a început să mi se urce pe șira spinării, ajungând să-și încâlcească degetele printre vârfurile firelor mele de păr. Un val de fiori le-a urmat degetelor acestea, iar fiorii aceștia mi s-au răspândit prin brațe, până în buricele degetelor de la mâini, și în jos, spre degetele de la picioare, și pretutindeni între acestea, mai ales în partea cu între. Dumnezeule, dar pieptul lui era cu adevărat tare! Mi-am dezlipit fața de numitul piept și apoi mi-am ridicat genele. Jax mă privea de deasupra și un zâmbet blând îi arcuia buzele. Cealaltă mână a lui a plecat de pe

talia mea și și-a croit drum neted spre șold, unde – măiculiță, Doamne – cât de *bine* am simțit-o... Atât de bine, încât nici măcar n-am mai luat în considerare ce-ar fi putut el să simtă prin bluza și prin maioul de pe mine.
Tequila e al naibii de minunată.
Și-a plimbat privirea ochilor calzi, ciocolatii, pe fața mea, în timp ce mâna i se strângea pe șold, făcând ca o mulțime de mușchi parcă să cedeze.
— Mă bucur că ai venit acasă, Calla.
Inima mi s-a oprit în loc. Întreaga lume afurisită s-a oprit în loc.
— Pe bune? m-am auzit întrebând.
— Pe bune, a răspuns el.
Foarte bine. Nu-mi mai păsa dacă tequila era cea care-mi provoca iluzii auditive, și nu-mi mai păsa de faptul că întregul piept mi se transforma într-un terci, sau că asta mă făcea să par proastă sau nu, și nu-mi păsa că eram pe cale să fac ce nu mai făcusem în viața mea, și nici că încăperea se învârtea lent, de parcă am fi fost într-un carusel.
M-am ridicat pe vârfurile picioarelor și m-am întins cât să-mi pot lăsa mâinile pe umerii lui, după care i-am căutat gura. Aveam să-l sărut. Nu mai încercasem vreodată să sărut un băiat, dar aveam s-o fac chiar acum. Voiam să ajung drept la țintă cu buzele mele pe minunatele lui buze, fiindcă el a zis că eram în siguranță, și că se bucură că am venit acasă, și toate astea erau chiar al naibii de...
Jax și-a smucit capul înapoi. De fapt, întregul corp i s-a

smucit înapoi, iar gura mea n-a aterizat pe a lui, ci i-a patinat, mai mult sau mai puțin, pe bărbie, apoi în jos, pe gât. Și, din moment ce aveam gura deschisă, i-am simțit din plin gustul pielii.
Și, măiculiță, ce gust bun mai avea pielea lui!
Cine-ar fi știut?
A ocolit măsuța, așternând o oarecare distanță între noi. Întrucât nu l-am mai avut acolo, m-am prăbușit în față. Degetele lui mi s-au încolăcit pe antebrațe, oprindu-mi căderea și... și ținându-mă la o lungime de braț distanță.
Dezorientată, l-am fixat cu privirea. Avea din nou ochii mari și toată lenevia și căldura dispăruseră din ei. Hm, hm. Asta nu mirosea a bine.
— Calla, a rostit el, încetișor, cu prea multă blândețe.
Mai bine zis, cu mult prea multă blândețe.
Of, nu! Era de rău.
— Scumpo, asta e...
Inima a început să mi se zbată cu violență, sugrumând cine știe ce vorbe îmi adresa Jax. Era catastrofal de rău. Genul de catastrofă care nu lasă supraviețuitori. Am încercat să-l sărut pe Jax, frumosul și fermecătorul și atât de afurisit de drăguțul Jax.
Chiar am încercat să-l sărut?
Of, Doamne... tequila e nașpa în ultimul hal.
— ... ți-am zis că ești în siguranță cu mine, i-am auzit vocea, care mi-a sunat mai gravă, mai joasă, atunci când mi-am acordat auzul la ce naiba tot spunea el acolo. Și n-am mințit, ma asigurat el.
Ce naiba avea *asta* de-a face cu prefectura? Sau, cumva,

era tequila, care se întorcea brusc împotriva mea, năpustindu-se ca un cocainoman cu o furculiță ruginită? Eu am încercat să-l sărut, iar el s-a smucit înapoi de lângă mine, practic *ferindu-se* de gura mea.
Rahat!
Ghemul vâscos și umed se simțea iar, de data asta în stomacul și în pieptul meu, numai că se amesteca și cu altceva, cu ceva dezgustător, care se înălța degrabă.
O, nu!
M-am dat înapoi, clătinându-mă, smulgându-mă din mâinile lui.
— O, Doamne, am icnit. Nu-mi vine să cred că am încercat...
Mi-am înghițit un sughiț, unul destul de urât.
— Of, Doamne!
— Nu-i nimic. Ce-ar fi să stăm jos? mi-a propus, făcând un pas spre mine.
Un nou sughiț.
— Tequila e o pacoste afurisită.
Jax s-a încruntat, sprâncenele coborându-i mult.
— Calla...
Răsucindu-mă pe călcâie, am țâșnit spre dormitorul meu. O simțeam. Substanța vâscoasă era aproape să iasă la lumină. M-am împleticit pe lângă pat, alunecând în dreptul ușii de la baie, pe care am deschis-o izbindu-mi palmele de ea. Ușa s-a trântit de perete, fără îndoială ciobind tencuiala.
M-am prăbușit cu genunchii pe gresie în fața vasului de toaletă... o, Doamne, măcar o fi fost curat, vasul ăsta de

toaletă? Prea târziu. L-am apucat de margini, iar stomacul mi-a săltat și s-a întors pe dos, scoțând la suprafață totul și nimic din el.
Al naibii de naşpa mai era și tequila asta.

TREISPREZECE

Tequila e băutura diavolului și n-o să mă mai dedau la ea vreodată.
Treaba cea mai aiurea e următoarea: oamenii mereu pretind că nu-și aduc aminte ce-au făcut la beție. Asta mi se pare de rahat, pentru că eu mi-am amintit – o, Dumnezeule, tot mi-am amintit – în cele mai mărunte și umilitoare amănunte.
I-am destăinuit lui Jax toate lucrurile pe care nu le făcusem, iar câteva dintre porcăriile alea erau de-a dreptul ridicole. Adică, lucruri care, probabil, l-au făcut să creadă că am crescut într-un adăpost antiatomic, sau ceva asemănător.
Pe urmă, am strâns la piept sticla. Am *strâns-o la piept*. Ca și cum ar fi fost un cățeluș. Sau o pisicuță. Mă rog. Ceva blănos, nu o afurisită de sticlă cu alcool.
Îi arătasem și un trofeu și o fotografie cu mine, împopoțonată ca o păpușă, spunându-i că fusesem frumoasă. Numai asta și-mi ajungea ca să-mi doresc să-mi îndes capul în cuptor, însă, ohoho, mai fuseseră și altele.
Îi mai spusesem și despre chestiile cu mama, care erau prea îngrozitoare și ca să le repet măcar.

În plus, încercasem să-l sărut.
Șiii, pe urmă, îmi vărsasem mațele din mine, în timp ce Jax mă ținea de păr și mă mângâia pe spate. Da, chiar mă mângâiase – *uau* – pe spate și *cred* că vorbise cu mine până când îmi trecuse. Nu știu ce-mi spusese, însă îmi aminteam vocea lui, joasă și liniștitoare, în timp ce stomacul îmi zvâcnea și mi se întorcea pe dos. Totuși, e imposibil să nu fi simțit cicatricele. Pielea de pe spate nu-mi era tocmai netedă. Era aspră și reliefată pe anumite porțiuni și știam că putea să simtă asta și prin bluză. După ce-am terminat de vărsat din mine toată tequila și ceea ce-mi mai rămăsese din mândrie, m-am întins pe gresia din baie, pentru că era rece, netedă și perfectă. El mă lăsase să mă instalez acolo și luase un prosop umed, după care – o, Doamne, și mai jenant – îmi șterse fața. Colac peste pupăză, mă luase pe sus de îndată ce fusese sigur că n-o să vomit pe el și mă cărase până în pat, unde îmi vârâse cu forța pe gât două pastile de ibuprofen și un pahar de apă.
Mă furase somnul, întinsă într-o rână, cu Jax așezat lângă mine, cu coapsa lipită de șoldul meu, iar când mă trezisem, la un moment dat, pe timpul dimineții, simțindu-mă de parcă aș fi fost călcată de o mașină plină de pompieri sexy, musculoși, Jax era tot acolo.
Se întinsese în spatele meu, lipit cu pieptul de spinarea mea, iar brațul lui îmi apăsa greoi șoldul. Dacă nu mi-aș fi simțit capul de parcă ar fi fost pe cale să se despice în două, poate că mi-ar fi făcut plăcere să mă trezesc așa. Acum, însă, m-am panicat de parcă aș fi fost prinsă în

pat cu cine nu trebuia. Am sărit din pat, la propriu, și aproape că am mușcat din podea. Habar n-am cum am reușit să-mi adun câteva haine curate și să răzbesc până la duș, unde m-am spălat de scârboșenia porcăriei de tequila care parcă îmi îmbibase pielea, fără să mă mai așez în cadă și să-mi plâng durerea care-mi ustura ochii și toate tâmpeniile, *tâmpeniile,* făcute și spuse în seara precedentă. Jax era treaz când am ieșit din baie, târșâindu-mi picioarele; era calm și ciufulit. Imediat, și-a luat periuța de dinți, pe care și-o adusese după cea de-a doua noapte petrecută în casa asta, și s-a dus să se spele.
Când a ieșit, cu părul ud, evident fiindcă se stropise cu apă pe față și pe cap, eu eram pe canapea. Mi-am ferit degrabă privirea, fixând locul de pe podea pe care stătusem cu sticla de tequila în brațe.
Sticla de tequila dispăruse în mod misterios. Nu-mi rămânea decât să sper că se târâse înapoi în cine știe ce văgăună care îi dăduse naștere.
Încercasem să-l sărut, iar el se smucise înapoi din fața mea.
Dumnezeule, să mă împuște cineva, chiar acum!
Nu mă simțeam capabilă să-l privesc. Nu eram în stare. Nici măcar atunci când mi-a rostit numele.
— Cum te simți? m-a întrebat, văzând că nu zic nimic.
Ridicând dintr-un umăr, m-am apucat să-mi studiez oja purpurie de pe unghiile picioarelor.
— Ca naiba.
— Am eu leac pentru asta.
Care? O armă semiautomată?

— O să ne răsfățăm cu micul dejun oficial al campionilor mahmurelii.
Împreunându-mi sprâncenele, am ridicat capul. Îmi zâmbea cu gura până la urechi, ca și cum nu m-aș fi făcut mangă aseară și n-aș fi încercat să-l agresez.
— Care?
— Waffle House[25].
M-am holbat la el, clipind lent, după care mi-am abătut privirea, simțind cum mi se înfierbântă obrajii pe sub stratul de machiaj aplicat.
— Nu vreau să mănânc. Nici măcar nu vreau să mă gândesc la mâncare.
— Asta crezi tu acum, dar, ai încredere în ce-ți spun, grăsimile fac minuni pentru un stomac ca al tău. Am mult antrenament în privința asta.
Clătinând din cap, m-am ridicat și am început să privesc pe fereastră.
— Eu chiar cred că aș avea nevoie să mă întorc în pat și să trag un somn de opt ore, înainte de a merge la bar diseară. Și mai cred că tu ar fi cazul să pleci. Nu vreau să fiu nepoliticoasă...
— Nu face asta, a zis el și, deodată, era imediat în spatele meu, fără să-l aud măcar mișcându-se. Nu, Calla!
Mi-am întors privirea spre pieptul lui. Cum de putea să

---

[25] Lanț de restaurante cu mai mult de 2 000 de unități deschise în 25 de state americane, mai ales în sudul S.U.A., pentru care reprezintă un veritabil simbol. Ca particularitate, localurile acestei rețele îmbină rapiditatea unui fast-food cu servirea la masă.

arate bine îmbrăcat cu aceeași cămașă afurisită în care dormise azi-noapte? Îmi venea să urlu că nu e corect.
— Ce să nu fac?
— Să nu te mai simți jenată, mi-a răspuns, cu blândețe.
Am închis ochii și am strâmbat din nas.
— Ție îți e ușor s-o spui.
— Nu mi-e ușor să spun nimic. N-ai niciun motiv ca să te simți jenată. Ai băut aseară. Te-ai distrat; sau, cel puțin, până când ți s-a făcut rău...
— Mersi că-mi aduci aminte de asta, am bombănit.
— E ceva obișnuit. Ce naiba, dac-ai ști de câte ori m-am trezit făcut colac în jurul unui vas de toaletă, jurând că n-o să mai beau în viața mea? Nici n-ai vrea să știi ce povești de groază ți-aș putea istorisi.
Da, dar pun pariu că el n-a încercat niciodată să sărute o fată și să fie respins.
— Calla, uită-te la mine.
Ba, pe naiba!
— Cum ți-am spus, mă simt foarte obosită și chiar m-aș duce la culcare.
Sau să-mi fac o lobotomie.
— Așa că, dacă s-ar putea să fac asta, ar fi foarte bine.
— Scumpo, încetează!
Două degete mi s-au încovrigat pe bărbie și n-a existat vreo urmă de împotrivire când mi-a ridicat fața spre a lui. Am inspirat precipitat, simțind din nou o ușoară amețeală și m-am întrebat dacă mi-o mai fi rămas ceva tequila în organism.
— Tu nu vrei să mă asculți, așa că sunt necesare măsuri

drastice.
Am deschis gura, însă tocmai atunci, Jax a făcut un pas înapoi, luându-şi degetele de pe bărbia mea. După doar o secundă, s-a lăsat în jos. Până să mă pot mişca, sau să pot pricepe ce avea de gând să facă, şi-a strecurat un braţ pe după genunchii mei, iar cu celălalt mi-a cuprins talia, după care, deodată, m-am pomenit în aer, lipită de pieptul lui.
— Ce naiba? am strigat, apucându-l de umeri, în timp ce se întorcea cu mine în braţe. Ce tot faci?
Coborându-şi privirea spre mine, a tras adânc aer în piept.
— Pe la paisprezece ani, am băut bere pentru prima oară. Am băut mult prea multă, acasă la un amic, şi mi-am petrecut toată noaptea cu vasul de toaletă în braţe.
— Bine, am zis, rotindu-mi privirea prin dormitor.
— Am repetat figura de cam multe ori când eram puşti, deci ai putea crede că m-am învăţat minte, a continuat el, fără să mă slăbească din ochi. După care, atunci când m-am întors de dincolo de ocean, în unele nopţi, whisky-ul era singurul care mă putea face să închid ochii pentru câteva ore.
Trupul mi-a înţepenit şi mai rău. Whisky. Dumnezeule, uram whisky-ul, dar de data asta chiar nu mă mai gândeam la mama. Nu eram capabilă să-mi imaginez ce fel de lucruri puteau să-l ţină treaz nopţile.
— Chiar şi după ce am venit aici, tot whisky-ul era... mă rog, în orice caz, ideea e că mi-am petrecut multe zile şi nopţi regretând ce-am făcut. Însă ce-ai făcut tu aseară,

chiar dacă te simți acum rău, nu e nici pe departe un lucru pe care ar trebui să-l regreți.
În adâncul pieptului, inima mi s-a strâns când ni s-au întâlnit privirile.
— Ce... ce altceva ai mai făcut?
O umbră i-a traversat trăsăturile, după care a scuturat din cap.
— Hai să mergem, a zis.
M-am încruntat din cauza bruștei schimbări a subiectului.
— Unde?
— Ți-am zis că mergem la Waffle House.
— Dar nu trebuie să mă iei pe sus!
— Iar tu nu trebuie să țipi, a replicat el, zâmbindu-mi.
— Lasă-mă jos! am strigat din nou, provocându-mi singură un zvâcnet dureros al tâmplelor.
Neluându-mă în seamă, el a pornit spre ușă, dar apoi s-a oprit și a început să meargă cu spatele spre bucătărie.
— Ia-ți cheile și ochelarii de soare, m-a îndemnat. O să ai nevoie de amândouă.
L-am privit chiorâș, dar el mi-a zâmbit.
— Jax, fii serios!
Și-a coborât capul spre al meu, vorbind cu un glas scăzut care mi-a încovrigat degetele de la picioare.
— Scumpo, n-ai decât să protestezi și să țipi cât ai chef, dar eu tot o să-ți plimb fundul până la camioneta aia, după care o să te urc în ea și-o să mergem la Waffle House, unde o să mănânci ouă jumări, bacon și o afurisită de vafă!

Am mijit ochii spre el. Dumnezeule, al naibii de dominator mai era!
În ochii lui de un maro închis a apărut o scânteie.
— Și poate chiar o felie de plăcintă cu mere, dacă ești fată cuminte și nu te mai cerți cu mine.
— N-am mâncat niciodată plăcintă cu mere, am mărturisit, fără voia mea.
Cum stătea el așa, în picioare, în mijlocul bucătăriei, ținându-mă în brațe de parcă aș fi fost imponderabilă – și în modul cel mai categoric nu era cazul – a rămas cu gura căscată.
— N-ai mâncat niciodată plăcintă cu mere?
— Nu.
— De ce? a întrebat, înălțându-și sprâncenele.
— Nu știu. Pur și simplu, n-am încercat niciodată.
— E ceva atât de... atât de nefiresc, de ne-american, a zis el, iar eu mi-am dat ochii peste cap. Ești cumva teroristă?
— Doamne, sfinte, am bombănit și am început să mă foiesc ca să mă eliberez, dar Jax m-a strâns și mai tare cu brațele.
— Scumpo, tu mă omori cu zile. Pe bune că mă omori. Nu te-ai îmbătat niciodată. N-ai fost niciodată la plajă. N-ai mâncat niciodată plăcintă cu mere? Am tăiat deja de pe listă una dintre chestiile astea, așa că urmează să mai bifam una.
M-am gândit că nu era momentul oportun ca să-i mărturisesc că nici în vreun Waffle Shop n-am fost niciodată.
Zâmbetul i-a revenit pe buze și exista în el ceva absolut

dezarmant.
— Stai pe lângă mine și-o să-ți schimb eu viața.
Cuvintele lui Katie mi-au năvălit în minte. *Viața ta e pe cale să se schimbe.* Am încetat să mă mai gândesc, cel puțin pentru o vreme, și-am încetat să mă împotrivesc. Am întins mâna și mi-am luat cheile casei și ochelarii de soare, pe care mi i-am și pus la ochi.
Ceea ce nu știa Jax era că el deja îmi schimbase viața, chiar dacă numai cu un pic. Însă ceea ce a făcut el cu bună știință a fost că m-a purtat pe brațe afară din casă, m-a urcat în camioneta lui și mi-a plimbat fundul până la Waffle House.
— Și, ți-a luat Jax caimacul?
Cât pe ce să-mi scape din mână paharul cu margarita, în timp ce mă întorceam spre Roxy. În spatele ei, l-am văzut pe Nick holbându-se la noi. Era, probabil, pentru prima dată de când îl cunoșteam, că arăta cât de cât vreun interes față de Roxy sau de mine. Dar, la urma urmei, când vorbești despre lucruri de genul „luat caimacul", riști să atragi total atenția oamenilor.
— O, Doamne, uite asta numesc eu o conversație perfectă!
Mi-am simțit obrajii înfierbântați când mi-am întors privirea spre locul în care stătea Katie.
— Asta nu e conversația perfectă!
Katie și-a căscat larg ochii puternic conturați cu creion.
— Ai fost virgină? Adică, la timpul trecut?
Tipul de lângă ea și-a întors capul spre mine. Eram la câteva secunde distanță de un acces de țipete.

— Roxy se referea la beție. Eu nu mă mai îmbătasem niciodată. Aseară a fost prima oară. Iar Jax mi-a luat...
— Ce ți-am luat?
Jax își făcuse apariția ca din senin. O, Doamne!
Katie s-a aplecat în față și aproape că i-au sărit țâțele din bluza fără bretele.
— I-ai luat caimacul prietenei mele Calla?
— Ce... să-i iau? a întrebat Jax, clipind mirat, după care m-a privit, înclinându-și capul într-o parte. S-a întâmplat azi-noapte ceva despre care să nu-mi amintesc? Pentru că, scumpo, aș fi grav dezamăgit dacă s-ar fi întâmplat, iar eu să nu-mi amintesc. De exemplu, chiar să ne fi...
— Nu! am țipat eu, provocând întoarcerea bruscă a vreo câteva capete spre mine. Ea se referea la faptul că nu mai băusem niciodată. Nu că mi-ai fi luat... înțelegi tu...
— Caimacul? a încercat Roxy să mă ajute, potrivindu-și ochelarii pe nas.
Of, Dumnezeule...
Jax m-a fixat cu privirea pentru câteva clipe, încordându-și maxilarul, după care s-a întors spre Nick și i-a spus cu voce joasă câteva cuvinte care m-am rugat să nu fi avut nicio legătură cu mine.
Îmi fusese foarte greu să rezist pe toată durata micului dejun alături de el fără să mă simt ca o tâmpită pentru ce făcusem aseară, însă el n-a adus deloc vorba despre asta, iar felia de plăcintă cu mere pe care am mâncat-o a fost al naibii de delicioasă.
— Aha, a mormăit Katie, părând dezamăgită, ca, de altfel, și tipul de lângă ea. Mă rog, ce naiba, n-are

importanță, a continuat ea. Pentru mine e timpul să mă întorc la bară.
Am urmărit-o cu privirea cum a sărit de pe scaun, ne-a făcut cu ochiul, după care a plecat, țopăind prin mulțime.
— Dar n-a fost singurul caimac pe care i l-am luat, a declarat deodată Jax.
Of, Dumnezeule, și iar Dumnezeule...
Capul lui Roxy s-a întors în mare viteză spre el, iar pe chipul drăgălaș s-a furișat o expresie nerăbdătoare.
— Ia spune!
Nick s-a întors și el, din nou, spre noi.
Un zâmbet sexy și-a făcut apariția, alene, pe buzele lui Jax.
— Nu e ce credeți. Ea nu mai mâncase niciodată plăcintă cu mere. Până azi-dimineață, când am schimbat eu situația asta.
— N-ai mâncat niciodată plăcintă cu mere? s-a minunat ea.
— Hai c-o luăm iar de la capăt, am bombănit eu.
Însă Jax nu terminase. Nț. Nicidecum. Privirile ni s-au întâlnit și ceva din ochii lui mi-a produs un frison undeva jos, în pântec.
— Am mai și dus-o pentru prima oară în Waffle House.
Am rămas cu gura căscată.
— De unde știi că n-am mai fost până acum?
— Scumpo, știu și eu câte ceva.
Mi-a susținut în continuare privirea și, mhî, fiorul ăla s-a intensificat, pentru că ochii lui grăiau cu totul altceva,

fără nicio legătură cu Waffle House, tequila sau plăcinte cu mere.
Însă avea, categoric, legătură cu caimacul.
— Aseară a fost prima dată când te-ai îmbătat? m-a întrebat Nick, surprinzându-mă ca naiba.
Roxy i-a răspuns afirmativ din cap și a pornit spre o fată care-și flutura mâna de parcă ar fi așteptat acolo de zece minute, când fuseseră numai vreo zece secunde.
— Ce-ai băut? a vrut el să știe.
— Tequila, a răspuns Jax în locul meu, făcându-mi cu ochiul. A savurat ceva tequila.
— Asta-i o porcărie cam tare, a apreciat Nick, strângând din buze.
— Ei bine, eu niciodată, în viața mea, n-o să mai beau, i-am declarat, ducându-mă să-mi iau șorțul.
Întrucât toți barmanii experimentați erau în spatele tejghelei, eu trebuia să mă duc în salon ca s-o ajut pe Pearl, din moment ce Gloria era dispărută fără urmă.
— Bine, m-a aprobat Nick.
— Adică *niciodată,* am întărit eu.
I-am observat mișcarea aproape imperceptibilă a buzelor, de parcă ar fi fost cât pe ce să zâmbească.
— M-am prins, mi-a zis.
L-am fixat timp de câteva clipe cu privirea, ba chiar m-am oprit în mijlocul drumului, în spatele tejghelei, și l-am pironit din ochi.
— Tequila e o pacoste afurisită, i-am zis.
Un hohot de râs gros, răgușit, i-a scăpat din gâtlej.
— Am mai auzit chestia asta și altă dată.

Buzele mi s-au despărțit într-un zâmbet. Am simțit degetele lui Jax cuprinzându-mi mâna.
— Tu mergi cu mine.
Mi-am coborât privirea de la fața lui la mâna care mi-o ținea pe-a mea.
— Unde?
Nu mi-a răspuns, ci m-a tras după el cu blândețe, ducându-mă pe lângă locul în care mă aștepta șorțul, către ieșirea din bar. Mai degrabă curioasă, decât iritată, l-am lăsat să mă conducă pe coridor până în birou. Acolo, m-a tras după el înăuntru, închizând ușa, și mi-am adus aminte când făcuse asta ultima oară. Atunci când mă sărutase, însă nu fusese un sărut adevărat.
Nu mi-a lăsat mâna din strânsoare nici când s-a rezemat de marginea biroului, fără să spună un cuvânt.
Mi-am mutat greutatea de pe un picior pe celălalt și m-am străduit să-mi retrag mâna, însă el nu mi-a lăsat-o.
— Ce e?
— Vreau să te scot duminică în oraș.
— *Ce?* am strigat, fiindcă nu mă așteptasem la așa ceva. Nț.
Un zâmbet i-a luminat fața.
— Să ieșim împreună. Noi doi. Duminică seara. Și nu la Waffle House.
Cred că mă înșela auzul. Nici gând ca el să fi putut spune ceea ce mi se păruse mie.
— E un restaurant mai nou în oraș. S-a deschis doar de un an, sau doi, dar toată lumea îl adoră, a continuat el, urmărindu-mi reacțiile. Pot să vin să te iau la șase.

— Tu... tu chiar vorbești serios că vrei să ieșim împreună?
— Foarte serios.
Două lucruri se petreceau în interiorul meu. Unul era valul de căldură care mă biciuia peste tot, luminându-mă pe dinăuntru. Celălalt consta într-o neîncredere glacială. Nu înțelegeam de ce mă invita el să ieșim împreună; să nu fi fost doar vreun soi de invitație bizară, din milă.
Stomacul mi-a făcut o tumbă.
Of, Doamne, era o invitație bizară, din milă.
— Nu, am zis, trăgându-mi brațul.
El nu mi-a dat drumul, dar nici eu nu voiam să mă las jucată pe degete.
— Nu ies cu tine!
Mâna i-a alunecat spre încheietura mea.
— Ba eu cred c-o s-o faci.
— Ba nu. Nu voi ieși cu tine.
— O să-ți placă, a continuat el, ca și cum n-aș fi spus nimic. Pregătesc carnea grozav.
— Nu-mi place carnea, am mințit eu.
În realitate, mă dădeam în vânt după cea roșie, de toate felurile. Eram genul de carnivoră, carne și iar carne.
El și-a arcuit o sprânceană, începând să-și plimbe degetul mare pe partea interioară a încheieturii mele.
— Te rog, spune-mi că-ți place carnea. Nu știu dacă am mai putea să fim prieteni în cazul în care ai spune că nu-ți place.
Aproape că mi-a venit să râd, fiindcă era ridicol.
— Îmi place, dar...

— Perfect, a murmurat el, lăsându-şi capul pe spate. Ţi-ai luat vreo rochie la tine? Mi-ar plăcea să te văd într-o rochie.
Într-adevăr, îmi luasem la mine rochii de vară şi bluze potrivite ca să-mi ascundă cicatricele, dar asta n-avea importanţă.
— Dar de ce vrei să ieşi cu mine?
— Pentru că-mi placi.
Inima mi-a tresăltat în piept şi, dac-ar fi avut mâini, ar fi bătut din palme de bucurie.
— Imposibil!
— Ţi-am spus deja că vreau să ţi-o trag. Nu se poate să fi uitat.
Mama mă-sii!
— Mi-am cam blocat amintirea asta!
A râs copios, evident amuzat.
— Nu se poate să te surprindă faptul că-mi placi.
— Sexul şi plăcutul sunt două lucruri complet diferite.
— Da. Şi nu, a zis el, ţintuindu-mă cu privirea. Tu spui nu din cauză că nu te consideri drăguţă?
La naiba!
— Ştiu că aşa e, a afirmat.
De data asta, m-am străduit să mă eliberez, proptindu-mă zdravăn pe picioare, însă braţul lui s-a încordat, ţinându-mă pe loc. Panica şi-a înfipt ghearele în pielea mea. Pieptul mi s-a umflat într-o inspiraţie adâncă şi mi-am forţat ochii să se îngusteze, adresându-i cea mai *afurisitastică* privire de care eram capabilă, orice, numai să-i distrag atenţia de la cât de precis îmi descifrase

refuzul.
— Știu, a zis din nou, trăgându-mă spre el și desfăcându-și picioarele.
Așa m-am pomenit în V-ul alcătuit de coapsele lui. Aproape, prea aproape de el.
N-am înțeles ce voia să zică, așa că am continuat să-l fixez cu privirea aia afurisită.
— Dă-mi drumul.
Una dintre mâinile lui mi-a alunecat pe spinare, în timp ce degetul mare al celeilalte continua să se miște pe interiorul brațului meu. Atingerea, apropierea lui, toate astea aveau un efect ciudat asupra corpului meu. Genunchii mi s-au înmuiat, în timp ce absolut toți mușchii mi s-au încordat.
— Știam deja despre concursurile de frumusețe de la baluri, mi-a zis, rămânând cu privirea înlănțuită de a mea. Înainte să-mi arăți, aseară, fotografia și trofeul, eu deja știam.
Nu mai aveam cuvinte.
— Mama ta vorbea foarte mult despre ele, ne tot spunea cât de frumoasă *este* fetița ei. Nu că a fost, ci că *este*.
Îmi venea s-o omor pe mama.
— Și Clyde vorbea despre asta, a continuat el, neavând habar de faptul că tocmai îl adăugam pe unchiul Clyde în lista victimelor mele, pe care, de altfel, trebuia să mă includ și pe mine, din cauză că aseară făcusem același lucru. El nu era un mare fan al concursurilor de frumusețe, nici nu se dădea în vânt după felul în care te făcea mama ta să defilezi peste tot. Aceeași părere o avea

și tatăl tău, corect?
Într-adevăr, Clyde detesta concursurile de frumusețe, însă tata...
— Nu știu, m-am auzit spunând. Tata nu i-a zis mamei niciodată ce părere avea.
— Eu cred că a vorbit cu Clyde, a replicat Jax, zâmbind ușor. Și mai ții minte ce ți-am zis aseară, despre faptul că ești frumoasă? Nu era o glumă. De-asta te invit să ieșim împreună.
Apoi, brațul lui m-a strâns și mai mult, până am ajuns cu pieptul lipit de al lui. Atingerea mi-a provocat un vârtej de senzații pe dinăuntru. Și-a aplecat capul spre mine, ajungând cu gura la câțiva centimetri de a mea. Mâna mea liberă a ajuns să se lipească de pieptul lui.
Nu mai puteam să respir.
Dar nu-mi păsa.
— Nu m-ai sărutat aseară, i-am zis, după care mi-a venit să-mi trag singură șuturi în părțile femeiești.
Și-a mijit ușor ochii.
— Nu, ce naiba!
Un junghi mi-a fulgerat pieptul.
— Și-atunci, de ce mai vrei să ieșim împreună?
Jax m-a fixat cu privirea pentru un moment, după care trăsăturile lui și-au recăpătat aspectul lenevos, relaxat, reușind cumva să arate incredibil de sexy și, în același timp, formidabil de enervant.
— Scumpo, eu n-o să fac niciodată nimic cu o fată care s-a îmbătat, mai ales când e vorba despre tine. Nici mort. Când ți-am zis că ești în siguranță cu mine, am vorbit

serios. Ba chiar ți-am repetat asta și aseară.
— Mi-ai repetat?
Eu nu-mi mai aminteam decât că Jax s-a smucit înapoi, însă mai știu că vorbea când eu eram cufundată până-n gât în găleata panicii, pe cale să mă duc la fund.
— Aha, am mormăit.
— Aha, a murmurat și el, după care mi-a cutremurat întregul univers. Și-mi amintesc ce mi-ai spus tu, că am fost primul cu care te-ai sărutat. Prostia aia din birou nu se pune, dar eu chiar o să fiu primul cu care te săruți *pe bune*. După ce te scot în oraș, duminică.
Din nou, am rămas cu gura căscată. Mă îndreptam spre încă un acces de panică, pentru că el știuse despre anii mei de regină a concursurilor de frumusețe de la baluri și că avusesem nevoie să evadez și să devin femeie. Da, eram femeie. Poate să fi fost eu extrem de neexperimentată, din motive evidente, însă recunoșteam fenomenele cărora le era supus corpul meu. Ceea ce nu era bine, fiindcă în niciun caz nu era posibil să explorez orice din toate astea cu el și nici n-aveam de gând să stau prin zonă îndeajuns de mult încât să acord timpul necesar oricăruia dintre noi.
— De fapt... a zis, aplecându-și din nou capul și atingându-mi obrazul drept cu bărbia. De fapt, vreau să te sărut acum.
M-am înfiorat toată. Jax m-a simțit.
— Și cred că tu vrei ca eu să te sărut. Rectific. *Știu* că tu vrei ca eu să te sărut.
De data asta, m-am cutremurat de-a binelea, aproape

copleșită de senzația de greutate din sâni și de vârtejul tăios al furnicăturilor de undeva, jos de tot. Mi-am strâns degetele în pumn în cămașa lui. Era cu neputință ca el să mă sărute. Era cu neputință ca eu să ies cu el. Nu pentru asta venisem aici. Dar, la urma urmei, pentru ce venisem? Nu mai avea importanță. Probabil că motivul era unul tâmpit.

Jax a scos un sunet grav din fundul gâtului, prefăcându-mi stomacul într-o serie de mici noduri delicioase, iar acum buzele lui îmi alunecau pe obraz, urmând curbura osului, îndreptându-se direct spre...

— Jax, ești... hopa! Nu m-am așteptat la asta.

M-am smucit auzind vocea unchiului Clyde și am dat să mă desprind. Jax m-a lăsat să mă întorc, dar nu și să mă eliberez. Brațul lui încă îmi încercuia mijlocul.

Clyde a privit mai întâi spre mine, apoi peste umărul meu. I-am simțit fierbințeala lui Jax în spatele meu, după care Clyde ma privit din nou.

Și a zâmbit, un zâmbet larg, cu toți dinții.

A zâmbit!

— Nu mă așteptam la una ca asta, a zis, netezindu-și șorțul cu palma. Absolut deloc.

Trebuia să fac ceva, ca să limitez daunele. Urgent.

— Nu e ceea ce...

— O să ieșim împreună duminică, a anunțat Jax, iar mie nu mi-a venit să cred.

După care m-a tras înapoi la pieptul lui, în fierbințeala lui, și aproape că mi-a venit să mor acolo. După cum mi-a luat viteză inima, eram sigură că asta o să pățesc.

— O s-o duc la Apollo, a adăugat el.
La Apollo?
— Bună alegere, băiete, foarte bună alegere! a exclamat Clyde, pecetluindu-și comentariul cu o clătinare aprobatoare a capului.
Mama mă-sii! Aveam nevoie să ies mai repede de-aici. De data asta, când am încercat să mă eliberez, Jax mi-a dat drumul și m-am împleticit în față. I-am aruncat o privire tăioasă peste umăr.
Iar el mi-a făcut cu ochiul.
Jax mi-a făcut cu ochiul!
Am pornit, tropăind, trecând pe lângă Clyde, sau încercând să trec pe lângă Clyde, numai că el și-a coborât privirea spre mine și, la rândul lui, mi-a făcut cu ochiul.
— Bună alegere, fetița tatii, foarte bună alegere.
Pur și simplu, nu mai aveam cuvinte.
Ajungând înapoi în local, am inspirat adânc de câteva ori.
Cu mâinile tremurând, am ignorat privirile aruncate spre mine de Roxy și de Nick în timp ce-mi înhățam șorțul. L-am legat, apoi m-am grăbit să trec în salonul semi-aglomerat înainte ca Jax să ajungă și el.
A vrut să mă sărute!
A vrut să mă ducă la Apollo.
Iar unchiul Clyde l-a aprobat.
Of, Dumnezeule din ceruri, cum mama naibii s-a întâmplat de am ajuns aici? Totuși, procedasem așa cum trebuia ieșind din încăperea aia și aveam să procedez

cum trebuie refuzând să ies în oraș împreună cu Jax. Aveam nevoie de o inimă frântă exact la fel cum aveam nevoie ca mama să între într-un bucluc mai mare decât cel în care se afla deja.
Pașii mi-au șovăit când mi-a trecut prin minte gândul acesta și a fost cât pe ce să scap coșulețul cu cartofi prăjiți luat de la ghișeu fix în capul tipului căruia i-l duceam.
Inimă frântă?
Tipul mai vârstnic și-a ridicat privirea spre mine și pielea i sa încrețit în jurul ochilor.
— Te simți bine, fetițo?
Am făcut semn din cap că da, recunoscându-l. Era un tip de aproape șaizeci de ani. Obișnuit de-al casei. Îl vedeam în bar în fiecare seară când lucram, chiar și în serile mai aglomerate, când clientela era mai tânără, cum începea să fie și în seara asta.
— Sunt cu mințile împrăștiate, Melvin.
— Cunosc senzația.
Punând coșulețul pe masă, i-am zâmbit.
— Mai vrei ceva? Încă o bere?
— Nu, drăguță, îmi ajunge deocamdată.
Totuși, când am dat să plec, m-a oprit, punându-și o mână pe brațul meu.
— Îmi pare bine că te văd aici, făcând ceea ce ar fi trebuit să facă mămica ta.
Am deschis gura, însă n-aveam habar ce să răspund la asta sau cum să mă simt cu privire la faptul că toată lumea știa cine sunt. Dar, în definitiv, nu era un secret.

Omul m-a bătut ușurel cu palma pe braț, după care s-a întors la cartofii lui prăjiți, înăbușiți în Old Bay Seasoning[26].
Bun. Seara asta avea să fie ciudată. Viața mea era ciudată. Și tâmpită... nu aveam cum să uit tâmpenia.
Rotindu-mă pe călcâie, l-am zărit pe Jax umflându-se în pene dincolo de tejghea. Părea încântat de sine. Mulțumit. Pe deplin încrezător. Privirea i-a săgetat în direcția mea.
M-am răsucit, repezindu-mă spre partea din față a salonului, să văd dacă mai trebuie ceva la mese. La bar soseau tot mai multe comenzi, așa că m-am dus să-l schimb pe Nick, după care mi-am luat prânzul, deși era ciudat să-ți iei prânzul seara târziu. Nu mi-era foame, încă mă simțeam plină după îndoparea cu grăsimi de la micul dejun și n-aveam chef să zăbovesc prin bar sau prin bucătărie, dat fiind faptul că, probabil, Clyde întocmea deja planurile pentru măritișul meu.
Fusese furtună mai devreme, dar se potolise când am ieșit eu. Aerul era încă foarte umed. Învârtindu-mă fără țintă în jurul clădirii, mi-am ridicat părul la ceafă, dorindu-mi să-l fi putut prinde în coadă în serile ca asta.
Îmi placi.
Ți-am zis că vreau să ți-o trag.

---

[26] Amestec de plante aromatice și condimente, alcătuit din muștar, ardei iute, sar cu țelină, foi de dafin, piper negru, fulgi de piper roșu, nucșoară, cuișoare, floare de muscat, ienibahar, cardamon și ghimbir.

Genunchii mi s-au înmuiat un pic și m-am întrebat cât de ciudat ar arăta dacă mi-aș trage, pur și simplu, una în cap.
Am mai făcut doi pași până când am observat că umbrele strânse ciorchine în jurul containerelor pentru gunoi încep să se răsfire și să capete contururi mai apăsate, mai dense. Inima mia palpitat și am făcut un pas înapoi. Mișcarea neașteptată a stârnit fuioare de neliniște. Răsucindu-mă pe călcâie, am pornit spre intrarea din față a clădirii. Probabil că fusese cineva care se ascunsese după containere ca să se ușureze sau cine știe ce altă porcărie să facă; totuși, am iuțit pașii. Un coșuleț cu cartofi prăjiți mi-ar fi prins tare bine în momentul de față.
Ajunsesem aproape de colțul clădirii când, fără vreun avertisment, toate firicelele de păr de pe corp mi s-au zbârlit. Ropotul hotărât al pașilor din spatele meu se apropiase. Răsuflarea mi s-a oprit în gât. Toate instinctele mi-au intrat în alertă.
În clipa imediat următoare, am fost înșfăcată din spate și izbită de zidul din cărămidă, în timp ce o mână umedă și caldă mi s-a înfășurat în jurul gâtului. După care chipul lui Mack mi-a apărut drept în fața ochilor.

PAISPREZECE

— Un cuvânt dacă spui din cele pe care nu vreau să le aud, o să regreți, m-a amenințat și, în lumina slabă, ceva sclipitor și ascuțit mi-a fulgerat la coada ochiului drept.

O să-ți netezesc eu fața asta a ta!
Chiar dacă furia mi se urca la cap, în fundul stomacului mi se acumula gheața când priveam în ochii lui întunecați. Trăsăturile îndârjite ale feței și râjetul buzelor lui mă informau că nu amenința în van. Așa că tot ce-am putut să trag în piept a fost un firicel de aer.
— Ai înțeles? Fă semn din cap dacă da.
N-aș fi vrut să fac semn din cap, pentru că n-aș fi vrut să-mi pierd un ochi, însă am procedat așa cum mi-a ordonat. Am clătinat afirmativ din cap. Râjetul lui s-a lățit într-un zâmbet crispat, rece.
— Așa. Ce fată cuminte. Uite, am încercat să-ți transmit un mesaj în seara aia, dar dobitocul ăla a trebuit să se amestece și eu n-o să-i spun lui Isaiah că e mâncat, m-ai înțeles?
Eu *chiar* nu-l înțelesesem la ultima parte, dar am încuviințat iar din cap, pentru că zău dacă-mi doream încă o cicatrice. Și, în plus, mă gândisem că Reece, sau vreun altul dintre camarazii lui polițiști, i-o fi făcut între timp o vizită lui Isaiah, ca să-i explice că eu n-am nimic de-a face cu pungășiile mamei mele. Ori nu sa întâmplat așa ceva, ori n-a contat deloc pentru Mack sau pentru Isaiah.
— Mona mai are la dispoziție ceva mai puțin de o săptămână până când o să înceapă Isaiah să devină foarte nerăbdător, a continuat el, iar cuțitul din mâna lui s-a mișcat, în timp ce mie mi-a rămas aerul înțepenit în gât. Dacă nu se arată până joia viitoare, problema va fi a ta. Și a dobitocului.

Am dedus că dobitocul era Jax.
— Eu... eu nu știu unde-o fi ea.
— Asta nu e problema mea. Și nu e nici problema lui Isaiah.
Mack s-a mișcat, astfel încât pieptul i s-a lipit de al meu, și aveam destule șanse ca să vomit din nou.
— E problema ta, a repetat el. Și nici prin cap să nu-ți treacă să faci vreo șmecherie și să părăsești orașul. Noi știm unde să te găsim și chiar nu vrem ca prietenii tăi de la școala aia să fie implicați în toată povestea. Ai înțeles?
Inima îmi bubuia în piept în timp ce, pentru a treia oară, făceam semn din cap că da.
— Nu ți-ai dori să cunoști latura întunecată a lui Isaiah. Nici pe-a mea. Noi nu ne încurcăm.
De data asta, când și-a schimbat poziția, atingându-se de mine, mi-am reținut în plămâni bruma de aer care-mi mai rămăsese. Nu exista nici pic de spațiu între noi, dar senzația nu semăna câtuși de puțin cu cea din clipele în care era Jax atât de aproape. Acum, se zbârlea pielea pe mine.
— Dacă maică-ta n-o să apară, o să-i trimitem un mesaj. Și nu ți-ai dori să faci parte din mesajul ăla.
Da, chiar nu-mi doream să fac parte din mesajul ăla.
Ochii lui ca două mărgele mi s-au plimbat pe toată fața, zăbovind pe obrazul stâng.
— Știi ceva, tu nu arăți chiar atât de nașpa. Aș putea să te întorc și să ți-o trag pe la spate.
Am făcut ochii mari, simțindu-mi pielea de parcă ar fi vrut să-mi sară de pe oase și să fugă departe, cât mai

departe.
Stomacul îmi era învolburat și mă ustura, alimentat de panică și de nu puțină teamă combinată cu furie.
Mama îmi adusese pe cap năpasta, îmi târâse rahatul ăsta împuțit fix până pe prag.
Rânjetul lui a devenit încă și mai abject.
— Mda, cred că mi-a venit o idee grozavă despre ce mesaj să trimit. Chiar și mai abitir, o să însemne un mesaj și pentru dobitocul care te-așteaptă înăuntru.
Of, Doamne, nu era bine deloc. M-am lipit strâns de perete, total îngrozită de ceea ce insinua el, prin amenințările astea. Îmi dădeam seama ce anume ar fi implicat un astfel de mesaj.
Stomacul mi s-a învolburat iar.
— Și ai face bine să-ți ții gura aia închisă, a adăugat el, retrăgându-se cu un pas.
Cuțitul a dispărut pentru o clipă, după care i-am simțit vârful sub bărbie, ceea ce m-a făcut să-mi înfig degetele în peretele din spatele meu.
— Ai înțeles? m-a întrebat încă o dată.
— Da, am șoptit, deloc dispusă de data asta să clatin din cap pe verticală.
Mack a hohotit sumbru, după care a plecat de lângă mine, traversând parcarea cu un aer total nepăsător, de parcă nu m-ar fi amenințat doar cu câteva clipe în urmă cu tot felul de porcării și nu mi-ar fi ținut un cuțit la beregată. Apoi, s-a urcat într-un SUV și a demarat.
Abia atunci m-am mișcat și eu.
Cu genunchii slăbiți, am reușit să duc un picior în fața

celuilalt și să ajung înapoi în bar, ca prin ceață. Am trecut pe lângă tejghea și mi s-a părut că m-a strigat cineva pe nume, dar am mers mai departe. Am intrat în birou și m-am așezat pe primul loc disponibil. Pielea a scos un sunet ciudat când m-am lăsat să cad pe canapea. Cu mâinile tremurând, mi-am cuprins fruntea rece și umedă, forțându-mă să respir adânc de câteva ori.
Nu era bine absolut deloc.
— Calla? m-a strigat Roxy de la ușă.
Ca tâmpită, n-o închisesem.
— Te simți bine?
N-am ridicat capul, nici n-am scos vreo vorbă, fiind destul de convinsă că, dacă aș face orice din astea două, m-aș scăpa pe mine. La propriu. Tot ce-am făcut a fost să clatin din cap, dar nu știu precis dacă a fost în semn de da sau de nu.
Roxy n-a mai zis nimic, așa că am închis ochii cât mai strâns. Ce naiba îmi rămânea de făcut acum? Habar n-aveam unde putea să fie mama, nici măcar de unde puteam începe s-o caut, și aveam senzația asta oribil de apăsătoare și începeam să-mi dau seama de faptul că nu fusesem niciodată în stare s-o găsesc pe mama în trecut, când mai dispăruse, așa că nici acum nu putea să fie altfel. Poate că, într-adevăr, ar fi trebuit să plec, așa cum mă îndemnaseră Jax și Clyde, încă de la început.
— Calla?
De data asta, era vocea lui Jax și se auzea mai de aproape decât fusese a lui Roxy. Puteam să-mi dau seama că era exact în fața mea și cu capul cam la același nivel cu al

meu. Probabil că se lăsase în genunchi, fiindcă băiatul ăsta era cât Godzilla.
— Ce s-a întâmplat?
Văzând că nu-i răspund imediat, asta pentru că încercam să-mi dau seama ce naiba aș putea să spun, mi-a încercuit încheieturile cu degetele și mi-a depărtat, cu blândețe, mâinile de față. Îi ghicisem cât de cât poziția. Stătea pe vine în fața mea, iar chipul lui remarcabil era crispat de îngrijorare.
Și-a schimbat poziția, așezându-se pe genunchi, și și-a luat una dintre mâini de pe mine, cuprinzându-mi imediat obrazul cu ea.
— Spune ceva, scumpo. Acum chiar începi să mă îngrijorezi.
De asta puteam să-mi dau seama. Ochii îi erau mai întunecați decât în mod normal, iar maxilarul și-l încordase puternic. Privirile ni s-au întâlnit și am știut ce am de făcut.
În niciun caz n-aveam să-mi țin gura închisă.
Ce mă-sa pe gheață!
Să-mi țin gura închisă ar fi însemnat, fără îndoială, cea mai mare tâmpenie, fiindcă n-aveam cum să ies din încurcătura asta de una singură. Știam prea bine. N-aveam nicio șansă.
— Mack a fost pe-aici. Era afară când am ieșit. Bănuiesc că mă aștepta.
Jax a inspirat adânc, privirea i-a devenit tăioasă, iar umerii i s-au lăsat.
— Și te-a abordat, a zis.

— Mda, am confirmat, cu un hohot de râs sec.
Trăsăturile i-au devenit dure, dându-mi de înțeles că râsul meu nu i se părea deloc amuzant. Și nici nu era.
— Mi-a zis că trebuie s-o găsesc pe mama. Că dispariția ei e problema mea. Și a mai zis că dacă mama nu apare până joi, atunci chiar c-o să fie problema mea.
În timp ce vorbeam, chipul lui Jax se închidea, la propriu. Nu mai exista emoție. Nimic. Expresia îi era neutră, dar la fel de rece ca un val de aer arctic.
— Mi-a zis că eu voi deveni mesajul pe care-l vor trimite ei către mama.
I-am simțit un ușor tremur al mâinii, după care Jax mi-a dat drumul și s-a ridicat repede. A făcut un pas înapoi. Un mușchi îi zvâcnea de-a lungul maxilarului.
— Eu nu vreau să fiu un mesaj, am zis, cu o voce firavă. Chiar nu vreau să fiu genul de mesaj despre care vorbea el.
M-a fixat cu privirea pentru câteva clipe, după care parcă s-a luminat, conștient de ce avea de făcut, și întreaga atmosferă din încăpere s-a schimbat. Tensiunea se revărsa la fel ca ploaia de mai devreme.
— O să-l caut pe nemernicul ăla și-o să-l omor, fir-ar să fie! M-am ridicat, aruncându-mi brațele în sus.
— Bun. Mie *nu* mi se pare că ar fi reacția potrivită.
— Te-a amenințat sau nu? a ripostat el.
— Păi, mda, dar...
— Te-a amenințat cu ce dracu' mi s-a părut mie că înțeleg? Cu toate că nu m-am grăbit să-i confirm părerea – și m-am bucurat că nu i-am relatat ce mai spusese

Mack, că ar fi fost un mesaj perfect de expediat pentru Jax, de asemenea – el tot s-a prins.
— Și te-a amenințat pe terenul *meu?*
Nu eram prea sigură dacă ăsta era terenul lui, dar, fie!
— Jax...
— Te-a atins? m-a întrerupt el, iar eu am inspirat icnit.
Am scuturat din cap.
— Nu. Nu tocmai.
— Nu tocmai?
Vocea îi era joasă, atingând un nivel situat dincolo de calm. Nick și-a făcut apariția dintr-odată în prag.
— E totul în regulă?
— Nu acum!
Jax a scuipat aceste două cuvinte într-un fel care pe mine mar fi făcut s-o rup la fugă în direcția opusă, însă Nick a rămas pe loc, săgetându-ne cu privirea, când pe unul, când pe celălalt, deducând evident că se petrecuse ceva.
— Calla!
Poate că nu fusese o idee prea bună să-i spun lui Jax. Poate c-ar fi trebuit să mă duc direct la poliție, fiindcă el părea dispus să facă singur dreptate. Am înghițit cu greu.
— Mack avea un cuțit.
— Rahat, a bombănit Nick.
Jax a devenit rigid, la modul că spatele părea să-i fi înțepenit brusc.
— Te-a rănit?
— Nu, i-am răspuns în șoaptă. N-a făcut decât să mă amenințe. A zis că...
Am aruncat o privire spre Nick, însă el era la fel ca Jax,

vigilent și pregătit. Am coborât tonul.
— A zis c-o să-mi netezească el fața dacă țip.
A urmat un moment de tăcere, după care Jax a explodat literalmente. Ca o petardă.
— Nemernicul naibii! a strigat, făcându-mă să sar de pe podea cu vreo câțiva centimetri. O să-l omor pe nenorocitul ăsta!
— Jax, o pedeapsă cu închisoarea nu intră în planul tău pe patru ani, i-a atras atenția Nick, iar eu m-am întrebat, prostește, dacă Jax avea într-adevăr un plan pe patru ani, după care mi-am dat seama, la fel de prostește, că fusese fraza cea mai lungă auzită de mine din partea lui Nick. Știai că era inevitabil să se întâmple una ca asta, a continuat el.
Mi-am întors repede privirea spre Nick, înțelegând acum că ei știau. Clyde mă prevenise. Jax mă prevenise. Ei îmi spuseseră că mama se amestecase în niște rahaturi foarte periculoase și că rahaturile astea aveau să se reverse asupra mea. Nu glumiseră, dar nu crezusem că ar fi chiar *atât* de rău; chiar și după povestea cu heroina, nu-mi dădusem seama că era *așa*. Fusesem mai preocupată de cum aș putea să-mi recuperez banii și de cât de supărată eram pe mama și de cum să-mi mai plâng singură de milă.
Trebuia să mă fi întors la Shepherd. Trebuia s-o fi sunat pe Teresa și s-o fi întrebat dacă nu m-ar putea găzdui la

ea acasă. Trebuia să fi plecat naibii din Dodge[27].
Trebuia să. Puteam să. Era bine să.
Adevărul era, cu toate astea, că și dac-aș fi cunoscut încă din start gravitatea situației, nu eram convinsă c-aș fi plecat, știind în ce încurcătură intrase mama. Probabil că aș fi încercat s-o găsesc încă din prima zi petrecută aici, dac-aș fi știut că e atât de rău. S-o găsesc, să iau ceva bani și s-o trimit cu bilet numai dus oriunde, numai aici să nu rămână.
Jax s-a întors, înfigându-și degetele în păr.
— Una e să fii conștient, alta e să și vezi ce se întâmplă, mama dracului, Nick.
— Știu, i-a răspuns celălalt, pe un ton liniștit, foarte liniștit.
Mi-am împreunat palmele în poală, cutremurându-mă din nou. În general, aveam impresia că suport situația asta destul de bine. Îmi venea chiar să mă bat cu palma pe spate pentru asta, dar când am vorbit, mi-am auzit tremurul din propria voce.
— Și ce-o să mă fac? N-am idee unde ar putea să fie mama, iar el mi-a zis că, dacă încerc să plec, ei vor ști unde să mă găsească. Mă vor distruge!
Jax a apărut dintr-odată drept în fața mea, cuprinzându-

---

[27] Expresie populară avându-și originea în localitatea Dodge City, din statul Kansas, devenită celebră prin încăierările însoțite de focuri de armă de la sfârșitul secolului al XIX-la. Se referă la situațiile primejdioase de care trebuie să te depărtezi în cea mai mare grabă posibilă.

mi ambii obraji în palme. Degetul lui mare îmi atingea cicatricea, însă expresia feței lui era mai înfricoșătoare decât orice văzusem în cei douăzeci și unu de ani ai vieții mele, timp în care fusesem martora multor lucruri înfricoșătoare.

— Tu n-o să fii un mesaj. Tu n-o să fii nimic pentru oricare dintre ei. Mă înțelegi? Niciunul nu se atinge de tine, și mi-a zis asta chiar de față cu Nick.

M-a atins chiar de față cu Nick, mi-a atins cicatricea.

— O să ne ocupăm noi și nimic din toate rahaturile astea no să te atingă pe tine. Bine?

L-am crezut.

Chiar l-am crezut.

— Bine, am zis în șoaptă.

Jax și-a lăsat capul în jos, atingându-mi ușor fruntea cu buzele, și a făcut și asta chiar de față cu Nick. Ceea ce mi-a stârnit ceva în piept, chiar mi-a stârnit ceva acolo. Pe urmă, s-a întors spre Nick și, din mișcarea asta, și-a strecurat un braț pe după umerii mei, trăgându-mă spre el. Am ezitat pentru o clipă, după care m-am lăsat în voia lui. M-am sprijinit de el, pentru că, în clipa asta, chiar simțeam nevoia să mă sprijin de cineva.

— Trebuie să anunțăm poliția, a zis Nick.

Am deschis gura să spun ceva, însă el a continuat.

— Va trebui să așteptăm și să n-o facem aici.

— Trebuie s-o facem într-un loc care să nu fie public, a încuviințat Jax, arcuindu-și mâna pe mijlocul meu. O să-l sun pe Reece, să-l anunț despre ce se petrece. Ai tu grijă de bar în seara asta?

Nick și-a înălțat bărbia, în acel limbaj universal al băieților.
— Am avut și înainte să vii tu.
A urmat o clipă de tăcere, după care Jax a zis:
— Corect.

CINCISPREZECE

Clyde era mai mult decât nervos, chiar făcuse o criză când îi povestise Jax întâmplarea. Eu n-aș fi vrut să-i spun, dar, gândindu-mă mai bine, nici să-l las în neștiință nu mi se părea corect.
— Am să-l omor, aproape că a urlat Clyde.
Cam multă lume avea să-l omoare pe Mack.
Apoi, Clyde m-a cuprins într-una dintre îmbrățișările lui de urs, care-mi făceau atât de bine, și mi-a promis că problema asta va fi rezolvată. Și a făcut asta cu o spatulă în mână.
Îl ador pe omul ăsta.
Am mai așteptat timp de o oră și, chiar dacă nu eram în apele mele, m-am ocupat de bar în tot acest timp, păstrând aparențele. Jax mă avertizase, la fel ca și Clyde, și Nick, că era posibil ca barul să fi fost supravegheat: că ar putea să fie chiar înăuntru persoane puse să stea cu ochii pe noi. Nu dintre oamenii lui Mack, pentru că toată lumea susținea că el e încă un aspirant de mâna a paișpea la titlul de gangster, ci dintr-ai lui Isaiah, iar Isaiah era oricum, numai de mâna a paișpea nu, ceea ce aveam să aflu ceva mai târziu, în aceeași seară. Era

aproape de miezul nopții când am plecat de la Mona's, împreună cu Jax, și nu-mi făcea deloc plăcere să plec atât de devreme într-o vineri, una dintre cele mai bune seri pentru bacșișuri, însă banii – incredibil – reprezentau acum cea mai neînsemnată dintre problemele mele.
Am mers până acasă la mine, fiecare cu mașina lui, Jax urmându-mă îndeaproape. N-a fost prea vorbăreț. M-am schimbat repede într-o pereche curată de jeans și un tricou care să nu miroasă a bar.
— O să mergem să ne întâlnim cu Reece.
Asta a fost tot ce mi-a zis înainte să intru în camera mea.
Mi-am împrospătat machiajul, din obișnuință, după care neam suit în camioneta lui Jax și am pornit înapoi spre oraș. Stomacul mi s-a prefăcut în noduri când am recunoscut drumul pe care se afla casa lui.
— Mergem la tine? l-am întrebat.
A făcut semn din cap că da, rămânând cu ochii pe drum.
— Reece o să treacă pe-aici. În cazul în care ești urmărită, sper ca ei să-și închipuie că vine doar să mă vadă pe mine. Toată lumea știe că suntem prieteni.
— Tu crezi că sunt urmărită? l-am întrebat, încovrigându-mi mâinile la piept.
— E posibil, mi-a răspuns, încordându-și mâinile pe volan.
— Dumnezeule, am exclamat, oftând și clătinând încet din cap.
Toate astea... mi se păreau ireale.
N-am mai vorbit unul cu altul cât timp a parcat mașina, a sărit jos și a ocolit în pas alergător până pe partea mea,

ajungând înainte să deschid eu portiera. M-a luat de mână și ma ținut cu fermitate, conducându-mă spre ușa inscripționată cu cifre argintii alcătuind numărul 474.
Nu știam precis la ce să mă aștept când am intrat în casa lui Jax. Nu prea fusesem în case de băieți, cel puțin în ale celor care n-aveau o parteneră, așa că mă așteptam să întâlnesc o totală harababură, un vălmășag de cutii de pizza și doze de bere.
Dar n-am văzut așa ceva.
Imediat după ușă, erau două perechi de pantofi de sport, aranjați ordonat lângă perete. Una dintre ele îmi reamintea de o pereche de bascheți și imaginea unui băiețel cu părul blond, gonind printr-o casă cu o minge de baschet la piept, mi-a pus stăpânire pe gânduri.
Kevin.
Alungându-mi gândurile acestea din minte, mi-am azvârlit sandalele din picioare, însă Jax a rămas încălțat. Drept în față era o scară care ducea în sus, la etaj, și în jos, spre ceea ce presupuneam că ar fi subsolul.
L-am urmat într-un living cu aspect extrem de masculin: o canapea cu tapițeria de un maro închis și un fotoliu extensibil plasat în fața unui televizor cât un automobil mai mic. În fața ferestrei erau două plante în ghivece. Transperantele erau coborâte. În sufragerie avea o masă mică, dintr-un lemn de culoare închisă, iar de-acolo se trecea într-o bucătărie care părea să fi fost recent dereticată. Fiind proiectat ca un spațiu deschis, avea un aspect plăcut și aerisit.
— Îmi place la tine, i-am zis, după care m-am înroșit,

fiindcă eram destul de convinsă că vorbisem ca o gâsculiță.
Mi-a zâmbit, privindu-mă peste umăr, în timp ce-și lăsa cheile să cadă pe o măsuță.
— Deocamdată, merge, dar până la urmă aș vrea să am o casă cu curte și fără vecini pe capul meu. Din când în când, vecinii mei se cam pun pe treabă. Se aude tot. Uneori e distractiv. Alteori, nu prea.
Dintr-un anume motiv, mi-am simțit stomacul întorcându-se pe dos. El era cu doar câțiva ani mai mare ca mine, dar avea deja tot ce-și dorea pe moment și știa ce-și dorește pe viitor. Eu nu știam dacă mi-ar plăcea să locuiesc într-un apartament, într-o casă de oraș, sau într-o casă cu curte. Niciodată nu gândisem atât de departe în perspectivă, fără să știu de ce. Era o problemă de care-mi dădeam seama pentru prima oară în momentul acesta.
Cei Trei F ai mei chiar că nu reprezentau cine știe ce plan.
— Te simți bine?
Am clipit încetișor, remarcând că Jax mă urmărea cu o privire plină de curiozitate dinspre bucătărie.
— Mda, doar că am cam multe pe cap.
— Te înțeleg, a zis Jax, deplasându-se spre locul în care mă aflam, intrată puțin în sufragerie.
Mă rog, de fapt nu s-a deplasat. A înaintat, parcă plutind, cu grația unui dansator. S-a oprit exact la limită, cât să nu se urce de-a binelea pe mine, mi-a cuprins gâtul între ambele palme și mi-a împins capul pe spate, plasându-

mi degetele mari sub bărbie.
— Totul o să fie bine, m-a asigurat apoi.
Inima mi-a fâlfâit un pic, dar n-am putut s-o împiedic, pentru nimic în lume. Aș fi vrut să-l întreb de ce se implica într-atât, însă cuvinte ca „îmi placi" și altele pe care mi le zisese miau răsărit imediat în minte. Și faptul că mă sărutase pe frunte de față cu Nick.
Și-a aplecat capul și mi-a atins în treacăt fruntea cu buzele.
— Vrei ceva de băut? Am apă minerală. Apă. Suc de mere.
Nu mi-am dat seama că aveam ochii închiși decât când i-am auzit chicotitul gros și am ridicat pleoapele.
— Apă, am răspuns, dregându-mi glasul.
— Foarte bine.
Un colț al gurii i s-a arcuit în sus.
— Mda. Chiar că abia aștept să ieșim împreună duminică.
Ce mama...? Dacă-mi aminteam corect, nu-i spusesem că aș fi de acord cu ieșirea de duminică.
Și-a luat mâinile de pe mine, după ce le-a făcut să-mi alunece în jos pe gât, lăsând în urma lor o dâră de fiori.
Dumnezeule, tocmai m-a sărutat din nou pe frunte!
Nu știam ce să fac la faza asta, sau cum să reacționez. Mâinile începuseră iar să-mi tremure, însă din motive extrem de diferite. M-am grăbit să trec în living și să mă așez pe canapea. În clipa de față, nu mă mai simțeam de douăzeci și unu de ani.
Paisprezece ar fi însemnat deja o exagerare.

— Mai bine, am strigat, întorcându-mă spre el, fiindcă nu vedeam unde anume dispăruse prin bucătărie, ai putea să-mi dai un suc de mere?
Încă un chicotit gros, sexy, a plutit prin aer spre locul în care mă aflam.
— Sigur că da.
Mi-am mușcat buza și m-am întors spre el. Și-a făcut apariția, ținând în mâini o cutie din carton cu suc și un pai înfipt în partea de sus. Mi-am mutat privirea de la fața lui spre cutie, revenind apoi la față. Nu m-am putut împiedica. Un hohot de râs mi s-a furișat în sus pe gât și a izbucnit în voie. Iată-l pe băiatul superb cu o latură sexy, aspră, care avea cutii de suc în casă.
Îmi plăcea la nebunie.
Am zâmbit când am luat cutia cu suc din mâinile lui.
— Mulțumesc, i-am zis.
Jax m-a fixat cu privirea. De data asta, n-a mai fost un zâmbet cu un colț al gurii.
Mi-a zâmbit de-a binelea și, măiculiță, grozav zâmbet mai avea! îi atingea și ochii, prefăcându-i în ciocolată topită.
— Ai un râs grozav, mi-a zis. Și un zâmbet superb. Ar trebui să se întâmple mai des. Amândouă. Zâmbetul și râsul.
Cutia cu suc aproape că mi-a alunecat printre degete. Încă o dată, mă lăsa fără cuvinte. N-aveam idee ce să mai spun, singurul lucru care mi-a putut trece prin minte fiind un nou „Mulțumesc”.
Mi s-a părut, sau chiar i-am mulțumit pentru ce a spus?

Mhî. Nu mi s-a părut.
Gura mea a continuat să trăncănească, pentru că trecuse repede în stadiul divagațiilor.
— Tu, însă, chiar ai un zâmbet frumos. Adică, la drept vorbind, e oarecum captivant, iar râsul? E... uau! Cred că datorită buzelor... ai buze grozave...
Pe bune? Chiar am spus asta cu voce tare? Am spus că are buze grozave?
Zâmbetul lui Jax părea să se fi întins și, ce naiba, parcă ar fi fost steaua cea mai strălucitoare de pe cer.
Mhî, chiar o spusesem cu voce tare.
Of, Doamne, idioată mai sunt.
Din fericire, s-a auzit soneria de la intrare, salvându-mă de la rostirea altor neghiobii. El și-a întins mâna și și-a trecut degetul mare pe sub buza mea de jos, năucindu-mă de-a binelea. După care s-a întors și a pornit spre ușă.
Am dat pe gât o cantitate enormă de suc de mere și abia dacă am reușit să-mi revin până când a intrat Reece în casă, iar Jax a închis ușa după el. Reece era în uniformă, iar eu, fiind atât de obișnuită să-l văd în blugi, am rămas cu gura căscată și cu paiul din cutia de suc lipit de buza de jos. Umerii îi păreau, cumva, mai lați în uniforma de un albastru închis, care fusese strâmtată la maximum, scoțându-i în evidență abdomenul plat, șoldurile înguste și picioarele puternice.
— Bună, Calla, mi-a zis el, zâmbind.
Am închis brusc gura.
— Bună, am murmurat, sorbind încă un pic de suc.

Zâmbetul lui Reece s-a mai întins un pic când și-a întors privirea spre Jax.
— Scuze pentru că a durat atât de mult. Mi-am lăsat mașina de patrulare la secție și am venit cu a mea încoace, pentru eventualitatea că ar fi ceva ochi pe drum.
M-am cutremurat la gândul că ar putea fi oameni care să țină sub observație barul, *drumurile,* ba chiar și casa lui Jax.
— Bine gândit, l-a aprobat Jax, așezându-se lângă mine pe canapea.
Și chiar s-a așezat lângă mine. Toată coapsa îi era lipită de-a mea.
— Dar ceea ce vreau eu să știu, a început Jax, e cum se face că unul dintre afurisiții de trepăduși ai lui Isaiah a putut s-o amenințe după pofta lui pe Calla, când crezusem că i-ai trimis la plimbare pe nemernici.
Uau.
Reece și-a mijit ochii spre Jax și acum nu mai era un oarecare tip sexy care-și pierdea vremea prin bar, sau un oarecare polițist ispititor. Întreaga atitudine i se schimbase. Umerii scoși în afară, privirea ascuțită, picioarele depărtate: așa stătea, în fața fotoliului extensibil.
— N-am reușit să-i dăm de urmă nemernicului. Nu e prea ușor de găsit, dar o s-ajungem noi la el.
— Fă să fie ușor, a replicat Jax, cu voce joasă.
— Jax, l-a prevenit Reece.
Of. Ce porcărie.
— Datoria ta e să aperi și să previi, corect? a ripostat Jax,

strângând din fălci. Așa că, *apără* și *previno,* fir-ar să fie!
Au urmat câteva clipe de încordare, în care am avut impresia că or să se ia la chelfăneală chiar acolo, în living, dar apoi Reece a tras adânc aer în piept.
— Norocul tău e că mi-ai salvat pielea în deșert, altfel ți-o tăbăceam eu pe-a ta.
Jax i-a salvat pielea? Uite un lucru despre care voiam să aflu mai multe.
L-am văzut adresându-i un zâmbet superior prietenului său.
— Hai să te văd!
Reece nu i-a luat în seamă remarca și s-a așezat pe brațul fotoliului extensibil, cu ochii spre mine, și mi-am dat seama că nu era momentul să aflu mai multe despre piei salvate.
— Am nevoie să-mi spui totul, Calla.
Am aruncat o privire spre Jax, din cine știe ce motiv prostesc, iar când am văzut că-mi face un semn de încuviințare, am mai sorbit puțin suc de mere, am constatat că am golit cutia și am suspinat. După care i-am povestit totul lui Reece: începând cu banii pe care mi-i furase mama, motivul real al sosirii mele aici, și pentru care munceam în bar. În timp ce-i spuneam toate astea, Reece i-a aruncat lui Jax o privire ciudată, pe care n-am putut s-o descifrez, însă atenția lui s-a concentrat din nou asupra mea când i-am povestit despre drogatul care a dat buzna peste mine în casă, despre heroină și, apoi, despre ce-mi zisese Mack afară, în fața barului.
— Ce porcărie, a mormăit Reece după ce am terminat și

mi-am zis că vorbele astea două rezumă destul de bine întreaga situație. E clar că ai intrat într-un rahat, cu amândouă picioarele. Nu e nevoie de prea multă perspicacitate ca să-ți dai seama că heroina din casă nu-i aparținea mamei tale. E foarte probabil ca ea să fi păstrat-o pentru cineva, iar dacă te uiți la cantitate, deduci că, aproape sigur, era a lui Isaiah. Și Dumnezeu știe cu ce rahat o are el la mână pe mama ta, dacă ea e dispusă la a-i păstra de bunăvoie astfel de droguri. E o răspundere al naibii de enormă.

După cum îmi bătea inima, era clar că nu-mi face plăcere nimic din ceea ce spunea el.

— Cine e Isaiah ăsta?

— Unul care, printre alte activități ilegale, e și traficant de droguri, cantități foarte mari de droguri. Chestia e că, atunci când îl vezi pe Isaiah, ceea ce nu se întâmplă aproape niciodată, nu ți se pare că arată ca un blestemat de traficant. Dă impresia de businessman, mi-a explicat Jax, răsfrângându-și buza, dezgustat. Cred că ultima dată când l-am văzut era îmbrăcat în Armani, naibii.

— Are și afaceri legale și e destul de puternic, a adăugat Reece și mie chiar nu-mi plăcea ceea ce auzeam. Are ochi și urechi peste tot și al naibii de multe persoane la degetul mic, inclusiv polițiști, chiar. E un exemplu clar de individ cu care nai vrea să te-ncurci. Mama ta și imbecilii cu care tot umblă nu se numără printre persoanele de care se ocupă el. Cum de-o fi ajuns să se amestece cu el, mă depășește.

— Nu că ar mai avea importanță acum, a intervenit Jax.

Important e că Mona e amestecată cu Isaiah și-i datorează bani sau, după cum ne-o fi norocul, o grămadă de heroină.
S-a rezemat de spătarul canapelei, întinzându-și brațul pe el. Mâna i-a aterizat pe umărul meu din partea cealaltă, făcându-mă să sar ca arsă.
— Iar asta are repercusiuni pentru Calla, a adăugat.
— M-am prins, i-a retezat-o Reece.
Cum stăteam eu acolo și-i ascultam pe cei doi băieți, mi-am amintit de ultima seară petrecută cu prietenii mei la Shepherd: cu Cam și Avery, cu Jase și Teresa, cu Brit și Ollie, chiar și cu Brandon și... cum o mai chema și pe-aia. Am discutat despre școală, despre mers la plajă și despre călătorii prin lume. Nu despre heroină și despre un baron al drogurilor care, probabil, avea foarte multă experiență în a face oamenii să se scalde în ciment.
— Dacă știți că traficheză droguri, cum de nu l-ați băgat la pușcărie? m-am interesat eu.
M-au fixat amândoi cu privirile, după care Jax a murmurat:
— E simpatică. Tare simpatică.
L-am săgetat cu o privire care-i transmitea să se arunce de pe un pod.
— Când am zis că Isaiah e puternic, n-am glumit. Polițiștii pe care nu-i are la degetul mic au încercat să-l umfle. Până și federalii îi vânează pielea, dar probele... în fine, pur și simplu, nu par să reziste, mi-a explicat, precaut, Reece și mi-am dat seama că mai sunt multe lucruri pe care nu mi le spune. Există o întreagă lume, a

continuat el, care nu funcţionează după principiul binelui şi al răului şi tot ce putem să facem e să încercăm să reducem la minimum pagubele colaterale.
Pagube colaterale. Uau. Abia atunci, în clipa aia, în care mă holbam la propriile degete, mi-am dat seama că eu intram în categoria pagubelor colaterale. Iar lumea aceea largă, acea părticică din ea căreia i-am simţit gustul când m-am maturizat, era mult mai mare şi mult mai rea decât mi-aş fi închipuit vreodată.
— Trebuie s-o găsim pe mama, am zis, ridicându-mi privirea. N-am idee unde ar putea să fie, dar poate c-o şti Clyde. Sau, poate, dac-aş încerca să vorbesc cu Isaiah, să-i explic în ce...
— Tu nici să nu te apropii de Isaiah, m-a întrerupt Jax, strângându-mă de umăr. Şi există anumite locuri în care am putea s-o căutăm pe mama ta, numai că şi alea sunt văgăuni împuţite de care tu n-o să te apropii.
— Poftim? am strigat, răsucindu-mă spre el şi smucindu-mă în faţă; totuşi, mâna i-a rămas pe loc. Ultima dată când am verificat, ştiu că tu nu erai şeful meu, amice.
Mda, nu era o reacţie prea inteligentă, dar, mă rog.
— Asta e problema mea, am ţinut să-i precizez.
— E problema mea, a replicat, privindu-mă drept în ochi.
Un fior rece mi-a coborât pe şira spinării.
— Ba nu e problema ta.
— Nu e, pe naiba.
Am strâns în pumn cutia de suc, strivind cartonul.
— Mona poate c-o fi patroana ta, însă e mama mea. Aşa

că e problema mea.
— Patroana? a bombănit Reece.
Jax s-a aplecat în față, ajungând aproape ochi în ochi cu mine.
— E problema *mea,* din cauză că e problema *ta.*
— Asta n-are nicio noimă! am strigat, simțind cum frustrarea îmi zbârlește pielea, amestecându-se cu dezorientarea. Tu de-abia m-ai cunoscut, Jax. N-ai niciun motiv să te implici în povestea asta.
— Of, uite cum o luăm iar de la început, cu rahaturile astea ale tale, cu „abia m-ai cunoscut". N-am nevoie să-ți fiu cel mai bun prieten din toate timpurile, scumpo, ca să mă implic, a ripostat el, cu ochii de cel mai întunecat maro din câte am văzut vreodată. Adevărul e că te cunosc deja de ceva vreme. Doar tu nu mă cunoști încă.
Am clipit, oarecum uluită de afirmația lui, însă mi-am revenit repede.
— Doar pentru că-i cunoști pe Clyde și pe mama nu înseamnă că mă cunoști și pe mine sau că-mi poți spune ce pot să fac și ce nu.
— Copii... a intervenit Reece, oftând.
Dar n-a fost luat în seamă. Nici de data asta.
— A, dar nu e numai atât. M-am culcat cu tine. Asta o face să fie problema mea.
— Hopa, a murmurat Reece, în timp ce eu mă holbam la Jax, cu gura căscată.
— Tu nu te-ai culcat cu mine!
— A, ba da, am dormit împreună, a precizat el, arcuindu-și un colț al buzelor. Și știu al naibii de bine că

n-ai uitat asta.
Of, Doamne!
— Și nici că te-ai trezit împreună cu mine, a adăugat și ochii i s-au mai încălzit. Mda, așa!
Of, Doamne, Dumnezeule! M-am răsucit brusc spre Reece.
— Nu se referă la ceea ce crezi, i-am zis, dar Reece a ridicat brațele, în semn de *pe mine să nu mă amestecați în asta.*
M-am răsucit înapoi spre Jax, care zâmbea mulțumit de sine, dar până să pot spune ceva – și, oricum, habar n-aveam ce-aș fi putut să spun după toate astea – m-a apucat cu o mână de ceafă, împletindu-și degetele în părul meu.
— E problema *noastră,* a zis el, cu glasul scăzut. Bine? Dacă vrei să-ți găsești mama, eu o să te ajut și-o să fiu mereu lângă tine, dar trebuie să știi că n-o să faci nimic singură.
Am deschis gura, vrând să-i spun că n-aveam nevoie de ajutorul lui. Îmi petrecusem cea mai mare parte din viață neavând nevoie de ajutor. Totuși, Reece m-a întrerupt înainte de a putea articula ceva.
— Ai procedat bine, Calla, spunându-i lui Jax despre ce e vorba. Mulți oameni au impresia că se pot descurca singuri cu rahaturi din astea, când, în realitate, până și un copil de clasa-ntâi își dă seama că ei au nevoie de ajutor. Continuă să procedezi cu inteligență în privința asta. Deși unii dintre oamenii de-aici sunt, în esență, inofensivi, toată situația asta pătrunde pe un teritoriu

primejdios. Fii inteligentă. Ai grijă să fii în siguranță.
Cuvintele lui au reușit, cumva, să răzbească prin ceața iritării din mintea mea. *Fii inteligentă. Ai grijă să fii în siguranță.* Cu alte cuvinte, nu fi proastă. Și una era să fiu proastă când venea vorba despre Jax, dar cu totul alta când se putea să mă pomenesc rănită sau mai rău.
Așa că am încuviințat.
Jax m-a strâns ușor de ceafă, apoi și-a lăsat mâna în jos.
— Asta numesc eu o fată cuminte.
Mi-am dat ochii peste cap.
— O să trimit câțiva băieți ca s-o caute pe Mona și-o să încercăm stabilirea unei legături cu Isaiah. Între timp, ți-aș propune să stai cât mai aproape de Jax sau de Clyde, mi-a zis Reece. A inspirat adânc, apoi: Și mai vreau să stau de vorbă cu Mack.
Am înțepenit dintr-odată.
— Nu se poate!
— N-am zis c-o să stau de vorbă cu Mack despre tine. Nu-mi face plăcere faptul că te-a amenințat, dar și eu o să procedez cu inteligență în privința asta.
— Ai grijă să nu se întoarcă asupra ei, l-a avertizat Jax.
— N-o să se întoarcă, l-a asigurat Reece, zâmbind încordat. Crede-mă, Mack va face în următoarele douăzeci și patru de ore un lucru care ar justifica o vizită din partea mea. Pot să-i îndrept atenția spre altceva, cel puțin pentru moment.
— Pare să fie un plan bun, a apreciat Jax.
Mie nimic din toate astea nu-mi suna ca un plan grozav, dar ce știam eu? Reece s-a ridicat să plece, spunându-ne

c-o să ținem legătura, iar Jax l-a condus până afară. Eu m-am trântit pe spătarul canapelei și tocmai eram în toiul unui căscat insuportabil când s-a întors Jax.
— E totul în regulă? m-am interesat. Adică, a fost vreo problemă, când ai ieșit cu Reece?
— Mda. Chiar am vorbit despre ceva fără legătură cu povestea asta. Unul dintre amicii noștri se însoară. Iar eu o să fiu printre cavalerii de onoare.
— Ooo, ce drăguț! E vreunul dintre băieții care mai vin prin bar?
— Da, e Dennis. A vrut să se asigure că pot să vin la petrecerea burlacilor, din moment ce-o să fie într-o zi lucrătoare.
S-a oprit să mă examineze un pic cu privirea.
— Obosită? m-a întrebat.
Chiar eram. Tequila din seara precedentă și evenimentele de azi mă cam ajunseseră. Îmi doream să închid ochii și să uit de toate pentru puțin timp. I-am făcut semn din cap că da și m-am ridicat în picioare, închipuindu-mi că a sosit momentul ca Jax să mă conducă înapoi acasă.
— Și eu, a zis.
Numai că, în loc să-și ia cheile pe care le lăsase pe măsuță, a început să-și dezlege șireturile. N-am înțeles ce făcea, fiindcă nu mi se părea probabil ca el să conducă desculț.
— Nu mă duci acasă?
Au urmat ciorapii, care au aterizat alături de bocanci.
— Eu am tot stat cu tine. Iar, alteori, a stat Clyde. Fără

îndoială că asta n-o să se schimbe acum.
De data asta, mă cam bucuram că unul dintre ei stătea cu mine.
— E târziu. N-are rost să mai batem drumul cu mașina până acolo, a continuat el. Poți să rămâi aici.
Inima mea a descris o tumbă. Până acum, nu mai rămăsesem peste noapte în casa vreunui băiat.
— Nu cred că e bine să rămân aici, am zis.
— Poți să mai bei o cutie de suc.
Am aruncat o privire spre ușa de la intrare, simțind că măruntaiele încep să mi se înnoade și mâinile să-mi devină un picuț cam cleioase.
— Nu mai vreau suc de mere.
— Am și punci din fructe. Nu din ăla banal. Am Capri Sun.
Avea mai multe feluri de sucuri la cutie? Totuși, am scuturat din cap. Asta n-avea importanță. Categoric, era drăguț, dar nu important.
— N-am haine de schimb.
Jax mi-a zâmbit, ocolind canapeaua și apropiindu-se de mine. Toți mușchii din corp mi s-au încordat.
— Sunt convins că am eu ceva cu care să te poți îmbrăca. Și mai am și periuțe de dinți nefolosite. Ai tot ce-ți trebuie.
Fir-ar să fie.
— Calla, nu e nicio diferență față de când rămâneam eu peste noapte la tine.
Ba da, era. Pulsul mi s-a accelerat în timp ce căutam un argument logic care să nu implice prostia mea, dar zău

că nu exista niciunul viabil pe care să-l pot arunca în joc.
— Bine, am răspuns, oftând.
Zâmbetul ăla afurisit a reapărut, iar acum stomacul meu făcea roata.
— O să... o să dorm pe canapea.
— Nici vorbă.
— Atunci, o să dormi tu pe canapea? am întrebat, plină de speranță.
Numai că el a râs.
— Pe naiba, nu, chestia aia nu e deloc confortabilă. Nimeni dintre cei pe care-i agreez oricât de puțin nu doarme pe canapeaua aia.
Of, Doamne...
— Mai ai și alt pat?
— Am numai unul, dar e mare, a răspuns, apucându-mă de mână, ceea ce m-a făcut să mă crispez, fiindcă speram să nu-mi fie prea transpirată. Pat dublu, mi-a explicat el. Încăpem amândoi, ba chiar și-un Saint Bernard.
— Ai un Saint Bernard?
— Nu, mi-a răspuns, râzând.
Mda, fusese o întrebare tâmpită.
— Nu cred că ar fi bine să dormim împreună. Adică, e chiar... Nu știu, dar, pur și simplu, nu e o idee bună.
Una dintre sprâncene i s-a ridicat.
— Cele mai bune lucruri în viață sunt rareori rezultatul unor idei bune!
Buzele mi-au zvâcnit, tentate să zâmbească, dar le-am strâns, împiedicându-le. Cum să reacționez la așa ceva? Jax m-a tras ușor de mână și s-a întors spre scară, iar eu

l-am urmat în tăcere, cu inima gonindu-mi prin piept. N-am prea încercat să protestez în timp ce urcam împreună scările, fiind prea ocupată cu panica de care fusesem cuprinsă.
La etaj era un culoar cu o baie și două dormitoare. Ambele aveau ușile deschise. Unul dintre dormitoare fusese transformat în cameră de lucru/sală de sport. Mai multe gantere erau înșirate pe lângă un perete, aranjate cu îngrijire în apropierea unei bănci. Numai că noi n-am intrat acolo. M-a dus direct în cealaltă cameră și a aprins lumina.
Aveam serioase probleme cu respirația.
Jax n-a părut să observe asta. Ocolind patul imens, a început să scotocească printr-un șifonier din lemn de stejar, de culoare închisă. Eu am rămas perfect nemișcată.
Mă aflam în camera lui Jax.
În toiul nopții.
Musculatura i s-a destins și s-a unduit pe sub cămașă când și-a îndreptat spinarea, iar eu mi-am dorit să fi fost normală. Nu c-ar fi fost prima dată când îmi doream asta, și mi-o doream din nenumărate motive, dar dac-aș fi fost normală, acum m-aș fi simțit excitată, nu înfricoșată și plină de disperare. Aș fi fost nerăbdătoare, n-aș fi simțit gustul amar și înțepător al groazei. M-aș fi preocupat de ce pereche de chiloți să pun pe mine dimineața, decât de gândurile privitoare la urmele de pe trupul meu. Aș fi fost doar o fată oarecare, aflată în dormitorul băiatului care-i place. Și, Doamne sfinte,

chiar îmi plăcea Jax. Mda, e drept, nu-l cunoșteam de prea multă vreme, dar ceea ce știam despre el îmi plăcea.
— Tricoul ăsta probabil o să-ți vină ca o cămașă de noapte, mi-a zis, venind spre mine și întinzându-mi-l. Ușa de colo dă spre baie. Găsești periuțe de dinți noi în dulapul de sub chiuvetă.
Eu continuam să mă holbez la el.
— Mă duc să mă asigur că e încuiat peste tot, bine?
Ținând la piept veșmântul de împrumut, n-am scos o vorbă, nici nu m-am mișcat, când Jax a dat să treacă pe lângă mine. S-a oprit, mi-a pus o mână pe talie și s-a aplecat să-mi șoptească la ureche. Mi-a făcut plăcere să-i simt răsuflarea caldă acolo.
— Ți-aduci aminte ce ți-am spus?
Îmi spusese o mulțime de lucruri.
— Bănuiesc că nu ți-ai petrecut nopțile în casele prea multor băieți, a mai zis el.
Am strâmbat din nas. Să fi fost chiar atât de evident? Aoleu!
— Îmi place asta la tine, a continuat Jax, iar eu m-am gândit că e ciudat să-ți placă un astfel de lucru. E drăguț, a afirmat apoi.
Da, el chiar *era* ciudat.
Cu toate astea, am simțit cum mi se înmoaie ceva în piept.
— Ți-am spus că ești în siguranță cu mine, a zis și o mână de-a lui mi-a alunecat până la șold, pe care l-a strâns ușor. Și asta nu s-a schimbat, Calla.
Am expirat lent. Știam că mi-o spusese și aveam

încredere în el. Era vremea să-mi îmbrac haina de fată matură. Aveam să rămân peste noapte în casa lui, să dorm în acelaşi pat cu el, dar fără să am relaţii sexuale cu el.
— Deci, rămâi, a zis.
— Rămân, am răspuns, oftând.
— Şi nu dormi pe canapea. Şi nici eu.
Inima mea a executat de data asta o voltă şi am oftat încă o dată, încuviinţând din nou.

ŞAISPREZECE

După ce a ieşit Jax din dormitor, aproape că am dat buzna în baie şi am închis uşa după mine. Ca tot restul casei, baia era curată şi ordonată. Covoraşele albastre de baie de pe jos se asortau cu perdeaua albastră a cabinei de duş. Nu existau alte decoraţiuni. Fără să mă privesc în oglinda lată şi lungă, m-am dezbrăcat în grabă. A trebuit să-mi scot sutienul. Nu puteam să dorm cu el pe mine şi nu ştiam sigur dacă are de-a face cu cicatricele sau doar din cauză că e al naibii de incomod. Însă Jax avusese dreptate: tricoul era atât de larg şi de lung, încât îmi ajungea până la jumătatea coapselor şi nu mă strângea. Plus că-mi îmbrăcasem la loc maieul pe sub tricoul împrumutat, ceea ce-mi oferea un strat suplimentar de protecţie. Chiloţeii mei erau drăguţi – bikini de un roz aprins cu o fundiţă minusculă în centru – dar asta n-avea importanţă, întrucât în niciun caz el n-avea să mi-i vadă, aşa că era o tâmpenie să mă gândesc la ei şi la fundiţa

minusculă.
M-am spălat pe față și am luat o periuță, străduindu-mă să nu mă gândesc de ce avea el atâtea periuțe de dinți noi în baie.
Imediat cum m-am întors în dormitor, am traversat în goană încăperea, am stins lumina, apoi am ridicat pătura de pe partea aflată mai departe de ușă și m-am urcat în pat. Întorcându-mă pe o parte, am fixat cu privirea ușile închise ale șifonierului timp de douăzeci de minute în cap, sau mai multe, uitând dintr-odată de oboseală.
Patul mirosea frumos. Mirosea a el, de fapt, un amestec între apa lui de colonie și un soi de săpun. Am inspirat și am fost cât pe ce să mă înec.
Pe bune, chiar îi adulmecam patul? Asta mi se părea o cu totul nouă treaptă pe care coboram.
Deodată, l-am auzit urcând pe scară.
Mi-am întrebuințat întreaga putere de stăpânire ca să rămân nemișcată, să nu mă zvârcolesc, bâțâindu-mă și comportându-mă ca o regină a idioatelor. Până la urmă, mi-am strâns cu putere mâinile în clipa în care pașii lui s-au auzit înăuntrul camerei. L-am auzit ducându-se spre șifonier, iar următoarele sunete m-au făcut să regret că nu inspirasem adânc înainte de a-mi opri respirația.
Un fermoar a fost tras în jos, sunetul metalic întinzându-mi nervii la maximum.
Foșnet de haine.
Zgomotul pantalonilor căzând pe podea.
Mi-am lăsat bărbia în piept și, chiar dacă în cameră era întuneric și nu-i puteam vedea silueta decât ca pe o

umbră, m-am încordat să disting mai mult. Poate o să ziceți că sunt perversă, dar... asta e. Își trăgea ceva pe el: pantaloni de pijama, însă nu părea să aibă vreo bluză, când s-a întors spre pat. Mi-aș fi dat un ovar ca să-i văd mușchii ăia abdominali într-o lumină ca lumea. Patul s-a lăsat sub greutatea lui și am simțit o ușoară smucitură când și-a tras pătura pe el. Și-a schimbat apoi poziția și, cu toate că nu era prea aproape de mine, puteam să-i simt căldura. N-a zis nimic, așa că m-am gândit la ce spusese mai devreme, că el mă cunoaște de mai multă vreme decât îl cunosc eu. Nu părea logic, fiindcă se arătase surprins când își dăduse seama că Mona era mama mea. Nu voiam să mă mai gândesc la asta, sau la altceva, însă mintea mea punea întrebări și gândurile se succedau în mare viteză, refuzând să se potolească. Și chiar dacă, în mod normal, mă simțeam confortabil stând pe o parte, dintr-odată am simțit nevoia să stau pe spate, însă nu voiam să mă mișc, fiindcă trebuia să adorm mai repede.

Mi-am răsucit un pic bazinul, sperând să găsesc o poziție mai comodă și, în același timp, sperând ca el să adoarmă imediat. În prima noapte, când se culcase în celălalt pat, adormise destul de repede.

— Calla?

Am strâns din pleoape cu putere și mi-am ținut respirația.

— Știu că ești trează.

Fir-ar să fie!

— Dorm.

Jax a chicotit din gât.
— E formidabil cum de reușești să răspunzi în timp ce dormi.
— Eu vorbesc în somn.
A urmat un nou hohot de râs care mi-a încovrigat degetele de la picioare.
— Acum nu mai ești obosită, nu-i așa?
— Ba da, i-am răspuns printr-o minciună. Sunt epuizată.
— Ăsta e motivul pentru care te tot foiești de când am venit eu în pat?
Am deschis ochii, scoțând un oftat enorm, teatral.
— Tu nu ești obosit?
— Nu mai sunt, a răspuns și, uau, vocea lui avea acea profunzime care-mi făcea gura să se întredeschidă. Ești ok?
Of, fir-ar să fie, iată că moliciunea din piept îmi revenea acum. Era drăguț din partea lui că mă întreba. Dumnezeule, el era atât de drăguț, iar acum nici măcar nu mai băusem tequila, și voiam să-i spun asta.
— Da. Și nu. Adică, se putea și mai rău.
— Mda, așa cred, a zis.
Patul s-a zgâlțâit ușor și mi-am dat seama că el s-a mai apropiat. Îi simțeam căldura sub pătură.
— Știu vreo câteva locuri unde s-ar putea s-o găsim pe mama ta, m-a informat apoi. Am putea s-o căutăm mâine, înainte de a merge la bar.
— Ar... ar fi bine, am încuviințat eu.
— Iar Reece o să aibă grijă ca Mack să nu mai fie prin preajmă peste o săptămână. Nu trebuie să-ți faci griji din

cauza lui.
— Dar din cauza lui Isaiah ar trebui să-mi fac? l-am întrebat, cu o voce scăzută.
Patul s-a mișcat din nou, fiindcă Jax s-a ridicat într-un cot. Era aproape, fără să mă atingă – și cu bustul gol – și-i simțeam privirea îndreptată spre mine, chiar și prin întuneric.
— Ar fi cazul s-o găsim pe mama ta.
Așadar, mi-am primit răspunsul fără să mi se răspundă măcar la întrebare. Am strâns încă o dată din buze, iar în fundul gâtului mi s-a pus un nod. Mama... în ce s-o fi vârât?
Din nevoia de a mă concentra la alt subiect, mi-am amintit de Reece.
— Tu i-ai salvat viața lui Reece?
Au trecut mai multe secunde, după care Jax s-a întins în spatele meu, încă și mai aproape acum. Cât pe ce să-i simt picioarele lângă ale mele.
— Nu e tocmai o poveste de spus înainte de culcare.
Asta mi-o închipuisem și eu.
— Vreau să știu, am insistat.
— Sigur vrei?
Punându-mi și eu aceeași întrebare, am ajuns la concluzia că, într-adevăr, voiam să știu: să știu mai multe despre el.
— Da.
A urmat un nou moment de tăcere.
— Eram în Afganistan împreună, făceam parte dintr-o grupă de recunoaștere. Eram cel puțin douăzeci și

fuseserăm în atâtea misiuni, încât devenise un fel de obișnuință. Toți eram sătui până peste cap, dar nu ne făceam probleme, fiindcă așa se întâmplă când devine obișnuință. Și asta poate să te dărâme.
Mi-am mușcat buza de jos, incapabilă să-mi imaginez ce soi de lume o fi văzut el acolo.
— Eram la marginea unui sătuc: unul care semăna cu atâtea altele cercetate de noi în trecut. Și totuși, ăsta era altfel. Aveam să aflăm că sătenii erau înarmați până-n dinți și nu toți aderaseră la cauză. Și mai era pe-acolo un dispozitiv exploziv artizanal.
Am tresărit. Of, Doamne, o bombă? N-aveai cum să fi trăit în America ultimului deceniu fără să devii familiarizat cu distrugerile provocate de bombele artizanale, chiar și cele mai mici provocând pagube importante.
— A fost o ambuscadă, a adăugat el încet, aproape de parcă și-ar fi amintit abia atunci. Chestii din astea se întâmplă frecvent. Acum ai impresia că totul merge ca pe roate, după care, într-o clipă, întreaga lume sare în aer. Grupa noastră a fost împrăștiată. Reece a primit un glonț în burtă. Eu l-am scos de acolo.
Următoarea gură de aer pe care am luat-o mi s-a părut că are un gust ciudat.
— Tu l-ai scos de acolo?
— Mda.
Și asta a fost tot ce mi-a povestit, însă eu știam că sigur fusese mai mult. Nu era atât de simplu să scoți pe cineva dintr-un loc în care detonează bombe și oamenii trag în

tine.
— Asta... asta a fost ceea ce nu te lăsa să dormi nopțile?
A trecut un timp îndelungat până când mi-a răspuns.
— În unele nopți... visam că nu ajung la Reece în timp util. Pe urmă, în altele, vedeam toate lucrurile care nu ne merseseră bine în ziua aia. E incredibil cum poate creierul să se cramponeze de imagini ca astea.
Pieptul începea să mă doară.
— Și whisky-ul te ajuta să scapi de ele?
— Uneori, a murmurat el. Cumva, începeșa totul... începeșa detaliile.
Aș fi vrut să-l mai întreb și altceva, dar tocmai atunci mi-a pus el o întrebare care m-a prins pe picior greșit.
— Ție ți-a plăcut să tot participi la concursurile alea de frumusețe?
Am făcut ochii mari.
— Eu...
N-aș fi vrut să-i răspund la întrebare, din cauză că nu-mi făcea plăcere nici măcar să mă gândesc la asta, însă mă îndoiam că lui Jax îi făcea plăcere să vorbească despre oameni care trăgeau în el și despre bombe, așa că îi eram datoare.
— Uneori îmi plăcea, am mărturisit.
Bun. Nu era prea mult, dar tot era ceva.
— Uneori? m-a îmboldit el, cu blândețe.
Mi-am prins buza de jos între dinți, după care am închis ochii.
— Uneori era distractiv. Eram mică și-mi plăcea să mă îmbrac frumos. Mă simțeam ca o prințesă din basme, am

zis, hohotind sec. Așa că mă jucam de-a îmbrăcatul în fiecare săptămână și asta făcea... o făcea pe mama fericită să mă vadă coafată și cu tot machiajul ăla... și defilând pe scenă. Și o făcea de-a dreptul fericită atunci când câștigam, mai ales la trofeele importante.
— Ce fel de trofee? m-a întrebat el, prin întuneric.
— Titlul Suprem e unul dintre ele, i-am răspuns.
Și am fost nevoită să deschid ochii, fiindcă altfel mă puteam vedea pe scenă, făcând piruete și trimițând bezele și împreunându-mi palmele sub bărbie.
— Când era mama fericită, era ca și cum m-ar fi iubit. Știu că mă iubea, dar în cazurile alea era ca și cum m-ar fi iubit cu adevărat.
Mi-am răsucit din nou șoldurile, căutând să găsesc o poziție fără să mă trântesc pe spate.
— Dar au fost momente când îmi doream să fiu... nu știu, să fiu copil, și-atât. Îmi doream să mă joc, numai că trebuia să exersez mersul; sau voiam să stau cu tata, însă lui nu-i plăcea să meargă la chestiile alea, iar uneori voiam să-mi petrec timpul cu...
M-am întrerupt și n-am mai continuat.
— Să ți-l petreci cum?
Uneori îmi doream să stau acasă și să-mi petrec timpul umblând după Kevin. El era mai mare ca mine – fratele cel mare –, iar atunci când eram acasă îl urmam ca o umbră. Și-mi mai plăcea să stau cu Tommy, fiindcă era atât de micuț și de drăguț, ca o păpușă însuflețită cu care mă jucam.
Dar nu i-am mai spus și asta, fiindcă trecuseră ani de

când nu le mai pronunțasem numele cu voce tare și trecuseră ani de când oricine altcineva nu le mai pronunțase numele, asta până la Clyde, în weekendul trecut.
— Era bine, am zis, grăbindu-mă să sar peste întrebare. E un lucru pe care nu cred că l-aș face vreodată, dac-aș avea un copil.
— Nici eu. Cred că asta le face pe fetițe să se concentreze pe ceva nepotrivit: ca totul să se învârtească în jurul înfățișării. Așadar, e un punct asupra căruia suntem de acord.
— Mda, am șoptit, simțind o încordare în abdomen.
Era altceva, să stau în același pat cu Jax și să discutăm despre punctele asupra cărora eram de acord când venea vorba despre creșterea copiilor.
— Îți mai plăcea să faci ceva, în copilărie, care să nu implice porcăriile astea cu regina frumuseții? s-a interesat el.
Am simțit că mi se strânge inima, din cauză că nu puteam să-i răspund cu sinceritate. Preocuparea mea preferată era să stau cu Kevin. Așa că am trecut la următoarea de pe listă.
— Să joc baschet.
— Baschet? a repetat el, cu o evidentă mirare în glas.
— Mda. Dar tu?
N-a avut nicio ezitare. Absolut niciuna.
— Să mă prefac că sora mea mai mică mă calcă pe toți nervii, când în realitate adoram s-o văd urmându-mă peste tot, pentru că, atunci când era și ea, totdeauna ne

vâram în câte ceva.
Răsuflarea mi s-a oprit în gât și nu mai știam de ce anume să mă simt mai afectată: de aflarea informației că el avea o soră, sau de faptul că relația cu sora lui semăna foarte mult cu cea dintre mine și Kevin, sau cu ceea ce ar fi *putut* să fie.
— Ai o soră? l-am întrebat, după câteva clipe.
— Am avut.
O greutate mi s-a lăsat pe piept, și nu dintre cele plăcute.
— Ai avut?
— Am avut, a repetat el.
O, nu! Am închis ochii.
— Ea nu mai e... cu noi?
— Nu.
M-am rostogolit pe spate. Nici măcar n-am mai stat să mă gândesc la asta, dar când am întors capul, fața lui Jax era la doar câțiva centimetri de a mea.
— Ce s-a întâmplat?
Mi-a căutat privirea.
— La șaisprezece ani, a avut un accident de mașină, împreună cu iubitul ei. El exagerase cu viteza, iar camioneta pe care o conducea s-a răsturnat. Băiatul a murit în accident, iar surioara mea... mă rog, și-a fracturat un picior și clavicula. Așa că a suferit mult în urma accidentului și nu numai din punct de vedere fizic.
Of, aveam o presimțire urâtă despre urmare.
Un zâmbet mic, trist, i-a apărut pe buzele pline.
— Jena... era o fată tare grozavă, avea mai mult curaj decât majoritatea băieților pe care-i cunoșteam. Schia,

făcea BASE jumping și parașutism și le provoca permanent bătăi de inimă părinților noștri. Totuși, după accident, s-a schimbat.
— Cum? am întrebat în șoaptă, însă gustul amar din cerul gurii îmi spunea că n-aș prea fi vrut să aflu.
Pentru că eram cu ochii pe fața lui, nu i-am văzut mâna mișcându-se în micul și întunecatul spațiu dintre noi, însă i-am simțit atingerea degetului mare pe buza mea de jos, am simțit-o până în vârfurile degetelor de la mâini și de la picioare.
— Îi fuseseră prescrise grămezi de medicamente contra durerii. La început, le-a luat în mod justificat, dar a ajuns să fie dependentă. Cred că euforia dată de ele o ajuta să evite înfruntarea necazurilor, înțelegi?
Of, Doamne, ce mai înțelegeam... L-am fixat cu privirea, fără să clipesc, și am șoptit:
— Da.
— Până la urmă, medicii i-au oprit tratamentul, însă ea era deja dependentă. Nu voia să suporte suferința, așa că a trecut la altele... la heroină și la Oxycontin.
Degetul mare i-a lunecat din nou peste buza mea inferioară, provocându-mi frisoane.
— Părinții mei au încercat s-o ajute, dar n-aveau cum să mai împiedice ceea ce a urmat. Eu eram în centrul de instrucție când a găsit-o mama în camera ei. Luase o supradoză. A murit la un moment dat, pe timpul nopții.
A inspirat adânc, apoi a continuat.
— Pentru mult timp, m-am considerat vinovat.
— De ce? m-am mirat, împreunându-mi sprâncenele.

— M-am gândit că poate, dac-aș fi fost acasă, aș fi reușit s-o opresc, a răspuns el. Ce naiba, o parte din mine crede asta și-acum.
— Nu poți să-i ajuți pe oameni decât dacă ei vor să fie ajutați, i-am zis. Crede-mă. O știu.
— Știu că știi, a venit răspunsul lui, pe un ton scăzut. Numai că e o vinovăție pe care, probabil, o s-o duc cu mine o vreme, dacă nu totdeauna. Ea a fost... a fost sora mea mai mică. Obligația mea era s-o ajut să fie în siguranță.
— Of, Jax, am șoptit, simțind cum nodul din gât îmi crește tot mai mult. Îmi pare foarte rău, am zis, știind că sună penibil, însă nu știam ce altceva să spun.
Degetul lui mare a mai dat o tură, după care mâna s-a îndepărtat.
— N-ai pentru ce să-ți ceri scuze, mi-a zis.
— Știu.
Au mai trecut câteva clipe, timp în care am tras adânc aer în piept, iar apoi m-am întors în partea cealaltă, ajungând din nou cu fața spre șifonier.
Mă durea inima pentru el, pentru familia lui, pentru o soră care n-a mai avut nicio șansă de a deveni ceva. Noi nu aveam același trecut. Nici gând. Numai că exista o asemănare aici. Mama a ajuns ceea ce a ajuns din cauză că n-a putut trece peste suferințe și necazuri, iar asta mă făcea să mă întreb: dacă Jax știa despre concursurile de frumusețe, oare știa și despre incendiu și despre Kevin și Tommy?
— Îmi pare rău pentru că ți-ai pierdut sora și pentru ce

ai trăit pe front. Probabil... probabil că eşti foarte curajos.
— Eu cred că mai degrabă n-am vrut să mor sau să-mi văd prietenii murind, decât că aș fi fost curajos.
Asta a fost o afirmaţie foarte modestă din partea lui. Din moment ce-mi împărtășea atâtea, am simţit nevoia să-i împărtășesc ceva cu adevărat neştiut despre mine, numai că mi-era greu. Și a durat ceva până mi-am convins limba să articuleze cuvintele.
— Sunt o mincinoasă.
Au urmat câteva clipe de tăcere, după care:
— De ce?
Chiar dacă era întuneric, obrajii mi s-au înroşit.
— Sunt o mincinoasă. Prietenii mei de-acasă... Teresa și iubitul ei, Jase, și Avery și Cam. Cam e fratele mai mare al Teresei, iar el și Avery sunt cam cel mai drăguţ cuplu din lume, am trăncănit, agitată. Cam are o broască ţestoasă și i-a luat una și lui Avery.
Trupul lui Jax s-a zgâlţâit într-un hohot de râs înfundat.
— Ţestoasele lor sunt îndrăgostite?
— Mhî. N-ai cum să nu simţi iubirea când eşti în preajma lor; nici măcar ţestoasele nu sunt imune la asta, am zis și am turuit mai departe. Teresa și Jase sunt cel mai sexy cuplu din lume. Pe bune. Și mai e și Brandon.
Încă un moment de tăcere.
— Brandon?
Probabil că n-ar fi trebuit să aduc vorba despre el.
— Un alt prieten. Are o iubită, am adăugat în grabă, după care am trecut mai departe. În orice caz, sunt grozavi. Pe bune că sunt, și eu îi iubesc, dar i-am minţit.

Ei nu știu nimic despre mine, iar eu le-am spus o mulțime de minciuni.
— Scumpo...
— Nu. Serios. Le-am spus că mama a murit.
Când s-a așternut tăcerea, m-am strâmbat la mine însămi prin întuneric.
— Vezi? E o minciună oribilă. Dar niciodată n-a existat vreo ocazie ca ei s-o întâlnească și, într-un fel, ea e oarecum moartă, știi? Băutura și drogurile mi-au omorât mama de atâția ani.
— Înțeleg, a murmurat el, însă eu nu eram prea sigură că a înțeles.
— Iar acum ei își închipuie că-mi vizitez familia și celelalte rude.
— Asta nu e o minciună. Clyde îți e ca o rudă.
Am deschis gura cu gândul să-l corectez, însă mi-am dat seama că avea dreptate. Hm.
— Semestrul trecut, i-am zis Teresei că o să-mi petrec vacanța acasă... și știi ce-am făcut, Jax?
— Ce? a fost replica lui înceată.
— Am stat într-o cameră de hotel și am mâncat de la roomservice.
Când am văzut că nu spune nimic, am adăugat:
— Mâncarea de la room-service a fost foarte bună, totuși.
— Tu nu ești mincinoasă, a zis, după câteva clipe.
— Hm, care parte din ce ți-am spus ți-a scăpat? I-am mințit. Intenționat.
Iar acum, că vorbeam în gura mare despre asta, mă

simțeam în ultimul hal.
— Ai avut motivele tale, Calla. N-ai mințit de afurisită, sau mai știu eu de ce. Tu n-ai avut o copilărie grozavă, iar relația cu mama ta e, în cel mai bun caz, inexistentă. Sunt convins că prietenii tăi te-ar înțelege dacă ar ști adevărul.
A ezitat puțin, după care a continuat.
— Și secrete are toată lumea. Niciun om nu e totdeauna sută la sută cinstit în absolut oricare situație. Și e valabil chiar și pentru prietenii tăi.
Am închis ochii, lăsând cuvintele să-mi pătrundă în minte, și n-am cum să tăgăduiesc faptul că ele m-au ajutat să mă simt un pic mai bine cu privire la toate lucrurile pe care le ascunsesem de prietenii mei.
— Mulțumesc.
Din nou a tăcut pentru un timp, după care s-a mișcat din nou. Acum, picioarele lui le atingeau, indiscutabil, pe-ale mele.
— Calla?
Respirația mi s-a oprit încă o dată.
— Da?
După o clipă de tăcere, m-a întrebat:
— Așadar, tu ești de părere că am buze grozave?
— Of, Doamne, am gemut, fiindcă uitasem ce spusesem mai devreme.
Râsetele lui Jax mi-au dănțuit peste piele și, uite-așa, totul a părut să fie în regulă.
— Te urăsc, am exclamat, iar el a chicotit iar.
— Ba nu, nu mă urăști.

În cameră era întuneric, așa că am zâmbit, știind că el nu mă vede, dar aveam senzația că el știa că zâmbesc și că a avut dreptate. Nu-l uram.
— Calla?
— Jax?
N-aveam idee ce-ar fi putut el să spună mai departe.
Mi-a atins părul sau așa mi s-a părut. Mișcarea a fost atât de ușoară și de scurtă, încât nu eram sigură. Pe urmă, a zis:
— Și tu ești foarte curajoasă.
Am inspirat încetișor.
— De ce?
Jax nu mi-a răspuns, iar eu n-am insistat, temându-mă că el își va dezvolta această afirmație, și nici măcar nu știam precis de ce mă temeam. După o vreme, i-am auzit respirația devenind mai profundă și am știut că a adormit, așa că m-am întins mai bine lângă el, simțind acum nodul în piept. A trecut mult timp până când gândurile mi s-au mai potolit după ce-mi spusese el, după ce-i împărtășisem și-i spusesem eu. Și după toate celelalte lucruri pe care nu i le spusesem.

ȘAPTESPREZECE

Trezirea, pentru a doua oară, alături de Jax James, a fost la fel ca trezirea de prima oară. Era, cât se poate de clar, un lipicios atunci când dormea.
Azi-noapte, când, în sfârșit, am reușit să adorm, coapsele lui erau aproape lipite de partea din spate a coapselor

mele. Acum, toată partea lui din față era de-a dreptul lipită de spatele meu și nu numai atât, unul dintre picioare și-l înfipsese între ale mele, iar un braț și-l încolăcise pe mijlocul meu. Capetele noastre probabil că împărțeau aceeași pernă, fiindcă răsuflarea lui caldă îmi spulbera părul de la tâmplă și-mi dănțuia pe obraz. Eram, din nou, în brațele lui.

Și aveam aceeași senzație de bine, dar și de prostie, ca data trecută, dar prostie în sensul bun. O prostie în care-mi doream să mă complac, deoarece căldura trupului lui îmi crea acel cocon confortabil pe care nu voiam să-l împart cu nimeni; totuși, mi-am amintit ce se-ntâmplase data trecută.

Trăgând adânc aer în piept, am dat să mă smulg, practic, din îmbrățișarea lui Jax și din pat, însă n-am avut șanse. În clipa în care am început să mă mișc, brațul de pe mijlocul meu și-a întețit strânsoarea și, dintr-odată, m-am pomenit rostogolită pe spate. Jax și-a aruncat piciorul peste ale mele și s-a vârât... ba nu, sa *cuibărit* între ele.

Iar când a vorbit, buzele lui mi-au atins gâtul pe o parte, făcându-mi pielea de găină peste roșeața deja instalată.

— Unde crezi tu că pleci?

Uau. Vocea lui, profundă și răgușită de somn, combinată cu faptul că buzele lui îmi atingeau pielea atunci când vorbea, alcătuia un amestec teribil de ispititor. Inima mi s-a poticnit, accelerându-mi pulsul.

— Păi... încercam să mă ridic din pat.

— Mmm, a murmurat el, lunecând cu mâna peste abdomenul meu, în sus, și oprind-o imediat sub sâni.

Mi-am mușcat buza când o senzație acută mi-a invadat măruntaiele. Mâna lui era prea aproape și, dacă și-ar fi răsfirat degetele, cel mare în mod categoric ar fi avut parte de ceva acțiune.
— Tu nu înțelegi conceptul de vreme pentru somn, mi-a zis.
Aveam deja ochii mari și privirea fixând tavanul. Eram conștientă de faptul că ar fi trebuit să-i dau mâna la o parte de acolo. Nu cred că putea să simtă mare lucru prin tricoul de împrumut și maieul meu, însă o energie anxioasă mi se acumula în stomac, amestecându-se cu o senzație deja cunoscută. Nu mă culcasem niciodată cu cineva, nu făcusem sex, sau cum vreți săi spuneți. Asta era clar. Însă eram la fel de curioasă ca oricare fată trecută de pubertate și de tot tacâmul, așa că ajunsesem să mă familiarizez cu trupul meu, și nu o dată, și știam ce anume însemna *nervozitatea* asta care-mi zbârnâia prin vene.
— Înțelegi? m-a întrebat el.
— Păi... am început să răspund, însă limba mi s-a oprit din mișcare, pentru că exact acela a fost momentul în care mâna lui s-a deplasat aproape imperceptibil și degetele i s-au răsfirat. Degetul mare mi-a atins curbura de sub sânul stâng și am zvâcnit din reflex. Nu știu dacă avea vreo legătură cu cicatricele, sau nu, însă sânul meu stâng era foaaarte sensibil. După asta, mâna i-a rămas nemișcată. În așteptare. Instinctul îmi spunea că Jax știa exact ce anume atinsese degetul lui mare, iar acum aștepta să-mi vadă reacția. Sau poate că mă pipăise, încă

somnoros, fără să-și dea seama.
Buzele lui Jax mi-au atins un punct surprinzător de înfierbântat situat imediat sub ureche și tot aerul mi-a ieșit imediat din plămâni. *Uau.* Bun. Probabil că nu fusese vorba despre un pipăit prin somn și că el știa exact ce face. În consecință, era cazul să-i dau mâna la o parte de acolo.
Și să mă ridic naibii din patul ăsta.
Și totuși, nu m-am clintit.
Iar răspunsul așteptat de el, care o mai fi fost, probabil că și-l primise.
Degetul lui mare și-a reluat plimbarea pe curbura sânului meu, iar gâtul mi s-a uscat brusc.
Sfântă fierbințeală, ce naiba făceam?
— Să lăsăm vremea pentru somn, mi-a zis, mișcându-și din nou buzele pe pielea gâtului meu. Pare să-mi placă faptul că nu înțelegi.
— Chiar?
Degetul a mai urcat cu un centimetru și ceva și mi-am mușcat buza de jos.
— Mda. Îmi place să te văd cum te trezești.
Habar n-aveam ce să-i răspund la asta, iar genele mi se coborau încet, dar sigur, exact în timp ce inima își accelera bătăile și fierbințeala îmi invada trupul, atenuând treptat încordarea mușchilor, dar, în același timp, începând să acumuleze un cu totul alt tip de tensiune.
— Tu știi ce se întâmplă acolo.
Afirmația lui m-a făcut să casc ochii încă o dată. A urmat

o secundă de pauză.
— Te rog, spune-mi că înțelegi ce se întâmplă acolo, jos.
— Da, am șoptit, după care am zis: Nu.
— Da și nu?
Vocea lui devenise și mai profundă, mai răgușită. Furnicăturile îmi coborau acum din vârfurile sânilor până la pântec și chiar mai jos, mult mai jos.
— Ești amabilă să-mi explici?
— De ce? a fost tot ce-am reușit să articulez.
Buzele alea pline mi-au patinat pe la baza gâtului.
— De ce, ce?
Îmi venea foarte greu să-mi structurez gândurile. Nu mai fusesem niciodată atinsă așa și, chiar dacă era doar o atingere ușoară, îmi stârnise toate simțurile.
— De ce se întâmplă?
— Pentru că vreau eu, mi-a zis și degetul și-a reluat mișcarea.
Dar ăsta nu era un răspuns.
— Dar de ce?
— Ți-am spus deja.
Și-a apăsat buzele pe gâtul meu, provocându-mi un icnet, după care a ridicat capul, proptindu-și greutatea pe brațul de lângă corpul meu. M-a privit de acolo, de sus, cu ardoare în ochi.
— Din același motiv pentru care o să te scot la cină, mâine-seară.
Privirea îmi era înlănțuită de a lui și inima îmi bubuia de parcă ar fi fost captivă într-o tobă metalică. Afurisitul ăla de deget mare își reluase mișcarea, stârnind un nou val

de furnicături.
— Îmi placi, Calla, mi-a zis, cu o voce de-abia peste nivelul unei șoapte.
Ceea ce mi-a modificat următoarea întrebare.
— Dar *cum?*
Jax a clipit, mirat.
Acel singur cuvânt schimbat în întrebarea mea a sunat jalnic chiar și pentru auzul meu, dar pe bune că nu înțelegeam. Jumătate din fața mea arăta bine. Cealaltă jumătate nu. Iar el nici măcar nu-mi văzuse restul corpului și era genul de tip despre care să scrii acasă, mamei tale, tatălui tău și absolut tuturor persoanelor pe care le cunoști. Și nu eram convinsă că el mă cunoștea de suficient timp încât să judece măcar ce gen de personalitate aveam, sau – Dumnezeule, nu-mi venea să cred că mă gândeam măcar la așa ceva – dacă dispuneam, sau nu, de vreo frumusețe interioară.
— Ce? a întrebat el, îngustându-și privirea.
Un cu totul alt soi de fierbințeală mi s-a furișat în obraji.
— Eu sunt o persoană realistă, da? Sunt așa de mult timp. Am *nevoie* să fiu așa, iar faptul că ție îți plac... că vrei să mă scoți în oraș și să faci...
— Tot felul de lucruri distractive și interesante cu tine, m-a completat el.
— Mda, așa, am confirmat, îmbujorându-mă.
— Lucruri indecente care te vor face să te simți atât de bine, a continuat Jax, iar cuvintele lui, ca și felul în care vorbea, m-au incitat cum nu mi s-a mai întâmplat vreodată. Asta e ceea ce vreau eu să-ți fac, a încheiat el.

— Bine, am zis, suspinând. Am înțeles asta.
Un colț al gurii i-a pornit în sus.
— Excelent.
— Dar nu are sens, am insistat, strângând pătura în pumni. Tu ești un tip foarte sexy și...
— A, mulțumesc!
I-am ignorat replica, străduindu-mă cu disperare să ignor și felul în care mâna lui îmi cuprindea aproape în întregime sânul stâng. Nu voiam să mă gândesc la asta, fiindcă așa aș fi fost nevoită să mă gândesc că, dacă n-aș fi fost îmbrăcată, el n-ar fi făcut ceea ce făcea acum. Am tras adânc aer în piept.
— Eu nu sunt sexy. Eu nu...
Vocea mi-a pierit, din cauză că el și-a aplecat capul, și buzele lui le-au atins pe-ale mele.
— Am mai avut discuția asta și altă dată, mi-a zis, mișcându-și gura peste a mea. Și eu ți-am spus că n-aș săruta o fată pe care n-o găsesc atrăgătoare.
— Dar ai mai spus și că n-a fost un sărut adevărat.
— Ala n-a fost. Ăsta e.
Și atunci, Jax m-a sărutat. Adică, m-a sărutat de-a binelea. Și-a apăsat buzele pe ale mele, mișcându-le de parcă ar fi vrut să se familiarizeze cu alcătuirea lor. Mi-am descleștat degetele de pe pătură și i le-am lipit de piept, imediat sub gât, vrând să-l împing. I-am simțit pielea fierbinte și tare și aspră. O simțeam altfel, dar până să pot investiga cum se cuvine problema, el mi-a prins buza inferioară între dinți și-a început s-o ronțăie. Am icnit la mușcătura neașteptată și un torent de

senzații a erupt prin mine. El a profitat și a dat profunzime sărutului, lunecând înăuntrul meu, și nu m-am mai gândit să-l împing. Sărutul... era umed și profund și nu era nici bun, nici plăcut. Era nemaipomenit și în toate felurile în care pretindeau romanele de dragoste că ar fi.

Jax *gusta* din mine. Nu existau alte cuvinte care să poată descrie genul acesta de sărut. Mai ales când își înclina el capul într-o parte și-și atingea limba de a mea. Sau când își mișca limba pe cerul gurii mele, extrăgând din adâncurile mele un geamăt gutural.

Jax s-a tras un pic înapoi ca să poată spune:

— Îmi place sunetul ăsta. Mama mă-sii. Ador sunetul ăsta.

Ochii mi-au rămas închiși, iar buzele mă furnicau.

— Eu... nu mi-am imaginat că se poate săruta așa.

— Pe naiba, a gemut el.

M-a sărutat iar și a fost la fel de grozav ca săratul dinainte, însă acum... acum s-a transformat în ceva mai mult. Mâna care-mi mângâiase sânul, acum mi-l cuprindea de-a binelea și trupul mi se mișca din propria voință. Mi-am arcuit spinarea și am scos din nou sunetul acela, iar lui se pare că i-a plăcut și de data asta, fiindcă am auzit o mormăială groasă, vibrantă, rezonând prin el. Apoi, mâna a început să i se miște pe sânul meu, iar afurisitul și îndemânaticul lui deget mare mi-a găsit sfârcul cu o precizie dezarmantă. Mi-am repezit capul înapoi pe pernă, dar gura lui m-a urmărit, ronțăind și sărutând, în timp ce degetul mare dezmierda vârful

întărit al sânului. Partea inferioară a trupului i s-a mișcat pe sub pături, instalându-se peste mine.
Cu ajutorul coapsei, mi-a depărtat picioarele și s-a strecurat între ele. Am icnit, cu gura lipită de a lui, când o săgeată ascuțită de plăcere m-a străpuns, înfigându-se într-un anume loc. Creierul mi s-a deconectat de la realitate. Nu mă mai gândeam la *nimic,* așa că am făcut-o. I-am răspuns la sărut. Mi-am lăsat o mână să lunece pe pieptul lui, până spre ceafă. Mi-am încurcat degetele prin părul lui. M-am dus după el, dorindu-mi să-i simt gustul, și l-am simțit. Iar el m-a lăsat să iau atât cât îmi doream, m-a lăsat să-i învăț conformația buzelor, a gurii.
Bazinul a început să mi se miște de la sine, frecându-se de coapsa lui, dintr-un instinct primar.
— Doamne, ce dulce ești, a exclamat, mișcându-se ușor, ridicându-se doar cât să-și poată lăsa mâna să-mi alunece lent în jos spre abdomen. Știi ce vreau? Vreau să te văd cum devii și mai dulce!
Și mai dulce? Respiram cu greu, gâfâiam de-a dreptul. Îmi simțeam buzele umflate, la fel și sânii. Tensiunea dintre picioare mă făcea să mă simt că înot.
— Ți-ai mai dat drumul până acum? m-a întrebat, în timp ce întindea mâna spre tivul tricoului care mi se răsucise pe șolduri.
Am deschis brusc ochii. Ce făcea el acolo? Nu puteam să-l las să-și vâre mâna pe sub maieu. Panica mi-a știrbit plăcerea; mi-am repezit mâna cealaltă și l-am apucat de încheietură.
Era cu ochii deschiși și aveau culoarea ciocolatei amărui.

Mau făcut să mă înfior și să-mi doresc lucrurile acelea indecente despre care vorbise el.
— Ți-ai mai dat drumul până acum? m-a întrebat din nou.
Fierbințeala mi-a invadat fața în timp ce bâlbâiam un răspuns.
— D-da. Oarecum.
— Oarecum?
Și-a tras de braț și, fiind cu mult mai puternic ca mine, n-am putut să-l împiedic. Avea acum degetele dedesubtul tivului, însă nu sub el.
— Adică nu te-a mai făcut nimeni să-ți dai drumul? Nimeni, în afara ta?
O, Doamne, nu-mi venea să cred că putea să mă întrebe așa ceva... că discuția asta chiar era reală. Inima îmi bătea prea tare și prea repede și mă durea; trupul mă *durea,* la propriu.
Genele i s-au coborât, până când m-a privit printre ele.
— Eu o să fiu primul care o să-ți dăruiască un orgasm.
Sfântă fierbințeală înfiorată, *nu* se poate să fi spus el una ca asta!
— Jax...
În clipa următoare, gura îi era din nou lipită de a mea, iar mâna înainta mult mai departe, mult dincolo de tivul tricoului meu. Mi-a mângâiat coapsele pe interior cu articulațiile degetelor și spinarea mea aproape că a decolat de pe pat. Mâna continua să urce, șocându-mă până și cu cea mai ușoară atingere a interiorului coapsei. Am încercat să-mi strâng picioarele, dar n-am reușit

decât să i le strâng pe-ale lui între ale mele.
— O să te ating, a rostit el, cu gura lipită de a mea, și stomacul mi s-a prefăcut într-un nod strâns.
Și alte părți din trupul meu s-au prefăcut în noduri strânse, ceea ce m-a determinat să mă întreb dacă era posibil ca un bărbat să-ți provoace orgasmul doar prin intermediul cuvintelor.
— Asta e tot ce-o să-ți fac, bine? mi-a zis.
Asta e tot? Dar, până să-i pot pune întrebarea asta, m-a sărutat din nou, iar dosul palmei lui m-a atins... drept în *centrul* meu. De data asta, spinarea chiar mi-a decolat de pe pat, iar el a scos un sunet adânc, de aprobare.
Degetele mi s-au încordat în părul lui, iar cealaltă mână mi s-a încleștat pe încheietura lui. Apoi, buricele degetelor lui mi sau plimbat peste chiloți și am avut impresia c-o să fac un infarct.
— Calla, scumpo... mi-a zis, sărutându-mi colțul gurii. Lasă-mă să te ating.
Nu puteam să-l las. Nici pomeneală. Ar fi fost o prostie să-l las să mă atingă.
— Lasă-mă, a repetat el și i-am simțit vocea ca o mătase fluturând peste pielea mea.
Inima mi s-a poticnit, iar mâna care-i încleștase încheietura s-a desfăcut, alunecându-i apoi pe antebraț, până pe bicepsul încordat.
Tare proastă mai eram.
— Asta-i fata mea! a exclamat.
Fata lui? Mai multe părți din mine au vibrat auzind asta, după care sângele chiar a început să-mi cânte, fiindcă

degetele lui au mai efectuat vreo câteva treceri, descriind alene pe chiloții mei cercuri din ce în ce mai strânse, până când am început să-mi mișc șoldurile, iar el să mă atingă chiar acolo, apăsând cu două degete. Frecând. Apăsând. Frecând.

— O, Doamne, am icnit, cu gura lipită de a lui.

I-am simțit buzele arcuindu-se într-un zâmbet, iar sărutul ia devenit mai violent când mi-a simțit șoldurile mișcându-se în mâna lui.

— Așa, m-a îndemnat el, creând ceva magic cu degetele. Lasă-mă să văd cum devii și mai dulce.

Mi-am repezit capul pe spate, iar gura lui mi-a alunecat pe obraz în timp ce țipam din răsputeri. Poate chiar i-am pronunțat numele. Nu mai știam sigur. Eram prea concentrată asupra ghemului din adâncul ființei mele, care se dezlănțuia, biciuindu-mi întregul trup pe dinăuntru cu șocuri puternice, intense.

Simțeam că el mă privește, urmărește cum se succed valurile de plăcere, vede cum îmi îndrept gâtul. Ceva din mine îmi spunea că ar trebui să mă simt jenată.

Era pentru prima dată când trăiam o senzație ca asta cu cineva. După ce pâcla plăcută a ușurării mi-a transformat mușchii în peltea, n-am mai știut ce să fac, altceva decât să zac, pur și simplu, acolo. Mi-am desprins degetele din părul lui, lăsându-le să-i lunece pe ceafă.

— Mai dulce decât mi-am imaginat, a murmurat el, sărutându-mi gâtul pe o parte.

Pe urmă, s-a răsucit într-o rână și și-a scos, încet, mâna dintre picioarele mele, poposind cu ea pe pelvis.

— Mai trăiești? m-a întrebat.
— Nu sunt sigură. Nu-mi mai simt picioarele.
A chicotit ușor.
— Gândește-te numai. Asta n-a fost nimic, în comparație cu ce-o să simți când o să fiu în tine.
Pleoapele mi-au săgetat în sus și m-am pomenit holbându-mă la tavan. Cuvintele lui mă șocaseră, dar apoi mi-a venit în minte faptul că eu, fără doar și poate, mă descărcasem, însă el nu, așa că mi-am întors privirea spre el, pregătindu-mă să-i spun asta, prin ceea ce, probabil, ar fi fost cea mai jenantă frază rostită vreodată; cu toate acestea, n-am reușit să fac altceva, decât să mă zgâiesc la el.
Jax stătea rezemat pe o parte, cu capul sprijinit în palmă. Pătura îi căzuse de pe șolduri, iar pantalonii îi atârnau destul de jos, lăsându-i la iveală adânciturile al naibii de sexy dintr-o parte și din cealaltă a bazinului, precum și musculatura pronunțat reliefată a abdomenului. Mda, avea un abdomen cu pătrățele pe cinste și, mda, în timp ce-mi târâm privirea spre pectorali, probabil că am și salivat un pic. Sau un pic mai mult. Gura îmi era evident căscată, numai că din cu totul alte motive.
Trupul îi era dăltuit și sculptat și pur și simplu uau, însă pielea... cu pielea era altă poveste. Avea semne, cu zecile, peste tot pe piept și pe abdomen și abia acum înțelegeam de ce pielea lui mi se păruse aspră.
Ridicându-mă în capul oaselor, i-am privit fața – zâmbetul lui lenevos, cu jumătate de gură, și sprâncenele ridicate – după care m-am întors la trup. Semnele erau,

în anumite locuri, precum craterele, ca și cum bucăți de carne ar fi fost fie înlăturate, fie înfundate. Iar alte semne erau zbârcite, cicatrizate.
Pe negândite, am întins mâna spre el, însă mâna lui liberă a țâșnit ca fulgerul, apucându-mă de încheietură. Am înghițit cu greu, ridicându-mi genele.
— Ce s-a întâmplat? m-am auzit întrebând, după care am înjurat în sinea mea, lăsându-mi bărbia în jos.
Părul mi-a alunecat peste umăr, căzând între noi.
— Iartă-mă, am zis. A fost o întrebare al naibii de grosolană. Trebuia să-mi fi dat seama.
— Nu-i nimic, mi-a răspuns, apropiindu-mi mâna de el și făcându-mă să ating o cicatrice cu vârfurile degetelor. Bombele artizanale, mi-a amintit apoi. Șrapnelele sunt o mare porcărie.
Vai de...
Știusem eu că nu-mi spusese totul aseară. Mi-am ridicat privirea.
— Așadar, l-ai scos pe Reece de acolo, dar au intrat șrapnele și în tine?
— Mda, mi-a răspuns, pe un ton de parcă n-ar fi fost cine știe ce scofală.
Și totuși, trebuia să fi fost, deoarece foarte multe dintre semnele acelea erau în dreptul inimii și al multor altor organe vitale. Unele erau adânci. Sigur l-au durut și l-au făcut să sângereze abundent. Și, cu toate astea, a reușit să-l scoată pe Reece de acolo?
Dumnezeule, înseamnă că el nu era doar curajos. Avea un curaj nebunesc! Privirile ni s-au întâlnit și nu știu ce

mi-o fi pus în mișcare buzele.
— Geamul, când a explodat, a fost cel care mi-a tăiat fața.
Jax n-a spus nimic, dar și-a mutat mâna mai jos, apăsându-și degetele peste ale mele, pe pielea lui.
— A... a fost o explozie, am zis. Focul arsese mocnit și se acumulase presiune în cameră.
Mi-am desprins privirea dintr-a lui, coborând-o spre corp, spre rețeaua de cicatrice semănând cu un joc de „unește punctele". Niciodată nu mai vorbisem cu altcineva despre asta. Niciodată.
— Când am deschis ușa, oxigenul a pătruns înăuntru, sau cam așa ceva, și geamul a explodat.
— Ai avut noroc, a replicat el, ridicându-se în șezut și ciocnindu-și genunchii de ai mei.
Și-a lăsat capul în jos, astfel încât să ajungem cu fețele la același nivel.
— Puteai să-ți fi pierdut vreun ochi, a zis apoi.
Sau vreun sfârc, dar nu era să i-o zic și pe-asta.
— Dar și tu ai avut noroc.
— Al naibii de corect.
Niciunul dintre noi n-a mai vorbit timp îndelungat, după care el s-a ridicat din pat în ceea ce mi s-a părut cât o nanosecundă.
— Hai să luăm micul dejun. Poate să mergem la IHOP[28]

---

[28] Abreviere pentru International House of Pancakes, lanț american de restaurante specializate pentru micul dejun, meniul punând accent pe clătite (pancakes), omlete și friganele.

azi, a anunțat el, în timp ce eu mă holbam. După care mergem s-o căutăm pe mama ta. De acord cu planul?
Am clipit o dată, apoi și a doua oară.
— De acord.
Zâmbetul acela din colțul gurii i-a reapărut.
— Pentru asta, trebuie să te dai jos din pat.
Mda, avea dreptate, dar...
— Stai, am exclamat, împleticindu-mă jos din pat și simțindu-mi obrajii înfierbântându-se în timp ce mi se rostogoleau cuvintele de pe vârful limbii. Dar tu?
S-a oprit la picioarele patului, cu capul înclinat într-o parte și pantalonii de pijama atârnând atât de jos, încât chiar puteam să-i văd dâra de păr coborând de la buric spre zona pubiană.
— Ce e cu mine?
— Știi tu... eii, în fine, mi-am dat drumul, iar tu...
— Eu nu? m-a completat și zâmbetul a început să i se întindă.
— Mda. Așa.
Și-a lăsat capul pe spate și a izbucnit în râs.
Buzele mi s-au pleoștit pe la colțuri.
— Ce e atât de amuzant?
— Tu. Tu ești amuzantă. Ești simpatică, mi-a răspuns, înaintând până în fața mea. Și ești al naibii de dulce atunci când îți dai drumul.
Aha. Uau.

Majoritatea acestor restaurante oferă și meniuri pentru prânz și pentru cină.

— Știu că eu nu mi-am dat drumul, dar, scumpo, până acum n-au mai fost alte mâini între picioarele astea frumoase, decât ale tale.
Privirea i-a coborât spre sus-numitele picioare, provocându-mi un frison.
— E prima dată când ai avut parte de așa ceva, așa că trebuia să fie totul pentru tine. Nu pentru mine.
Aha. Uau și iar uau.
Am căscat gura la el în timp ce se întorcea și pornea spre baie. Măruntaiele începeau să mi se topească, să se prefacă în ceva vâscos.
Deodată, s-a oprit și s-a răsucit spre mine, cu buzele arcuite într-un zâmbet oarecum viclean.
— O să mă ocup și de mine, sub duș, mi-a zis.
Și mi-am simțit falca izbindu-se de podea.
Jax și-a supt buza de jos între dinții lui albi, drepți.
— Și-o să mă gândesc la tine când o s-o fac.

OPTSPREZECE

Lucrurile se schimbă după ce un bărbat îți dăruiește un orgasm. Nu e ceva la care să mă fi gândit până acum, din moment ce niciun bărbat nu mi-a mai făcut așa ceva, însă recuperam terenul destul de repede. Eu mă vârâsem la loc în pat, fiindcă îmi dădusem seama că ne treziserăm chiar foarte devreme. Nu era nici măcar opt dimineața. M-am străduit să nu mi-l imaginez sub duș, satisfăcându-se singur, însă gândurile mele se întorceau mereu tot într-acolo și spre cum ar trebui să arate, iar

asta, mă rog, mă cam stârnea, ceea ce era destul de șocant, dat fiind faptul că încă nu eram sigură dacă-mi recăpătasem deplina folosință a picioarelor. Zău că aveam nevoie să nu mă mai gândesc la toate astea.
Așa că mi-am folosit timpul ca să-mi inventariez viața.
În sfârșit, avusesem un orgasm cu inducție non-Calla, ceea ce era de-a dreptul colosal. O parte din mine se mândrea cu faptul că, în fine, sărisem pârleazul ăsta, chiar dacă se întâmplase la vârsta de douăzeci și unu de ani. Totuși, nu știam sigur ce era de făcut cu asta. Altfel spus, ce însemnătate avea pentru mine? Pentru Jax? Pentru noi?
Of, Dumnezeule, oare exista acum un „noi”?
Pulsul mi-a trecut într-o treaptă superioară de viteză când m-am ridicat în capul oaselor pe pat, cu spinarea dreaptă și cu pătura ridicată până la bărbie. Am auzit apa curgând în baie, după care... l-am auzit pe el. Nu gemând, nici altceva de genul ăsta, ci fredonând ceva, sau poate cântând, însă suna a fredonat din cauza apei. Dintr-odată, totul mi se părea într-atât de intim, încât îmi venea să sar din pat și s-o rup la fugă, țipând și agitându-mi brațele prin toată casa și, apoi, pe străzi.
Ce căutam eu aici?
N-avea cum să existe un „noi” care să implice orgasm și duș și cântat și mic dejun. N-aveam în plan să rămân aici pentru totdeauna, ci să mă întorc la colegiu, în august, de îndată ce obțineam aprobarea ajutorului financiar, iar eu exact asta îmi doream, corect? Nu exista un viitor pentru noi doi.

Am clipit, lent.
Și trebuia să mă concentrez la cum s-o găsesc pe mama, ca să nu ajung tăiată cu cuțitul de vreun gangster de mâna a paișpea sau, și mai rău, să dau nas în nas cu Isaiah.
Iar cel mai important era că o persoană ca Jax n-avea cum să facă parte din viața mea. Pielea de pe spatele meu avea consistența unei...
Atât eram de captivată de gândurile mele, încât nu auzisem că s-a oprit apa, așa că, atunci când s-a deschis ușa camerei de baie și Jax a revenit în dormitor, nu m-am așteptat.
Își legase un prosop în jurul șoldurilor zvelte și avea părul ud leoarcă, pieptănat spre spate de pe frunte, și întregul trup la vedere.
Delicatesă pentru ochi, ce mai!
Fir-ar să fie, că bine mai arăta! Cum să zic, atât de bine, încât se prea poate să-mi fi lăsat iarăși gura apă.
— Vrei să faci un duș înainte să ieșim? m-a întrebat, apropiindu-se nonșalant de pat, ca și cum n-ar fi avut pe el doar un prosop.
— Ha?
Jumătatea de zâmbet și-a făcut apariția.
— Un duș? Vrei să faci un duș?
Imbecilă mai eram!
— Da, am chițăit, sărind din pat. Foarte bună idee, un duș, am trăncănit, în timp ce-mi înșfăcam hainele de pe măsuța de toaletă, străduindu-mă să nu mă uit spre el. Ești foarte deștept.

Jax s-a răsucit într-o parte în timp ce treceam peste el și m-a plesnit peste fund. Am sărit în sus și am mai scos un chițăit șocat, iar el a chicotit.
Abia când am vrut să-i arunc o privire fioroasă peste umăr, mi-am dat seama că nu mă plesnise cu palma.
Ci cu prosopul pe care-l avusese în jurul șoldurilor.
Iar acum nu mă mai holbam doar la spatele lui musculos, care, uau, arăta superb, ci și la posteriorul lui musculos.
— Aoleu, Doamne! am țipat strident. Ești despuiat!
Chicotitul s-a prefăcut într-un râs în hohote, iar eu m-am răsucit în mare viteză, aproape azvârlindu-mă spre baie, însă era prea târziu. Emisferele alea ferme îmi fuseseră deja pirogravate în memorie.
Îl văzusem gol! Complet gol, naibii, și fără să-i pese! O totală lipsă de decență la faza asta, care cimenta și mai mult concluzia că n-ar putea exista niciodată un „noi”. Eu dispuneam de mai multă decență decât o mănăstire plină de călugărițe bătrâne.
Am profitat de săpunul care mirosea a el și de șamponul cu balsam doi-în-unu. Abia după ce mi-am terminat dușul, m-am schimbat în veșmintele mele și mi-am răsucit părul ud și pieptănat într-un coc pe creștetul capului, abia atunci mi-am dat seama că nu mai aveam nici pic de machiaj pe față.
Nici urmă.
Ceea ce-mi mai rămăsese pe față în dimineața asta se mai șterse puțin, lăsând să se vadă și mai limpede cicatricea.

Dermablend-ul era o marfa de calitate, însă în clipa de față nu se mai afla câtuși de puțin pe fața mea.
— Of, Doamne!
Ochii mei căscați mă priveau din oglindă, cu albastrul atât de strălucitor în soarele dimineții timpurii care pătrundea prin mica fereastră pătrată. Tenul meu, fără Dermablend, era crem-piersiciu și neted: un colorit pe care niciun fond de ten din lume nu l-ar fi putut imita.
Dacă era să-mi privesc numai jumătatea dreaptă a feței, știam că arătam mai bine fără machiaj, însă nu puteam să ies în lume doar cu o jumătate de față. Fără machiaj, cicatricea încă avea o nuanță pronunțată de trandafiriu, ieșind izbitor în evidență pe tenul meu, brăzdându-mi obrazul de sub ochiul stâng până aproape de colțul gurii. Era unicul lucru pe care puteam să-l mai văd acum.
— Calla?
Am înțepenit auzindu-i vocea lui Jax și m-am apucat cu mâinile de chiuvetă. Nu puteam să ies de-aici. Poate că părea ridicol, dar nu-l puteam lăsa să mă vadă astfel.
— Te simți bine? a strigat el.
Ținându-mi respirația, m-am întors spre ușă. N-ar fi prea evident dacă aș ieși cu un prosop acoperindu-mi capul? Eram o tâmpită. *Știam* asta, însă Jax tocmai mă sărutase, pusese mâinile pe mine și mă atinsese într-un loc intim, făcându-mă să simt ceva atât de frumos, în timp ce asta... *asta* era atât de urâtă. Nu voiam ca el să mă...
Un fuior de aer rece mi-a trecut prin tot corpul și am închis ochii, respirând profund de mai multe ori. Jax știa de cicatricea de pe fața mea. Fusese extrem de aproape și

în contact intim cu fața mea. Chiar mă sărutase...
Ușa de la baie s-a deschis brusc, trântindu-se de perete, și ochii mi s-au deschis larg în timp ce Jax năvălea înăuntru.
Nu încuiasem ușa.
Of.
A efectuat o cercetare corporală din ochi, parcă vrând să vadă dacă eram rănită, sau mai știu eu ce.
— Dumnezeule, a mormăit apoi. Am crezut că ai căzut pe-aici și ți-ai pierdut cunoștința.
Mă rog, asta era o chestie oarecum stânjenitoare, dar nu reprezenta problema cea mai presantă. Mi-am orientat corpul spre stânga, astfel încât el să-mi vadă profilul din dreapta.
— Nu pot să merg la micul dejun, i-am zis.
— Ce?
— Nu pot să merg la micul dejun. Trebuie să ajung acasă, am insistat, conștientă de faptul că doleanța mea suna irațional și prostesc. Ai putea să mă duci acasă?
Jax s-a apropiat și un picior înveșmântat în denim mi-a apărut în câmpul vizual. Era desculț, tălpile goale ițindu-se de sub tivul destrămat al blugilor.
— De ce?
— Pur și simplu, am nevoie să ajung acasă. Dacă tu vrei să te duci înainte la IHOP, aș putea să-mi iau mașina și să vin după tine acolo. Asta probabil...
— Pe naiba, nu!
Bărbia mi-a țâșnit în sus, dar apoi a coborât spre stânga.
— Poftim?

Ochii îi aruncau fulgere mânioase.
— N-o să mergem în mașini separate după ce tocmai ți-am băgat mâna între picioare și tu ți-ai dat drumul strigându-mi numele.
Am deschis gura ca să-i răspund, numai că, serios vorbind, ce poți să mai spui la faza asta?
— O să plecăm de-aici împreună, o să înfulecăm ceva bunătăți pline de grăsimi, după care o să cercetăm în locul ăla, poate-o găsim pe mama ta, a continuat el. Iar după ce terminăm, dacă ne mai rămâne timp până când începe tura noastră, o să ne permitem și un pui de somn.
— Un pui de somn?
Pe bune, din tot ce-a spus el, tocmai la asta puteam să mă opresc?
— Împreună.
— Un pui de somn împreună?
— Mda, a confirmat el, după care a coborât tonul. Și, dac-o să avem timp, poate c-o să te fac din nou să-ți dai drumul strigându-mi numele.
Sfinte Sisoe, nu se poate ca el să fi spus una ca asta!
Pe urmă, a intrat și mai mult în camera de baie, venind spre mine, iar eu am bătut în retragere, până când m-am lovit de chiuvetă. El m-a înghesuit și, când am încercat să întorc capul spre stânga, mi-a cuprins cu o mână obrazul drept, iar cu cealaltă mi-a încercuit partea stângă a gâtului. Și mi-a întors fața drept spre a lui. Nu era prima oară când făcea așa ceva, mi-am dat seama atunci.
— Nu sunt tâmpit, mi-a zis, plimbându-și degetul mare

pe pielea gâtului meu. În plus, sunt al naibii de perspicace atunci când am nevoie.
— Da? am șoptit. Hm, mersi pentru informația asta.
Buzele i-au zvâcnit când mi-a dat capul pe spate, astfel încât să ni se întâlnească privirile.
— Știu de ce te ascunzi tu aici, în baie.
Of, Doamne...
— De teamă c-o să mă pui să încerc vreo altă plăcintă din care n-am mai mâncat până acum?
— Ha. Nu, a răspuns, lăsându-și capul în jos și făcându-mă să înghit în sec. Eu n-o observ.
Inima mea a făcut o tumbă, dar am continuat să fac pe proasta.
— Ce să observi?
— Calla, scumpo, tu știi despre ce vorbesc. Despre asta.
După care și-a înclinat capul într-o parte și i-am simțit buzele la coada ochiului meu stâng, imediat sub el.
Am inspirat brusc, dureros. El mai făcuse și așa ceva, și stârnise același maelstrom de emoții în mine, însă de data asta nu s-a oprit aici. Buzele lui au urmărit cicatricea pe toată lungimea ei, în jos, pe obraz, tocmai până la colțul stâng al gurii, după care m-a sărutat. A fost un sărut delicat și dulce și a persistat. Mi-am pus mâinile pe pieptul lui și m-am lăsat pe el.
Când și-a desprins gura de buzele mele și și-a lipit fruntea de a mea, lacrimile deja mi se adunaseră în fundul gâtului.
— Nu-mi pasă de ea, Calla. Nici măcar nu mă gândesc la ea, mi-a zis. Nici măcar n-o văd.

Mi-am strâns cu putere pleoapele, în timp ce inima mi se chircea. În prima clipă, nu l-am crezut, pentru că, hai să fim serioși, naibii. Și totuși, am încetat: pur și simplu, am *încetat*. Am încetat să-mi spun că știu ce se petrece în mintea lui Jax și că știu ce vrea el și ce nu. Am *încetat*. Fiindcă nu știam: nimeni n-ar fi putut să știe vreodată, fie purtător de cicatrice, fie nu. Am *încetat* să-mi tot spun mie însămi că n-are rost, fiindcă aveam de gând să plec. Și tot ce aveam acum era ceea ce-mi spunea Jax și ceea ce-mi demonstra. Așa că am *încetat* să gândesc toate celelalte tâmpenii și mi-am alungat toate porcăriile din minte și a fost de parcă mi-aș fi șters Dermablend-ul de pe față seara, când, în fine, mă simțeam *eu*. Toate astea poate că însemnau o prostie. Poate că aveau să mă muște de fund mai târziu, dar preferam să fiu proastă. Aveam să fiu cea mai deșteaptă proastă cu putință.

Hooo!

M-am clătinat un pic, dar am expirat pe nări și, când am vorbit, vocea mi-a sunat nesigură, iar ochii m-au usturat, dar am mers mai departe.

— Bine. Hai s-o facem și pe-asta. Și să terminăm mai repede, fiindcă eu chiar îmi doresc puiul ăla de somn.

Buzele alea s-au arcuit peste ale mele.

— Asta-i fata mea!

După ce a ieșit din casă, Jax și-a tras de poalele cămășii, la spate, coborând cele câteva trepte ale verandei din față. Purta o pereche de ochelari de soare heliomați, de aviator, ca ai lui Jase, și-i stăteau la fel de bine.

N-am prea vorbit pe drumul cu mașina spre IHOP, ceea

ce a fost bine, deoarece mintea mi se fixase pe ceea ce s-ar putea întâmpla înainte sau după posibilul pui de somn. Alte orgasme ne-autoinduse? Să mă treceţi pe listă! Eram atât de dispusă la perseverarea în proaspăt dorita mea prostie, fără să-mi bat capul cu altceva în timp ce-o exploram.

La fel ca orice femelă normală cu sânge cald, mă gândeam la sex într-o măsură cuviincioasă, dar nici pe departe atât cât mi se întâmplase de aproximativ o oră încoace. Creierul meu se bălăcea fericit în mocirlă, imediat până la platoul cu bacon, pesmeţi şi ceva despre care Jax spusese că ar fi crupe şi că trebuie să încerc neapărat.

Îmi venea greu să nu mă gândesc la faptul că mă aflam în public fără machiaj, dar de fiecare dată când gândurile îmi rătăceau spre asta, sau îmi *închipuiam* că mă priveşte cineva, ca atunci când un băieţel se zgâise peste peretele separeului, sau când îmi zâmbise chelneriţa, mi le alungam cu forţa din minte. Apoi, gândurile mele s-au îndreptat spre asta: spre acel ceva dintre mine şi Jax. Exista *ceva.* Aşa cum spusese el mai devreme, îşi vârâse mâna între coapsele mele, iar eu îi strigasem numele, aşa că era *ceva.* Un *ceva* pentru care eu aveam prea puţină experienţă şi nu ştiam precis cât de departe putea să ajungă în realitate acest *ceva*, deoarece, dacă mi se aproba ajutorul financiar, aveam să fiu la o distanţă de trei ore de condus pe şosea. Ce soi de viitor ar mai fi existat pentru acel *ceva* dintre noi, când eu aş fi la colegiu, iar el ar fi cel mai sexy barman?

Dar de ce mă mai gândeam, măcar, la așa ceva? Pentru că eram proastă și mă hotărâsem deja că aveam să perseverez în direcția acelui *ceva*, oricare ar fi fost, și orice ar fi însemnat perseverarea în acel *ceva*.
Am împuns cu furculița în porcăria aia albă și zgrunțuroasă.
— Astea sunt crupele?
— Gustă.
— Arată a ceva dintr-un film de groază, am zis, împungându-le din nou. Mi-e frică să nu sară din farfurie și să mă umple pe față.
Jax a chicotit, în timp ce înmuia câteva clătite într-o baltă de sirop.
— Nu e deloc amuzant. O să ajung să dau naștere unui copil extraterestru din crupe, sau ceva asemănător, am bombănit. Și-atunci, ce-o să ne facem?
M-a privit printre gene, cu un zâmbet mic, amuzant, jucându-i pe buze.
— Gustă, și gata.
— Dar ce gust are? am întrebat, continuând să mă împotrivesc.
— De crupe.
Mi-am lăsat furculița în jos și i-am adresat o privire binevoitoare.
— Vreau detalii.
A râs, în timp ce mușca din ceea ce păreau să fie zece clătite una peste alta.
— Crupele, pur și simplu, nu pot fi descrise. Ele, pur și simplu, trebuie savurate.

Mi-am dat ochii peste cap, dar tot am luat un pic din ele, m-am asigurat să aibă și ceva cașcaval și am gustat cu precauție. În tot acest timp, Jax m-a urmărit cu privirea, așteptând. Am înghițit, nefiind sigură de ce părere să am. Așa că am mai încercat un pic.

— Ei? m-a întrebat.

— Nu știu, am zis, umplându-mi gura. Încă nu m-am hotărât. Mi se pare că au un gust bun, dar li se spune crupe; de aceea, nu sunt sigură că aș putea să recunosc de bunăvoie că mi-ar plăcea să mănânc ceva numit crupe. Trebuie să mă gândesc mai bine la asta.

— Drăguț, a apreciat Jax, izbucnind în râs.

Am zâmbit la rându-mi și m-am întins după o felie de bacon.

— Așadar, unde o să mergem după asta?

— Prin Philly, mi-a răspuns el, cu gura plină. E acolo o casă în care obișnuia să stea foarte des. Poate avem noroc s-o găsim sau să dăm de cineva care s-o fi văzut de curând.

— Pare să...

— Calla! Și Jax! a țipat strident o voce cunoscută.

M-am întors și am văzut-o pe Katie. Venea la trap spre noi. Literalmente, la trap, și am clipit, întrebându-ne dacă nu cumva ne-am întors în timp, tocmai în anii optzeci, fără ca eu să-mi fi dat seama.

Katie purta o pereche de colanți de un roz aprins, din spandex, jambiere purpurii lăsate, tenișii și un tricou negru care-i lăsa un umăr gol. Și o eșarfa – una cu picățele roșii și albastre – cu toate că eram în iunie.

— Bună, i-am zis, fluturând spre ea o felie de bacon.
— Fetițo, a exclamat Katie, oprindu-se în dreptul separeului nostru, ținând în mâini o cutie cu mâncare. Uită-te la tine. Ți-am zis că viața o să ți se schimbe.
Hm.
Jax și-a îndesat în gură o felie uriașă de clătite și mi-am dat seama că se străduia să-și înfrâneze zâmbetul.
— Ce-i cu voi, treji, atât de devreme? ne-a întrebat, dar a continuat să vorbească înainte să putem răspunde. Eu fac exerciții de yoga. În fiecare dimineață. Și tot în fiecare dimineață îmi iau mâncare de la IHOP, de la Waffle House sau de la Denny's. E ca un fel de contrabalansare universală sau cine știe ce alt rahat din ăsta. Dar și-așa, tot e cam prea devreme pentru barmanii foarte sexy și ocupați să-și ia micul dejun. Împreună.
Privirea mi s-a abătut spre Jax.
— Ne-am trezit împreună, a zis el și asta a fost tot ce-a zis.
Ochii lui Katie s-au prefăcut în două farfurii zburătoare și am fost la un pas să strig că nu era ceea ce credea ea, dar apoi mi-am dat seama că *era* ceea ce credea ea, așa că m-am forțat să nu mai spun nimic.
Un zâmbet larg i-a răsărit pe chipul drăguț.
— Minunat. Serios vorbesc. Dacă voi doi o să rămâneți împreună și-o să vă căsătoriți și-o să aveți copii, cred că ar fi cazul să vă botezați fetița Katie.
O senzație de fierbințeală mi s-a strecurat în obraji.
— Ceee?
— Adică, ați putea să botezați și un băiețel cu numele

Katie, dar probabil că s-ar distra pe seama lui la școală și nu cred că voi doi v-ați dori așa ceva. A... astea sunt crupe? a întrebat ea, schimbând subiectul, fără să respire măcar. Ți-ar mai trebui puțin caşcaval peste ele. Într-o dimineață, ar fi cazul să-mi faci o vizită acasă. Știu să fac niște crupe al naibii de bune.
— Sună bine, a răspuns Jax, calm, cu ochii sclipind în lumină. Și o să luăm în considerare chestia cu numele.
Mi-am întors spre el privirea de „ce naiba?”.
— Super, a chicotit Katie. Bun, hai că trebuie să ajung acasă cu brioșele și vafele mele. Pe mai târziu, copii!
Urmărind-o cu privirea cum se răsucește pe călcâie și iese în graba mare din restaurant, am constatat că n-aveam nimic cât de cât interesant de spus, așa că am ales următorul punct de pe listă, în ordinea importanței.
— Știai că a căzut de la bară, s-a lovit la cap și acum are talente parapsihice?
— Așa am auzit și eu.
Mi-am muşcat buza de jos.
— Roxy zicea că până acum a cam nimerit-o la fix.
— Katie, a rostit Jax, pe un ton tărăgănat, determinându-mă să-mi ridic privirea, peste masă, spre el. Zâmbea. Eu n-aș avea nimic împotrivă ca fetița să fie numită Katie.
— O, Doamne, am exclamat.
Jax și-a lăsat capul pe spate și a izbucnit în râsul acela profund și sexy, iar eu nu m-am putut împiedica să zâmbesc.
Nu mai zâmbeam, după alte patruzeci de minute, când am pătruns în acea parte a orașului în care nu se hazarda

nimeni de bunăvoie. Pe stradă nu se vedea prea multă activitate, din moment ce încă nu era nici măcar amiaza. Jax a găsit un loc de parcare în fața unor clădiri ponosite din cărămidă, vizavi de un parc care arăta ca într-un film cu subiect post-apocaliptic.
Am săgetat cu privirea ferestrele și ușile acoperite cu scânduri ale unora dintre apartamente.
— Nu sunt prea sigură că aș vrea să văd ce e aici, am zis.
— Asta e cea din urmă văgăună în care-aș fi vrut să te aduc, dar ultima dată când a venit vorba, m-ai servit cu o porție de papară, cum că asta ar fi problema ta și alte rahaturi, a ripostat el, oprind motorul și întorcând spre mine ceea ce, probabil, reprezenta o expresie foarte mulțumită de sine. Așa că, de-asta suntem aici.
Avea destulă dreptate, dar nu era să recunosc eu asta.
— Cum vrei, am zis, fără să scap din vedere felul în care i-au zvâcnit buzele.
— Ține-te aproape de mine. Ai înțeles? Și lasă-mă pe mine să vorbesc... nu, nu te mai uita la mine de parcă tocmai ai mâncat o lămâie. Mă lași pe mine să vorbesc. Dacă nu ești de acord cu asta, atunci o să plecăm imediat, pe tine o să te încui undeva, împreună cu Clyde, sau cu Reece, după care o să mă întorc singur aici.
— Nu e nevoie să fii atât de autoritar, i-am zis, îngustându-mi privirea spre el.
— Ba da, e, a răspuns, aplecându-se și sărutându-mă pe vârful nasului.
A fost ceva rapid, dar tot m-a lăsat mască. Iar când s-a retras, zâmbea cu gura până la urechi.

— Suntem de acord? m-a întrebat.
Am ezitat un pic, apoi am oftat. Doar nu eram Rambo ca să dau buzna în clădirile alea din gresie de una singură, cerându-le ălora de acolo să mi-o dea pe mama, că altfel...
— Of, bine. Da. De acord.
Jax a clătinat aprobator din cap, după care a coborât din mașină. Eu am mai zăbovit pentru câteva secunde, am rostit o mică rugăciune, apoi am coborât. Într-adevăr, m-am ținut aproape de el, în timp ce mergeam de-a lungul cvartalului, apoi urcam treptele fărâmițate ale unei case din cărămidă, cu două ferestre astupate de scânduri la etaj.
— Mama obișnuia să vină aici? am întrebat, înfășurându-mi mijlocul cu brațele.
— Mda, mi-a răspuns, coborându-și privirea spre mine.
Strângând din buze, mi-am dat seama că nu trebuia să fiu surprinsă. Doar nu era ceva nou; totuși, văzând locul acesta și închipuindu-mi-o pe mama stând într-un astfel de loc, pur și simplu nu-mi pica bine, indiferent din câte rulote aș fi scos-o în vremea adolescenței mele.
Jax a ciocănit în ușă cu degetele îndoite. Au trecut câteva secunde și, văzând că nu răspunde nimeni, mi-am închipuit că am venit degeaba, însă Jax a început să bată cu pumnul în ușă.
— Hei, am murmurat, privind în jur. Tu crezi că e bine așa?
Nu m-a luat în seamă și s-a aplecat mai mult spre ușă.
— Deschide, Ritchey. Știu că ești acolo. Ți-am văzut

rabla afară.
Am făcut ochii mari și am simțit o greutate în stomac.
A urmat o clipă de tăcere, după care ușa s-a deschis cu câțiva centimetri. N-am putut să văd cine era, dar am auzit o voce scârțâită.
— Ce dracu' vrei, Jackson?
Hm.
Jax și-a proptit palma de mijlocul ușii vopsite într-un roșu decolorat.
— Trebuie să vorbim.
— Vorbește, a venit replica.
— Nu în ușa casei tale afurisite, Ritchey. Lasă-ne să intrăm.
O scurtă ezitare.
— „Ne"?
Apoi, ușa s-a deschis cam de treizeci de centimetri și un cap de bărbat și-a făcut apariția. Am făcut, involuntar, un pas înapoi la vederea chipului nebărbierit, a ochilor injectați și a nasului bulbos, plin de vase de sânge sparte.
— Tu cine dracu' ești?
L-am recunoscut pe individ, chiar dacă el se holba la mine de parcă nu m-ar fi văzut în viața lui. Ce mama naibii, n-aveam cum să uit ochii ăștia apoși, nici nasul. El tot venea să petreacă în casa mamei.
— Chiar nu te privește pe tine, Ritchey, iar eu n-am venit aici ca să fac prezentări, i-a tăiat-o Jax, iar tonul lui... uau, era cât se poate de dur. În clipa de față, chiar mă holbam la el, oarecum șocată. Deschide ușa, i-a cerut din nou.

Ritchey n-a deschis ușa.
Jax a trântit o înjurătură cu glas scăzut, apoi s-a pus în mișcare. Proptindu-și talpa în ușă, a împins cu bocancul și cu mâna. Ușa s-a deschis, iar Ritchey s-a dus de-a berbeleacul înapoi.
— Hm...
Jax m-a luat de mână și m-a tras înăuntru, iar mirosul... Dumnezeule, mirosul a fost primul lucru pe care l-am remarcat, după ce el a închis ușa în urma noastră. Camera, mobilată cu un televizor care urla și două canapele care cunoscuseră și zile mai bune, mirosea a pipi de pisică amestecat cu iz de alcool.
Te rog, fă ca mama să nu fie aici!
Știu că greșeam gândind astfel. Găsirea ei ar fi însemnat terminarea grijilor mele; totuși, nu voiam să mă gândesc că ea ar putea sta într-un astfel de loc.
— Nu-i frumos, omule, a protestat Ritchey, dându-se înapoi și scărpinându-și gâtul cu unghiile lui murdare. Pielea gâtului îi era roșie. Nu-i frumos să intri cu forța de parcă ai fi un blestemat de polițai, sau alte alea!
— Tu n-ai deschis ușa, a ripostat Jax.
M-am văzut nevoită să mă întreb cam cât antrenament avea el în materie de dat buzna în casele cu... hm... rezidenți dubioși, fiindcă părea complet în largul lui. Am făcut un pas în lateral, deoarece am zărit o gaură în podea, chiar în fața mea, și astfel am reușit să văd dincolo de spătarul uneia dintre canapele.
Și mi s-a strâns inima.
Pe canapea era un copil mic, poate să fi avut cinci sau

șase ani, ghemuit sub o pătură subțire. În poala lui se cuibărise o pisică. M-am holbat la copil, îngrețoșată.
— Care-i treaba? a întrebat Ritchey.
— O căutăm pe Mona, a zis Jax, ținându-și brațele într-o poziție lejeră, de-o parte și cealaltă a corpului.
— Mona Fritz?
— De parcă ar mai exista vreo altă Mona pe care s-o caut eu! Și nu e prima dată când vin aici după Mona, a replicat Jax, spre surprinderea mea.
Însă mi-am amintit ce-mi zisese, că el și Clyde mai făcuseră astfel de expediții.
— Termină cu porcăriile, a zis apoi. Tu știi cum merge treaba.
Ce, mergea într-un anume fel?
Ritchey continua să-și râcâie pielea gâtului, însă un soi de licăr i s-a furișat în ochi.
— Io n-am niciun amestec în rahaturile Monei, a afirmat.
Jax a făcut un pas înainte, coborându-și bărbia.
— Te mai întreb o singură dată, Ritchey.
— Omule, io n-am...
— O singură dată, l-a avertizat Jax.
Ritchey nu i-a răspuns și atunci Jax a țâșnit înainte, apucându-l pe Ritchey de piepții cămășii și ridicându-l pe vârfurile picioarelor goale. Fir-ar să fie, avea să se lase cu bătaie!
În prima clipă, am rămas cu gura căscată, dar imediat am început să înaintez și, când am ajuns lângă ei, am dat să vorbesc cu o voce scăzută.

— E un copil care doarme pe canapea, Jax.
— Rahat, a bombănit Jax, dar fără să-și ia mâinile de pe individ. L-ai adus pe Shia aici, în văgăuna asta?
— Afurisita de mă-sa a șters-o. Fac și eu tot ce pot.
Jax și-a încordat bicepșii.
— Hai să continuăm discuția în bucătărie și tu o să joci cu cărțile pe față. Pentru Shia, bine?
Ne-am mutat în bucătărie sau în ceea ce ar fi putut constitui bucătăria. N-avea chiuvetă, ci doar o gaură căscată acolo unde trebuia să se afle. Mi s-a părut că zăresc, cu coada ochiului, ceva maro și dezgustător de mare mișunând pe lângă perete în apropierea frigiderului.
— Mona nu-i aici, a zis Ritchey, în cele din urmă.
— Te deranjează dacă verific?
— N-ai decât, a zis Ritchey, dându-se la o parte și rezemându-se de hiatul de lucru. Dar îți spun io. Ea nu-i acilea, iar tu nu ești primu' care-a venit după ea.
Am încremenit.
— Nu? am întrebat.
— Cine a mai venit s-o caute? s-a interesat Jax, fără să se miște din loc.
Ochii apoși ai lui Ritchey s-au mijit spre mine.
— E ceva la...
— Ochii la mine, Ritchey! a ordonat Jax.
Și, cu toate că individul s-a supus, Jax nu mi s-a părut câtuși de puțin mai relaxat. O senzație de neliniște mi-a tulburat pântecul.
— Cine a mai venit s-o caute pe Mona? a întrebat el din

nou.
— Câțiva tipi. Câțiva tipi nașpa rău, a răspuns Ritchey, încrucișându-și brațele costelive pe pieptul plăpând.
După mine, probabil că nu era o discuție potrivită de purtat într-o încăpere în care dormea un copil mic, însă el a continuat.
— Tipi care lucrează pentru Isaiah.
Aha. Vești proaste.
— Asta o știm deja, a replicat Jax, calm.
— Umblă niște vorbe, a mai zis Ritchey, după câteva clipe. Mona e băgată adânc.
— Încă un lucru pe care-l știm deja.
Ritchey s-a strâmbat.
— Mda, dar știi și că ea a fost intermediarul pentru o cantitate de heroină de aproape trei milioane, pentru Isaiah? Și că trebuia să-i predea marfa asta de peste o săptămână?
Cât pe ce să scap un geamăt. Cele mai sumbre presupuneri ale mele se adevereau. Drogurile îi aparțineau temutului baron al drogurilor și nu jegosului care a dat buzna în casa mea.
— Umblă vorba că altcineva a pus laba pe marfa și Isaiah vrea să audă din gura păcătoasei că n-o mai are, a continuat Ritchey, cu un hohot sec. Frate, dac-aș fi știut că ținea marfa aia în casă și că ea nu era acolo, m-aș fi dus io personal s-o caut peste tot.
Drăguț.
Și Ritchey a vorbit mai departe.
— Ea e ca și moartă. Tu știi asta, Jax. Bine măcar c-a

dat...
— Ajunge, l-a întrerupt Jax cu brutalitate, în timp ce stomacul meu se prăbușea undeva pe podeaua aia al naibii de scârboasă. Ai idee despre unde ar putea să fie ea acum? Sau Rooster?
— Rooster? a repetat Ritchey, izbucnind iar în râs. Omule, ăla ori se pitește oriunde-o fi și Mona, ori, dacă e deștept, a luat distanță de ea. Frate, Jax, tu o știi pe Mona. Se face varză și se apucă să vorbească și să se poarte de parcă ar fi mare sculă, doar pentru c-a făcut cărăușie pentru Isaiah, și așa s-a aflat totul. Mona n-are minte. Trebuia să predea drogurile alea, nu să stea cu fundu' pe ele.
— Și de ce nu le-a predat? am întrebat eu, simțind cum Jax își întoarce privirea spre mine. Ai auzit ceva despre asta?
Ritchey a făcut semn din cap că da.
— Dobitocul de Rooster a trăncănit ceva, cum că ar fi încercat un fel de joc cu Isaiah. În loc să-și ia partea stabilită pentru că s-au dus și au luat drogurile, el a vrut mai mulți bani ca să i le predea. Așa că au stat cu fundu' pe ele. Ceea ce l-a pus pe javra de Mack într-o poziție proastă, pen' că el trebuia să ia marfa de la ei și să i-o ducă lui Isaiah. Fi'n'că, știi, Isaiah nu vrea să-și mânjească mâinile.
Of, Doamne, era mai rău din vreo cinci sute de puncte de vedere diferite. Nici nu știam ce să mai zic.
— Și, după cum îi cunosc pe Mona și pe Rooster, probabil că au gustat și ei un pic, s-au făcut varză și pe

urmă s-au panicat, știind că l-au scos din pepeni pe Isaiah. Nu miroase deloc a bine pentru ei, a declarat Ritchey, desfăcându-și larg brațele. Așa că, iată-ne, cu tot rahatul ăsta care a luat-o la vale, cu tot cu Mack, Rooster și Mona.
Am văzut cum lui Jax începe să-i zvâcnească un mușchi de-a lungul maxilarului.
— Fir-ar a naibii de treabă, a exclamat.
— Mda. Și știi cine-ar putea să aibă vreo idee despre unde sunt ei acum? a întrebat Ritchey, lăsându-și capul într-o parte.
Bărbia lui Jax s-a ridicat cu câțiva centimetri.
— Îl știi pe Ike?
— Ne-am intersectat o dată sau de două ori.
Ritchey a clătinat aprobator din cap.
— Dă-i de urmă: locuiește la nord de Plymouth, în tabăra numită Happy Trails. N-ai cum să nu-l nimerești. Are o camionetă din aia tunată.
Și-a întors din nou privirea spre mine.
— Noi ne-am mai întâlnit, nu-i așa? Frate, zău că-mi pari cunoscută. Da' nu'ș' de un' să te iau. Ia stai...
Deodată, ochii lui decolorați s-au făcut cât cepele.
— Maica mă-sii, deci e adevărat!
— Ritchey, l-a prevenit Jax, cu o voce scăzută, în timp ce-și vâra mâna în buzunar. Nu mă enerva!
— Ho, frate. Nici nu mă gândesc. Mie-mi place de tine. Totdeauna mi-a plăcut, din moment ce amândoi am văzut ce-i războiul, a replicat Ritchey, ridicându-și mâinile, și așa le-am văzut, urmele alea roșii, nenorocite,

de pe brațele lui. Dar trebuie să știi, mai umblă și altă vorbă pe străzi, că cică fata Monei ar fi pe-aici. Eu n-am crezut. Dar să sperăm că faza asta n-o să ajungă și la urechile lui Isaiah.
Mă rog, era un pic cam târziu ca să mai sperăm la asta.
— Nu te mai uita la ea, a poruncit Jax, iar Ritchey nu s-a mai uitat la mine.
Jax a scos din buzunar un teanc de bancnote și l-a lăsat să cadă pe masă.
— Ia banii ăștia și cumpără-i băiatului tău ceva de mâncare, a zis apoi. Dacă dă naiba să aflu că i-ai cheltuit pe droguri, o să-ți mai fac o vizită și n-o să-ți placă deloc.
Mi s-a tăiat respirația când am văzut banii. Nu era o sumă impresionantă, dar oricum teancul avea o dimensiune respectabilă. Apoi, l-am fixat cu privirea pe Jax. El îi dădea bani lui Ritchey pentru băiat. Cred că, în momentul acela, am trecut granița de la a-mi plăcea Jax direct pe teritoriul unei pasiuni totale.
După ce i-a lăsat banii pe masă, Jax i-a mai zis lui Ritchey ceva de genul că nici nu ne-a văzut pe-acolo, apoi m-a luat de mână și m-a scos din casa aia. Aș fi vrut să iau copilul și s-o rup la fugă cu el, dar gândindu-mă la cum îmi mergeau mie treburile, m-am îndoit că i-ar putea fi mai bine cu mine.
— N-ar fi trebuit să verificăm și la etaj? mi-am dat cu părerea, după ce s-a închis ușa în urma noastră.
Jax a scuturat din cap.
— Ritchey n-a mințit. Mona nu era acolo. O să-l căutăm pe Ike și-o să vedem dac-o avea el vreo idee.

Am coborât treptele verandei, cu mintea încâlcită de toate evenimentele. Venisem acasă crezând c-o să-mi pot recupera banii de la mama sau măcar să discut pe față cu ea; pe urmă, dându-mi seama că niciuna dintre variantele astea două nu era posibilă, am încercat să câștig ceva bani, atât de necesari, însă, până la urmă, m-am pomenit în mijlocul unui conflict pentru droguri în valoare de milioane de dolari.
Mama.
Ooofff...
— Te simți bine? m-a întrebat Jax încetișor, strângându-mă de mână, în momentul în care am ajuns pe trotuar.
Ridicându-mi privirea spre el, mi-am mai dat seama și de altceva, de ceea ce reprezenta, probabil, partea cea mai neașteptată din întreaga poveste: că îl găsisem pe Jax.
I-am făcut semn din cap că da, după care am zis:
— Nu. Adică, a trecut cam mult de când n-am mai dat ochii cu chestii din astea. Am și uitat cum e.
Jax m-a tras mai aproape de el, până când am ajuns să mergem cu trupurile lipite între ele; apoi, lăsându-mi mâna liberă, mi-a cuprins umerii cu brațul. Drăguț gest. Și Brandon îl mai făcea uneori, dar niciodată nu mă simțisem așa.
— Îmi pare rău că ești nevoită să-ți aduci aminte cum e, a zis el.
— Așa ceva n-ai cum să uiți. N-am vrut să...
Zgomotul cauciucurilor scrâșnind, țipând, ca și mirosul de gumă arsă, au umplut atmosfera. Sunetul mi-a zbârlit toate firișoarele de păr de pe corp. Jax m-a strâns mai

tare cu brațul de umeri. S-a întors iute, ținându-mă foarte aproape de el, exact la timp cât să vadă un SUV negru tăind-o printre două automobile parcate, izbindu-se de unul dintre ele. Metalul caroseriei a scrâșnit strident, cedând și lăsând SUV-ul să sară pe trotuar.
Bătăile inimii mi s-au oprit, după care s-au reluat, accelerate.
SUV-ul venea drept spre noi.

NOUĂSPREZECE

Naiba s-o ia de viață, eram pe cale să fim călcați de o mașină în mijlocul celui mai împuțit cartier din Philly, unde ajunseserăm în căutarea ticăloasei mele mame.
SUV-ul ajunsese atât de aproape, încât puteam să-i disting emblema blestemată și să-i simt mirosul motorului. Răsuflarea mi se oprise în gât, iar inima mi se izbea de coaste.
În schimb, Jax a țâșnit ca un resort.
Brațul care, acum o secundă, îmi cuprinsese umerii, acum îmi încolăcea talia, iar picioarele îmi fuseseră desprinse de sol. Zburam, sau cel puțin așa mi se părea, fiindcă eram în aer și ne mișcăm cu mare viteză.
Ne-am prăbușit într-un tufiș uscat. Crenguțele mărunte și țepoase mi-au zgâriat brațele și mi s-au agățat de părul pe care mi-l prinsesem într-un coc la ceafă. Jax s-a răsucit în ultima clipă și, când ne-am izbit de sol, am căzut peste el. Zguduitura a fost cumplită și tot aerul mi-a ieșit din plămâni, iar ochii mi sau căscat cât cepele.

Jax s-a rostogolit încă o dată și m-a împins înapoi, după care și-a dus mâna la spate. S-a ridicat în șezut, făcându-mi scut din trupul lui și întinzându-și brațul drept. În mână avea un obiect negru și subțire.
SUV-ul a pivotat pe trotuar, sărind înapoi pe șosea și demarând, în scârțâit de cauciucuri și norișori de fum alb. Jax sa ridicat, dintr-o mișcare cursivă, ținându-și în continuare brațul îndreptat spre SUV-ul care se depărta în mare viteză.
Eu am rămas întinsă acolo, jumătate peste tufiș și jumătate pe un petic de iarbă galbenă, arsă. Eram total năucită. Dacă nu cumva abilitățile conducătorilor auto rezidenți în Philadelphia se diminuaseră în mod semnificativ, puteam spune că tocmai încercase cineva să ne calce cu mașina. Iar Jax avea o armă în mână. Și nu numai că avea o armă în mână acum, însă era clar că avusese arma la el tot timpul și abia acum îmi aminteam cum ieșise din casă, trăgându-și de poalele cămășii la spate. Și nu numai atât, de parcă n-ar fi fost de ajuns ca să-mi spulbere de-a binelea creierii: se aruncase și se rostogolise ca un profesionist și mânuise arma ca unul care știe bine ce face.
Jax s-a întors cu fața spre mine și, dintr-odată, a îngenuncheat în fața mea, punându-mi mâinile pe umeri. Îi tremurau.
— Ești bine?
— Da.
Chipul îi era palid, încordat.
— Sigur?

I-am făcut semn că da, iar inima a început să-mi bată cu putere, dar dintr-un cu totul alt motiv. Pe chipul lui citeam panică: o frică nedisimulată.
— Zău că sunt bine, i-am confirmat.
Pentru o clipă, a închis ochii, strâns.
— Când am văzut mașina aia, am crezut...
S-a oprit și a scuturat din cap.
— Bomba aia... n-am văzut-o.
— O, Doamne, am șoptit.
Când și-a deschis din nou ochii, erau înnegurați.
— Nu-i nimic, doar mi-a întunecat mintea pentru o clipă.
— E de înțeles. Te simți bine acum?
A făcut semn din cap că da, și culoarea i-a revenit în obraji. Deodată, s-a răsucit brusc, înjurând în barbă, când una dintre ușile caselor de pe stradă s-a deschis și cineva a strigat ceva.
După voce, părea să fie Ritchey și părea să fi urlat ceva despre adus piaza rea în pragul lui, însă atenția mea era concentrată asupra lui Jax.
El și-a coborât privirea spre mine.
— Eu te cunosc, măcar? l-am întrebat.
O sprânceană i s-a înălțat în timp ce-și ducea mâinile la spate, iar când a revenit cu ele la vedere, nu mai ținea arma.
— Mă cunoști.
L-am privit, clipind și ridicându-mă în șezut.
— A... a fost de-a dreptul impresionantă. Adică, toată faza.

— Am avut destul antrenament în trecut pentru evitarea a tot felul de rahaturi, scumpo.
Corect. Instrucţia militară. Aha.
— Dar arma?
— De când lucrez la Mona's, am ajuns faţă în faţă cu unele persoane cu care mă simt un pic mai în largul meu să vorbesc când am o armă asupra mea.
S-a aplecat, m-a prins de mâini şi m-a săltat în picioare.
— Plus că să deţin o armă şi să trag cu ea nu înseamnă ceva străin pentru mine.
Aha şi iar aha. Instrucţia militară.
— Ce... ce crezi c-a fost cu toată chestia asta?
O uşă – cel mai probabil, a lui Ritchey – s-a închis, trântindu-se.
— Probabil că nimic bun, a răspuns el, apucându-mă de ambii obraji şi înclinându-mi capul pe spate. Tu sigur te simţi bine? m-a întrebat încă o dată.
Răsuflând cu greutate, am încuviinţat. În afara unor mici dureri şi a unei sperieturi soră cu moartea, mă simţeam bine.
— Cineva a încercat să ne calce, am zis.
— A încercat şi n-a reuşit, a precizat el.
— Dar a *încercat,* am insistat eu.
Li abia atunci mi s-a făcut cu adevărat lumină. Că într-adevăr a încercat cineva să ne calce şi că Jax purta o armă din cauză că lucra la Mona's, sau, mai probabil, din cauză că lucra pentru *Mona,* şi cineva chiar a încercat să ne calce.
Genunchii au început să mi se lovească între ei. Asta mă

făcea să mă simt slabă, dar în toată viaţa mea, indiferent cât de nebunească sau cât de mizerabilă ar fi fost, niciodată nu mi s-a întâmplat să-mi ţină cineva un cuţit la gât şi să încerce cineva să mă calce cu maşina, la distanţă de mai puţin de douăzeci şi patru de ore. Cam înfricoşător.

— Fir-ar a naibii de treabă, a exclamat Jax şi m-a tras la pieptul lui, iar eu m-am lăsat, sprijinindu-mă de el. Scumpo...

Am închis ochii, lăsându-mă pătrunsă de căldura şi de forţa lui, şi m-am ţinut bine.

Nu mai putea fi vorba despre vreun pui de somn sau despre vreun orgasm de după-amiaza după ce am fost cât pe ce să fim călcaţi de o maşină. Ceea ce era naşpa, din diverse motive. Pe lângă faptul că orgasmul e, pur şi simplu, ceva grozav, mi-ar fi prins foarte bine un somn după ce dimineaţă şi după-amiază avusesem.

Jax l-a sunat pe Reece imediat după ce ne-am urcat în camioneta lui şi am plecat naibii de-acolo. Până la urmă, am ajuns să completăm o declaraţie în faţa unui poliţist pe care eu nu-l mai văzusem, un domn mai în vârstă cu pielea de culoare închisă şi ochi obosiţi, dar cu un zâmbet cald. S-a prezentat ca fiind detectivul Dornell Jackson şi părea să ştie despre ce era vorba, fiindcă a pus o grămadă de întrebări legate de mama şi de Mack, ba chiar şi de Isaiah.

Pe urmă, ne-am întâlnit cu Reece, iar Jax l-a pus la curent cu toate amănuntele. Reece n-a părut prea bucuros, mai ales după ce am ajuns acasă la Jax şi ambii

băieți au observat câteva micuțe – și, prin micuțe, înțeleg inofensive – zgârieturi pe antebrațul meu.
Descoperirea a avut ca rezultat ducerea mea cu forța în sălița de baie de la parter, în turnarea de apă oxigenată și tamponarea cu vată a brațului meu, de parcă ar fi existat riscul ca brațul să se infecteze și să-mi cadă.
S-a ajuns la concluzia că fusese cineva care supraveghea casa lui Ritchey, cel mai probabil pândind-o pe Mona, și așa s-a întâmplat că am fost cât pe ce să fim călcați de o mașină, însă asta nu explica și motivul. Dacă eu eram considerată ca având o importanță vitală în aducerea mamei mele, sau măcar în ademenirea ei din ascunzătoare, atunci de ce s-ar mai fi încercat transformarea mea și a lui Jax în victime ale unui accident rutier?
Nimeni nu avea răspuns pentru asta.
Înainte să vină ora pentru plecarea la muncă, Jax m-a condus acasă, astfel încât să mă pot pregăti. Numai că, în loc să plece, a zăbovit până când s-a făcut vremea. La un moment dat, a enunțat hotărârea definitivă conform căreia aveam să merg cu el și la plecare și la venire.
— Nu cred că e necesar, i-am zis.
Jax s-a lăsat să cadă pe canapea, ridicând din sprâncene.
— Vreau să fii în siguranță, Calla. Și e evident că se petrec tot felul de porcării. Așa că va trebui să rămâi în siguranță. Pe lângă asta, noi practic lucrăm în aceeași tură, ce naiba! Poți să economisești banii de benzină.
Aici chiar nu puteam să-l contrazic.
— Ia-ți și ceva haine de schimb, că o să rămâi la mine

peste noapte, a continuat el și am deschis gura ca să protestez. Calla, totul ține de rămânerea ta în siguranță! La mine acasă e mai bine. Nu te supăra, dar am ceva mai mult decât mărunțișuri prin cămară și mai am și cablu TV.
Bun. Mâncarea adevărată și cablul TV reprezentau un bonus.
— E prea mult, Jax. Adică, să stau la tine e...
— Bine, m-a completat el, zâmbind. Drăguț. Preferabil decât în casa asta.
Am strâns din buze și am mijit ochii.
El s-a aplecat în față, sprijinindu-se cu palmele de coapse, și a oftat.
— Calla, eu nu vreau decât să fii în siguranță cât timp avem de-a face cu porcăriile astea și, scumpo, tu știi că în casa asta nu ești în siguranță. La mine n-o să dea nimeni buzna. În schimb, aici? Orice e posibil.
Oprindu-mă puțin în pragul dormitorului, m-am văzut nevoită să accept faptul că avea și logică, și dreptate. Casa asta nu era una cumsecade. Aș fi fost mai în siguranță în casa lui, însă era casa lui și să stau în casa lui ar fi însemnat ceva și...
Fir-ar să fie!
Chiar însemna ceva. Și era cel de-al treilea „aha" pe ziua de azi. Jax voia să mă știe în casa lui din cauză că asta chiar însemna ceva pentru el, pentru noi... pentru acel *ceva* al nostru.
— Văd că începi să înțelegi, a remarcat el, plin de sine.
— Gura! l-am repezit, răsucindu-mă furioasă spre el.

A râs tot timpul cât am defilat eu prin cameră. După ce m-am schimbat într-o pereche de jeans de culoare închisă, skinny, am încălțat o pereche drăguță de papuci cu talpa plată și am îmbrăcat un maieu negru, clasic, peste care mi-am pus o cămașă subțire și largă, care avea tendința de a-mi aluneca de pe un umăr, dar fără să mi se vadă spatele. Când mi-am desfăcut părul, s-a lăsat în valuri, după cum se uscase prins fiind în coc, apoi mi-am luat trusa purpurie de machiaj.
Privirea mi-a zburat spre oglindă. Îmi spălasem fața înainte de a mă schimba și era acum cât se poate de proaspătă și de curată. Mă simțeam ușoară, ca de fiecare dată când nu eram mânjită de machiaj.
Strângând din buze, mi-am lăsat privirea spre tubul cu fond de ten. Îmi petrecusem toată dimineața și o mare parte a după-amiezii fără pic de machiaj pe față și nimeni, nici măcar un copil mic, dintre cei care se sperie ușor, n-o rupsese la fugă țipând de groază. Nimeni nu se zgâise la mine. Și, sinceră să fiu, nici nu mă mai gândisem la asta. Întâlnirea cu Ritchey și faptul că aproape fusesem călcată de o mașină e posibil să fi avut vreo influență în acest sens, dar, chiar și-așa...
Stomacul mi-a tresăltat un pic.
Majoritatea oamenilor n-ar înțelege asta, însă pentru mine a însemnat ceva extraordinar să pun tubul înapoi în trusă fără să-mi aplic fond de ten pe față. Până acum, îmi fusese ca o pavăză și, la propriu, ca o mască.
Am simțit un nod în gât și degetele mi-au tremurat ușor când am luat celălalt tub cu fond de ten folosit de obicei:

un soi de cremă hidratantă care-i dădea feței un aspect de proaspăt, dar fără să exceleze câtuși de puțin în acoperirea semnelor. Mi-am întins-o încet peste cicatricea ușor reliefată. Am fost nevoită să clipesc de vreo câteva ori înainte să-mi fac și ochii, cărora le-am compus un fundal fumuriu, potrivit pentru munca într-un bar. Mi-am mai aplicat și puțin luciu de buze și, cu asta, am terminat.
M-am retras lent, mergând cu spatele, din fața oglinzii și, inspirând adânc, am ieșit din baie, ducându-mă să-mi iau geanta de pe pat. Când am intrat în living, Jax și-a ridicat privirea, după care s-a aplecat în față și și-a înclinat capul într-o parte. Privirea lui, strecurată printre gene, mi-a plutit, parcă somnoroasă, peste față.
Deodată, Jax a zâmbit.
Și inima mi-a tresărit, nu puțin, ci mult de tot.
Vestea despre SUV-ul ucigaș pe câmpul de luptă și despre Mack s-a propagat cu viteza unei rachete.
Clyde m-a înhățat în clipa în care am intrat în bucătărie ca să-l salut și m-a cuprins într-una dintre îmbrățișările lui de urs uriaș.
— Fetița tatii, Jax mi-a zis c-o să vă duceți s-o căutați pe maică-ta, dar nu-mi place chestia asta.
Nici mie nu-mi plăcea, însă ziua de joi nu era prea departe și aveam nevoie s-o găsim pe mama.
— Poate c-o fi fost o coincidență, am zis, cu gura strivită de pieptul lui masiv.
— Coincidențele nu există, a declarat el, strângându-mă din nou.

Dac-aș fi fost o jucărie, aș fi chițăit.
— Nu vreau să fii în pericol, mi-a mai zis Clyde.
Chestia era că eu mă simțeam în pericol chiar și fără să plec în căutarea mamei, dar nu i-am mai spus și asta.
— N-o să pățesc nimic. Îți promit.
Clyde s-a tras înapoi și și-a frecat țeasta cu palma.
— Fetița tatii, mă bucur să te știu pe-aici și să te văd iar zâmbind...
Ce, zâmbeam iar? Dar când încetasem să zâmbesc? A, mă rog, înainte, când stăteam aici, n-aveam prea multe motive ca să zâmbesc.
— Dar dacă, pentru tine, siguranța înseamnă să te duci înapoi la școală, atunci să știi că aș prefera să te știu în siguranță.
— Nu mă pot întoarce acum, i-am zis, zâmbindu-i. Știi asta, am adăugat, dar fără să-i mai aduc la cunoștință și amenințarea lui Mack, cum că ei or să mă găsească dacă plec. O să fie bine, lam asigurat.
Fața i s-a încrețit de îngrijorare și am știut că nu mă crede. S-a întors, și-a luat spatula cu o mână și s-a scărpinat pe piept cu cealaltă. Eu am mai zăbovit puțin în dreptul ușilor duble, dorindu-mi să fi putut face cumva ca să-i mai domolesc neliniștea. Cu toate acestea singurul lucru care-mi stătea în puteri era să rămân în siguranță.
Întoarcerea în salon a însemnat numai o mică amânare a sporadicelor accese de neliniște. De îndată ce a sosit Nick, ca să-și înceapă tura, s-a și oferit să facă pe șoferul pentru mine, ceea ce m-a surprins ca naiba, însă oferta

lui a fost degrabă respinsă printr-o singură privire din partea lui Jax.
Și totuși, am observat că, atunci când Jax nu se afla prin salon în timp ce lucram, Nick nu era niciodată prea departe.
Nu știam ce să cred despre asta. Pe Nick de-abia dacă-l cunoșteam, însă mi se părea drăguț și un pic deconcertant.
Roxy era și ea îngrijorată și m-a invitat să mă aciuez în apartamentul ei, însă și oferta asta a fost anihilată când a declarat Jax că mă voi „aciui" acasă la el, după care a dispărut în magazie.
— Tu stai cu Jax? m-a întrebat ea, în timp ce se oprise pe coridorul strâmt. Adică, la el acasă?
— Așa cred... pentru noaptea asta, am zis, încreţindu-mi fruntea. Și noaptea trecută, am adăugat.
A făcut ochii mari pe după lentilele ei.
— Ai rămas noaptea trecută la el? Și cu o noapte înainte ți-a luat caimacul, cu băutura?
— Păi, mda...
Un zâmbet i s-a întins pe chip.
— Voi doi sunteți împreună?
Nu i-am răspuns, pentru că Jax tocmai ieșise din magazia cu băuturile alcoolice, ducând mai multe sticle cu el. Și-a mijit ochii spre noi în trecere, însă pe buzele lui pline flutura un mic zâmbet. Și mi-a făcut cu ochiul.
Stomăcelul mi-a fâlfâit, din cauză că stomăcelul meu e cam prostănac.
— Să știi că el chiar e un tip grozav, m-a asigurat Roxy,

de parcă eu nu mi-aș fi dat seama deja. Unul pe care poți cu adevărat să te bazezi. Anul trecut, Reece...
S-a oprit puțin, ceea ce m-a determinat să-mi înalț sprâncenele.
— Reece a fost implicat într-un incident cu focuri de armă. El a tras complet legitim, dar, știi cum e, când împuști pe cineva, cred că asta te cam zăpăcește de cap. Numai că Jax l-a sprijinit întru lotul.
Acum, ambele mele sprâncene îmi ajunseseră până la rădăcina parului. Fir-ar să fie. Nu știam ce să mai zic la faza asta.
Roxy m-a luat de mână și m-a tras după ea în birou.
— Așadar, voi doi sunteți împreună!
— Nu. Adică, nu știu, am bâiguit, după care am închis ochii strâns și am inspirat adânc. Cred că suntem, am zis apoi. Oarecum.
— Oarecum? a repetat ea și sprâncenele i s-au înălțat în viteză deasupra ramelor negre ale ochelarilor. Adică sunteți împreună, în sensul de parteneriat cu reguli?
— Cu reguli?
— Mda, adică doar să vă vedeți și-atât.
Aha. Iată și cel de-al patrulea aha pe ziua de azi.
— N-am discutat despre asta.
— Atunci, sunteți parteneri de sex? m-a întrebat, îngustându-și privirea.
Am simțit că mi se înfierbântă obrajii.
— Nu cred că am fi nici așa ceva, am răspuns.
Sau să fi fost? Cum să spun, deocamdată nu se putea spune că am fi definit ceva, sau am discutat, sau *orice*.

— Bine, a zis Roxy, bătându-mă ușurel cu palma pe braț, în timp ce clipeam mărunt, străduindu-mă să-mi alung gândurile despre parteneriatul sexual. Îmi dau seama foarte clar, a continuat ea, că să fiți parteneri de sex nu v-ar conveni. În consecință, nu mai rămâne decât varianta că voi doi ieșiți împreună, ca să vedeți dacă merge, nu?
— Cam așa ceva pare să fie. O să ieșim mâine seară, la Apollo's.
Roxy a bătut din palme, bucuroasă.
— O, dar e un loc al naibii de bun. Carnea e grozavă acolo.
— Așa am auzit și eu, am murmurat.
— Partenerii de sex nu se invită să meargă la Apollo's, a cugetat ea cu voce tare, în timp ce colțurile buzelor i se lăsau în jos. Ei se invită în locuri ca Mona's. Crede-mă, că știu.
Nu mi-a scăpat încruntarea asta a ei, dar am lăsat-o să vorbească mai departe.
— Apollo's e pentru cei care iau relațiile în serios. Cum ar fi, când el știe ce fel de cafea îți place să bei dimineața și cum anume îți place s-o bei. Apollo's e impresionant. Și am uitat cumva să-ți spun despre ce cotlete grozave au?
Dintr-odată, mi-a venit cheful să vorbesc cu Teresa. Voiam să-i povestesc ce se petrece, fiindcă aveam senzația că, de fapt, nici nu știam ce se petrece. Numai că se făcuse târziu, iar Teresa era pe litoral cu Jase. Mi-am îndreptat privirea spre Roxy și mi-am mușcat buza.

Nu știam dacă să... a, ce naiba, dă-o încolo de treabă!
— Eu n-am mai avut niciodată o relație, i-am mărturisit.
Roxy a clipit încetișor, după care a făcut un pas înapoi. A ridicat un deget, s-a dus până la ușă, a închis-o, apoi s-a întors la loc spre mine.
— Nici măcar una? m-a întrebat.
Am scuturat din cap.
— Dar vreun partener de sex ai avut?
Același răspuns.
— Așadar, a zis ea, rezemându-se de ușă, să presupun că discuția noastră anterioară despre caimac a nimerit aproape de țintă?
— Pff. Mda, am răspuns, așezându-mă pe marginea biroului și încrucișându-mi gleznele. Caimacul e neatins.
— Uau, a murmurat ea.
— Ce e? am întrebat, încruntându-mă.
— Nu știu. Virginele de douăzeci și unu de ani sunt un fel de Yeti.
— O! Mersi, am zis, pleoștită.
— Știi ce vreau să zic, a replicat ea, ridicându-și ochelarii pe creștetul capului. Toată lumea a auzit de Yeti, dar nimeni nu l-a văzut în realitate. La fel e și cu virginele de douăzeci și unu de ani.
Începeam să cred că nu fusesem prea inspirată începând cu destăinuirile.
— De ce? m-a întrebat deodată, făcându-mă să-mi ridic iar sprâncenele. De ce n-ai avut nicio relație?
Aplecându-mi capul într-o parte, am fixat-o cu privirea.
— Tu vorbești serios?

— Serios vorbesc.
Mi-am încrucișat brațele pe piept.
— Vezi bine cu ochelarii, nu?
Și-a mijit ochii spre mine, încreţindu-și nasul.
— Mda, văd bine. Și văd că ești foarte drăguță. Și simpatică. Și, ca să fi fost acceptată la un colegiu pentru asistente medicale, trebuie să fii și deșteaptă, deci... care-i faza?
— Drăguță? am murmurat.
Roxy a clipit din nou, apoi s-a desprins de ușă și s-a apropiat de mine.
— Înțeleg. La cicatricea de pe față te referi, nu? Asta nu distrage atenția de la frumusețea ta. Trebuie să știi asta. Și am cam vrut să-ți spun ceva mai devreme, dar m-am gândit că ar fi mult prea aiurea din partea mea să aduc vorba despre asta. Dar să știi că arăți *foarte bine* astă-seară. Se vede că nu te-ai mai machiat chiar atât de tare și dacă înainte arătai grozav, acum, fără atât machiaj, arăți minunat.
Cu Dermablend-ul nu era de glumit: era un fond de ten pentru acoperire maximă și mereu am știut că se observă. Am avut doar impresia că arăt mai bine cu el.
— Aș da orice să am gura ta, a continuat Roxy, atrăgându-mi atenția spre a ei. Avea buze drăguțe. În formă de inimă. Și aș fi capabilă de crimă ca să am sâni ca ai tăi. Ți-i acoperi tu, dar tot se văd, și-ți spun că arată bine.
— Dar nu sunt... am apucat să zic, până să mă gândesc mai bine.

I-am zărit clar nedumerirea pe chip.
— Ce vrei să spui? Că ai, ca să zic așa, cel mai formidabil sutien din istoria sutienelor? Dacă e așa, poți să-mi spui și mie de unde l-ai luat? Pentru că astea mici, a continuat ea, cuprinzându-și sânii în palme, ar cam avea nevoie să fie ajutate.
Am zâmbit ușor.
— Nu. Nu e asta. Scuze.
— Fir-ar să fie, a exclamat ea, făcând bot. Atunci, ce?
Nu mai vorbisem niciodată cu cineva despre cum arătam în pielea goală și găsirea cuvintelor nimerite era mai mult decât dificilă.
— Cicatricea de pe fața mea nu e nimic în comparație cu ce e pe restul corpului. E destul de urât. Pe bune.
Roxy a deschis gura ca să spună ceva, însă era evident că nu știa ce anume, așa că m-am grăbit să vorbesc mai departe.
— Nu am prea multă experiență cu băieții, așa că doar cred că suntem împreună și mai cred că... îmi place.
— Adică îți place el, m-a corectat, cu blândețe.
Oftând, am încuviințat.
— Așa e. Îmi place. Și știu că e o prostie.
— Nu e deloc o prostie, m-a contrat ea, dar am continuat ca și cum n-aș fi auzit-o.
— Cum să spun, el e sexy, adică foarte sexy și foarte drăguț, e combinația perfectă... dar, cu toate întâmplările astea legate de mama, probabil că nu e momentul cel mai potrivit să mă implic într-o relație, cu oricine ar fi.
— Mda, chestia cu mama ta e nașpa, într-adevăr, m-a

aprobat Roxy, mutându-și mica greutate de pe un picior pe celălalt. E nașpa rău de tot, dar, în același timp, asta chiar nu are nimic de-a face cu Jax, înțelegi? Sunt două lucruri complet distincte.
Asta știam și eu.
— Da, dar eu vreau să mă întorc la școală, în august.
— Și? a replicat ea. Shepherd e la vreo trei ore distanță de-aici. Mare șmecherie. Voi tot puteți să vă vedeți. Nu numai că poți să te repezi cu mașina încoace, dar mai există și chestiile alea drăguțe numite trenuri.
Am izbucnit în râs.
— Parcă am auzit de chestiile alea, o dată, sau de două ori.
— Să știi că-i placi, mi-a zis Roxy, clătinând cu insistență din cap ca să-și întărească afirmația. Îi placi lui Jax, Calla. Crede-mă, că știu.
— Da, știi?
Și-a smucit bărbia în sus și, apoi, la loc în jos, dar înainte să poată continua de vorbit, s-a deschis ușa și Nick și-a vârât capul înăuntru.
— Dacă ați terminat treaba pentru care v-ați ascuns aici, să știți că ajutorul vostru ne-ar cam fi necesar.
Am aruncat o privire spre Roxy, care și-a dat ochii peste cap.
— Băieții ăștia, a comentat, răsucindu-se pe călcâie. Ce s-ar face ei fără noi?
N-am zis nimic, dar mi-a venit să râd văzând privirea cu care a săgetat-o Nick. Ne-am dus înapoi în bar și am constatat că se aglomerase. Jax m-a oprit, mi-a legat

șorțul, mi-a tras o palmă nu foarte discretă la fund și m-a trimis în salon.
— Nu știu ce s-o întâmpla în seara asta, dar e balamuc, mi-a zis Pearl, în timp ce luam carnețelul ca să notez comenzile.
Așa și era.
Clientela era un amestec de tineri și bătrâni. În clipa în care m-a zărit, Melvin mi-a făcut semn, cu un deget încovrigat, să vin spre masa lui. Nu era singur. În seara asta, i se alăturase un tip la fel de bătrân, după înfățișare.
— Ce-am auzit, că azi a fost cât pe ce să vă calce o mașină, pe tine și pe Jackson?! m-a luat în primire Melvin, amintindu-mi astfel, încă o dată, că veștile circulau extrem de repede.
Am aruncat o privire spre amicul lui, neștiind sigur ce să răspund.
— El e Arthur, m-a informat Melvin, făcând un semn cu capul către prietenul lui. Ea e fata Monei.
Chipul puternic ridat al lui Arthur s-a zbârcit și mai tare atunci când ochii lui negri s-au concentrat pe mine.
— 'Pare bine de cunoștință, drăguță.
Făcându-i un mic și oarecum stângaci semn de salut cu mâna, am relatat pe scurt întâmplarea cu mașina care aproape că ne călcase, însă am minimalizat-o până la nivelul unui incident cu un șofer foarte nepriceput, întrucât nu voiam să-i îngrijorez pe niciunul dintre bătrâni. Melvin n-a părut prea convins; m-a bătut ușurel pe braț cu palma și m-a sfătuit să fiu prudentă.
Mulțimea nu s-a rărit nici pe măsură ce înaintam spre

noapte, iar când i-am luat locul lui Nick, ca să facă o pauză, m-am bucurat că pot să stau dincolo de tejghea și să nu mai alerg ca nebuna prin salon.
Tocmai preparam două submarine[29] când mi-am ridicat privirea și i-am zărit.
Mă rog, mai întâi l-am văzut pe el și cât pe ce să scap paharul mai mic într-un fel total nepotrivit atunci când prepari un submarin. Era imens: mai masiv și mai lat în umeri decât Jax, chiar și mai înalt. Purta o cămașă neagră care i se întindea, încordată, pe pieptul și brațele cu musculatura bine definită. Părul șaten era tuns cu mașina în părți, un pic mai mare în creștet, unde îi stătea drept în sus, spre deosebire de al lui Jax, care dădea impresia că ar fi fost ondulat, dacă l-ar fi lăsat să crească. Avea fața colțuroasă, cu o vădită descendență hispanică. Tenul neted, maroniu, pomeții proeminenți și gene brune, dese, deasupra ochilor închiși la culoare. Sub ochiul drept avea o cicatrice în formă de semilună și o alta sub buză, crestând-o pe mijloc.
Arăta rău... adică, rău în sensul cel mai bun.
Fata care îl urma putea să fi fost, fără glumă, Britney Spears în carne și oase: o Britney elevă la școala catolică. Părul blond îi era ondulat și tuns astfel încât să

---

[29] Denumire pentru cocteil (cel mai adesea i se spune Jägerbomb) în care o doză (30 ml) de Jägerbomb (băutură alcoolică digestivă germană, distilată până la 35% alcool din 56 de plante aromatice și mirodenii) se combină cu 200 ml de bere sau, după cum se obișnuiește în ultima vreme, de băutură energizantă.

încadreze perfect o față în formă de inimă. Avea buzele pline, ochi mari, căprui, și un corp drăguț. De unde știam că are un corp drăguț? Păi, pentru că în cea mai mare parte era expus privirilor. Purta un maieu cu breteluțe subțiri, lăsându-i la vedere talia suplă, și o fustă scurtă din jeans care-i dezvăluia o minunată pereche de picioare bronzate. Mai avea și sânii de murea lumea, așa că era, în totalitate, o tipă trăsnet.
Și nu-i acorda atenție uriașului și chipeșului tip de lângă ea, ci privea drept spre tejgheaua barului. Nu spre mine. Nici spre Roxy.
Privirea ochilor ei căprui era fixată spre capătul tejghelei aflat de cealaltă parte față de mine și de Roxy.
Spre Jax.
Șiii... nu numai că-l privea.
— Știi cine e? m-a întrebat Roxy, luând cu scafa o porție zdravănă de gheață. Tipul de colo, al naibii de sexy?
Mi-am mutat privirea de la fată la tipul respectiv.
— Cum aș fi putut să nu-l observ?
Le-am întins clienților cele două submarine, însoțindu-le cu un zâmbet, și le-am luat banii.
— Cine e? am întrebat-o, deși în realitate îmi doream să știu cine era ea și de ce se holba la Jax de parcă l-ar fi avut în meniu pentru cină.
— Brock, mi-a răspuns Roxy, începând să-și facă vânt. Acel Brock.
— Hm? Cine? m-am mirat, în timp ce mă întorceam spre un băiat de vârsta studenției. Cu ce pot să vă servesc?
— E Brock „Fiara” Mitchell, m-a informat băiatul, în loc

să-mi răspundă la întrebare, și am clipit mirată. Nu știi cine e?
Am aruncat o privire spre „Fiară” și am scuturat din cap.
— Ar trebui să știu?
Băiatul a pufnit, clătinând din cap.
— E luptător de AMM; unul destul de tare. Sau, pe cale să devină foarte tare.
Și-a întors privirea spre Brock și o expresie de venerație i s-a strecurat pe chip.
— Frate, uite un tip pe care n-aș vrea să-l calc pe bătături. N-am știut că e prin oraș. În fine... vreau o Bud.
În timp ce luam sticla de bere, am aruncat o privire spre Brock. Știam ce era AMM – arte marțiale mixte – și presupuneam că „destul de tare” însemna că lupta ca profesionist în unul dintre circuitele acelea de care erau atât de obsedați Cam și Jase. Știam clar că tipul nu era localnic. Mi-aș fi amintit de chipul lui chiar și dacă ar fi fost cu mult mai mic, în anii noștri de liceu.
— Super, am murmurat, întinzându-i berea.
Băiatul a luat-o și, imediat, a și uitat de existența mea, pornind spre Brock ca și cum ar fi fost tras de un fir nevăzut.
— O, pe naiba, a exclamat Roxy, îndreptându-și spinarea, și am remarcat că o privea acum pe fată.
S-a răsucit și a dat cu ochii de Jax.
— O, pe *naiba,* a zis încă o dată.
— Ce e? m-am interesat, în timp ce inima îmi făcea un salt prin piept.
Roxy s-a întors ca un vârtej spre mine, strâmbându-și

buzele de parcă tocmai ar fi gustat din ceva foarte acru.
— Asta-i Aimee: Aimee cu doi de *e* și un i.
— Bun, am zis.
De acum, era clar: eram în ceață.
— Habar n-am ce caută cu Brock. Sau, mă rog, am eu o idee, acolo, dar n-am habar ce-o căuta aici cu Brock.
Iar eu începeam să am o presimțire foarte rea în privința asta, mai ales deoarece Brock fusese înconjurat de mai mulți tipi, iar Aimee cu doi de *e* nu-i mai acorda nici cea mai mică atenție. Tocmai se pregătea să ocolească grămada.
Roxy arăta de parcă tocmai ar fi fost prinsă într-o pânză de păianjen și se pregătea să dea din mâini și din picioare. Aveam clienți pe care trebuia să-i servim, numai că privirea mea o urmărea pe Aimee, iar după ce ea a trecut de jumătatea lungimii tejghelei, mi-am îndreptat-o spre Jax.
El stătea rezemat de tejghea și tocmai le întindea două cocteiluri unor fete care chicoteau de zor; când s-a ridicat și a întors capul, privirea i-a trecut pe lângă Aimee cu un singur i, dar pe urmă i-a revenit brusc.
A clipit, și-a îndreptat spinarea de parcă l-ar fi apucat cineva de popou, iar mie mi s-a pus o mică greutate în stomac.
O, nu!
— O, nu, a exclamat Roxy, ca un ecou al gândurilor mele.
Aimee cu doi de *e* s-a strecurat printre cele două fete hlizite și un tip mai vârstnic, și-a proptit palmele de

suprafața tejghelei și s-a întins, făcând ca maieul să i se încordeze pe pieptul ei țanțoș.
După care a rostit, cu o voce profundă, guturală:
— Jax, puiule, mi-a fost dor de tine!

Douăzeci

Jax *puiule* s-a holbat pentru o clipă la Aimee, după care i-a adresat o jumătate de zâmbet: nu acel zâmbet cu o jumătate de gură specific lui, ci un surâs pieziș, care mi-a făcut măruntaiele să se contorsioneze.
A zis ceva, iar ea și-a azvârlit capul pe spate și a râs în hohote răgușite.
Am întors capul, concentrându-mă asupra clienților care-și așteptau băuturile. Nu știu câte minute au trecut așa și nici măcar n-am încercat să-mi stăpânesc pornirile de a arunca din când în când priviri spre ei, dar știu că sporovăiau întruna.
Nu cine știe ce.
Când l-am căutat cu privirea pe Brock, tipul cu care venise ea, nu l-am zărit pe nicăieri, însă era un grup extrem de numeros îngrămădit în jurul meselor de biliard, ceea ce m-a făcut să-mi închipui că era acolo.
Având o senzație ciudată, de parcă aș fi înghițit un pumn de pastile energizante, am fost exagerat de zâmbitoare și de bucuroasă cât timp am servit clienții până la întoarcerea lui Nick. Atunci, am trecut din nou în salon, făcându-mi loc pe lângă Roxy, care m-a săgetat cu o privire semnificând" trebuie să stăm de vorbă, eu

expediindu-i ca răspuns o căutătură cu înțelesul” ba nu trebuie”.
Tocmai mă grăbeam să ies de după tejghea, cu ochii pe Pearl, al cărei păr blond i se desprinsese din coc, când am fost înșfăcată de mijloc și trasă într-o parte. Înghițindu-mi țipătul, m-am pomenit între Jax și capătul tejghelei, cu fața spre Aimee.
Hm.
Aimee părea tot atât de nedumerită pe cât eram și eu, plimbându-și privirea de la mine la Jax și înapoi, până când și-a coborât-o spre brațul care-mi încolăcea talia.
— Aimee, nu cred că ai avut ocazia s-o cunoști pe Calla, a zis el și i-am simțit brațul din jurul mijlocului meu ca pe un marcaj făcut cu fierul roșu. E de aici, dar a fost plecată la colegiu. S-a întors pentru...
— Știu cine e, a replicat ea, pe un ton care nu era nici rece, nici înțepat; de fapt, nu era nicicum.
Sprâncenele mi s-au înălțat imediat. Eu n-aveam habar cine era ea și aveam o senzație că aș fi recunoscut-o dac-aș fi întâlnit-o vreodată.
Aimee a zâmbit, azvârlindu-și părul peste un umăr.
— E clar că nu-ți amintești de mine. Au trecut secole de când ne-am cunoscut.
Jax s-a mișcat puțin, astfel încât a ajuns să fie lipit de mine cu întreaga parte laterală a trupului.
— Cum de o cunoști? Doar tu ai copilărit în districtul vecin!
Mă interesa pe mine prea puțin faptul că Aimee cu doi de *e* își petrecuse copilăria în districtul vecin, iar el știa

asta.
— A fost demult, a răspuns ea, ridicând tonul când s-a declanșat un val sonor de aclamații dinspre mesele de biliard. Am participat împreună la vreo câteva concursuri de frumusețe.
Ce naiba...?
Am înțepenit, în timp ce-o studiam din ochi. *Aimee...? Aimee...?*
— Aimee Grant?
Zâmbetul i s-a întins pe față și, ce naiba, chiar era unul careți tăia respirația. Dantura afurisit de perfectă, de parcă ar fi purtat și acum dinți falși.
— Da! Uite că-ți aduci aminte! O, Doamne, Jax...
Și-a abătut privirea spre el și s-a aplecat peste tejgheaua barului, punându-și mâna peste celălalt braț al lui cu un gest de parcă ar fi făcut asta de un milion de ori.
— Calla și cu mine am copilărit, practic, împreună, i-a zis.
Hm, eu n-aș fi mers chiar atât de departe. Probabil că ne intersectam o dată la două luni pe la concursurile de frumusețe, dar fără să fim prietene. Dacă-mi aminteam corect, mamele noastre se urau una pe cealaltă cu patima tuturor mamelor de concurente. Mama era considerată ca fiind de condiție inferioară din cauză că era proprietară de bar, în timp ce mama lui Aimee era casnică, măritată cu un medic; probabil, dacă e să ne luăm după cum arăta dantura asta perfectă, cu un dentist.
— Chiar așa? s-a mirat Jax, lăsându-și mâna să-i lunece

mai jos pe spatele meu și făcându-mă să strâng din buze. Își înclinase corpul spre al meu, retrăgându-se astfel încât mâna ei să nu-i mai stea pe braț, și chiar dacă nu aveam experiență în privința unor astfel de relații, îi înțelegeam limbajul trupului. Îl văzusem pe Jase procedând așa. Îl văzusem pe Cam procedând așa.
O senzație de fericire m-a umplut pe dinăuntru.
Aimee, în schimb, ori ignora mesajul, ori nu-l înțelesese.
— Mda, lumea e atât de mică! Nu te-am mai văzut de mulți ani, a zis ea, privindu-mă. Nu te-am mai văzut de când ai încetat să participi la concursuri.
Un ghem mi s-a format în fundul stomacului, greu ca plumbul, și din reflex am vrut să fac un pas înapoi, însă cu Jax atât de aproape, n-aveam unde să mă duc.
— Mereu mă întrecea, a continuat Aimee, iar ghemul din stomacul meu a început să se umple de țurțuri. La absolut fiecare concurs. Orice premiu aș fi luat eu, Calla pleca de fiecare dată acasă cu cel mai mare.
Buzele lui Jax s-au arcuit într-un surâs degajat în timp ce mă privea, însă eu nu-mi mai încăpeam în piele de dorința de a mă îndepărta de el, de bar, de Aimee.
Aimee și-a lăsat capul într-o parte și s-a rezemat de tejghea.
— Nu te-am mai văzut de când cu incendiul.
Respirația mi s-a oprit în gât și toate firicelele de păr de pe spinare mi s-au zbârlit.
— S-au organizat grămezi de acțiuni caritabile, asta mi-o amintesc, a continuat ea, cu voioșie. Toate fetele care au câștigat premii în bani la concursurile de frumusețe și le-

au donat pentru tine, timp de, să zic, vreo jumătate de an.
O, Doamne! Și eu îmi aminteam de asta: îmi aminteam că tata pomenise despre așa ceva când eram eu în spital, iar mama fusese prea dărâmată de necaz ca să mă viziteze măcar în salonul meu.
— A fost îngrozitor, a zis Aimee, clipind din ochii ei mari. Tot ce s-a întâmplat cu tine, cu familia ta... Cât timp ai stat în spital?
Cum să pui o întrebare ca asta? Dar cunoșteam specimenul. De-a lungul vieții mele, tot felul de persoane complet străine își vârâseră nasurile în problemele mele și-mi puseseră întrebări pe care oricine le-ar considera deplasate sau, cel puțin, nepotrivite. Dar ei nu gândeau astfel sau, pur și simplu, nu le păsa.
— Luni de zile, m-am auzit răspunzându-i.
Palma lui Jax mi s-a răsfirat pe spinare și i-am simțit mușchii încordându-se. Firișoarele mele de păr îmi dădeau acum mâncărimi.
— Mă scuzați, am zis, cu o voce răgușită, desprinzându-mă de Jax și de tejghea. Trebuie să mă întorc la lucru.
Și am șters-o, fără să mai aud ce-o mai fi zis Aimee, în timp ce-mi luam tava rotundă și porneam cu ea prin salon, ca să strâng paharele și sticlele goale. Prin minte mi se învârtejeau atâtea gânduri, încât îmi era imposibil să aleg vreunul asupra căruia să mă concentrez.
Am avut cu Aimee un soi de flashback neașteptat și nedorit. Era parte din amintirile acelea cu care, nici după atâția ani, nu reușisem să mă împac cu adevărat și nu

eram sigură că aș reuși vreodată. Nu doar atât, dar ea mai și reprezenta tot ce-ar fi trebuit eu să devin.
Nodul din gât mi-a revenit în timp ce strângeam sticlele goale, neluând în seamă ușorul iz de bere care-mi plutea spre nări când le puneam pe tavă. Mai târziu, probabil că n-aș mai fi dat o para chioară pe ceea ce însemna Aimee, însă în clipa de față, când mă gândeam la ea, îmi aminteam de tot ceea ce fusesem înaintea incendiului. Mă gândeam la cum ar fi arătat viața pentru familia mea: pentru mama, pentru Kevin și pentru Tommy, pentru tata și pentru mine, dacă incendiul nu s-ar mai fi produs. Probabil că eu tot aici aș fi fost.
M-am oprit, răsuflând greu, încolăcindu-mi degetele pe gâtul unei alte sticle. Am privit drept în față, spre spinările celor îngrămădiți în jurul meselor de biliard.
Atunci m-a lovit gândul, chiar în clipa și în locul acesta, cu atâta putere, încât atât degetele de la mâini, cât și cele de la picioare, au început să mă furnice. Dacă incendiul nu s-ar mai fi produs, probabil că eu tot în locul acesta m-aș fi aflat. Aș fi fost crescută ca să preiau administrarea barului, pentru că ar fi devenit o afacere de succes, una clădită de părinții noștri ca să ne-o lase moștenire. Kevin ar fi fost patronul localului. Și Tommy ar fi fost aici. La fel și mama, și tata.
Eu aș fi fost tot aici și habar n-aveam cum să interpretez revelația asta. Absolut deloc. Îmi simțeam gândurile ascuțite ca lama de brici, iar pielea sfărâmicioasă.
— Calla.
O gheară mi s-a înfipt în piept, iar șira spinării mi-a

înțepenit. Nu m-am întors.
— Trebuie să curăț mesele, i-am zis. Multe mese.
Mâna lui Jax mi-a aterizat pe umăr și m-a făcut să mă întorc spre el. Privirile ni s-au întâlnit, iar când el a început să vorbească, am știut – pur și simplu, am *știut* – ce vrea să spună, iar asta m-a zdruncinat.
S-a apropiat de mine, coborându-și buzele până la urechea mea, și a zis:
— Știu.
N-am scos o vorbă pe durata drumului spre casa lui Jax, stând să privesc pe geam fațadele întunecate ale caselor și prăvăliilor. Eram obosită, atât fizic, cât și psihic, și nu-mi doream altceva decât să mă sui în pat, să-mi trag o pătură peste cap și să spun noapte bună.
Aimee rămăsese până la ora închiderii, fără să se ducă nici măcar o dată la Brock, care până la urmă plecase înaintea ei. Roxy mi-a spus că plecase cu altă fată, așa că n-aveam habar ce era între el și Aimee; cu toate astea, ea nu părea afectată. Și-mi dădeam seama de ce zăbovea. Ea voia să plece acasă cu Jax.
Ceea ce nu s-a întâmplat.
După ce s-a dat ultima comandă, iar Aimee stătea cu ochii pe Jax, așa cum mi-a povestit Roxy, el a întrebat-o, cu amabilitate și cu blândețe, dacă are cu ce să ajungă acasă, dar înainte ca ea să-i răspundă, i-a spus că poate să-i cheme el un taxi.
Abilă mișcare.
Roxy mi-a zis că Aimee arătase ca și cum tocmai ar fi văzut o fantomă trecându-i prin fața ochilor și chiar dacă

mi s-ar fi părut distractiv s-o fi văzut în clipa aia, tot m-am întrebat dacă, în cazul în care n-aș fi fost eu acolo, Jax n-ar fi luat-o, cumva, cu el.
Asta n-ar fi trebuit să aibă importanță, dar avea, din cauză că sunt fată și, în clipele acelea, simțeam că dețin un supliment excepțional de prostie.
Știu.
Mi s-a tăiat respirația, exact în timp ce Jax cotea pe drumul ducând spre casa lui. Știam că se referise la incendiu. Din moment ce lucrase cu mama și ea îi povestise despre mărețele vremuri ale concursurilor de frumusețe, nu era nevoie de un prea mare efort de logică pentru a-mi închipui că-i spusese și despre incendiu. Și totuși, până unde mersese? Cât de multe știuse el despre mine, când mă văzuse pentru prima dată, intrând în barul mamei mele?
Ajungând în casa lui, m-am dus sus, ca să-mi las geanta, iar Jax a intrat în bucătărie, unde, așa cum făcea de obicei, și-a aruncat pantofii din picioare și și-a lăsat cheile pe blatul de lucru.
M-am dezbrăcat, de data asta având grijă să-mi păstrez un maieu pe sub tricoul subțire, cu mâneci lungi. Mi-am pus pantalonii scurți pentru dormit și, după ce m-am spălat pe față, mi-am scos telefonul mobil din geantă și am aprins veioza de pe noptieră. O lumină delicată s-a răspândit prin camera lunguiață.
Aveam un mesaj necitit de la Teresa. Îmi trimisese o fotografie cu ea și Jase pe plajă. Era în brațele lui, punându-i coarne cu degetele, iar el zâmbea larg, cu

ochii superbi, de un cenușiu de-a dreptul unic, ascunși în spatele unor ochelari de soare identici celor purtați de Jax.
Un zgomot de pași mi-a atras atenția. Mi-am pus la loc telefonul în geantă și iată-l pe Jax intrând în dormitor. Își pierduse bluza de pe el, undeva pe drumul de la parter până la etaj, dar nu mă plângeam de asta, pentru că era destul de al naibii de plăcut să privesc suprafața aspră și ciuruită de piele, mai ales că blugii îi atârnau destul de jos pe șoldurile suple.
Ținea o bere într-o mână și o cutie cu suc de fructe în cealaltă. Zâmbetul meu a urcat pe o treaptă superioară.
— Pentru mine?
— M-am gândit că ți-ar prinde bine să bei ceva de genul unui punci din fructe.
— Mersi, i-am zis, luând cutia cu suc și așezându-mă apoi turcește pe pat.
Paiul fusese deja înfipt la locul potrivit. Perfect.
Ridicându-mi pleoapele, l-am zărit luând o gură de bere. Pe urmă, și-a lăsat sticla în jos și și-a înfipt degetele celeilalte mâini în păr. Am simțit o undă de neliniște în pântec în timp ce-i priveam pieptul ridicându-se și coborând, într-o respirație adâncă.
— E totul în regulă? m-am interesat.
Până și mie mi-a sunat ca o întrebare prostească.
Și-a întors lent privirea spre mine în timp ce-și ducea din nou sticla la gură. N-a zis nimic, lăsându-și gâtul să-și facă treaba și, fir-ar să fie, a golit sticla, când eu abia dacă sorbisem o gură mică din cutia mea cu suc.

Neliniștea a crescut ca o buruiană care năpădește o grădină. Oare se răzgândise în privința rămânerii mele în casa lui? Nu părea prea bucuros. Poate că-și dorea s-o fi luat acasă pe Aimee cu doi de *e*. Luând în considerare pielea ei fără cusur și zâmbetul ireproșabil, plus o mamă care în prezent nu fusese dată dispărută și nu se înhăitase cu traficanții de droguri, puteam să înțeleg pe deplin de ce el, probabil, regândea foarte multe lucruri. În definitiv, fusese la un pas să fie călcat de o mașină azi, fără să fi fost din vina lui.

Eu n-ar trebui să fiu în casa lui, darămite să stau în patul lui, pentru că nu e locul meu aici.

Dintr-odată, îmi doream să fi fost înapoi la Shepherd, unde să fi stat împreună cu Teresa, privindu-i de la o distanță prudentă pe membrii Brigăzii tipilor trăsnet. Acolo eram în siguranță, pentru că nimeni nu știa nimic despre mine, și-i aveam pe Cei trei F ai mei și asta era tot ce știam și ce mă forțam să accept.

Strângând cutia cu suc până aproape de punctul în care ar fi putut exploda ca un vulcan, am început să lunec jos din pat, în timp ce pântecul meu executa mișcările alea groaznice de contorsionism.

— Aș putea să dorm pe canapeaua de jos în noaptea asta, după care mâine...

— Ce?

Aproape că atingeam cu tălpile podeaua din lemn de esență tare.

— Am zis că aș putea să dorm pe canapeaua de jos în noaptea asta, după care mâine...

— Te-am auzit, m-a întrerupt el, punându-și sticla de bere goală pe măsuța pentru toaletă și întorcându-se cu fața spre mine.
Eu mi-am rotit privirea prin cameră.
— Nu mai înțeleg nimic. Dac-ai auzit ce-am zis, atunci de ce-ai mai zis ce?
— Bun. Poate c-ar fi trebuit să-mi dezvolt propoziția asta, sa corectat el și, făcând ochii mari, l-am privit cum se apleacă și mă apucă de șolduri, făcându-mă să icnesc scurt.
O trepidație acută mi-a radiat în jos prin coapse, pentru că, offf, omul ăsta chiar se pricepea să apuce de șolduri.
— De ce naiba să dormi pe canapeaua de jos? m-a întrebat.
Mi-am ridicat încet cutia cu punci din fructe și am luat o înghițitură enormă.
— M-am gândit doar că, după... ăăă... toate astea...
M-am întrerupt când el m-a ridicat, desprinzându-mă de tot de podea.
— Ce te-ai gândit? Că nu te vreau aici, sus, cu mine? a replicat, purtându-mă spre pat ca pe o pradă; alte cuvinte n-aș fi putut să găsesc pentru felul în care a făcut-o.
Avea un picior de-o parte a mea, iar pe celălalt de cealaltă parte. Mâinile și le ținea încă pe șoldurile mele.
— Că n-am remarcat cât de grozav ai arătat azi? Și că nici măcar o dată nu ți-ai întors obrazul spre stânga, ca să ți-l ascunzi?
Of, Doamne...

Punciul din fructe: uitat.
— Te-ai gândit că n-o să mai vreau să dorm lângă tine? N-ai nimerit-o, dacă așa te-ai gândit, a continuat el, înfigându-și degetele în șoldurile mele și trimițându-mi torente de căldură prin vene. Chiar mi-a plăcut al naibii de mult să dorm lângă tine și să mă trezesc lângă tine. Ceea ce, pentru mine, e o noutate. Nu sunt mare fan al chestiilor de genul ăsta, însă tu... mda, cu tine e altfel.
Niciodată, în viața mea, nu mi-am dorit mai mult să fiu altfel.
Mâinile lui mi-au urcat pe trup, de-o parte și de cealaltă.
— Sau ai crezut că nu observ cât de bine te-ai ținut toată ziua, în ciuda rahaturilor cu care am avut de-a face dimineața? Am fost într-o văgăună împuțită și la un pas să ne calce o mașină, dar tu tot ai știut să zâmbești după aia. Ai trecut peste, ai mers la muncă. După care a apărut Aimee.
Jax și-a lăsat capul în jos și și-a atins ușor buzele de ale mele.
— Eu și Aimee n-am fost niciodată împreună, mi-a zis.
Toți mușchii mi s-au crispat, iar creierul țipa la mine că e vrăjeală.
— Nu cred că e treaba mea, am zis, dar el a scos un sunet gros de dezaprobare.
— Tu ești în patul meu acum, așa-i?
— Păi, mda.
— Și gura mea era adineauri pe a ta, corect?
Am încuviințat.
— Mâna mea a fost între picioarele astea frumoase, nu?

Au... uau! Căldura de adineauri s-a prefăcut într-o lavă lichidă concentrată între sus-numitele picioare.
Și-a lipit fruntea de a mea.
— Și mai târziu o să te scot în oraș, pentru cină. Prin urmare, spune-mi, cum naiba se face că, dacă apare o gagică în seara asta, se dă la mine și insinuează că am fi avut un trecut, asta nu e treaba ta?
— Bine, am șoptit. Dacă pui așa problema, presupun că e.
— Presupui? a repetat el, trăgându-se înapoi și clătinând din cap.
După care s-a lăsat pe spate, cu picioarele de-o parte și de cealaltă a mea, și cu mâinile ținându-mă de mijloc.
— Înțeleg că n-ai mai făcut asta până acum, mi-a zis.
Mi-am ridicat cutia cu punci din fructe și am mai luat o gură, între timp simțind ceva fluturi prin stomac.
— Dar trebuie să înțelegi încotro se îndreaptă povestea asta. Ți-am spus deja că-mi placi. Cred că am fost al naibii de clar. Și, după ce-o să terminăm cu conversația asta, o să-ți arăt și mai clar.
N-o să mint, unor părți importante din mine le cam plăcea cum sună perspectiva asta.
— Cu Aimee am fost de vreo două ori, a continuat el și o senzație neplăcută mi-a aprins pieptul, cu toate că deja îmi dădusem seama. În mod normal, ea stă în Philly și cred că se duce încă la colegiu, undeva, prin nord. Nu știu și, sincer să fiu, nu-mi pasă. Relația dintre noi era una superficială. Ea a fost acasă la mine, dar n-a rămas niciodată peste noapte. Nici măcar o dată. Și sunt al

naibii de sigur că n-a ajuns niciodată să bea punci din fructe în patul meu.
— Mă bucur să aud partea asta, ultima, am mărturisit și un zâmbet i-a luminat chipul.
— Aimee e o fată frumoasă. Știe să se distreze, dar nu e fata potrivită pentru mine. Niciodată n-a fost.
Inima mi-a pâlpâit din nou. Jax și-a aplecat capul într-o parte și și-a mutat mâinile.
— Și știu că în capul tău nu e doar gândul că o gagică oarecare, cu care m-am culcat în trecut, s-a nimerit să apară. E vorba despre ceea ce a spus ea astă-seară.
M-am încordat toată, din nou.
— Jax...
Și-a pus degetul arătător pe buzele mele, reducându-mă la tăcere. În mod normal, dacă mi-ar fi făcut altcineva treaba asta, aș fi fost tentată să-i muşc degetul, însă acum subiectul discuției era mult prea important ca să procedez așa.
— Știu, a zis el, încetișor. Știu totul despre incendiu.
Respirația mi s-a oprit în gât. M-am proptit cu o mână de pat și am încercat să mă depărtez de el, însă mâinile lui mi-au strâns mijlocul cu și mai multă putere. N-am ajuns prea departe. Nu eram în stare să mai continui așa. Simțeam cum firavul meu autocontrol începe să-mi cedeze.
— Mona vorbea despre asta din când în când, iar Clyde o completa cu amănuntele pe care ea le lăsa deoparte, a continuat Jax, pe tonul acela scăzut, răbdător. Deci, știu ce s-a întâmplat.

Inima a început să-mi bată cu putere, iar când am vorbit, vocea mi-a sunat răgușită.
— Nu vreau să vorbesc despre asta.
— *Știu,* mi-a zis Jax, strecurându-se cumva mai aproape, cu pelvisul deasupra celui al meu, dar lăsându-și greutatea pe propriile picioare.
Era aproape, prea aproape pentru ceea ce se întâmpla.
— Barul avea mare succes în oraș, a continuat el. Mereu plin. Producea o grămadă de bani. Atunci, părinții tăi s-au hotărât să-și ridice casa visurilor.
Mi-am ferit privirea de ochii lui căprui, înfigându-mi mâna liberă în cuvertură.
— Nu vreau să vorbesc despre asta, am repetat în șoaptă.
Jax și-a lăsat capul în jos și m-a sărutat în fugă pe mijlocul obrazului stâng, iar respirația mea s-a prefăcut în sughițuri.
— Era genul de casă în care visau părinții tăi să-și ducă viața de familie, o casă cu spațiu suficient ca să creșteți voi toți, mai ales Kevin și Tommy.
Of, Doamne...
Un șuvoi de aer rece mi-a spintecat pieptul.
— Nu *pot* să vorbesc despre asta, am zis, dar Jax nu s-a lăsat.
— Ceea ce n-au știut părinții tăi a fost că și-au angajat un electrician care nu era tocmai de prima mână. Care a dat rasol în punctele cheie ca să poată băga mai mulți bani în buzunar. Autorizația lui era subiectul unei investigații din cauza unei lucrări necorespunzătoare pentru casa în care lucrase înainte. Ceea ce n-au știut părinții tăi, când

v-ați mutat cu toții în casa nouă și sărbătoreați fericiți, a fost că electricianul n-a respectat normele de instalare pentru regulatorul de faze de pe holul de la etaj: acolo unde erau camerele tuturor copiilor.
Lăsându-mi bărbia în piept, am închis ochii strâns. N-a fost o idee bună, fiindcă așa puteam să văd limpede noaptea aia. Până în ziua când va fi să mor, voi putea să văd noaptea aia, să văd cum m-am trezit în camera mea nou-nouță, cu pereții ei roz și numele meu scris cu litere mari prinse de perete, plină de fum. N-o să uit niciodată cum mi-a pârjolit gâtul și pieptul pe dinăuntru prima gură mare de aer pe care am luat-o. M-a inundat panica în timp ce coboram la repezeală din pat, văzând cum se cojește vopseaua roz de pe pereți, m-a cuprins groaza când am deschis ușa de la baie și întreaga lume a explodat. Fumul devenise galben și maroniu – asta îmi amintesc – cu o clipă înainte să se-ntâmple. Cioburi de sticlă au fost aruncate prin aer, crestându-mi pielea. Flăcările erau pretutindeni, dând impresia că se târăsc pe podea și se preling pe tavan și pe pereți. Era ca un blitz gigantic. Și se auzeau urlete. Urlete înfricoșătoare, pe care niciun film de groază nu le-ar putea imita măcar, iar unele dintre urletele alea îmi aparțineau. Iar altele erau ale lui Kevin.
— Era o căldură îngrozitoare. Vopseaua de pe pereți se umflase. Nu era aer și...
Am tras aer în piept, tremurat, fără să-mi dau seama că vorbisem cu voce tare decât când el și-a apăsat iarăși buzele pe tâmpla mea.

— Știu, ai avut mare noroc că ai scăpat cu viață, mi-a zis, plimbându-și degetele mari de-o parte și de cealaltă a mijlocului meu. Tatăl tău a ajuns primul la tine și te-a scos afară. Iar pe urmă și el, și mama ta, au încercat să între din nou, să urce din nou la etaj, însă casa fusese deja înghițită de flăcări. Nau mai reușit să ajungă la scară... era prea târziu pentru frații tăi.
M-am răsucit iar, însă Jax m-a ținut pe loc. Gheața din pieptul meu se răspândea, prefăcându-se într-o durere palpabilă, reală.
— Tommy nu s-a mai trezit, am zis, amintindu-mi de ce-mi spusese mama odată că, după ce i s-a făcut autopsia, s-a constatat că murise din cauza inhalării fumului. Măcar el nu a murit ars de viu, pentru că, după ce s-a stins focul, în cameră nu mai era altceva în afară de cenușă și de lemn carbonizat. În schimb, Kevin... a ars de viu, am adăugat.
— Știu, a repetat el, cu aceeași voce scăzută.
Am deschis încet ochii și mi-am simțit genele umede.
— Sicriele lor, am șoptit, strângând încă o dată pleoapele și văzându-le, erau atât de mici... Știi, mai mici decât ți-ai închipui că se fac sicriele. Și totuși, știu că se fac unele chiar și mai mici, însă, Doamne... cât de mici erau...
Buzele lui m-au atins ușor sub colțul ochiului drept și am știut – of, Doamne, ce mă mai durea pieptul! – am știut că-mi șterseseră o lacrimă, iar gheața din piept, care începuse să-mi invadeze stomacul și sufletul, s-a mai topit un picuț.
— N-au avut nici cea mai mică șansă, am zis, trăgând din

nou, cu greu, aer în piept, adânc. Focul s-a pornit exact în fața camerelor lor, în tavan și în pereți. S-a întins mult prea repede.
Jax a rămas tăcut și au mai trecut câteva clipe până ca eu să vorbesc din nou.
— Familia noastră a fost despăgubită cu o sumă mare de bani, de îndată ce s-a descoperit că incendiul... a fost provocat de instalația electrică necorespunzător executată. Tata a depus o parte din bani într-un cont de economii pentru colegiu. Ala... ăla e contul pe care mi l-a golit mama. Și ea a avut o grămadă de bani... sute de mii, bani pe care, probabil, i-a făcut praf, am zis, desprinzându-mi degetele de pătură. Tata a plecat după nici măcar un an. N-a reușit să suporte situația.
— Nemernicul, a bombănit Jax.
Am deschis larg ochii și am vrut să-mi apăr tatăl, dar m-am oprit. Mda, cam era un nemernic. Acceptasem gândul ăsta de multă vreme. Următoarea respirație mi-a fost ceva mai ușoară.
— N-am vorbit niciodată, cu nimeni, despre asta. Nici măcar cu prietenii mei de la colegiu. Nu e vorba că n-aș fi... trecut peste asta, fiindcă am trecut. Eram mică atunci când s-au întâmplat toate astea și încă mi-e dor de frățiorii mei. Doar că e atât de al naibii de trist...
— Este.
Ni s-au întâlnit privirile și mi-am simțit inima grea în piept. Știam că el nu terminase.
— Știu că nu e singurul lucru, a zis, plimbându-și un deget de-a lungul cicatricei de pe obrazul meu. Știu că

mai ai și alte cicatrice.
N-am putut să-mi desprind privirea. Naiba să mă ia dacă naș fi vrut, însă ochii lui mă țineau captivă și erau calzi, erau concentrați.
— Și știu că ai suferit arsuri, Calla...
Auzind asta, mi s-a strâns inima, într-un amestec de rușine și de ușurare.
— Mama... ea...
— Ea s-a împotmolit în porcăriile ei. A uitat sau n-a putut să îndure, mi-a confirmat el. N-a spus niciodată care a fost motivul adevărat și știu că asta nu schimbă cu nimic situația în bine, dar ea s-a simțit al naibii de vinovată pentru asta. Măcar atât știu sigur.
Mda, asta nu schimba nimic. Și nu va schimba niciodată. Nu știu dacă mă transformasem într-o scorpie cu sânge rece, însă unele lucruri nu puteau fi uitate cu ușurință. Nu erau menite să fie uitate așa.
— Eu, niciodată... nimeni nu mi-a văzut vreodată cicatricele, am zis, cu o voce abia mai sonoră decât o șoaptă. Nu sunt deloc plăcute.
— Dar sunt parte din tine.
Am clătinat din cap, lent, în semn de încuviințare. Gândurile mi s-au învolburat iarăși, în timp ce-i căutam privirea. Știuse încă din prima clipă că ascundeam o mulțime de cicatrice. A, ce naiba, știuse chiar dinainte să dea ochii cu mine pentru prima dată, din cauza mamei și a lui Clyde. Nu prea știam ce să gândesc despre faptul că-i destăinuiseră așa ceva unui om care, practic, îmi era total străin, dar nici n-am putut să mă înfurii din cauza

asta. Nu mai eram capabilă să-mi canalizez și alte sentimente, în timp ce-l priveam.
— Îți plac, am zis și buzele i-au zvâcnit ușor.
— Nu e o veste nouă, scumpo. Îmi placi și știu că din tine fac parte și cicatricele.
— Dar cum se poate?
Nu era prima oară când îi puneam întrebarea asta.
— Ți-am spus deja cum, a replicat el, punându-și din nou mâinile pe mijlocul meu și tăindu-mi respirația. Cred că a venit momentul să-ți și arăt.
— Să-mi arăți? am repetat, ridicând din sprâncene.
— Mda, să-ți arăt.
Și-a strecurat mâinile sub brațele mele și m-a ridicat, iar eu am strâns mai tare cutia cu suc. M-a mutat ceva mai aproape de tăblia patului, fix pe mijloc. Mi-a luat cutia cu suc din mâini și a așezat-o pe noptieră. După care a trecut la treabă, arătându-mi cât mai clar cu putință că-i plac.

DOUĂZECI ȘI UNU

Soarele dimineții se revărsa prin fereastra mare, pătrată, când am deschis ochii, clipind, și m-am trezit cu o gură lipită de gâtul meu, înșirându-mi mici sărutări fierbinți de-a lungul lui.
Uau! Buzele mi s-au arcuit pe la colțuri și am icnit când limba lui mi-a atins punctul sensibil situat imediat sub ureche. Spatele mi s-a arcuit cu de la sine putere când mâna lui s-a mutat din locul în care se aflase până acum,

pe abdomenul meu, pe deasupra tricoului, pe curbura șoldului.
Grozav mod de a te trezi!
Noaptea trecută fusese... în fine, fusese literalmente orgasmică; și, cu toate că nu dormisem prea mult, mă trezisem cu senzația că aș fi dormit timp de un an întreg. Deși mă îndoiam că orgasmul pe care mi-l dăruise cu ajutorul mâinii lui îndemânatice avea ceva de-a face cu asta. Chestia era că, noaptea trecută, se întâmplase ceva. O mică parte din greutatea care-mi apăsa pieptul s-a mai ridicat.
Nu mai exista zidul acela dintre noi.
Dar o fi existat vreodată?
Ciudat era faptul că zidul poate să nu fi existat niciodată, cel puțin nu din partea lui. El știuse despre incendiu, despre frații mei și despre bani, despre cicatrice și despre cât de oribil fusese totul. Știuse chiar dinainte să ne vedem față în față. Și nu-i păsase. Nu reușeam să înțeleg pe deplin. Probabil că n-aveam să înțeleg niciodată cu adevărat, dar când se apucase aseară să-mi arate cât de mult îi plac, cu toate săruturile și atingerile, așa cum mă hotărâsem în prealabil, am încetat cu încercările de a-i descifra motivele.
Pantalonii mei scurți zburaseră, zăcând acum uitați pe undeva, pe podeaua camerei lui Jax, iar când mâna lui mi-a alunecat pe sub bentița subțire a chiloților, peste pielea mea goală, mi-am mușcat buza de jos.
Cealaltă mână și-a făcut drum pe coapsa mea, coborând până când mi-a cuprins din spate genunchiul. Mi-a

ridicat piciorul, forțându-mă să ajung cu posteriorul în spațiul dintre picioarele lui. Categoric au existat destui fiori între picioarele mele atunci când l-am simțit apăsându-se în mine din spate. Sânii mi s-au îngreunat din nou și a fost suficientă o sărutare umedă, senzuală, pe gâtul meu, acolo unde mi se simțea pulsul, ca să fiu deja udă și am avut nevoie de întreaga putere de stăpânire ca să nu încep imediat să mă foiesc, excitată.
Azi-noapte, Jax nu... nu terminase. După ce-mi făcuse ceea ce-mi făcuse, mă lipise de el, cu spatele de pieptul lui, și asta fusese tot. M-am mirat cum de putea să ofere atât fără să obțină nimic în schimb, însă eram prea marcată de toate întâmplările ca să mă concentrez la întrebarea asta – și un pic cam prea extatică pentru orice mișcare în plus – și nu avusesem nici curajul de a schimba situația. În principal, din cauză că, deși aveam o vagă idee despre ce puteam face ca să rectific problema asta, mi-ar fi trebuit, probabil, o programă de învățământ. Astăzi, însă, era o altă zi și aveam de gând să capăt ceva curaj în plus, începând chiar de acum. M-am întors cu fața în sus, iar Jax a ajuns deasupra mea, somnoros și sexy. Până să pot face sau spune ceva, buzele lui erau deja pe mine, începând cu un sărut ușor și gingaș. Micii lui țepi din barbă mi-au gâdilat palma când mi-am plimbat-o pe fața lui. S-a mișcat, strecurându-și un picior între ale mele, apăsându-și coapsa de cea mai delicată parte a mea, și i-am simțit membrul întărit sub abdomen. Iar asta mi-a tăiat respirația.

— ’Neața, a mormăit, printre buzele mele întredeschise.
— Bună.
Un colț al gurii i s-a arcuit în sus. Bătăile inimii au început să mi se accelereze, din diverse motive. În primul rând, pentru că gura lui îmi apăsa din nou buzele, iar de data asta sărutul era mult mai profund. Limba i se mișca peste a mea. După care venea și mâna lui dreaptă. Se pusese în mișcare și aveam o presimțire că se îndrepta spre același loc de azi-noapte. Spre sânii mei. M-am încordat, la fel ca data trecută, și m-am forțat să nu-l apuc de mână, ușa cum făcusem data trecută. N-am mai făcut-o de data asta, fiindcă știam că n-are rost. Când voia el să mă atingă, mă atingea.
Și m-a atins din nou.
Mâna lui mare s-a strâns peste sânul meu stâng și știam că putea să-mi simtă cicatricele de acolo, însă mângâierile lui nu sau poticnit în drum spre ținta reprezentată de sfârcul care mă durea deja. Jax era priceput… atât de priceput, încât până și prin tricou și maiou reușise să-mi excite sfârcul prin mișcările degetului mare și ale arătătorului, trimițându-mi furnicături ascuțite dinspre sâni în jos. Am gâfâit sub fierbințeala sărutului, ridicându-mi spinarea, și n-am fost deloc dezamăgită când a trecut la sânul celălalt.
— Ce naiba, ador sunetele astea pe care le scoți, aproape că a mârâit el, cu gura lipită de a mea, sărutându-mă din nou. Vreau să le mai aud.
Așa că m-a făcut să scot din nou sunetele alea și n-am mai încercat să mă stăpânesc; în schimb, îmi doream

acum să-l *ating*. Știam că trebuia să trec imediat la acțiune, pentru că, dacă n-o făceam, mâna lui ajungea iar între picioarele mele și, ce naiba, jocurile erau făcute. Plimbându-mi mâna pe ceafa lui, am lăsat-o să alunece peste pielea aspră a pieptului și aproape că am uitat ce fac când mi-am imaginat cum ne-am simți unul celuilalt epiderma, dacă n-ar mai exista nimic între noi.
Dar asta nu era să se întâmple vreodată, așa că m-am concentrat din nou la drumul meu, târându-mi degetele peste coastele lui, apoi peste suprafața vastă de deasupra stomacului.
— Ce ai de gând? m-a întrebat, cu o voce răgușită.
— Nimic.
Jax s-a ridicat, astfel încât să lase un pic de spațiu între trupurile noastre, și mi-a plăcut la nebunie felul în care i s-au încordat mușchii abdomenului odată cu mișcarea. Și-a arcuit o sprânceană.
— Nimic?
Clătinând din cap, mi-am mușcat buza, în timp ce-i ocoleam buricul cu degetele, ajungând la elasticul boxerilor lui negri.
Trăgând aer în piept, mi-am strecurat mâna pe sub elastic.
Jax m-a apucat de încheietură.
— Tu vrei să mă atingi?
O senzație de căldură mi-a inundat obrajii și un cu totul alt soi de fierbințeală mi-a invadat venele.
— Da, i-am răspuns, forțându-mă să-mi ridic capul, să-i întâlnesc privirea. Vreau să-ți dau... ceea ce mi-ai dat tu

mie.
Privirea lui flămândă mi-a provocat un fior pe șira spinării.
— Vreau. Îmi place, a zis, apoi, coborându-și capul, mi-a prins buza de jos într-un sărut rapid. Dar să facem un târg.
— Un târg?
— Da. Un târg. Poți să mă atingi, mi-a zis, plimbându-și buzele de-a lungul bărbiei mele și mișcându-mi mâna doar cu câțiva centimetri, cât să-i ating firele scurte și aspre de păr. Dar trebuie să-ți scoți tricoul, a adăugat.
— Să-mi scot tricoul?
— Da, a răspuns, sărutându-mi tâmpla. Tricoul. Trebuie scos.
M-am crispat și inima a început să-mi bată cu și mai mare putere. Dacă-mi scoteam tricoul nu însemna c-o să rămân goală. Aveam un maiou pe dedesubt; totuși, aveau să mi se vadă cicatricele de pe partea de sus a pieptului și ceva din spinare. Dar, cum stăteam cu fața în sus, era puțin probabil să le vadă pe cele de pe spate.
— Vreau să mă atingi, mi-a zis Jax și m-am cutremurat din nou. Foarte mult. Și tu vrei, a adăugat, prinzându-mi lobul urechii între dinți. Numai tricoul.
Nu știam dacă sunt în stare, dar am făcut semn din cap că sunt de acord, după care am șoptit:
— Bine.
Jax s-a mișcat repede. Mi-a tras mâna de sub el și mi-a prins într-un singur pumn marginea de jos a tricoului. Cealaltă mână mi-a alunecat pe spate, până la mijloc,

ridicându-mă suficient încât să-mi poată trage tricoul în sus și, după numai o secundă, peste cap.
M-am lăsat din nou pe spate, cu ochii mari și inima bătând la repezeală. Privirile ni s-au întâlnit în timp ce el lăsa tricoul să cadă pe podea, apoi a lui mi-a coborât ușor, de pe față, pe gât și mai departe. A zăbovit puțin pe piept și frica mi-a străpuns pântecul. Am vrut să-mi acopăr pieptul cu brațele.
— Să nu îndrăznești, mi-a ordonat el, dar cu blândețe. N-ai nimic care să trebuiască ascuns.
Mi s-a strâns inima când a început să-și plimbe degetele pe pieptul meu. Și abia atunci mi-am dat seama ce anume privea atât de atent. Nu era micul petic de piele vizibil dintre sânii mei, nici tăietura de deasupra sânului stâng. Era altceva. Sfârcurile mi se întăriseră și mă dureau, împungând materialul subțire al maieului, și respirația mi s-a poticnit într-un hohot, jumătate de râs, jumătate de plâns. A ridicat imediat ochii, susținându-mi privirea, și și-a lăsat capul în jos. Buzele lui au poposit mai întâi pe fâșia de piele dintre sâni, sărutându-mă acolo, după care s-au mutat pe unul dintre sfârcuri, sărutându-mă și *acolo,* prin maieu, apoi sugând cu putere și determinându-mi spatele să se arcuiască, ridicându-se cu mult de pe pat, în timp ce un vălmășag de senzații mă străbătea în mare viteză.
Dumnezeule, așa ceva nu mai simțisem niciodată!
— Îți place? m-a întrebat.
— Da, am reușit eu să gâfâi.
A trecut la celălalt sân și a fost minunat. Abia dacă mai

puteam să respir când și-a implicat și mâna, aproape uitând de sensul ascuns al scoaterii tricoului, pentru că n-avusesem habar cât de sensibilă puteam să fiu acolo. Deodată, însă, el și-a ridicat capul. Trecea la îndeplinirea părții lui din înțelegere și nu zăbovea în privința asta. Și-a strecurat degetele pe sub elasticul boxerilor și i-a făcut să cadă de pe șolduri. Așa am avut prima imagine completă a lui.
Uau.
Era formidabil.
Jax era... m-am holbat la el, evaluându-i grosimea și lungimea, și, mda, chiar nu aveam cuvinte.
— Nu mă deranjează să mă privești, dar dac-o ții tot așa, o să se termine înainte ca măcar să mă atingi, mi-a atras el atenția.
— Serios? am întrebat, ridicându-mi privirea spre fața lui.
— Serios, a răspuns, zâmbind.
— Îmi cam place asta, am recunoscut.
Au urmat câteva clipe de tăcere, după care el și-a azvârlit capul pe spate și a izbucnit în hohote puternice.
— Sunt convins!
Am întins mâna, grăbindu-mă ca să nu-mi pierd curajul, și lam cuprins cu degetele. Râsul i s-a stins într-un geamăt bărbătesc, apoi șoldurile i-au zvâcnit când mi-am lăsat mâna săi lunece pe toată lungimea. N-a fost nevoie să bâjbâi ca să deduc ce anume îi place, fiindcă și-a pus mâna peste a mea, stabilind ritmul și apăsarea. A făcut la fel până și cu degetul meu mare, pe care l-a pus să se

mișteș peste vârful lui, iar după felul în care m-a sărutat apoi, profund, mi-am dat seama că-i place. Așa că, după ce am mai efectuat o trecere de la rădăcină până la vârf, am repetat mișcarea.
— Fir-ar să fie, a mormăit el, îngropându-și fața în gâtul meu.
De cât îl sărutasem și-l linsesem și-l mângâiasem, trupul meu, și-așa stârnit, se ambalase la viteza maximă. Când și-a strecurat o mână între noi, atent la reacțiile mele, mi-am desfăcut picioarele pentru el.
— Dumnezeule! a exclamat.
Mi-a pătruns cu un deget pe sub chiloți, chiar pe mijloc, după care a intrat cu toate. La primul contact dintre pielea lui și a mea, am țipat, iar când i-am rostit numele, a gemut încă un „fir-ar a naibii”.
Și-a mișcat mâna și apoi mi-a ridicat bazinul, trăgându-mi chiloții în jos. Deja începeam să rămân de-a binelea fără suflare. L-am strâns mai tare cu mâna, am deschis ochii și tensiunea mi s-a adunat ca un ghem în adâncul pântecului.
Ceea ce am văzut a fost ca o explozie pentru hormoni. Aveam degetele încolăcite pe el și era umflat, trandafiriu și tare. Dar, mai mult decât atât, eu aveam chiloții undeva aproape de genunchi, picioarele desfăcute și mâna lui între ele. Deodată, mi-a vârât un deget înăuntru și trupul meu a reacționat. Șoldurile mi-au zvâcnit în sus și capul mi s-a repezit pe spate.
— Calla, scumpo, cât ești de strâmtă, a murmurat el și, după tonul lui apăsat, mi-am închipuit că e de bine.

Și-a mișcat încet degetul – cu mult mai încet și mai lin decât mișcările mele – și atunci am încetat să mai fac ceva, deoarece el și-a accelerat ritmul.
— Am impresia că-ți place, mi-a zis.
Nu știam ce să-i răspund la asta, dar ceea ce știam era că mai voiam. Îl voiam pe el. Era grozav cu degetul, dar voiam mai mult. N-am mai stat să mă gândesc spre ce îndrept lucrurile.
— Te vreau, i-am zis.
— Știu.
L-am privit îngustându-mi ochii, iar el a chicotit când mi-am strâns degetele pe membrul lui. Îi simțeam pulsul în palmă.
— O vreau, i-am zis, cu un firicel de voce. O vreau în mine.
Și-a oprit zvâcnetul șoldurilor la jumătate auzindu-mă și a scos sunetul acela care-mi încovriga degetele de la picioare. Și-a lăsat fruntea pe a mea și următorul lui sărut a fost gingaș și plin de suflet, un cu totul alt fel de sărut. Iar când sărutul s-a transformat în ceva cu mult mai senzual, mi-a mai vârât un deget înăuntru.
— O, Doamne, am icnit, cu gura pe a lui.
— Nu-mi doresc nimic mai mult decât să fiu în tine. Dumnezeule, îmi vine să-mi dau drumul numai când mă gândesc la asta!
Mișcările lui au devenit lente, prelungind senzația.
— Numai că asta de pe tine trebuie să dispară, a adăugat.
Cuvintele lui mi-au risipit ceața.
— Maioul meu?

— Da, scumpo, trebuie să dispară, a confirmat, plimbându-și limba peste buzele mele. Ești pregătită pentru asta?
Bun. Azi *era* o zi cu totul diferită, însă nu era chiar *atât* de diferită, iar unele lucruri nu se puteau schimba vreodată. Era posibil ca tricoul meu să dispară, însă maioul, niciodată, dar *niciodată* nu putea lipsi.
— Nu, am șoptit.
— Așa am crezut și eu, a zis, sărutându-mi vârful nasului. Dar trebuie să înțelegi ceva: n-o să mă ai în tine până când n-o să fim piele pe piele.
Pulsul mi s-a accelerat nebunește la auzul cuvintelor lui, însă privirea pe care i-am aruncat-o spunea *mai vedem noi asta,* iar el mi-a răspuns cu un chicotit amuzat și încă un sărut umed, pârjolitor de fierbinte. Mâna dintre picioarele mele și-a schimbat poziția, plasându-și degetul mare fix peste partea cea mai sensibilă din mine. N-a trecut mult până când am început să-mi mișc șoldurile odată cu ale lui, urmând ritmul stabilit de el, apoi impunându-l pe-al meu. Iar el mi-a dăruit tot ce se putea cu degetele alea două intrând și ieșind, în timp ce degetul mare freca punctul atât de sensibil.
— Asta e, a zis, coborându-și gura spre a mea, întorcându-și mâna pe cant și sărutându-mă apăsat. Călărește-mi mâna.
În oricare alt moment, probabil că aș fi murit de rușine auzind cuvintele astea și poate că ulterior le-aș fi resimțit, însă acum? Am făcut exact ce mi-a zis. I-am călărit mâna, mișcând-o în același timp pe-a mea peste

bărbăția lui. N-a fost decât un avertisment discret – o furnicătură profundă – după care nodul simțurilor a explodat, desfăcându-se în mine, și am urlat din răsputeri în timp ce-mi dădeam drumul. El nu s-a oprit, prelungind senzația până când mi s-au înmuiat picioarele de tot.
Pe urmă, și-a scos încet degetele din mine și le-a încolăcit peste mâna mea. L-am privit – ne-am privit pe amândoi... pe sub pleoapele grele. Era ceva total intim în asta, ceva care mi se cuibărea în piept și își găsea sălaș acolo. Trupul lui se mișca într-un fel superb, plin de grație masculină. Mușchii bazinului i se încordau și se destindeau, pe măsură ce zvâcnea în mâna mea.
Când și-a dat drumul, gura îi era lipită de a mea și acesta probabil a fost cel mai minunat lucru dintre toate. Să-i simt vibrațiile trupului, geamătul de eliberare pe care l-am prins pe limbă și felul în care șoldurile lui și-au încetinit mișcarea. Dar partea cea mai uimitoare a fost în minutele care au urmat imediat după. Jax a mai rămas cu mine pe moment, lăsându-și jumătate din greutate pe mine, și săruturile au revenit la acea delicatețe, la acea tandrețe care însemna mai multe, înrădăcinându-mi și mai mult acea senzație în piept. Iar când s-a ridicat, a pornit semeț spre baie, în toată splendoarea goliciunii lui, și s-a întors repede cu o cârpă udă. A șters ce mai rămăsese în urma noastră, după care mi-a tras chiloții înapoi, însă nu terminase cu mine.
Cuprinzându-mi încheieturile cu mâinile, m-a forțat să mă ridic în șezut și a fost prea târziu când mi-am dat

seama că așa îmi lăsa spatele expus și putea să vadă tot ceea ce nu acoperea maioul. Panica mi-a explodat în măruntaie și am dat să mă arunc sub pături, însă Jax era iute, dar și isteț, nemernicul. S-a strecurat în spatele meu, sprijinindu-se de tăblia patului, după care mi-a încolăcit mijlocul cu brațele. Apoi m-a tras între picioarele lui desfăcute, lipindu-mă de pieptul lui: spinarea mea, complet lipită de pieptul lui.

Știam că poate să-mi simtă asprimea cicatricelor de pe omoplați, din cauză că maieul avea modelul ăla afurisit, cu doar câteva benzi subțiri la spate. Și mai *știam* că le văzuse înainte să mă tragă la pieptul lui. Poate că nu apucase să le studieze temeinic, dar sigur le văzuse.

Cu toți mușchii încordați, mi-am concentrat atenția spre fereastra din cealaltă parte a camerei, în timp ce el îmi cuprindea mijlocul cu brațele și-și lăsa bărbia pe umărul meu.

— Ți-am povestit despre prima dată când l-am întâlnit pe Clyde? m-a întrebat.

— Nu, i-am răspuns în șoaptă, scuturând din cap.

— Era într-o duminică. L-am întâlnit în bar. Până la urmă, a ajuns să-mi gătească tacos.

S-a oprit pentru câteva clipe, chicotindu-mi încet la ureche.

— Mi-a zis că asta va fi o tradiție, dacă aveam să fac parte din familia lui.

Următoarea mea respirație a fost una icnită, fiindcă mi s-a mai ridicat de pe inimă încă un pic din greutatea aia înăbușitoare.

Mai târziu, în aceeași zi, Jax tocmai își termina dușul, înainte să mă ducă la casa mamei mele, ca să mă pot pregăti pentru ieșirea noastră.
Ieșirea noastră.
Uau.
Mi se părea ciudat să ies împreună cu un tip, după toate cele întâmplate, însă mentalitatea lui Jax era de tipul viața-e-scurtă, așa că nu m-a surprins prea tare. Și, în ciuda întregii nebunii și a complicațiilor mele, aveam o senzație plăcută când mă gândeam la ieșirea asta... la ce-a fost azi-dimineață și la *noi*.
El fiind ocupat, am încercat s-o sun pe Teresa și am fost entuziasmată când mi-a răspuns la cel de-al treilea sunet de apel.
— Salutare, a ciripit ea în telefon. Tocmai mă gândeam la tine.
— Chiar? am întrebat-o, așezându-mă pe marginea canapelei lui Jax.
— Mhî. Mă întrebam dacă mai faci și acum pe barmanița și dacă da, ziceam să devii preparatoarea noastră oficială de cocteiluri, când o să te întorci în Shepherdstown.
Am izbucnit în râs.
— Nu știu dacă ți-ai dori așa ceva. Majoritatea clienților de pe-aici comandă băuturi care se servesc ori la halbă, ori la sticlă, ori iau câte-o dușcă de tărie, ceea ce e foarte bine, pentru că nu mă pricep grozav să prepar cocteiluri.
— Mie tot nu-mi vine să cred că lucrezi ca barmaniță.
În schimb, eu eram sigură că mai existau foarte multe lucruri legate de mine pe care Teresei, probabil, nu i-ar fi

venit să le creadă.
— Cum e la plajă? m-am interesat eu.
Suspinul Teresei a fost uşor de perceput.
— E grozav. M-am ales cu un bronz minunat, iar lui Jack chiar îi place la nebunie aici. E pentru prima dată când vine pe litoral.
Jack era fratele mai mic al lui Jase, de care acesta era foarte apropiat.
— Şi ar trebui să-i vezi pe amândoi împreună, pe plajă. Nimic nu-ţi face ovarele mai fericite decât vederea unui tip trăsnet împreună cu un puşti, mi-a explicat ea şi am zâmbit, după care mi l-am imaginat pe Jax cu un băieţel şi am simţit un fior undeva, jos. În orice caz, a continuat Teresa, o să plecăm peste vreo două zile, dar îţi jur, cred că aş putea trăi toată viaţa pe litoral.
Iar eu chiar ar fi cazul să-mi mişc fundul până pe litoral, la un moment dat.
— Şi, spune-mi, cum merg treburile prin măreţul stat Pennsylvania? E totul cum trebuie?
— Păi, mda, totul a fost... a fost grozav, i-am zis, aruncând o privire spre scară. Am... ăăă... am cunoscut un tip.
Tăcere.
Şi iar tăcere.
— Mai eşti acolo? am întrebat, încruntându-mă.
— Da. Da! Doar că m-ai luat prin surprindere. Ai trecut de la faza că lucrurile stau bine la aia că a apărut un tip, iar eu aşteptam, ştii tu, mai multe detalii, a zis ea, aproape strigând ultimul cuvânt. Ca să mă exprim mai

clar, o grămadă de detalii!
După ce am aruncat încă o privire spre casa scării, i-am povestit despre Jax și despre ieșirea noastră împreună din seara asta. Și mi-am încheiat spovedania ad-hoc cu...
— Așa că, mda, sunt destul de convinsă că-i plac.
— Păi, na! Normal că-i placi. Așadar, localul ăla se numește Apollo? Ia stai o clipă, mi-a zis, după care vocea i s-a auzit mai îndepărtată. Hei, Jase, ia caută tu Apollo's, pe lângă Philly. Ce? Caută, și gata!
Of, Doamne...
— Să ne întoarcem la chestia cu plăcutul. De ce te-ar mira că-i placi? Și lui Brandon îi plăceai mult, dar...
— Dar ce? am întrerupt-o. Ba nu-i plăceam.
— O, ba da, îi plăceai. A fost drăguț. Tu tăceai ca melcul când a început el să vină și mereu se uita la tine, dar pe atunci tu nu prea îi acordai vreo atenție. Am crezut că poate am înțeles eu greșit și ție nu-ți plăcea.
Te pomenești că Teresa s-o fi apucat să fumeze crack.
— Dar ție îți place? m-a întrebat dintr-odată. Pentru că Jase tocmai a căutat să vadă cum e Apollo's, și... apropo, Jase te salută.
— Îl salut și eu, am bâiguit, ca răspuns.
— Te salută și ea! a urlat Teresa, după care: El zice că localul arată destul de select. Ție îți place tipul, Calla?
Am închis ochii și am clătinat afirmativ din cap.
— Da, îmi place. Chiar îmi place.
— Bun. Abia aștept să-l cunosc. Și să te văd pe tine. Dar vreau neapărat să-l cunosc.
Am început să râd, iar ea, auzindu-mă, a chicotit.

— Sunt fericită pentru tine. Serios.
Oftând, am recunoscut atunci ceva oarecum înspăimântător.
— Și eu sunt fericită.
Am închis telefonul, după ce i-am promis c-o să-i dau detaliile, și abia atunci când mi-am îndesat părul după ureche, am simțit-o: conștiința faptului de a nu fi singură.
O, nu!
Mușcându-mi buza de jos, m-am întors și l-am văzut pe Jax, oprit la picioarele scării, deja îmbrăcat pentru ieșirea noastră.
Jeans negri și cămașă albă, încheiată până la gât.
Al naibii de bine arăta.
În plus, afișa și un mic zâmbet infatuat.
— Așadar, îți plac? Chiar îți plac?
Am scos un geamăt, simțind cum mi se înfierbântă obrajii.
— Tacă-ți gura! l-am apostrofat.
Și-a lăsat capul pe spate și a râs. Norocul lui că are un râs atât de grozav. Luciul de buze reprezenta tușa finală și mă bucuram că terminam cu pregătirile. Stomacul îmi chiorăia și speram cu toată sinceritatea ca lui Jax să-i placă fetele cu un apetit considerabil, deoarece aveam o presimțire că mă voi îndopa cu mâncare. Îmi aranjasem părul în bucle lejere și-mi făcusem cărare pe-o parte. Sărisem din nou peste Dermablend, optând pentru un machiaj natural, cu ochii adumbriți. Rochia pe care o îmbrăcasem, pentru că fusesem nevoită să-mi iau toate

hainele cu mine, era drăguță și ispititoare. Era o rochie de vară cu breteluțe, de un albastru închis, mulată pe piept și pe talie. Poate un pic prea strâmtă pe șolduri, dar mai departe era vaporoasă, fusta fâșneață ajungând imediat sub jumătatea coapsei.
Am asortat-o cu o pereche de sandale cu toc jos.
Peste rochie aveam cardiganul cu mâneci scurte, bleu-pal, ajungându-mi până imediat sub sâni, de asemenea mulat.
Privindu-mă în oglindă, am fost nevoită să recunosc că arătam al naibii de bine.
Am clătinat din cap aprobator spre imaginea mea reflectată, ca o gâsculiță, după care am intrat în living, parcă defilând. Cât timp mă pregătisem eu, Jax tăiase frunză la câini prin casă, apoi se stabilise pe canapea, unde se apucase să citească din cartea lui. Examinându-l din profil, cu bărbia lăsată în jos și chipul marcat de concentrare, am fost nevoită să declar în sinea mea că arată trăsnet. Dar când și-a ridicat privirea și m-a văzut, a fost și mai și.
— Sunt pregătită, am anunțat, adăugând apoi: ca să ieșim în oraș și să mâncăm.
Mda. E clar. Sunt o super-gâsculiță.
Privirea i s-a tulburat și s-a înfierbântat. Într-o clipă, a fost în picioare, iar în două, a ajuns în fața mea. O mână mi-a cuprins ceafa, iar cealaltă mi-a aterizat pe obraz. Mi-a trecut cu degetul mare peste marginea de jos a buzelor și mi-a determinat stomacul să se apuce de tumbe.

— Ești frumoasă, mi-a zis.
Iar eu m-am simțit frumoasă auzindu-l.
— Mulțumesc. Și tu ești frumos.
O sprânceană brună s-a ridicat imediat.
Uff.
— Ești frumos, în sensul bărbătesc, am rectificat, însă a sunat și mai aiurea. Bun, am zis. A fost o prostie. Arăți trăsnet.
A chicotit, apropiindu-se și mai mult, atingându-mi în treacăt cu buzele proeminența pometului. Mi-a sărutat din nou cicatricea și m-am crispat, numai că din motive diferite față de cele obișnuite, deoarece buzele îi patinaseră spre spațiul de sub urechea mea.
— Arăt trăsnet și-ți plac, a murmurat. E ziua mea norocoasă.
— Tacă-ți gura!
Încă un chicotit gros, după care gura lui a pus stăpânire pe a mea. Îmi plăcea – nu, adoram – felul în care săruta Jax. Pornea domol, după care se transforma în cu totul altceva, categoric nu domol, foarte apăsat și înfierbântat. Până să-mi dau seama, eram cu mâinile pe pieptul lui, urcând spre umeri.
— Cina, mi-a atras el atenția, sărutându-mă încă o dată, zăbovind cu buzele în cel mai plăcut mod. O să întârziem.
Mi-am înfipt degetele în cămașa lui, aproape agățându-mă de el. N-am mai avut cum să-i răspund, pentru că m-a sărutat iar, într-un fel care m-a făcut să mă simt devorată.

— Cina, a repetat, atingându-mi ușor buzele cu ale lui. Am făcut rezervare.
Coborându-mi mâinile pe pieptul lui, mi-am lăsat capul pe spate și am deschis ochii.
— Mda. Mâncare.
— Carne, a completat el, strângându-mă mai tare în brațe. Carne gătită foarte bine.
Tocmai atunci stomacul mi s-a apucat să chiorăie și m-am desprins când el a izbucnit în râs.
— Tacă-ți gura, l-am repezit din nou.
— A fost drăguț, s-a justificat el, lăsându-și mâinile pe șoldurile mele, așa că n-am mai ajuns prea departe.
Mi-am dat ochii peste cap.
— Mai bine zis, stomacul meu protestează de foame. Nu e nimic drăguț în asta. Așa că, dacă nu ne...
M-a întrerupt zgomotul a ceva greu izbit de fațada casei. Înghițindu-mi un țipăt speriat, am sărit și m-am întors spre ușă.
— Ce naiba?
Jax pornise deja spre ușă, când s-au auzit cauciucuri scrâșnind pe aleea din fața casei. Inima mi s-a oprit în gât în timp ce-l urmam pe Jax.
— Rămâi pe loc, mi-a ordonat, întinzând mâna spre ușă.
Nu l-am ascultat.
Mușchii umerilor i s-au încordat când a descuiat ușa de la intrare și a smucit-o.
Acoperindu-mi gura cu palmele, am făcut un pas înapoi, de oroare. Jax a scăpat o înjurătură și s-a întors, încercând să ascundă de privirea mea ceea ce ne aștepta

pe veranda din față, însă era prea târziu. N-aveam cum să-mi șterg din minte imaginea deja zărită a corpului inert, sinistru de palid, și nici a micii găuri stacojii perforate fix în mijlocul frunții.

DOUĂZECI ȘI DOI

Cina la Apollo's a fost contramandată.
Un cadavru aruncat – la propriu – în fața casei constituie un motiv temeinic pentru asta. Iar cadavrul se afla încă afară, exact în locul aterizării, iar polițiștii își desfășurau investigațiile criminalistice pe care le socoteau potrivite.
Cadavrul avea și un nume, după cum aveam să aflu: un nume care mi-a trimis un junghi de frică și de groază drept în adâncul inimii.
Cadavrul îi aparținea unui anume Ronald R. Miller, cunoscut și sub numele de stradă Rooster, și, din câte se zvonea, amantul mamei mele.
Nu era bine deloc.
Rooster primise un glonț în mijlocul frunții, iar din ce-l auzisem pe Reece vorbind afară cu un alt polițist, blugii lui erau pătați de iarbă în genunchi, așa că nu era nevoie de un efort de logică prea mare ca să-mi imaginez că fusese în genunchi atunci când se apăsase trăgaciul.
Stilul clasic de execuție.
Dar unde o fi mama? Întrebarea asta îmi apărea în minte iar și iar, fiindcă toată lumea spusese că ea fugise împreună cu Rooster. Care avea acum un glonț în cap.
M-am cutremurat și mi-am îndreptat privirea spre Jax.

Stătea lângă fereastră, cu spatele încordat și maxilarele încleștate. Nu prea vorbise de când se întâmplase toată treaba asta. Ne dăduserăm deja declarațiile, în care n-avuseserăm prea mare lucru de spus.
Clyde s-a apropiat de mine și m-a strâns de mână.
— Te simți bine, fetița tatii?
I-am făcut semn din cap că da. Ajunsese cam la o oră după sosirea polițiștilor. De unde aflase despre întâmplare, habar n-aveam, însă apăruse în bătrâna lui camionetă hodorogită, strigând și zbierând că vrea să fie lăsat înăuntru, ca s-o vadă pe „fata lui" care trecea printr-o experiență „traumatizantă" și „nemeritată" și o grămadă de alte lucruri care includeau blesteme și înjurături. Nu voiau să-l lase să urce pe veranda din față, din motive evidente, cu atât mai puțin să între în casă, însă el urlase până când i se făcuse voia și intrase pe ușa din spate, care dădea în bucătărie.
— Curând, a rostit el, ţâfnos. Tre' să fie curând.
Mi-am întors privirea spre el și am remarcat un strat fin de transpirație sclipindu-i pe țeasta cheală.
Jax s-a întors de la fereastră și a venit spre locul în care ne aflam eu și Clyde. N-a zis nimic, doar s-a așezat pe brațul canapelei. În clipa imediat următoare, am auzit ușa deschizându-se și i-am văzut intrând pe Reece și pe un detectiv îmbrăcat cu pantaloni cafenii, de costum, și o cămașă albă exact ca a lui Jax, dar strânsă cu o cravată asortată cu pantalonii. Din cine știe ce motiv, mi-am amintit de ce-mi povestise Roxy, cum că Reece fusese implicat într-un incident cu focuri de armă. Era ultimul

lucru la care aveam nevoie să mă gândesc, dar m-am întrebat dacă nu cumva îl tulbura vederea lui Rooster... așa cum era. Dar, dacă mă gândeam mai bine, probabil că văzuse el destule.
Nu reușeam să-mi amintesc numele... pe cel al detectivului. Nu era cu mult mai în vârstă ca noi, poate să fi fost aproape de treizeci de ani, sau cu puțin peste. Era chipeș, chiar foarte, cu părul șaten îngrijit tuns și ochi albaștri limpezi.
— Am terminat acum, a zis, îndreptându-și privirea spre noi trei. În clipa de față, avem câțiva suspecți și-o să aflăm cine a făcut asta.
Am clătinat din cap în semn de încuviințare.
— Bine. Ăăă... mulțumesc.
Buzele i-au zvâcnit ușor.
— Așa, a zis. Ofițerul Anders mi-a spus că voi doi ați fost s-o căutați pe doamna Fritz.
Ofițerul Anders? Am clipit mărunt, după care mi-am dat seama că se referea la Reece. Mi-am plimbat privirea de la Reece la detectivul Anders și înapoi. Ia stai...
— Voi doi sunteți rude?
— Frați, mi-a răspuns Jax.
— Eu fiind cel frumos, a completat Reece, zâmbind.
Detectivul Anders și-a înclinat capul spre cel despre care aflam acum că era fratele lui mai mic.
— Dar nu și cel mai deștept, fără îndoială.
Doi frați, polițiști. Tentant.
Of.
Aveam nevoie de o consultație la cap.

— În orice caz, a reluat detectivul, el mi-a zis că voi doi ați încercat s-o găsiți pe mama ta și că ați avut anumite probleme ieri, când ați fost în oraș. Eu știu ce se petrece.
Jax și-a mijit ochii spre Reece, iar mie mi s-a lăsat o greutate în stomac. Indiferent ce-ar fi, dacă poliția chiar știa ce se petrece, înseamnă că ea avea probleme. Mari de tot.
Reece i-a susținut privirea cu o expresie care spunea *îmi pare rău, dar trebuia.*
— El știe despre Mack. Și nemernicul ăla e primul pe lista noastră de suspecți.
— Ăsta a fost, cât se poate de clar, un avertisment pentru Calla, a intervenit Jax, pe un ton tăios. Dar nu mi se pare logic. Dacă Mack l-a găsit pe Rooster, atunci cum de n-a găsit-o pe Mona?
— Poate că Rooster s-o fi hotărât să iasă din încurcătura asta, a răspuns detectivul Anders, încrucișându-și brațele pe piept. E posibil ca el să se fi întors și dacă e adevărat ceea ce susține... sursa voastră, dacă s-a întors fără droguri sau fără banii echivalenți cu cantitatea deținută, să fi avut parte de o primire caldă.
Mda, de un glonț în cap. Mama nu avea drogurile. Și eram al naibii de sigură că nu avea nici banii.
Mack trebuie să fi fost, pentru că, așa cum se exprimase Ritchey, rahatul o luase la vale, iar avalanșa asta de rahat îl înghițise și pe Mack.
— Îl mai căutăm și pe tipul care a intrat în casă și a luat drogurile. O să-i găsim, a afirmat detectivul Anders. Dar avem nevoie ca voi toți să stați deoparte. Lăsați-ne să ne

facem meseria. Nu vrem să fiți în preajma unor astfel de oameni. Nici eu nu voiam să fiu în preajma unor astfel de oameni, dar îmi mai rămăseseră câteva zile la dispoziție ca s-o scot la iveală pe mama. N-am răspuns, deoarece chiar nu voiam să-i mai ascult încercând să mă convingă să nu fac ceea ce trebuia să fac. Noi aveam o pistă. Pe Ike. Iar Jax nu pomenise despre Ike în fața polițiștilor și nici măcar lui Reece nu-i spusese, din câte știam eu. Un alt polițist și-a vârât capul în cameră, ca să ne anunțe că veranda din față a fost eliberată, veste care mi-a smuls un suspin de ușurare. Iar după ce ne-am încheiat convorbirea, Jax s-a dus să-i conducă afară pe Reece și pe fratele lui mai mare.

— Încurcată treabă, a mormăit Clyde, frecându-și pieptul cu palma.

— Știu, am răspuns, oftând. Dar mama... crezi că ea are idee în ce încurcătură s-a vârât?

Clyde a clătinat afirmativ din cap.

— Cred că da și mai cred că, dacă e isteață, la ora asta își duce veacul prin Mexic.

Dumnezeule, asta ar fi nașpa: ea să trăiască undeva, departe, iar eu să n-o mai văd niciodată, dar dacă mama ar da dovadă de istețime, așa ar trebui să procedeze.

— Dacă nu s-o mai întoarce... cu barul ce-o să se-ntâmple? am întrebat, concentrându-mă pe problema cel mai puțin importantă, pentru că era de preferat, decât toate nebuniile mult mai importante. Știam că barul mi-ar rămâne mie dacă ea... dacă ea ar deceda, însă n-aveam idee ce formalități ar fi fost necesare în cazul în

care ea ar dispărea, pur și simplu.
— Fetița tatii, nu trebuie să-ți faci griji în privința asta, m-a liniștit Clyde, ridicându-se anevoie, respirând greu, adânc. Barul o să fie în regulă.
— Te simți bine? m-am interesat, încrețindu-mi fruntea de îngrijorare.
— Mda, mă descurc. Nu tre' să-ți faci griji pentru mine.
Nu eram prea convinsă de asta, însă tocmai atunci s-a întors Jax, fără frații polițiști. A venit direct spre mine, m-a luat de mână și m-a ajutat să mă ridic.
— Vrei să ieși de-aici? m-a întrebat.
I-am făcut semn din cap că da. Nimic nu-mi doream mai mult decât să ies de-acolo.
Clyde s-a apropiat de mine și, fără ca Jax să-mi dea drumul la mână, m-a cuprins în îmbrățișarea lui de urs.
— Îmi place că nu stai aici, mi-a zis. Asta e bine. E foarte bine.
Când s-a desprins, nu-mi mai venea să-l las să plece.
— Totul o să fie bine, i-am zis, pentru că simțeam nevoia să spun asta cu voce tare.
El mi-a zâmbit cu toată dantura, aruncând o privire spre Jax.
— Da, fetița tatii, o să fie.
După ce a plecat Clyde, mi-am mai împachetat ceva haine și obiecte personale, după care am pornit amândoi spre camioneta lui Jax. Mi-a fost greu să traversez veranda aia fără să văd imaginea cadavrului aruncat acolo.
Imediat după ce ne-am urcat în camionetă, Jax și-a

întors privirea spre mine.
— Ești bine? m-a întrebat.
Am stat să mă gândesc puțin la răspuns.
— Atât de bine cât se mai poate, am zis.
Un mic zâmbet i-a apărut pe chip, în timp ce întindea mâna spre mine ca să-mi mângâie buza de jos cu degetul mare.
— Rahatul ăsta cu Rooster și cu Mack – și cu mama ta – nu e normal. E ceva grav. Și nu-i o problemă dacă nu te simți bine din cauza asta.
— Știu, am șoptit.
Zâmbetul i s-a întins pe o jumătate de gură.
— După cum am zis: ești vitează.
Am simțit cum mi se încălzește pieptul și, în loc să-l contrazic, am zâmbit ușor.
— Putem să ne oprim undeva, în drum spre casa ta, și să luăm ceva de mâncare?
— Pentru tine, orice vrei, puiule.
Era prea târziu ca să mai cinăm undeva, așa că singura variantă rămânea un fast-food. La cât îmi era de foame, probabil c-aș fi putut mânca și carne de cal, așa că nu m-am plâns când am oprit la un local cu hamburgeri. N-or fi avut ei cei mai buni hamburgeri din stat, dar, în lipsă de altceva...
Niciunul dintre noi n-a prea avut chef de vorbă pe drumul spre casa lui și nici în timp ce ne-am înfulecat mâncarea. Abia după ce am strâns și am aruncat resturile la gunoi mi-am dat seama că trebuie să vorbim despre povestea asta.

Sau că eu trebuie să vorbesc despre povestea asta.
— Tu crezi că mama e teafără? l-am întrebat.
Jax stătea la masa de lângă ușa care dădea în spatele casei, spre o mică terasă și o curte cât un timbru poștal. S-a întors spre mine, cu capul în jos.
— Nu știu, mi-a răspuns.
Am închis ochii, încercând să-mi zăgăzuiesc valul de emoții.
— Urăsc să spun asta, dar trebuie să fiu sincer cu tine.
— Apreciez.
— Știu că apreciezi, mi-a zis și deodată l-am simțit mai aproape, așa că am deschis ochii. Era chiar în fața mea. Dacă Rooster a ieșit din ascunzătoare, a continuat el, înseamnă că, probabil, a simțit că se încinge treaba. Asta înseamnă că mama ta e încă pe undeva.
Pentru că nu mă pomenisem cu ea zăcând pe verandă alături de Rooster.
— Dar asta nu e bine, a adăugat el.
Exact ce zisese și Clyde.
— Ea n-are cum să dreagă busuiocul. Chiar dacă l-or sălta pe Mack pentru ce-a pățit Rooster, mai rămâne Isaiah. E vorba despre o grămadă de droguri și o grămadă de bani. Ea n-are cum să treacă peste asta.
— Nu. N-are cum, am confirmat eu, simțind cum mi se pune un nod mare în gât. Chiar a făcut-o, de data asta, am zis. Chiar a făcut-o, Jax. N-are cum s-o dreagă. N-are cum s-o îndrepte. Și m-a târât și pe mine în asta, târându-te și pe tine, în consecință. Și îmi pare rău că s-a întâmplat așa. Tu nu aveai nevoie de problema asta. Tu

nu erai obligat să-l vezi pe Rooster azi.
— Scumpo, mi-a zis el, cu blândețe, cuprinzându-mi obrajii între palme și dându-mi capul pe spate. Nimic din toate astea n-a fost din vina ta. O știu. Nu e nevoie să-ți ceri iertare pentru nimic din toate astea. Nu ți le-ai ales tu, nici nu le-ai provocat tu.
Era adevărat ce spunea el, dar nu mă puteam împiedica să mă simt, cumva, răspunzătoare, pentru că, la urma urmei, era vorba despre mama mea. L-am prins cu amândouă mâinile de câte o parte a corpului și am făcut un lucru pe care nu-l mai făcusem până acum: m-am rezemat pe el, lipindu-mi obrazul de pieptul lui.
— Ce-o să facem? l-am întrebat.
Și întrebarea asta era importantă și greu de pus, pentru că întrebam despre „noi", dând de înțeles că nu mă așteptam să rezolv de una singură. Era un pas uriaș, înspăimântător.
Jax m-a cuprins cu brațele.
— Mai avem încă de vorbit cu Ike. Dac-am putea s-o găsim pe mama ta...
— Să ce? am zis. Nu putem să le-o predăm ălora. Doar am văzut ce s-a ales de Rooster.
— Eu nu ziceam s-o predăm, scumpo. Mai întâi, să dăm de ea, să fim siguri că înțelege în ce fel de rahat s-a amestecat și pe urmă... în fine, pe urmă vedem ce e de făcut.
„Vedem ce e de făcut" însemna c-o să ne asigurăm că ea înțelege că probabilitatea de a reveni în Pennsylvania și de a nu fi împușcată ar fi extrem de mică, tinzând spre

zero.
— Dar cu Mack, cum rămâne?
— El n-o să se apropie de tine, a răspuns Jax, lăsându-se puțin în spate și căutându-mi privirea. Poți să fii sigură de asta. Și nici Isaiah.
Aș fi vrut să-l cred. Aproape că l-am și crezut, pentru că o spusese într-un asemenea fel, încât ieșise ca și cum el ar putea avea control asupra unor astfel de lucruri.
Și-a lăsat fruntea în jos, lipind-o de a mea.
— Nașpa că am ratat cina, mi-a zis.
Imediat, mi-au zvâcnit buzele și am replicat, cu o voce răgușită:
— Mda, chiar că de-abia așteptam să mâncăm acolo.
— N-au intrat zilele în sac. Avem atât de multe alte duminici la dispoziție.
Am închis ochii, plăcându-mi cum suna o planificare pentru un viitor atât de îndepărtat. Era doar o săptămână, însă o săptămână însemna foarte mult timp. Următoarea replică a țâșnit, pur și simplu.
— Asta e a doua oară când am văzut un cadavru.
— Scumpo...
— Nu pe frații mei. Sicriele lor erau închise, iar eu n-am... nu i-am văzut când i-au scos din casă. Dar am mai văzut un cadavru și altădată.
M-am oprit puțin și am tras aer în piept, tremurat.
— Era o întreagă gașcă venită să petreacă la mama. Și un tip, bănuiesc că a luat o supradoză, sau ceva, și toți ceilalți erau prea praf ca să-și dea seama. Am intrat în living și el zăcea cu fața în jos, nu mișca, nu respira.

Am simțit pieptul lui Jax umflându-se lângă al meu.
— Doamne, ce porcărie... nu știu ce să zic. Tu n-ar fi trebuit să vezi niciodată așa ceva.
— Nu vreau să mai văd și alte cadavre.
O tăcere prelungită s-a așternut între noi.
— Nu e un lucru cu care să te poți obișnui vreodată, a admis el, în cele din urmă. Am văzut o grămadă în... în deșert. Uneori, erau insurgenți; alteori, civili nevinovați, prinși în schimburile de focuri...
— Iar uneori mai erau și prieteni de-ai tăi? am întrebat, cu voce scăzută.
— Da, mi-a răspuns. Niciodată n-o să uit vreuna din fețele lor.
Mi-am mușcat buza cu putere. Înțelegeam pe deplin ce spunea el. Există anumite lucruri pe care n-ai putea niciodată să le uiți.
Prea multe mi se învălmășeau în minte. Mack. Mama. Cadavre cu găuri de glonț în frunte. Clyde, frecându-și pieptul, evident îngrijorat și stresat de tot și de toate. Cine care nu se mai petreceau. Întoarcerea aici. Plecarea de-aici. Felul în care mă ținuse Jax de dimineață, cu spinarea lipită de pieptul lui.
Nu mai voiam să mă gândesc.
Ridicându-mi privirea, i-am întâlnit-o pe-a lui.
— Nu vreau să mă gândesc.
Jax n-a comentat, nici nu m-a contrazis. În ochi i-a apărut o flacără, ceva fierbinte și îmbătător, după care și-a aplecat gura spre a mea și m-a sărutat cu duioșie: un sărut de genul celor care trec dincolo de săruturile

apăsate și senzuale. Un sărut care însemna ceva, iar eu păream să mă deschid spre el, să-l simt cu adevărat, să cred în el.
Și a fost al naibii de spectaculos.
Când sărutul chiar a devenit și mai înfierbântat, mi-am deschis gura pentru a lui și în momentul în care limbile ni s-au atins, el și-a lăsat mâinile pe șoldurile mele. M-a tras spre el și lam simțit apăsându-mi pântecul. Mi-am amintit de azi-dimineață, de mâna mea pe el, de trupul lui puternic zguduit de descărcare. Amintirile astea îmi pârjoleau pielea, însă nu se comparau cu săruturile pe care mi le înșira pe bărbie, pe ureche și mai jos, pe gât. Mi-am lăsat capul pe spate și mi-am strecurat degetele în părul lui moale.
— N-o să te gândești, mi-a zis, printre două săruturi senzuale. Nici măcar pentru o afurisită de secundă.
— Bun, am zis.
A chicotit, cu buzele pe gâtul meu, în timp ce mâinile lui îmi alunecau de pe șolduri și-și găseau repede drumul pe sub rochia mea. Chiar îmi făcea plăcere continuarea, mai ales când și-a strecurat degetele pe sub elasticul chiloților mei.
Aceștia au atins podeaua într-o nanosecundă.
— Ești pregătită pentru asta? m-a întrebat.
Am încuviințat și am deschis ochii.
El a zâmbit, m-a sărutat la repezeală, după care m-a apucat de șolduri. M-a ridicat de pe podea și m-a așezat pe blatul de lucru din bucătărie.
Mhî.

Eram cu fundul gol pe blatul de lucru din bucătărie.
Ceea ce era cât se poate de necuviincios de ispititor.
Jax și-a plimbat mâinile pe interiorul gambelor mele. Când a ajuns la genunchi, mi le-a desfăcut. Respirația mi s-a oprit în gât, iar instinctul mi-a cerut să-mi strâng picioarele, însă genele lui dese s-au ridicat și privirea înfierbântată s-a oprit drept în ochii mei.
— Nu le strânge, scumpo, mi-a zis, cu o voce profundă, care mi-a vibrat prin tot corpul.
Nu le-am strâns.
Când a mai înaintat puțin, am simțit un val de aer rece năvălind peste mine. Fierbințeala mi s-a strecurat în obraji, transformându-se într-o roșeață care mi s-a răspândit în jos pe gât și pe piept. Inima mi-a bătut mai tare când și-a lăsat capul în jos, sărutându-mă încetișor, în timp ce mâinile continuau să-mi urce pe coapse. Pe măsură ce urcau, îmi ridicau și tivul rochiei. Mi-am mușcat buza când acesta mi-a ajuns în jurul taliei. Mi-am strâns mâinile pe marginea blatului.
— Superb, a murmurat el.
Of, Doamne! Habar n-aveam ce să spun sau să fac. Eram complet expusă. La modul că eram larg desfăcută, iar privirea lui îmi fixa cât se poate de concentrată părțile feminine. Chiar dacă știam că ceea ce se pregătea el să fac – ceea ce ne pregăteam noi să facem – nu era absolut deloc anormal, pentru mine era total nou și uluitor.
Pe urmă, mâinile lui și-au reluat mișcarea, pe partea interioară a coapselor mele, pornind de la genunchi și, încet, chinuitor, urcând mai departe.

— Tu chiar eşti frumoasă, Calla. Să nu te îndoieşti niciodată de asta. Ce naiba, nici gând să te poţi îndoi vreodată de asta.
Inima mi-a crescut cam de cinci ori mai mare decât pieptul. Pielea mă furnica de câte simţuri îmi stârnise, când, deodată, el s-a depărtat puţin.
— Ai încredere în mine? m-a întrebat.
Of, Dumnezeule, acum inima îmi era cam de zece ori mai mare.
— Da.
Zâmbetul pieziş şi-a făcut apariţia, iar mâinile lui mi-au poposit pe şolduri. M-a târât mai departe pe blatul de lucru – un blat de lucru pe care n-o să-l mai privesc niciodată cu aceiaşi ochi – până când am simţit c-o să cad de pe el.
Nu m-a atins, nici nu şi-a pierdut timpul. Cu o secundă în urmă îl văzusem zâmbindu-mi, după care, deodată, s-a îndoit de mijloc şi şi-a lipit gura de mine. Am tresărit violent la contactul cu sărutul acesta atât de intim şi venele mi-au fost potopite de fierbinţeală.
Sărutul lui era umed şi fierbinte şi zdrobitor, luându-mi minţile. Jax ştia ce face. Felul în care-şi mişca gura, felul în care mă stârnea eu limba, gustându-mă, înfierbântându-mă, până când am ajuns să mă lovesc cu spatele de dulap şi să-mi ridic bazinul de pe blatul de lucru, în întâmpinarea mişcărilor limbii lui. Senzaţiile care mă zguduiau erau brute şi primitive şi superbe.
Făcea tocmai ce-mi dorisem. Acum nu mă mai gândeam la toate lucrurile alea îngrozitoare. Nu. Creierul mi se

deconectase și trupul intrase în acțiune. Gâfâiam și din mine ieșeau mici zgomote de care nici măcar nu mă crezusem capabilă. Atunci, el a început să pătrundă mai adânc, cu mai multă forță și mai multă iuțeală. Am crezut c-o să-mi frâng degetele, de cât de tare strângeam marginea blatului de lucru.
— Jax, am rostit, gâfâind.
Trupul mi se încorda tot mai mult. Am deschis ochii. Nu mai puteam să-i țin închiși. Îmi doream să văd fiecare clipă din ceea ce se întâmpla. Lăsându-mi capul în jos, tot ce-am putut să văd a fost creștetul lui brun între coapsele mele.
Am luat o gură de aer. Aproape că n-am simțit-o.
Vederea lui mă scotea din minți.
Am urlat din răsputeri, iar el a gemut cu gura pe mine. Orgasmul m-a inundat toată și m-am pierdut, cu toate oasele lichefiate și un vârtej de senzații pulsând și zvâcnind prin întregul meu trup.
Jax a rămas pe loc până când spinarea mi s-a arcuit și respirația mi-a încetinit, abia atunci ridicându-se și apăsându-și buzele pe gâtul meu.
— Ador sunetele pe care le scoți, scumpo. Mai mult decât atât, când mi-ai rostit numele, așa cum ai făcut-o...? Daaa, chiar mi-a plăcut la nebunie!
Mi-am lăsat fața în jos, lipindu-mi obrazul de al lui.
— A fost... a fost incredibil.
— Tu ești incredibilă.
Aceste trei cuvinte au fost atât de simple și de drăgălașe, încât au răzbit prin ceva adânc și mocirlos din mine. Era

ca și cum ar fi ieșit soarele după o lună în care n-a fost altceva decât o ploaie mohorâtă. Numai că a fost ceva mai mult decât aceste trei cuvinte.
Ridicând capul, mi-am desprins mâinile de marginea blatului și i le-am pus pe umeri. L-am împins înapoi, iar el s-a lăsat, dar numai din cauză că a părut prins pe picior greșit. M-am lăsat să alunec jos, simțind cum și rochia îmi coboară în jurul coapselor.
A fost ceva mai mult decât aceste trei cuvinte.
Au fost săptămânile în care am ajuns să-l cunosc. Au fost lucrurile pe care i le-am împărtășit și lucrurile pe care mi le-a împărtășit el mie. A fost faptul că m-a văzut, toată, dar și dincolo de exterior, și a ajuns să știe tot ce există la suprafața mea și în interiorul meu, nu doar sub aspect fizic.
— Calla?
Și-a înclinat capul într-o parte când mi-a pronunțat, pe un ton delicat, numele.
Dumnezeule, buzele îi sclipeau de *mine,* ceea ce era ca și cum mi-ar fi expediat un proiectil drept în piept, dar în cel mai plăcut sens posibil. Să mă implic într-o relație cu cineva, în clipa de față, când totul era atât de imponderabil și, pur și simplu, nebunesc, nu era o dovadă de inteligență din partea mea. Ci de prostie.
Însă o prostie în sensul bun.
Privind fix în ochii căprui care mă făceau să mă topesc din interior, mi-am aruncat pe fereastră cei trei F și mi-am apucat marginile cardiganului, făcându-l să-mi alunece de pe umeri și apoi în jos, pe brațe. L-am lăsat să

cadă pe podea.
Privirea lui i-a urmărit căderea, apoi a zburat din nou spre fața mea.
Mi-am aruncat deoparte și rușinea, ducându-mi mâna într-o parte a corpului și trăgând în jos fermoarul rochiei, fără s-o opresc când a început să mi se prelingă pe corp.
Pe chipul lui remarcabil a apărut o expresie aparte, o încordare care mi-a strâns inima.
— Calla...
Și felul în care-mi pronunța numele era altul, acum.
Și mi-am permis să recunosc, de față cu mine însămi, că el nu doar îmi plăcea, în timp ce prindeam cu degetele bretelele subțiri și le făceam să-mi alunece în jos pe brațe. Am recunoscut, față de mine însămi, în timp ce rochia mi se aduna în jurul șoldurilor și, apoi, tremurând ușor, își continua căderea spre podea, că mă îndrăgostisem de el.
Și iată-mă stând în fața lui, în bucătărie, în lumina strălucitoare, neavând altceva pe mine decât pantofii cu toc și, dragă Doamne, simțindu-mă înfricoșată. Al naibii de înfricoșată, scoasă din minți și aproape paralizată când mi-am dat seama că reacția asta nu se datora faptului că eram, practic, pentru prima oară în viață, goală în fața cuiva, ci faptului că eram îndrăgostită de el.
Eram *îndrăgostită* de Jax.

DOUĂZECI ȘI TREI

Tremuram când stăteam în fața lui Jax. Până și când îmi țineam mâinile pe lângă corp, degetele îmi zvâcneau. Îl iubeam. Eram îndrăgostită de *el.* Habar n-aveam când se întâmplase asta, dar știu că se întâmplase, și era o senzație formidabilă și înfricoșătoare, numai că, fir-ar să fie, era și una plină de speranță, deoarece chiar dacă îmi mai plăcuseră și alți băieți în trecut, ba chiar poftisem după câțiva, nu fusesem niciodată îndrăgostită de vreunul și chiar nu mă gândisem c-o să ajung să cunosc vreodată un băiat într-atât de bine, încât să mă îndrăgostesc de el.

Și totuși, ajunsesem.

Jax își fixase privirea pe fața mea și părea să-mi fi descifrat ceva anume din expresia ei, pentru că a scos un sunet din fundul gâtului care m-a făcut să vibrez până în adâncul ființei mele.

După care a sărit pe mine.

Mi-a cuprins obrajii între palme și mi-a înclinat capul pe spate, iar gura i-a aterizat pe buzele mele. Sărutul a fost apăsat și dinamic. Îi simțeam gustul, dar și altceva, sărat, care știam că-mi aparține și care-mi stârnea simțurile. Limba i se mișca odată cu a mea; din când în când, mi se abătea pe cerul gurii, după care plonja adânc. Tot ceea ce aveam nevoie să simt se afla în sărutul acela.

— Ești sigură? m-a întrebat.

Am tras aer în piept, dar nu mi-am umflat plămânii.

— Sunt aici, goală, în fața ta. Așa că sunt sigură.

Jax a chicotit încet și sunetul mi-a jucat pe piele.

— Așa sper, dar, scumpo, n-ai mai făcut asta până acum

și vreau să fiu sigur că ești sută la sută cu mine.
Presiunea acumulată mi-a dat senzația că mă strânge ceva de piept. Totuși, am clătinat afirmativ din cap.
— Sunt sigură, Jax.
A scos din nou sunetul acela, după care m-a sărutat.
— Mă bucur al naibii de mult să aud asta, nici n-ai idee cât, mi-a zis, luându-mi mâna și lipind-o de pieptul lui, deasupra inimii. Poți să ai încredere în mine, m-a asigurat.
Și chiar aveam încredere în el.
Ținându-mă de mână în continuare, m-a tras afară din bucătărie, din spațiul viu luminat, ducându-mă în cel al livingului, mai întunecat, apoi spre scară.
Bătăile inimii mi s-au accelerat când am început să urcăm treptele, dar mai ales când ne-am oprit în camera lui, în fața patului.
Mi-a dat drumul și l-am privit cum se duce spre noptieră. A deschis un sertar și a scos de-acolo un pumn de obiecte ambalate în folie. Sprâncenele mi-au săgetat în sus. Ăăă... dar câte i-or trebui?
A zâmbit când mi-a prins privirea și a aruncat câteva pe pat.
După care s-a întors cu fața spre mine.
Privindu-mă în ochi, și-a lăsat mâinile în jos și și-a scos tricoul, apoi a trecut la curea. A descheiat-o, și-a desfăcut nasturele de la pantaloni, apoi fermoarul. Și-a lepădat blugii, iar boxerii negri au urmat în câteva clipe.
Și iată-l, la fel de gol ca mine.
Era superb. Fiecare centimetru din el. Din vârful părului

răvășit, de nuanța bronzului, trecând peste pomeții proeminenți și buzele pline, peste gât, peste pectoralii frumos dăltuiți și abdomenul bine lucrat. Mai departe, în jos, era chiar și mai magnific. Mușchii de pe ambele șolduri mi-au atras atenția pentru o clipă, după care privirea mi s-a mutat, dincolo de bruma fină de păr, spre locul unde era el mai tare.

Dumnezeule mare!

Mi-am supt buza de jos și am simțit o vibrație plăcută în vene. Jax chiar că nu ducea lipsă la capitolul ăsta.

Un colț al gurii i s-a arcuit în sus.

— Vino încoace.

Cu pulsul zvâcnindu-mi în fiecare punct din corp, m-am dus spre locul în care se oprise el, de-o parte a patului. Și-a pus mâinile pe umerii mei și m-a împins ușor în jos, făcându-mă să mă așez pe pat. Apoi, s-a lăsat în genunchi, plimbându-și degetele pe fața exterioară a picioarelor mele, de la coapse până la glezne. Când a ajuns la curelușele sandalelor, le-a descheiat îndemânatic.

— Data viitoare, vreau să porți pantofii ăia, mi-a zis, privindu-mă printre genele lui dese. Ai înțeles?

Of, vai de... Am făcut semn din cap că da.

— Așa te vreau, a murmurat, trecând la sandaua cealaltă.

După ce mi-a scos-o și pe asta, mâinile lui și-au reluat călătoria pe gambele mele, în sus, în timp ce se ridica. Nu le-a oprit. Mi-au alunecat peste abdomen, peste curburile exterioare ale sânilor, ajungând până la urmă la obraji, unde au poposit. Și-a lipit iar gura de a mea,

mișcând-o încet, gustând și ispitind, până când a început să-și treacă limba printre buzele mele. Le-am deschis pentru el și a urmat din nou acel val de plăcere, căldura aceea îmbătătoare. În timp ce mă săruta, și-a coborât mâinile pe brațele mele și, apoi, sub ele. M-a ridicat, împingându-mă mai departe pe pat, după care s-a suit și el, cu picioarele de-o parte și de cealaltă a mea. Respirația mi s-a poticnit când m-a întins pe spate și, dintr-odată, m-am pomenit uitându-mă în sus la el. Nervozitatea mia explodat în fundul stomacului. Dacă nu mă descurc? Dacă lui n-o să-i placă? Nu toate femeile se simt grozav în timpul unei partide de sex. Știam asta. Dacă...

— Putem să ne oprim oricând vrei. Bine? mi-a zis, cu o voce murmurată într-un fel care m-a făcut să-mi încovrig degetele de la picioare. Dacă te doare, să-mi spui. Dacă nu-ți place, îmi spui. Bine?

— Bine, am șoptit, silindu-mă să mă relaxez.

A zâmbit cu buzele strânse, după care și le-a coborât spre mine. Sărutul a fost diferit, mai profund, mai zguduitor. M-a sărutat până când am început să gâfâi după aer, până când mâinile mi-au aterizat pe umerii lui. Nervozitatea mi s-a mai atenuat când și-a desprins buzele de pe gura mea, mutându-le pe gât și pe linia dreaptă a claviculelor, cu o serie de sărutări fierbinți și de mișcări iuți ale limbii.

Dumnezeule, dar bine mai știa să-și folosească gura aia!

Am închis ochii când și-a coborât buzele spre sânii mei, peste crestăturile cicatricelor, oprindu-le în jurul unuia

dintre sfârcuri. Spatele mi s-a arcuit, desprinzându-se de pat, când el la supt cu putere, iar sunetul ascuțit care a izbucnit brusc din mine probabil că avea să-mi pârjolească timpanele multă vreme. A continuat să-mi necăjească vârful îndurerat, cuprinzându-mi în același timp celălalt sân cu degetele. De fiecare dată când sorbea cu gura, de fiecare dată când ciupea cu degetele, îmi expedia un fulger de plăcere prin tot trupul, drept până în miezul lui, acolo unde ghemul acela de încordare începea iarăși să crească. Și-a mutat gura pe sânul celălalt și și-a repetat gesturile seducătoare, făcându-mi pulsul să zvâcnească în mai multe locuri foarte interesante. Șoldurile mi se ciocneau neobosite de ale lui, împungându-i lungimea întărită, și am icnit când o mică explozie a simțurilor m-a străbătut cu viteza unei rachete.

Gura lui a continuat să lângă, să scalde, să ciupească și să ispitească, în timp ce trupul și-a schimbat poziția și o mână s-a strecurat printre coapsele mele. L-am simțit acolo, apucându-mă, iar șoldurile mi-au reacționat instinctiv, apăsându-se de el.

Și-a ridicat capul de pe pieptul meu și mi-a vârât un deget înăuntru.

M-am arcuit din nou, sorbind adânc aerul, când a mai vârât încă unul.

— E bine așa? m-a întrebat.

— Da, am șoptit, după care am încuviințat și din cap, pentru eventualitatea că n-ar fi recepționat mesajul.

Zâmbetul i s-a prefăcut într-unul diavolesc; și-a lăsat

capul în jos și a început să-mi sugă clitorisul, în același ritm în care împungea cu degetele. Senzațiile combinate erau ca și cum ai deschide o sticlă cu fulgere în ea. Sângele mi-a fost cuprins de vâlvătăi și mi-am înfipt degetele în umerii lui. Și-a sucit mâna, apăsându-și palma peste zona plină de nervi, și mi-am legănat fără rușine șoldurile în ton cu mișcările lui. Eliberarea s-a apropiat cu iuțeală și, când s-a dezlănțuit, mi-am smucit capul pe spate și am lăsat să-mi scape un țipăt răgușit, orgasmul zguduindu-mă pentru a doua oară în seara aia. Jax s-a mișcat repede, întinzând mâna spre unul dintre pachețelele de pe pat. Mici șocuri de plăcere încă-mi săgetau prin terminațiile nervoase când el s-a înălțat deasupra mea, aliniindu-și șoldurile cu ale mele. L-am simțit acolo, peste carnea mea umezită, și am deschis ochii brusc.

Abia dacă mai respiram când l-am privit în ochi.

— Ești sigură? m-a întrebat încă o dată, cu mâinile tremurându-i de cât le încordase ca să se sprijine pe ele, de-o parte și de cealaltă a capului meu. Spune-mi că ești sigură, scumpo.

— Sunt.

A închis ochii pentru câteva clipe, după care i-a redeschis, fixându-mă cu privirea.

— Naiba să mă ia, slavă Domnului! Te vreau atât de mult, încât simt că-mi pierd mințile, naibii!

Aș fi râs, dacă el nu și-ar fi lăsat tocmai atunci greutatea pe un singur braț, iar cu celălalt, strecurându-l între noi, s-a călăuzit înăuntrul meu. Primul moment de plăcere

mi-a tăiat respirația, făcându-mă să mă smucesc. N-avusese cum să pătrundă nici măcar cu doi centimetri, însă mă simțeam desfăcută toată. Era și o ușoară senzație de usturime, despre care nu știam precis dacă-mi face sau nu plăcere. Mi-am mușcat buza de jos.
Privindu-mă în continuare în ochi, mi-a pus o mână pe obraz.
— Mai ești cu mine?
Am făcut semn din cap că da, nefiind convinsă că pot să vorbesc. Și-a plimbat degetul mare peste buza mea de jos, făcând-o să-mi iasă dintre dinți. Și-a mișcat șoldurile, o ușoară legănare cu care s-a împins mai adânc. L-am strâns între coapse, simțind cum usturimea se răspândește și sporește în intensitate, nuanțată de ceva nu tocmai dureros, ci mai degrabă apăsător.
Brațul de lângă capul meu îi tremura de câtă stăpânire de sine își exercita.
— Ești foarte strâmtă... Fir-ar să fie, Calla, mă omori, nu alta!
Mi-au venit pe vârful limbii câteva cuvinte de scuze, însă tocmai atunci și-a mișcat din nou bazinul, iar vorbele mi s-au transformat într-un gâfâit.
El s-a oprit și mi-a cuprins bărbia cu o mână.
— Am nevoie să te aud că ești pregătită, scumpo. Am nevoie să te aud spunând-o.
Aveam gura uscată, dar mi-am scos cuvintele cu forța.
— Sunt pregătită.
Jax mi-a susținut privirea timp de câteva clipe, după care ma sărutat. În momentul acela, buzele îmi erau strâns

lipite, dar a tot trudit la ele până când i le-am desfăcut, iar pe măsură ce sărutul căpăta profunzime, se înfigea tot mai mult, până la capăt. Sărutul mi-a înecat țipătul când o explozie de durere mi s-a declanșat între picioare, urmată de o intensă usturime. El era în mine, nu se mai mișca, iar eu am știut cu precizie din ce secundă n-am mai fost virgină. Mda.

Chiar așa.

— Te simți bine? m-a întrebat, cu o voce guturală.

— Mda, i-am răspuns, înghițind în sec.

Și era adevărat. Durerea se estompase. Usturimea era încă prezentă, dar nu prea puteam să spun că mă simțeam rău din cauza ei. Pur și simplu, era acolo.

— Ei, află că mă pregătesc să transform acest bine în ceva nemaipomenit, mi-a zis, cu buzele lipite de ale mele, dar fără sa mă convingă pe deplin de asta.

Și totuși, când a reînceput să mă sărute, și-a reluat și mișcarea, scoțând-o până la jumătate și apoi împingând-o la loc. Deplinătatea lungimii lui, care mă desfăcea, îmi dădea o senzație neobișnuită. Încă o dată, nu era dureroasă, ci altcumva; de fiecare dată când se retrăgea și se înfigea la loc, cu o legănare a șoldurilor, îl simțeam în tot corpul.

Jax și-a menținut ritmul lent și constant, până când usturimea a ajuns să nu mai fie câtuși de puțin dureroasă, o senzație cu totul diferită. Din usturime, s-a transformat într-un clocot scăzut de plăcere, care se amplifica odată cu fiecare retragere și înfigere.

Simțindu-mă din ce în ce mai confortabil, mi-am ridicat

mâinile pe lângă corpul lui, oprindu-le pe șolduri, ca să le pot mișca mai bine pe ale mele odată cu zvâcnirile lui.
— Fir-ar a naibii, a gemut el și am descoperit repede că mișcările în tandem cu el fuseseră o idee bună, o idee foarte, *foarte* bună, așa că le-am repetat, iar și iar, și următoarea lui răsuflare i-am simțit-o aspră pe buzele mele, însoțită de un „fir-ar a naibii”.
Am continuat să-mi mișc bazinul, legănându-l într-un ritm pe care m-a lăsat să-l dictez eu, și ghemul acela de senzații a reapărut, crescând și iar crescând. Mi-am încolăcit picioarele pe după șoldurile lui și, cumva, a ajuns înfipt mai adânc. Săruturile i-au devenit mai violente, limba înfigându-se în ritm cu mișcările șoldurilor, iar unghiile mele au început să-i râcâie pielea de pe șolduri.
— Mai vreau, m-am auzit șoptind, fără să am idee de unde mi-or fi venit cuvintele, însă el mi-a răspuns.
Și mi-a mai dat.
Pe săturate.
Și-a accelerat mișcările, în același timp sărutându-mă în zona dintre gât și umăr. Presiunea din miezul meu a devenit atotcuprinzătoare. Orice rămășiță de durere a dispărut, de parcă nici n-ar fi existat. Mișcările noastre au devenit frenetice și orice brumă de ritm s-a dus. Mi-am arcuit spinarea, trăgându-l în jos cu mâinile, iar el mi-a gemut la ureche.
— Dumnezeule, Calla, îmi place la nebunie cum te simt, a șoptit el. Te simt cum te strâmtezi. Superb!
Mi s-a tăiat respirația. Eram în pragul a ceva mai

important, a ceva frumos și plin de energie, care urma să se petreacă în organismul meu, iar el părea s-o știe, întrucât zvâcnetele șoldurilor i s-au prefăcut în izbituri puternice.
Frecarea era intensă, mistuitoare. I-am șoptit numele, strângându-l și mai tare. Tensiunea s-a acumulat, din ce în ce mai apăsătoare, după care a erupt afară, într-o puternică explozie de plăcere, cu totul diferită de ceea ce fusese înainte. Mai profundă, mai concentrată.
Și-a izbit șoldurile de ale mele, orice impresie de stăpânire dispărând când și-a îngropat fața în adâncitura dintre umărul și gâtul meu. S-a împins, pătrunzând adânc, apoi a rămas nemișcat pentru o clipă, înainte ca șoldurile să-i zvâcnească iar. Mi-am simțit numele ca pe un proiectil răgușit lovindu-mi pielea, când și-a găsit și Jax, la rândul lui, eliberarea. M-am agățat de el, m-am mișcat mai aprig decât aș fi crezut vreodată c-o s-o fac pentru sex și am închis ochii strâns când l-am auzit răsuflând adânc.
A trecut parcă o veșnicie până când s-a mișcat iar, ridicându-și capul suficient cât să-mi depună o sărutare apăsată pe o parte a gâtului, imediat sub locul în care abia mi se mai simțea pulsul lenevos.
— Ești bine? m-a întrebat.
— Da, i-am răspuns, în șoaptă. A fost...
Dar nu aveam cuvinte pentru ceea ce simțisem. Absolut deloc.
S-a ridicat pe coate și și-a aplecat capul spre mine. Încă aflându-se înăuntrul meu, m-a sărutat încetișor.

— A fost... perfect.
— A fost, am încuviințat eu, deschizând ochii. N-am știut...
— Ce? m-a îmboldit, văzând că nu-mi sfârșesc fraza.
— N-am știut că poate să fie așa, am mărturisit, simțindu-mă un pic caraghioasă. Pur și simplu, nu mi-am închipuit că poate sa fie așa.
Un zâmbet oarecum infatuat i-a apărut pe buze; m-a sărutat încă o dată, înainte de a ieși din mine. Am avut o tresărire de disconfort și o senzație bizară în clipa în care am rămas fără plenitudinea lui.
Parcă nu mai aveam niciun os în corp, în momentul în care el s-a rostogolit jos din pat și s-a dus la baie. Când s-a întors, am observat că se descotorosise de prezervativ și că avea în mână un prosop umed. S-a așezat lângă mine pe pat și a început să șteargă, cu mișcări blânde, dovezile celor de-abia petrecute, iar eu am rămas șocată de cât de intim resimțeam momentul. Într-un fel, mi se părea mai intim decât ceea ce tocmai făcuserăm. Aveam deja gâtul uscat când a plecat să ducă prosopul la baie.
N-am zis nimic când s-a urcat la loc în pat și a tras păturile peste noi. M-a întors cu fața spre el și mi-a cuprins talia cu un braț. Genunchii, îndoiți, ni se atingeau. A început să se joace cu șuvițe din părul meu, răsucindu-le pe deget. Tăcerea s-a prelungit într-atât, încât am început să-mi fac griji la gândul că lui nu i-o fi plăcut la fel de mult ca mie, că n-a fost atât de zguduit ca mine.
— Îți mulțumesc, mi-a zis.

— Ce? am întrebat, clipind mirată.
Un mic zâmbet nostim i-a jucat pe buze.
— Îți mulțumesc pentru că ai avut încredere în mine.
Am rămas cu gura căscată.
— E mare lucru, a zis, ridicându-și pleoapele și căutându-mi plivirea. E mare lucru ceea ce am făcut noi. A fost prima oară pentru tine. Sunt onorat.
Oare se întâmpla cu adevărat?
— Așa că... îți mulțumesc.
Jax a anulat distanța dintre noi, mulându-și buzele de ale mele, în ceea ce sigur a fost cel mai dulce sărut cu putință, și așa mi-am dat seama că se întâmpla cu adevărat. Nu era doar o halucinație provocată de orgasm și chiar nu era de mirare că mă îndrăgostisem de el.

* * *

Mi-am înfipt degetele în pieptul lui și mi-am aruncat capul pe spate, țipând din răsputeri în timp ce-mi dădeam drumul. Mi-a cuprins sânii cu palmele, iar șoldurile i s-au mișcat mai energic când aproape că m-am prăbușit pe pieptul lui. M-a încolăcit cu brațele când și-a dat drumul, la rândul lui, iar eu m-am concentrat să respir, fiindcă devenise o corvoadă, în timp ce-i simțeam trupul cutremurându-se sub mine.
Eram satisfăcută și mă simțeam alcătuită din nimic altceva decât aer, când una dintre mâinile lui m-a prins de ceafă și mi-a lipit obrazul de pieptul lui. I-am simțit inima bătând la fel de repede ca a mea. Zâmbind, am închis ochii.
Cum de m-o fi convins s-o facem așa – cu mine deasupra

– n-am idee. Probabil, totul a început când m-am trezit, luni dimineață, cu gura lui pe sânul meu, ciupind și lingând. De-aici, s-a ajuns ca el să se miște înăuntrul meu, mai lent decât în seara trecută, dacă așa ceva mai era posibil. Și poate să fi avut vreo legătură cu felul în care mă despuiase el de la mijloc în jos, luni seara, în bucătăria lui, după care ne-am apucat să reinterpretăm scena din scara precedentă, dar cu el folosindu-și penisul, nu limba, de data asta.
Niciodată, dar niciodată de-acum încolo, n-o să mai văd blatul din din bucătărie cu aceeași ochi.
Sau poate să fi fost marți seara, după ce ne-am dus în campingul prin care se zicea că și-ar duce veacul Ike, dar unde am luat o mare plasă. Tipul nu era acolo. Nimeni nu-l mai văzuse de zile întregi. Dispăruse, precum cenușa pe furtună. Asta însemnase o dezamăgire, fiindcă sperasem ca el să reprezinte o pistă bună, numai că dezamăgirea se topise pe drumul de întoarcere cu camioneta spre casa lui Jax. Jax se pricepea al naibii de bine să facă mai multe treburi deodată: cu o mână manevra volanul, iar cu cealaltă în pantalonii mei. Și l-am răsplătit pentru asta când am ajuns înapoi acasă la el, cu mare bucurie, în genunchi, în living. A fost ceva incredibil de indecent.
Poate că noaptea de marți l-o fi ajutat să mă convingă să stau eu deasupra în după-amiaza asta, fiindcă sunt destul de convinsă că, după noaptea trecută, am aflat direct de la sursă ce înseamnă și cum te simți dacă” ți-o tragi până-ți ies ochii din cap.

Și m-am simțit *bine*.
Putea să fi fost și dimineața asta, fiindcă el era, fără doar și poate, amator de sex matinal. Atunci ne trebuia amândurora mai mult timp, ceea ce făcea să fie o sexcapadă epocală. Însă atunci când m-a întrerupt el din pregătirea pentru duș a fost momentul în care m-am pomenit în patul lui, cu el întins pe spate și eu călare.
Cu toate astea, avusesem emoții. Când era el deasupra, nu mă prea gândeam la starea trupului meu. Acum, putea să-mi vadă în întregime partea din față, dar a mers. Chiar foarte bine. La modul că, probabil, asta ar fi devenit poziția mea preferată din toate timpurile.
— Trebuie să ne pregătim pentru muncă, a zis.
— Nu vreau să mă mișc.
— Nici eu n-aș vrea să te miști, dar... a replicat el, chicotind. Am oftat.
— Nu s-ar putea să rămân aici, așa, pentru totdeauna?
Asta a atras un nou hohot de râs din partea lui, după care m-a plesnit cu palma peste fund.
Mormăind ceva în barbă, m-am dat jos de pe el și am aterizat ca un morman de oase și terci pe pat, lângă el.
— Poți să faci tu duș primul. Eu trag un pui de somn.
El s-a întors pe o parte, plimbându-și degetele pe curbura șoldului meu.
— Putem să facem duș împreună.
Am pufnit.
— Așa n-am mai face duș.
— De ce nu? a întrebat el în glumă, sărutându-mă pe umăr.

— Am ajunge să ne-o tragem și nu sunt sigură că aș mai putea suporta încă un orgasm fără să-mi pierd câțiva neuroni prețioși.
A râs, cu buzele lipite de pielea mea.
— Ai dreptate, a recunoscut, în timp ce-și ridica gura spre buzele mele, pentru un nou sărut. N-o să stau mult.
— Mm-hm.
Jax stătea sub duș mai mult decât oricare fată din câte am cunoscut vreodată. Mereu mă minunam că mai rămânea vreun strop de apă caldă după ce-și scotea el fundul de acolo. Dar, asta era. Un duș rece putea să prindă bine, la ritmul în care evoluam noi.
Așa că am stat întinsă acolo, ațipind și trezindu-mă în reprize, lăsându-mă purtată spre acel tărâm călduros și pufos, unde recunoșteam în totalitate că eram nebunește, copilărește și, poate, prostește îndrăgostită de el. Dar, fie ce-o fi. Nu-mi păsa de posibilul infarct distrugător, catastrofal, aferent extazului post-sexual.
Când Jax a ieșit *în fine* de la duș, mi-a luat ceva mai mult timp ca să mă pregătesc. Mă mișcăm cu viteza unei broaște țestoase. În timp ce-mi uscam părul, pieptănându-l plictisitor de drept, fiindcă eram mai presus de ideea depunerii vreunui efort, oricât de mic, pentru vreo altă variantă, m-am întrebat cum o să fie acum la muncă, după ce-am făcut-o ca lumea. Adică, de nenumărate ori. Prin toată casa. La modul explozii de sex la fiecare pas.
Eram un pic neliniștită în privința asta în timp ce ne duceam, cu mașina lui, spre Mona's. Tocmai făceam tot

posibilul ca să-mi alung neliniștea asta, când mi-am auzit telefonul piuind în geantă. Bucuroasă pentru diversiunea ivită, am vârât mâna și am scos aparatul, descoperind că primisem un e-mail din partea consilierului financiar de la Shepherd.
Au și început palpitațiile.
— Of, Doamne, am exclamat.
— Ce e? s-a interesat Jax, aruncându-mi o privire, exact când pătrundeam pe șoseaua principală.
— Am primit un e-mail de la consilierul meu financiar. Trebuie să fie legat de împrumutul pentru plata școlarizării, dacă am reușit să-mi trimit cererea la timp, i-am răspuns.
Și-a întors privirea la loc spre drum.
— Și?
— Mi-e frică să-l citesc.
— Vrei să ți-l citesc eu? s-a oferit el.
În clipa aia, îmi venea să-l iau în brațe și să-l pup.
— Da, dar tu conduci, și, indiferent dacă sunt vești bune sau rele, nu vreau să mor într-o coliziune în lanț de vreo cincizeci de mașini.
A pufnit în râs.
Inspirând adânc, am deschis e-mailul și am așteptat să se descarce afurisitul ăla de mesaj. Normal că a durat al naibii de mult și tocmai îmi venea să mă pocnesc cu capul de bord de atâta așteptare, când a apărut, în sfârșit, mesajul. L-am cercetat în grabă, căutând cuvintele cheie. Când am descoperit cuvântul *felicitări* printre alți termeni ca valoarea totală a creditului, am

scăpat un chițăit de entuziasm și m-am răsucit spre Jax atât de repede, încât aproape că m-am strangulat cu centura de siguranță.
Buzele lui pline s-au arcuit într-un zâmbet larg.
— Presupun că sunt vești bune.
— Absolut! Am primit aprobarea. Bani sunt destui. Creditul o să mă ajute să-mi continui toate materiile, l-am informat, practic țopăind pe scaunul meu.
Și-a lăsat mâna pe genunchiul meu și l-a strâns ușurel.
— Asta-i o veste grozavă, scumpo!
Și chiar era.
— Mi s-a luat o piatră uriașă de pe inimă. Cel puțin, știu acum c-o să pot termina școala. E ceva formidabil.
— Chiar e. Sunt entuziasmat pentru tine.
După ton și după zâmbetul de pe față, îmi puteam da seama că se bucura sincer pentru mine și asta îmi provoca iarăși senzația aia călduroasă și pufoasă; asta, însă, numai până când am conștientizat faptul că în mod sigur aveam să plec în august, ca să mă întorc la școală, în timp ce Jax urma să rămână aici.
Ce porcărie.
Cum de-am putut să uit una ca asta?
O parte din fericirea mea a cunoscut atunci un picaj; nu una prea mare, dar suficientă cât să mă enervez pe mine însămi pentru asta și să-mi dea o anume frustrare, fiindcă simțeam dintr-odată nevoia să definesc cât mai exact relația dintre noi și ce anume ar însemna momentul reînceperii școlii.
După ce am ajuns la Mona's și am trecut în spatele

tejghelei, unde am început să tai lămâi verzi și ceva frunze proaspete de mentă, am reușit să descopăr o fericită cale de mijloc între cele două. Adică, să mă bucur de ceea ce aveam acum și să nu-mi fac griji pentru ce-mi rezerva viitorul, pentru că existau încă numeroase enigme legate de viitorul meu. Cum era, de exemplu, faptul că trebuia să-mi scot mama din pământ, din iarbă verde, până mâine-seară.
Ceea ce nu părea deloc probabil să se întâmple.
Faptul că Jax mă sărutase înainte de a dispărea în birou, de față cu Nick și cu Clyde, poate să fi avut ceva de-a face cu lipsa mea de stres în multe privințe asupra cărora nu aveam deloc control.
— Așa te vreau, băiete! a fost unicul comentariu al lui Clyde, înainte de a porni agale spre bucătărie.
Zâmbind, am clătinat din cap și am dat deoparte planșa pentru tocat.
Una peste alta, presupun că lucrurile stăteau bine. Acum nu mai eram virgină. Eram îndrăgostită de tipul care-mi luase respectiva virginitate și puteam fi destul de sigură de faptul că-i plac. Foarte mult. Iar ajutorul financiar îmi fusese aprobat. Și ajunsesem până în seara zilei de miercuri fără să mă calce vreo mașină, fără să mi se mai arunce vreun cadavru pe peluza din fața casei și fără să-mi dau cu Dermablend.
Fuseseră trei zile grozave, am tras concluzia.
În bar era acalmie, numai eu și Nick fiind în spatele tejghelei, când a intrat un cuplu tânăr. Dacă tot eram aici de atât timp, îmi dădeam seama că nu sunt clienți stabili.

I-am privit cum îşi ocupă două scaune libere.
Alcătuiau o pereche adorabilă: ea era micuţă, cam ca o ipostază adolescentină a lui Roxy, iar el extrem de înalt, cu părul şaten vâlvoi. Fata avea cei mai frumoşi ochi albaştri,într-un contrast izbitor cu părul de culoare închisă.
— Cu ce pot să vă servesc? i-am întrebat.
Fata şi-a netezit cu palma tricoul purtând efigia Universităţii din Maryland.
— Eu vreau doar o Coca-cola, vă rog.
— Şi un meniu, a adăugat băiatul, proptindu-şi coatele de suprafaţa tejghelei. Şi încă o Coca-cola.
— Imediat, am zis.
Şi, după ce le-am scos sticlele cu răcoritoare, le-am întins şi un meniu plastifiat, pe care să-l consulte împreună.
— Cartofii prăjiţi sunt grozavi, i-am anunţat. La fel şi aripioarele de pui, dacă sunteţi amatori de Old Bay Seasoning.
Ochii fetei s-au luminat.
— Mă dau în vânt după Old Bay. Cred că e o cerinţă eliminatorie dacă vrei să faci şcoala în Maryland.
Universitatea din Maryland nu era prea departe de Shepherd.
— Sunteţi în excursie? m-am interesat eu, iar el mi-a făcut un semn de încuviinţare.
— Azi am zis să facem o vizită prin Philly. Syd n-a fost niciodată.
— V-aţi distrat?
A fost rândul lui Syd să încuviinţeze.

— El m-a dus să văd pentru prima oară un meci cu Phillies[30], dar n-am comandat nimic de mâncare, așa că sunt moartă de foame acum.
Băiatul, între timp, a examinat meniul.
— Cred că o să comandăm cartofi prăjiți și aripioare. Cu os. Șaisprezece.
Am rupt-o la fugă ca să dau comanda și, când m-am întors, bătrânul Melvin era în fața tejghelei, așteptându-mă.
Of, nu!
I-am zâmbit, chiar dacă părea gata să-și deșerte sacul, însă zâmbetul mi-a pierit când s-a deschis ușa din nou și Aimee cu doi de *e* a dat buzna înăuntru. A măturat incinta cu privirea și, nevăzându-l pe Jax, s-a dus până în capătul cel mai îndepărtat de mine, în fața unui Nick vizibil sâcâit.
I-am așezat lui Melvin o bere în față, pe un șervețel, fără ca el să-mi ceară, în speranța că așa aș reuși, cumva, să-l evit.
Nu mi-a mers.
— Ce-i cu povestea aia pe care am auzit-o, că ți-ar fi aruncat cineva cadavrul lui Rooster în fața ușii? m-a luat el în primire, punând mâna pe sticlă.
Băiatul a încremenit, iar fata a făcut ochii mari.
— Mare păcat, naibii, îți fac drogații ăștia cu orașul

---

[30] Este vorba despre Philadelphia Phillies, echipă profesionistă de baseball, cea mai veche grupare sportivă cu activitate neîntreruptă din America, fiind înființată în anul 1883.

nostru, a continuat Melvin, neluând în seamă ochii aţintiţi asupra lui şi luând o gură zdravănă de bere. Altădată, era un oraş bun, un loc cumsecade. Acum, ne pomenim cu ei morţi în pragul casei, cu găuri de glonţ în capete. Al naibii de mare păcat.
— Kyler, a şoptit fata, spre partenerul ei. Ăăă...?
El n-a zis nimic, dar şi-a îndreptat privirea spre mine. Dar, până să pot deschide gura, Melvin a ajuns la concluzia că nu terminase.
— Totuşi, n-aş zice că ar fi păcat de Rooster. Cine nu s-ar fi aşteptat s-o sfârşească aşa? Toată viaţa n-a fost decât un tip de condiţie inferioară şi...
— Azi ce vrei să mănânci, aripioare sau cartofi prăjiţi? l-am întrebat, sperând c-o să-i distrag atenţia până nu-mi face ca bietul cuplu s-o rupă la fugă pe străzi urlând „asasinii”.
Într-adevăr, distras de întreruperea mea, a mormăit până la urmă că vrea aripioare. Când m-am dus să dau comanda, am fost anunţată că aripioarele şi cartofii tânărului cuplu erau gata. Întorcându-mă cu mâncarea, i-am mulţumit Cerului că, între timp, sosise amicul lui Melvin, şi se mutaseră amândoi la o masă aflată ceva mai departe.
— Îmi cer scuze, am zis, punând coşuleţele pe tejghea. De obicei, nu avem probleme de genul acesta.
Tipul s-a aplecat spre mine.
— Dar e adevărat că ţi-au aruncat un cadavru pe verandă?
Am tresărit.

— Mda. Poveste lungă.
— Hopa, a murmurat el, lăsându-se la loc pe spate.
Ușa de la intrare s-a deschis din nou larg, dezvăluind-o pe Katie, care și-a făcut apariția triumfătoare. Mi-am dat seama de momentul exact în care a văzut-o fata, pentru că ochii ei s-au făcut *și mai* mari. Poate și din cauza rochiei de tip plasă, de un roz aprins, pe care o purta Katie peste ceea ce părea să fie un set bikini. Sau petice de pânză lipite cu bandă adezivă. N-am vrut să privesc mai îndeaproape, ca să-mi dau seama. Zâmbind cu gura până la urechi, s-a apropiat în salturi de mine.
— Bine mai arăți azi! Chiar dacă-ți plouă în cap cu cadavre.
Of. Doamne. Dumnezeule.
— La drept vorbind, arăţi ca una care şi-a tras-o de curând, a continuat ea, lăsându-mă cu gura căscată. Da, așa arăți. Chiar așa.
Începeam să mă întreb la modul cel mai serios dacă ea chiar o avea mari abilităţi de stripteuză sau de altceva. Dar nu era să discut asta cu doi străini aflaţi în imediata noastă vecinătate.
— Ești în pauză, Katie?
— Nţ. Mă duc la muncă. Am zis să trec pe-aici și să mă asigur că nu te legeni printr-un colțișor, șoptindu-ți singură cuvinte cu care să-ți alini trauma, sau alte rahaturi din astea.
— Sunt în perfectă stare, am informat-o. Dar mersi pentru că ai venit să mă vezi.
Și chiar îi eram recunoscătoare.

A vrut să spună ceva, dar tocmai atunci a apărut Jax din capătul coridorului, venind din ascunzișul biroului. Mi-a aruncat o privire și mi-a făcut cu ochiul, iar eu am simțit cum un zâmbet caraghios îmi arcuiește buzele.

— Ți-a intrat de tot pe sub chiloți, a comentat Katie, într-o șoaptă teatrală, iar băiatul străin mi-a dat impresia c-o să se înece cu o aripioară de pui.

Jax și-a luat valea și, până să-mi pot da seama măcar cum să reacționez la afirmația asta, Aimee s-a întors spre noi, cu o elegantă răsucire a gâtului.

— E foarte sexy, nu-i așa? a întrebat, fluturându-și genele deasupra ochilor ei mari. Jax, adică, a precizat apoi.

Dându-și ochii peste cap, Nick i-a întors spatele și s-a dus să-și facă de lucru cu ceva sticle prin fundul barului.

Am deschis gura ca să-i răspund, însă Katie mi-a luat-o înainte.

— Păsărică, ai tras ceva pe nas? Pentru că, mai mult ca sigur, băiatul ăla foarte sexy pe numele lui Jax tocmai i-a făcut cu ochiul prietenei mele Calla, aici prezentă, iar pe tine nici măcar nu te-a văzut că stai acolo. Asta, doar pentru cultura ta generală.

Am strâns din buze cu atâta putere, încât am crezut c-or să mi se despice, în timp ce Aimee s-a înroșit toată. S-a holbat pe moment la Katie, după care a făcut stânga-mprejur, zbughind-o spre salon, unde Jax aduna paharele și coșulețele goale de pe mese.

Am oftat, iar Katie s-a întors spre mine.
— O să ți-o *yippie-ki-yay*[31] de-aici pe cățeaua asta, într-o bună zi. Ține minte ce-ți spun, cu mâna pe inimă, și tot tacâmul.
Oare de ce mi-a apărut brusc în minte imaginea lui Bruce Willis?
După care a zbughit-o și *ea,* dar în direcția opusă, spre ieșire.
Am întors încet capul spre tânărul cuplu. Mă priveau amândoi cu ochii căscați și gurile ușor căscate.
— Bine ați venit la Mona's, le-am zis, pe un ton sec.

DOUĂZECI ȘI PATRU

Sâmbătă seara, Roxy stătea dincolo de tejghea, cu brațele ei subțiri încrucișate pe piept și picioarele larg desfăcute. Ochelarii cu ramă neagră i se odihneau pe creștet, imediat sub cocul răvășit artistic. Ochii îi erau îngustați până la nivelul a două fante subțiri, iar bărbia împinsă sfidător în față îi stătea foarte bine. Îi spusesem asta acum câteva minute, când venisem să iau câteva beri pentru un grup de clienți din fundul salonului, și ei nu i se păruse drăguță remarca mea, ceea ce o făcuse să aibă o înfățișare și mai sfidătoare.
Și mai drăguță.
Victima privirii ei ucigătoare era Aimee cu doi de e.

---

[31] Interjecție folosită de Bruce Willis în filmele din seria *Die hard.*

Pentru a patra seară la rând, Aimee era aici, stând în faţa tejghelei cu un prieten care arăta cam portocaliu. Roxy îl poreclise pe respectivul prieten Oompa Unu[32]. M-am văzut nevoită să zâmbesc, deoarece privirile ucigătoare erau în folosul meu. De fapt, Aimee era destul de drăguţă cu Roxy, ba chiar şi cu mine, dar arăta cât se poate de evident motivul pentru care se afla aici, iar Roxy nu se împăca absolut deloc cu ideea asta.
Ori de câte ori apărea Jax îndărătul tejghelei, Aimee încerca să-i monopolizeze atenţia, când era posibil. Şi, la fel ca în toate serile precedente, probabil că el spunea tot felul de lucruri caraghios de amuzante, pentru că nu trecea un minut fără ca Aimee să râdă cu zgomot. Sau fără să-şi azvârle părul dincolo de umeri. Sau să se aplece peste tejghea, oferindu-i lui Jax şi, uneori, lui Roxy, o imagine clară a ţâţoşeniei ei.
Şi, din când în când, la fel ca în ultimele patru zile, Jax îmi prindea privirea, îmi făcea cu ochiul, iar mie nu-mi mai păsa că Aimee tot stătea acolo, făcând tot posibilul ca să obţină vreo replică la cochetăriile ei.
Dar, în definitiv, mă aşteptasem ca Jax să pună capăt tentativelor lui Aimee, spunându-i că nu e liber. Cum să zic, e drept că nu ne puseserăm unul celuilalt etichete, dar eram împreună din toate punctele de vedere din care

---

[32] Oompas era numele unor drajeuri alcătuite pe jumătate din unt de arahide şi pe jumătate din ciocolată, sub o glazură de zahăr, produse din compania Willy Wonka. Numele provine de la piticii Oompa-Loompas, din *Charlie şi fabrica de ciocolată*.

poți fi împreună.
Și... și eu îl iubeam, așa că, asta era. Eram împreună. Nu-mi spusese cuvintele magice, dar nici eu nu i le spusesem. Și doar nu era să mă gândesc la asta în clipa de față, sau să fac din țânțar armăsar. În ciuda tuturor întâmplărilor, eram, de fapt, oarecum bucuroasă că se făcuse sâmbătă și încă nu aveam niciun semn de la Mack. Și n-aveam de gând să-mi stric dispoziția asta.
Ducând comanda de aripioare cu Old Bay la masa lui Melvin, le-am zâmbit celor doi bătrâni în timp ce așezam coșulețul între ei.
— Poftiți. Altceva?
— E bine așa, mi-a răspuns Melvin și pielea din jurul ochilor i s-a încrețit în cute adânci când mi-a zâmbit. E bine, cât timp ne mai dăruiești un surâs de-al tău.
Am izbucnit în râs.
— Crai bătrân, l-am apostrofat în glumă.
A chicotit și el, înșfăcând o aripioară de pui.
— Dac-aș fi fost cu douăzeci de ani mai tânăr, noi doi am fi rupt ringul de dans în două.
Am ridicat o sprânceană. Douăzeci de ani? Aș fi zis mai degrabă dublu, însă cuvintele lui m-au făcut să zâmbesc și, de asemenea, să-i răspund:
— Oricând vrei să dansezi, să mă anunți.
Aproape nu-mi venea să cred că spusesem una ca asta, însă în ochii lui încețoșați mi s-a părut că apare un licăr.
— Așa o să fac, m-a asigurat el.
Trimițându-i un alt „surâs de-al meu”, m-am întors și am pornit spre o altă masă, unde am văzut că paharele sunt

goale, dar până să-mi dau seama, am aruncat o ocheadă spre tejghea.
Roxy era barmaniţa-dragon în plină desfăşurare, zgâlţâind un shaker cu atâta putere, încât mă aşteptam ca, dintr-o clipă în alta, conţinutul să se împrăştie prin tot barul. Mi-am mutat privirea spre locul în care stătea Aimee şi am făcut ochii mari.
Ce mama...?
Aimee stătea, practic, *pe* tejghea, cu mâinile pe obrajii lui Jax, *pe* obrajii lui. Îi ţinea obrajii în *palme*. Pielea a început să mă furnice de furie, însă ceva mărunt şi îngheţat şi dezagreabil mi s-a format în fundul stomacului, iar acel ceva mărunt şi îngheţat şi dezagreabil mi-a făcut pieptul să se strângă într-un mod nu tocmai plăcut. Pentru că, de ce – de ce naiba – îl atingea ea aşa, şi de ce – de ce mama naibii – îi permitea Jax să-l atingă aşa?
Până să-mi dau seama ce fac, am pornit spre tejghea. Habar n-aveam ce-aş fi făcut când aş fi ajuns acolo, dar eram sigură că n-avea să fie plăcut şi că poate aveam să regret mai târziu, dar ce dra...
— Salut, fetiţă!
M-am oprit brusc la auzul vocii familiare. Nu-mi venea să cred în ruptul capului. *Imposibil*. Prinsă pe picior greşit în asemenea hal, mi-am smuls privirea de pe Aimee şi Jax şi m-am răsucit pe călcâie. Şi mi-a picat falca până pe podea.
Jase Winstead mi-a făcut cu ochiul.
Jase Winstead era acolo.

Jase – membru al Brigăzii tipilor trăsnet – era acolo, în bar.
— Surpriză! a strigat Teresa, apărând din spatele lui, bronzată toată și superbă.
Privirea mi s-a plimbat de la Teresa la Jase, apoi în spatele lor și cât pe ce să cad lată. Nu erau singuri. Cameron Hamilton – președintele Brigăzii tipilor trăsnet – era cu ei. La fel și Avery. Cam o ținea cu brațul de umeri, făcând-o să se cuibărească în el, în acel caraghios de adorabil fel al lor.
Jase a chicotit ușor.
— Cred că am redus-o la tăcere din cauza șocului.
— O, Dumnezeule, am exclamat, clipind de câteva ori. Păi chiar că asta ați făcut! Habar n-am avut...
— Altfel n-ar mai fi fost surpriză, a replicat Teresa, privind peste umăr spre fratele ei mai mare și spre iubita lui. Ne-am hotărât să venim într-un impuls de moment. Ne-a fost dor de tine!
După care s-a repezit să mă îmbrățișeze. Și mie îmi fusese dor de ea și mă bucuram să-i văd, dar când m-am desprins din îmbrățișare, iar Teresa a început să-i spună lui Jase că ea habar nu avusese că eu sunt capabilă să umblu cu o cană, darămite să prepar un cocteil, mi-am dat seama că, în realitate, ei chiar nu știau nimic despre mine.
Sau, cel puțin, nimic adevărat.
Mama mă-sii, castelul meu din cărți de joc mincinoase era pe punctul de a mă plesni peste față. Singurul lucru care-mi era favorabil consta în faptul că Jax știa despre

minciunile mele. Probabil va avea să fie suficient de conștient încât să nu mă dea de gol.
Și totuși, eram o mare mincinoasă: mincinosul roade osul.
Pulsul mi s-a accelerat. În afara faptului că ei o credeau moartă pe mama, situația putea să devină dezastruoasă dacă se întâmpla ca și alte cadavre să zboare în direcția mea sau dacă spunea cineva ceva de față cu ei. Gândul mi-a zburat la adorabilul cuplu de miercuri, martor fără voie la poveștile despre decesul lui Rooster.
Dintr-odată, mi-a venit s-o iau la fugă prin bar țipând cât mă țineau plămânii.
— Și, e adevărat ce ne-a spus Teresa, că ai un tip cu care ieși? a vrut să știe Avery.
— Ce? am întrebat.
Mintea îmi era oriunde altundeva, încă blocată la vizualizarea cadavrelor căzute din tavan, împreună cu pungi de heroină. Ca o ploaie cu morți și droguri.
— Un tip, a repetat Teresa, încolăcindu-i mijlocul lui Jase cu brațul. Mi-ai zis că numele lui e Jax. Ați fost să luați cina în oraș? Lucrează aici? Îți sună cunoscut, cumva?
— A. Da, am bâiguit, dându-mi seama că păream idioată. Mi-am repezit mâna spre păr, îndesându-l după ureche. Am observat că Teresa a clipit, văzând mișcarea. E aici, am zis. E... Ăăă...
M-am întors spre tejghea.
O, nu!
Roxy evoluase de la femeia-dragon la armă de distrugere

în masă aruncătoare de flăcări, iar Jax era încă dincolo de tejghea. Iar Aimee cu un *i* și doi de *e* nu mai era de partea cealaltă a tejghelei, ci cu mâinile *pe* pieptul lui, împingându-le *în* pieptul lui de parcă ar fi vrut să-i pipăie pectoralii.

— Tipul căruia i se face o mamografie? s-a interesat Jase.

Am înghițit, însă gâtul îmi era la fel de uscat precum deșertul la ora amiezii.

Cam a făcut un pas înainte, luând-o și pe Avery după el.

— Nu e el, nu?

Of, Doamne, prietenii mei erau aici și voiau să-l cunoască pe Jax, iar micuța Miss Poconos[33] Aimee Grant tocmai îl mângâia.

Teresa și-a rotit privirile prin salon, căutând un alt tip, însă nu mai era decât Roxy pe-acolo, iar ea nu arăta a bărbat, așa că...

Cum stăteam toți cu privirile spre bar, Jax a făcut un pas înapoi, cât să nu-l mai poată ajunge Aimee, și a spus ceva, făcând-o să râdă de parcă ar fi fost a doua venire a lui Tyler Perry[34].

— El e Jax, am zis, cu o voce neobișnuită.

Jase m-a privit atent, și-a aplecat capul într-o parte, după care s-a întors spre locul în care se afla Jax.

---

[33] Munții Pocono, sau Poconos, cum li se mai spune, delimitează o regiune din nord-estul statului american Pennsylvania.

[34] Actor, regizor și scenarist american (n. 1969, pe numele adevărat Emmitt Perry Jr.), desemnat în anul 2011 de revista Forbes drept cel mai bine plătit artist din domeniul divertismentului.

— Pe bune? a întrebat.
O, nu!
Tonul lui dădea de înţeles că avea să schimbe, cumva, faptul că tipul de colo era Jax.
M-am întrebat, ca prin ceaţă, cât de bizar ar părea dacă m-aş vârî sub o masă şi aş începe să mă leagăn.
Jax şi-a întors capul spre noi şi buzele i s-au destins într-un zâmbet când ni s-au întâlnit privirile. Totuşi, zâmbetul lui n-a avut viaţă prea lungă, fiindcă Jase mi-a pus o mână pe umăr, iar când am privit în spate, am remarcat că Teresa nu mai era înfăşurată în jurul lui ca o caracatiţă sexy.
A mijit ochii spre noi.
Totul era pe punctul de a se duce la vale.
Jax a pornit să ocolească tejgheaua, ceea ce le-a făcut pe Aimee şi pe prietena ei să se răsucească de parcă ar fi fost pe o platformă rotativă, însă el a trecut, păşind apăsat, pe lângă ele, ca şi cum nici n-ar fi existat.
Ceea ce mi s-ar fi părut, în oricare altă zi, o ironie extrem de reuşită.
S-a oprit în faţa mea, dar cu ochii tot pe Jase.
— E vreo problemă pe-aici, Calla?
Nu puteam să-l văd pe Jase, dar mi-am închipuit că are pe faţă rânjetul ăla insuportabil.
— Nu. El e Jase, am zis, apoi m-am întors un pic. Iar ea e Teresa. Ei sunt Cam şi Avery. Sunt...
— Prietenii tăi de la colegiu, m-a completat el, dovedindu-mi că fusese atent când bătusem eu câmpii.
S-a relaxat dintr-odată şi i-a întins o mână lui Jase.

— Îmi pare bine de cunoștință.
— Și mie, a zis Jase, strângându-i mâna.
Mda, tonul nu i-a sunat deloc sincer. Și situația era stânjenitoare.
— Hm. Ei au venit ca să-mi facă o surpriză.
— Foarte frumos, a replicat Jax, înclinându-și capul într-o parte și întorcându-se spre Teresa. Calla mereu îmi spune cât de dor îi e de voi.
— Asta pentru că suntem minunați, i-a răspuns Teresa. Și o iubim pe Calla. Adică, o iubim cu adevărat. Noi toți. Foarte mult. Și ne dorim foarte mult s-o protejăm.
Jax a privit-o lung.
În clipa asta, nu m-ar fi deranjat dacă mi-ar fi aterizat un cadavru pe cap și, ciudat lucru, m-am întrebat cine o avea grijă de Raphael și de Michelangelo, broaștele lor țestoase, dacă Avery și Cam erau aici.
Deodată, Cam a încremenit.
— Ce mama...?
Mi-am dat seama pe cine descoperise, când i-am văzut pe Cam și pe Jase transformându-se parcă în două adolescente.
— Mama mă-sii, a murmurat Jase.
— Poți s-o mai spui o dată.
Brock era la câțiva pași în spatele lui Jax, ținând în mână un tac de biliard. Era evident că Jase și Cam căscau gura fățiș la el, dar a fost un tip salon și le-a adresat celor doi băieți un salut printr-o ridicare a bărbiei.
— Cine-i ăla? a întrebat Teresa, în șoaptă.
— *Cine-i ăla?* a repetat Jase, întorcându-se spre ea, cu

ochii mari. Nu cred c-o să mai pot fi cu tine, în cazul ăsta.
Teresa şi-a dat ochii peste cap şi l-a plesnit peste braţ.
— Treaba ta, i-a zis.
— Vreţi să vă fac cunoştinţă cu el? s-a oferit Jax, făcându-mi cu ochiul, iar inima mea s-a apucat să dănţuiască un pic, pentru că, pe bune, tipul chiar făcea cu ochiul ca la carte.
Jase şi Cam au uitat, efectiv, de existenţa iubitelor lor şi l-au urmat pe Jax ca şi cum ar fi fost fluierașul din Hamelin al luptătorilor din UFC[35].
— Pe bune? s-a mirat Teresa, încrucişându-şi braţele. Cine-i ăsta?
— Un fel de ninja al artelor marţiale mixte. Se luptă la televizor, i-am explicat eu. Şi se antrenează în Philly.
— Aha, a exclamat Avery, clătinând aprobator din cap. Cam se dă în vânt după chestiile astea.
Teresa, în schimb, tot nu prea părea impresionată.
— Vreţi să vă aduc ceva? le-am întrebat.
— Un suc n-ar strica, mi-a răspuns Avery şi acela a fost momentul în care mi-am amintit că Teresa încă nu avea vârsta legală ca să poată intra într-un bar, dar, dacă tot am ajuns aici, ce mama naibii...?
Le-am condus până la tejghea, după care am trecut de partea cealaltă, ca să iau două sucuri carbogazoase.

---

[35] Abreviere pentru *Ultimate Fight Championship,* nume purtat de cea mai importantă companie organizatoare a evenimentelor sportive de AMM (arte marţiale mixte).

— Prietene? s-a interesat Nick.
I-am răspuns din cap că da.
— Ia-ți o pauză, mi-a zis el. Ne ocupăm noi de bar.
— Dar nu e...
— Ia-ți o pauză, Calla, a repetat el, pe un ton solemn. Nu-i problemă. Eu și Roxy o să ne ocupăm de bar.
— Bine, am acceptat eu, zâmbindu-i. Mersi.
Am luat sucurile cu mine și m-am dus spre fete. Roxy servea clienții cu băuturi și mi-am notat în minte că trebuie s-o prezint și pe ea.
După ce le-am înmânat băuturile, m-am rezemat de perete, lângă o fotografie înrămată cu un tip care arăta de parcă ar fi făcut parte din Hell's Angels. Avery mă privea ciudat și, când m-am uitat la ea, mi-a zâmbit ezitantă.
— Arăți foarte bine, Calla.
— Mersi. E... ăăă... e machiajul, am zis, simțind cum mi se înfierbântă obrajii și considerându-mă o gâsculiță pentru că am spus așa ceva. Adică, mă rog, nu mi-am mai dat atât de mult, am zis apoi.
— Îmi place, mi-a mărturisit ea, scuturându-și mâna ca să-și potrivească la loc brățara din argint.
— Chiar îți stă grozav, a susținut-o și Teresa, care și-a mușcat buza și a trecut direct la subiect. Cine e fata?
Îmi venea să plâng. Îmi venea să mă izbesc cu fruntea de tejghea și să plâng.
— E o fată cu care a fost cuplat acum ceva timp.
— Acum ceva timp? a repetat Teresa, studiindu-l din ochi pe Jax, care stătea cu băieții, cu fața spre noi.

Tonul ei mustea de neîncredere, iar mie îmi venea să mă arunc în fața unui camion aflat în mișcare.
— Mda, am șoptit, inspirând adânc când Jax a privit spre mine.
Zâmbetul de pe față i s-a șters. Am întors capul, concentrându-mă la prietenele mele, și chiar am zâmbit, fiindcă eram entuziasmată de prezența lor.
— În orice caz, le-am zis, mă bucur că ați venit. Cât timp v-ați propus să stați?
— Ne-am cazat într-un hotel, nu departe de-aici, mi-a răspuns Avery, dându-și părul pe după un umăr.
Era al naibii de drăguță, cu părul ei roșu și pistruii abia vizibili.
— Și mâine o să facem turul orașului.
— Mâine ești liberă, nu? s-a interesat Teresa.
— Mda, pot să vin cu voi. Ar trebui să fie distractiv, am zis.
Speram, cel puțin, să pot merge cu ei, date fiind toate întâmplările.
— Minunat. Avery n-a mai fost niciodată în Philly, mi-a destăinuit Teresa.
— De fapt, n-am prea fost pe nicăieri, a completat-o Avery, râzând.
Avery și cu mine... mda, eram cumva suflete înrudite, chiar dacă pe ea n-o cunoșteam la fel de bine ca pe Teresa. I-am zâmbii larg.
— Eu n-am fost nici pe jumătate din nicăieri, așa că nu-i problemă!
Zâmbetul i s-a întins, atingându-i și ochii, și privirea i s-a

îndreptat spre băieți exact în clipa în care Cam a întors capul spre noi. Buzele i s-au arcuit în sus.
Fir-ar să fie, erau drăguți ca un roman de dragoste!
Am vrut să spun ceva, dar tocmai atunci s-a deschis ușa și Katie a intrat, mergând tacticoasă și sclipind ca o zână din povești. Gagica sclipea din creștetul ei blond și până la unghiile roz-bombon ale picioarelor, ițite prin pantofii cu talpă groasă. Rochia îi era mai degrabă ca un tricou sau ca un maieu prea lung. Îi stătea mulată pe sâni și pe șolduri, dar largă în talie și lungă până la jumătatea coapsei.
Ba mai avea chiar și aripi.
Aripi roz, transparente; nu aripi de înger, ci aripi de zână, prinse cu curelușe de spate, și le mai și mișca.
Teresa a deschis gura, dar a închis-o la loc, iar eu mi-am stăpânit cu greu hohotul de râs care-mi bolborosea în gât văzându-le cum și-au încrucișat privirile.
Katie și-a rotit privirea prin bar, îngustându-și ochii când lea descoperit pe Aimee și pe prietena ei, dar apoi și-a întors fața în direcția noastră. Un zâmbet larg i-a luminat chipul drăguț. A pornit în grabă spre noi.
— Drăguță, eu sunt în pauză. Tu ești în pauză. E clar! a ciripit ea. Pauzele noastre așa au fost menite să pice!
— Absolut, am aprobat-o, zâmbind. Katie, vreau să-ți prezint...
— Prietenele tale de la colegiu? mi-a luat ea vorba din gură, împreunându-și cu seriozitate mâinile în față.
N-aveam idee cum de ghicise că sunt prietenele mele de la colegiu, dar n-am vrut s-o întreb, presimțind

răspunsul, anume că se datora căderii ei de pe bară. În consecință, am trecut peste.
— Mhî. Ele sunt Teresa și Avery.
— Bună, a zis Avery, fluturându-și degetele într-un gest oarecare timid.
— P-onoarea mea, ce păr superb ai! a exclamat Katie, întinzând mâna și apucându-i o șuviță de păr roșu. Eu am încercat o dată să-mi vopsesc părul roșu și am ajuns să arăt ca un morcov!
„P-onoarea mea”? O, Doamne! Am inspirat scurt, dar s-a transformat într-un pufnet drăguț.
— Și, în domeniul meu, dacă arăți ca un morcov, facturile nu ți se plătesc singure, a continuat Katie, încetând să se joace cu părul lui Avery și întorcându-se spre Teresa. Și, ’ai de capu’ meu, tu arăți năucitor! La modul că m-aș putea gândi să mă reprofilez.
Ha!
— O s-o iau ca pe un compliment, a răspuns Teresa, zâmbind.
Katie și-a aplecat capul într-o parte, studiind-o.
— Ai câștiga grămezi de bani dansând.
— A, păi eu chiar am dansat, să știi. La fel și Avery.
O, nu...
Privirea lui Katie a plutit spre Avery, după care s-a întors la loc spre Teresa, care tocmai sorbea din răcoritoare.
— Mi-am paradit genunchiul, i-a explicat Teresa. Dar am dansat ani de zile.
— Mă îndoiesc că ați practicat genul meu de dans. Oricare dintre voi, a replicat Katie, fără vreun dram de

stânjeneală, și pot să spun c-o iubeam pentru asta. Eu lucrez vizavi, a precizat ea.
Avery și-a încreţit fruntea și mi-am dat seama că încerca să vizualizeze în minte exteriorul, iar în clipa în care informația corectă s-a prelins în cadru, am văzut-o făcând ochii mari.
— Tu...
— Dacă-mi dau jos hainele? a completat-o Katie, râzând. Îmi mai arăt eu bunătățile din când în când, dar e o chestie mai stilată decât să-ți arăți păsărică în fața unor persoane nepregătite pentru asta.
Nu m-am mai putut abține. Am explodat în hohote de râs, însă Teresa și-a păstrat seriozitatea pe față.
— Cred că deteşti momentele când ţi se-ntâmplă, a comentat ea.
— Sau când mi se-mplântă, a replicat Katie.
Mă durea maxilarul de cât mă forțam să nu râd, însă Avery a început să chicotească pe după paharul ei.
— Știi, eu mereu mi-am dorit să fac asta – adică striptease – măcar o dată, a declarat Teresa, gânditoare, iar mie aproape că mi-au ieșit ochii din cap. Am impresia că e foarte distractiv.
Entuziasmul i-a inundat fața lui Katie.
— Dacă vrei, pot să te-ajut din plin cu asta!
Hm. Aveam eu o presimțire că Jase n-ar fi prea încântat de ideea asta și nici fratele ei. La drept vorbind, mi-ar plăcea să fiu de față când va anunța Teresa că vrea să bifeze striptease-ul de pe lista ei cu dorințele de-o viață.
Pearl începuse să alerge de colo-colo ca nebuna și mă

simţeam aiurea fiindcă stăteam la taclale.
— Fetelor, trebuie să mă duc la muncă. Îmi pare rău, dar...
— Nu e absolut nicio problemă, m-a asigurat Teresa, fluturându-şi mâna şi zâmbindu-i lui Katie. Nu-ţi face griji. Noi probabil c-o să mai stăm un pic pe-aici.
— Bine, am zis, repezindu-mă s-o sărut pe obraz, după care am pupat-o şi pe Avery. Să fiţi cuminţi!
Teresa a râs, iar eu am îmbrăţişat-o pe Katie şi apoi am plecat în grabă, sperând că, atunci când o să revin, Teresa n-o să fie vizavi, încălzind o bară. Am dat ocol grupului de băieţi, dar n-am reuşit să fac decât trei paşi, când m-am pomenit deodată cu Jax lângă mine. Şi-a lăsat un braţ pe umerii mei şi m-a dirijat spre culoar, în direcţia biroului şi a magaziei, înainte ca eu să pot clipi măcar.
Ajungând acolo, s-a oprit în faţa uşii şi s-a întors cu faţa spre mine. Aplecându-şi capul, mi s-a adresat pe un ton scăzut.
— Ce-ai păţit?
— Nimic.
— Sigur e ceva în neregulă cu tine, a insistat, mijindu-şi ochii spre mine.
Erau mai multe în neregulă cu mine la ora asta, dar chiar n-aveam chef să intru în amănunte cu Jax.
— N-am nimic. Probabil că mâine o să stau cu cei din gaşcă, dacă tot vor să viziteze oraşul.
I-am văzut un muşchi tresărind de-a lungul maxilarului.
— Tu ai ceva. Şi e clar că-mi vinzi gogoşi.

— Cum așa? l-am întrebat, încrucișându-și brațele pe piept.
— Te-am văzut acolo, cum stăteai și vorbeai cu prietenele tale, arătând de parcă ți-ar fi aruncat cineva cățelușul preferat drept în fața mașinilor.
— Dar nu arătam de parcă mi-ar fi aruncat...
Mi-am umflat pieptul într-o inspirație adâncă, după care am zis ce mama naibii și m-am pregătit să-mi deșert sacul, pentru că, în definitiv, ce rost avea să mint și să clocotesc mai departe în mine? I-am căutat privirea.
— Știi ceva? Nu mă simt bine. Și poate din cauză că i-am povestit Teresei despre tine.
— I-ai spus? s-a mirat el și iritarea de pe față i-a dispărut, lăsând locul unui zâmbet. Ce drăguț, a exclamat.
Îmi venea să-l pocnesc.
— Nu e deloc drăguț. Fiindcă ea i-a spus lui Jase, care, la rândul lui, i-a spus lui Cam, care i-a spus și lui Avery, ei doi, apropo, formând cuplul cel mai minunat și adorabil dintre toate cuplurile, și s-au hotărât cu toții să vină aici ca să-mi facă o surpriză, dar mai știu și că aveau cu toții un scop ascuns, anume să te vadă pe *tine,* numai din cauză că nu mi-am ținut eu gura asta mare și le-am povestit despre tine.
Zâmbetul i s-a întins și mai mult.
— Bravo lor. Îmi plac prietenii tăi.
Mie, în schimb, îmi venea să-l strâng de gât.
— Ei bine, mă bucur că-ți plac, numai că prima dată când te-au văzut ei erai cu o *altă* fată care umbla cu mâinile *ei* peste tot pe tine.

Jax s-a dat cu un pas înapoi, îndreptându-și spinarea.
— Mda. Asta era, am continuat eu.
Că, dacă tot nu-i mai vindeam gogoși, mă pornisem și nu mă mai puteam opri.
— Ei te-au văzut cu Aimee înainte să am vreo șansă de a face măcar prezentările, ceea ce... mă rog, a fost nașpa rău.
— Scumpo...
— Nu mă lua acum cu „scumpo", m-am răstit, făcând un pas înapoi. Știu că nu e nimic oficial între noi și că nu ne cunoaștem de prea mult timp și poate că e ceva pasager pentru tine, însă chiar mi-aș fi dorit ca prietenii mei să nu te fi văzut pentru prima dată tocmai când îți administra Aimee o palpare a sânului!
— Ceva pasager? a repetat el și m-am întrebat dac-o fi auzit ceva din tot ceea ce spusesem. Pentru tine e ceva pasager? m-a întrebat.
Am dat să spun da, pentru că... în fine, pentru că voiam să fac pe afurisita, iar senzația aia urâtă de gheață îmi revenise în stomac. Eram rănită în orgoliu și *stânjenită* și-mi doream să duc jocul mai departe, însă n-am mai zis așa ceva, din cauză că n-aveam habar cum să-l joc.
— Nu. Pentru mine nu e ceva pasager. Nici pe departe.
Expresia i s-a îndulcit; a făcut un pas în față.
— Scumpo, nici pentru mine nu e ceva pasager și faptul că tu ai putea crede că e așa mă scoate din minți.
— Chiar așa?
— Cu siguranță. Fiecare semnal, fiecare gest și fiecare cuvânt pe care l-am expediat în direcția ta încă din prima

zi arată că nu e ceva pasager pentru mine, mi-a zis, rezemându-se cu șoldul de perete. Știu că nu ai prea multă experiență în materie de relații intime, ceea ce e super, dar zău că nu știu cum altfel să-ți demonstrez asta. Și toată porcăria aia cu oficializarea? a continuat, cuprinzându-mi bărbia cu degetele. Cred că știi foarte bine ce anume suntem.

Chestia era că nu știam. Poate să fi avut vreun indiciu duminică noaptea, când mă dezbrăcasem până la chiloți, iar el îmi onorase trupul de parcă aș fi fost vreun soi de zeiță, și la fel a procedat de fiecare dată de atunci, dar... să-l văd cu Aimee? Mda, eram neexperimentată când venea vorba despre relații intime, dar nu eram nici proastă, nici tâmpită. Și doar nu se putea spune că ar fi fost prins giugiulindu-se cu ea sau că ar fi știut măcar că-și vor face apariția prietenii mei; oricum, însă, rămânea în picioare faptul că, în fiecare seară în care lucra Jax, era prezentă și Aimee. Și că, în fiecare seară în care lucra Jax, Aimee era călare pe el. Și că, în fiecare seară în care lucra Jax, din câte puteam eu să-mi dau seama, și dacă era să fiu cinstită față de mine însămi, și exceptând cazul în care ea ar fi fost cea mai grea de cap gâsculiță existentă, el chiar nu făcea nimic ca să-i oprească avansurile.

Și se lăsa atins de ea.

În repetate rânduri.

Ceea ce nu mi se părea plăcut.

Mă usturau ochii, fiindcă ăsta era adevărul. Ceea ce se întâmpla nu era chiar de maximă importanță, dar tot era ceva nepotrivit. Ce mama naibii, și eu lucram tot aici! Și

chiar nu-mi dădeam seama ce să zic în clipa asta, pentru că nu-mi convenea deloc situația.
Am tras aer adânc în piept.
— Uite ce e, trebuie să mă întorc în salon. E aglomerație.
— Dar n-am terminat de discutat.
— Ba da, am terminat. Pentru moment, bine? Putem să continuăm mai târziu sau când o fi.
— Nu mi-am închipuit niciodată că ai fi genul de geloasă.
M-am oprit brusc din mișcare, m-am întors spre el și l-am fixat cu privirea. Of, Doamne, asta era replica total greșită.
— Nu sunt geloasă.
Jax și-a arcuit o sprânceană. Eu mi-am mijit ochii spre el.
— Foarte bine. Poate că sunt. E chiar atât de surprinzător? Adică, tocmai ți-am zis că asta – mi-am fluturat mâna între noi ca și cum aș fi fost pradă unui atac de apoplexie – nu e ceva pasager, așa că, mda, n-o să-mi facă plăcere când văd o tipă stând călare pe tine seară de seară. Mai ales pe una cu care ai fost cuplat.
Jax s-a încordat vizibil și și-a înclinat capul.
— N-ai niciun motiv de gelozie, Calla.
Am izbucnit într-un râs sec.
— Pe bune?
— Da, pe bune. E foarte important ca tu să ai încredere în mine. Nu în ea. În mine. Și, dacă ai avea încredere în mine, n-ai mai fi geloasă.
Am căscat gura la el. O parte din ceea ce spunea mi se părea că are logică. E nevoie de doi pentru un tango și

așa mai departe, numai că... pe bune?
— Și dacă e să funcționeze relația asta dintre noi, va trebui să ai încredere în mine, a continuat el, iar partea asta – cu *dacă e să funcționeze relația asta dintre noi* – mi-a făcut stomacul să-mi cadă până pe podea. Pentru că ție ți s-a aprobat ajutorul financiar, așa că o să te întorci la școală în august, și-or să fie destui kilometri între noi, ceea ce înseamnă că n-o să ne mai rămână altceva decât încrederea. Înțelegi ce-ți spun?
Să-mi trag palme dacă nu înțelegeam. O jumătate din inima mea a făcut un mic salt și a țipat de bucurie, fiindcă el făcea deja planuri pentru când urma să mă întorc eu la școală, ceea ce era grozav, însă cealaltă jumătate de inimă îmi ajunsese undeva, prin stomac. Să am încredere în el era una, dar chestia asta nu era în regulă. Puteam să am eu toată încrederea din lume, dar asta nu însemna să nu-mi pese când îl văd că se lasă pipăit de o gagică, după care mă încondeiază pe mine ca fiind geloasă.
Aveam nevoie de timp ca să mă mai gândesc la asta.
El a oftat.
— Calla...
Scuturând din cap, am bătut în retragere.
— Chiar trebuie să mă întorc în salon.
Și, de data asta, când m-am întors să plec, Jax nu m-a mai oprit. M-am dus în salon și am avut nevoie de toată puterea mea de stăpânire ca să nu sar pe capul blond strălucitor al lui Aimee ca o maimuță-păianjen turbată.
Mda, eram geloasă.

Dar, pe de altă parte, eram și om.
Jase și Cam erau mai încolo, cu fetele, iar Brock stătea cu ei. Katie nu era de văzut pe nicăieri și m-am întrebat dacă Teresa își va căuta oare o nouă profesie. Aș fi vrut să mai stau de vorbă cu ei, dai am zărit-o pe Pearl și ea chiar arăta ca o maimuță-păianjen turbată.
Expediindu-i o privire de scuze, am început să alerg pe la mese și să aduc comenzile de la bucătărie în salon. N-a trecut mult până când mi s-a golit creierul de orice altceva în afara comenzilor de mâncare și băutură, ceea ce era perfect. Chiar dacă aveam nevoie de timp ca să mă gândesc la cele întâmplate, nu voiam să mă gândesc tocmai acum.
Abia dusesem o porție de cartofi prăjiți scăldați în cașcaval și carne de crab – exact cu ce aveam în plan să mă îndop și eu în pauză – la o masă de lângă peretele din apropierea ușii, întorcându-mă cu gândul să mă îndrept spre un ciorchine de măsuțe rotunde din jurul meselor de biliard, când am simțit o mână cuprinzându-mi brațul, imediat deasupra cotului, după care am auzit în ureche o voce necunoscută mie.
— Țipă și-o să sară în aer toată șandramaua asta.
Toate moleculele din corp mi s-au prefăcut în gheață. Singurul lucru rămas în mișcare era inima, care-mi bubuia cu putere.
— Ce fată cuminte, a zis tipul, strângându-mă mai tare de braț. Acum o să ieșim împreună din barul ăsta. Dacă te porți frumos, n-o să fie nimeni rănit. M-ai înțeles?
Gura îmi era uscată și am tresărit când am simțit ceva

apăsându-mă pe centrul taliei. Un revolver? Unda de șoc mi-a invadat organismul, blocându-mi orice putere de înțelegere a ceea ce se petrecea. Tipul din spatele meu a început să mă îndrume spre ieșire și mi-am imaginat că, pentru toți cei din jurul nostru, dădeam impresia că ne-am cunoaște. Mă rog, dacă nu țineau cont de expresia feței mele, care probabil era una îngrozită. Și totuși, n-au trecut decât vreo câteva secunde până când am ajuns la ușă.
Era înghesuială mare în fața tejghelei. Roxy, Nick și Jax erau ocupați să servească băuturi și, la câtă lume era, n-am putut s-o văd nici măcar pe Aimee sau pe prietenii mei, până când și-a întins tipul mâna pe lângă mine și a deschis ușa.
Nimeni nu și-a întors privirea spre noi.
Nimeni n-a încercat să ne oprească.

DOUĂZECI ȘI CINCI

Răpită!
Fusesem răpită, ce naiba!
Așa ceva nu se întâmplă în viața reală. Poate în cărți, sau în filme, dar nu și oamenilor adevărați.
Și totuși, asta mi se întâmpla, în afară de cazul în care aș fi avut o halucinație în toată regula.
Inima îmi trecuse deja pe teritoriul afecțiunilor cardiace în timp ce eram mânată pe lângă o latură a clădirii, spre parcarea mărginită de copaci, de magazii goale și, probabil, de locuri unde se duceau oamenii ca să moară.

Mâna care mă ținea de braț era aspră și mă ustura pielea unde mă strângea, dar nu mai simțeam apăsarea în spate a ceea ce bănuisem că ar fi o armă de foc. Picioarele îmi tremurau atât de rău, încât mă miram că mai eram în stare să merg sau chiar să mă mențin pe verticală. Deodată, însă, am văzut SUV-ul negru, parcat în apropierea containerelor pentru gunoi, cu motorul în mers.
Geamul din dreptul șoferului s-a lăsat în jos și, din adâncul întunecatei ascunzători, s-a auzit o voce tunătoare.
— Grăbește-te, naibii, Mo!
Of, Doamne, erau doi bărbați și aveam destule șanse să sfârșesc la fel ca Rooster.
Orice femeie de pe lumea asta e învățată să nu-i permită unui răpitor s-o ia din locul în care se găsește. Că riscul de a se împotrivi și de a se alege cu o gaură în plus e cu mult mai mic decât cel de a se lăsa dusă cine știe unde.
Revelația asta, despre ceva învățat demult, m-a trezit brusc din șoc.
M-am smucit în față, iar mișcarea l-a prins nepregătit pe răpitorul meu. S-a împleticit, însă și-a întețit strânsoarea, până când m-a făcut să țip. M-am răsucit spre el și am zărit în treacăt un chip necunoscut. Am deschis gura ca să urlu mai tare decât am urlat în toată viața mea.
Am apucat să scot un mic țipăt înainte ca tipul să trântească o înjurătură și să mă smucească, fioros, de braț. M-am pomenit dintr-odată cu spatele lipit de

pieptul lui; și-a trântit palma peste gura mea. Am simțit miros de țigări și de un soi de dezinfectant antibacterian pentru mâini și imediat m-a cuprins panica, în timp ce încercam să respir pe nări, însă mi-am și dat seama de un lucru important. Dacă tipul îmi astupa gura cu o mână și cu cealaltă mă ținea de mijloc, asta însemna că nu mai putea fi vorba despre vreo armă, de orice fel, în afara cazului în care ar fi avut trei mâini.
Așa că l-am mușcat de mână, până când am simțit pielea cedând. Mi s-a întors stomacul pe dos, dar am continuat să mușc.
— Fir-ar să fie! a explodat Mo, smucindu-și mâna.
Am rămas liberă pentru o secundă, timp în care m-am depărtat cam la un pas și m-am răsucit cu fața spre el. L-am văzut ridicând mâna și ăsta a fost singurul avertisment de care am avut parte.
O explozie de durere mi-a cuprins maxilarul și gura și m-am împleticit înapoi. Mici stele verzi mi-au explodat în câmpul vizual, în timp ce durerea mi se prelingea în jos pe gât.
— Ce naiba? a strigat tipul din SUV, dând apoi drumul unui torent de înjurături.
— Cățeaua asta m-a mușcat! i-a răspuns Mo, îmi curge sânge, ce dracu'!
— Fătălăul naibii! Dumnezeule! Urc-o în mașină și hai să...
N-am mai auzit și restul, pentru că tensiunea mea trecuse mult peste normal, înecând orice sunet, așa că m-am răsucit pe călcâie și am rupt-o la fugă.

Balerinii pe care-i purtam în picioare nu erau tocmai favorabili unui record de alergare, dar am ignorat pietricelele care-mi pătrundeau prin tălpile subțiri. Am alergat spre fațada clădirii, scoțând un țipăt asurzitor, care a devenit și mai strident când am fost izbită din spate. M-am răsturnat cu fața înainte, aterizând cu genunchii pe sol.

Un braț mi-a încolăcit mijlocul, săltându-mă în sus, ceea ce nu era bine.

Era rău. Foarte rău.

Mo s-a răsucit pe călcâie și aproape că m-a dus pe sus spre SUV, care acum avea deschisă portiera din dreptul șoferului.

M-am zbătut ca o pisică pe cale să fie trântită într-o cadă plină cu apă. Îmi trăgeam genunchii în sus și-mi agitam brațele ca pe două mori de vânt, iar Mo se lupta cu mine, însă acțiunile mele îi încetineau înaintarea. Și, în tot acest timp, țipam.

— Ce naiba? a strigat o voce din spatele nostru.

Speranțele mi-au crescut considerabil la auzul vocii.

— Clyde! am urlat, adunându-mi toate puterile și împingându-mă cu picioarele de asfalt, ca să-mi pot repezi întreaga greutate într-o parte. Clyde!

Portiera din dreptul șoferului s-a închis cu zgomot, iar tipul care mă ținea mi-a urlat o înjurătură în ureche, după care mi-a dai drumul, m-a lăsat să cad, naibii. Nu că m-aș fi plâns de asta, dar am aterizat pe genunchi și pe palme.

— Mama mă-sii, am icnit, încercând să-mi recapăt

controlul asupra respirației, în timp ce mă ridicam, împingându-mă în mâini, și-mi întorceam privirea ca să văd trupul greoi al lui Clyde apropiindu-se în pas alergător de mine. Mama mă-sii!
Am constatat că-mi tremură mâinile când le-am ridicat și mi-am îndepărtat părul căzut peste față. Acum vedeam că mai erau și alți oameni afară, aproape de colțul clădirii, pe latura cu ieșirea din Mona's.
În timp ce Clyde ajungea lângă mine, SUV-ul demara, cu cauciucurile scrâșnind și împrăștiind pietrișul, bombardându-i pe cei adunați în fața barului. S-au auzit strigăte. Cineva a aruncat cu ceva în SUV. S-a auzit un zgomot de sticlă spartă.
— Calla, a zis Clyde, gâfâind, ești teafără?
Eram destul de sigură că-mi mai lipsiseră câteva secunde până la un atac de panică în toată regula, dar în afară de durerea din maxilar și juliturile provocate de impactul cu solul, eram teafără.
— Sunt bine, i-am răspuns.
— Sigur? a insistat el, cu o voce șuierată, un sunet care m-a făcut să uit de ceea ce tocmai se petrecuse.
Era un sunet nepotrivit: un sunet pe care n-ar trebui să-l scoată o ființă umană.
M-am lăsat înapoi pe pulpe, pregătindu-mă să mă ridic în picioare.
— Tu te simți bine, Clyde?
Și-a mișcat capul, dar cam smucit, așa că n-am prea fost convinsă de răspunsul lui afirmativ.
— Te-am văzut ieșind... din bar. Nu l-am... recunoscut pe

tip. N-am... ştiut sigur. Cu tot ce se petrece...
Am simţit deodată două mâini pe umerii mei. Jax sosise şi îngenunchease lângă mine. Avea chipul palid, tensionat, ca în ziua în care fusesem la un pas de a fi călcaţi de SUV.
— Ce naiba se întâmplă aici? Mi-au zis oamenii că a încercat cineva să te înhaţe.
— Da, chiar a încercat cineva, i-am răspuns, dar vocea mi-a sunat bizar.
Între timp, nu-l scăpăm din ochi pe Clyde.
Mâinile lui Jax m-au strâns mai tare de umeri.
— Ce naiba căutai afară?
— N-am ieşit pentru că aş fi vrut. Tipul fusese înăuntru. Mia zis că, dacă ţip, aruncă în aer toată şandramaua, i-am explicat, dar privirea mi s-a abătut din nou spre Clyde.
Arăta ceva mai bine. Un pic cam palid, dar măcar nu mai avea respiraţia şuierată.
— Cred că avea o armă de foc, i-am mai zis.
— Dumnezeule... Fir-ar să fie, a bombănit Jax.
O mână de-a lui mi s-a strecurat pe după gât şi mi-a aplecat capul pe spate. Mi-am ridicat, în sfârşit, privirea spre el şi am icnit scurt. Pe chipul lui erau întipărite furia şi îngrijorarea; până la urmă, mânia a avut câştig de cauză.
— Te-a lovit, a exclamat el.
Nu fusese o întrebare şi nici n-aveam cum să tăgăduiesc.
— L-am muşcat, i-am zis.
— Şi el te-a lovit? Of, scumpo, fir-ar să fie...

Jax și-a lăsat capul în jos, apăsându-și buzele pe fruntea mea, după care s-a dat înapoi, privindu-mă în ochi.
— Trebuie să sunăm la poliție, a mormăit Clyde.
Jax și-a încleștat fălcile, dar fără să mă slăbească din ochi. În privirea lui era un licăr care mi se părea înfricoșător, o furie incandescentă, explozivă, clocotind aproape de suprafață.
— Băiete, știu la ce te gândești, i-a zis Clyde. Dar acum e cazul să-l suni pe amicul tău Reece. Asta nu-i o treabă de care să te ocupi tu.
Ce? Jax avea de gând să se ocupe el de treaba asta? Dar abia atunci m-am luminat. Eu mereu uitam că el nu era la fel ca Jase și Cam. Nu că ar fi fost ceva în neregulă cu ei, însă Jax era altfel. Era mai călit și văzuse lucruri pe care Cam și Jase nu le-ar fi putut pricepe nici măcar pe departe. El nu era ca ei; în consecință, era capabil, eventual, să se *ocupe* de treburi. Mâna de după gâtul meu s-a încordat în timp ce el mă ajuta sa mă ridic în picioare, apoi m-a tras spre pieptul lui și m-am simțit scuturată de un fior din cap până-n picioare.
— O să-l sun pe Reece, a promis el.
Peste umărul lui Jax, am văzut că erau mulți oameni afară. Poate chiar jumătate din cei aflați în bar, printre care, cei mai importanți, prietenii mei. Teresa stătea cu gura căscată. Jase și Cam arătau iritați, iar biata Avery avea pe chip o expresie care spunea că n-are habar de ce se întâmplă.
Până și Brock era acum afară și, după expresia feței, părea gata să-și pună câte ceva din cunoștințele lui în

domeniul artelor marțiale mixte în serviciul meu.
Deodată, Teresa s-a repezit înainte, oprindu-se lângă mine cu mâinile în șolduri.
— Ce naiba se petrece aici, Calla?
Am închis ochii, strâns. De-acum, nu mai puteam să-mi ascund de ei trecutul sau necazurile.
Se făcuse târziu când am ajuns în dormitorul casei lui Jax. Nici măcar nu-mi dădeam seama ce căutam acolo. Nici vorbă să mă fi pregătit de culcare, din moment ce jos era casa plină și așa fusese încă de când sosiseră la Mona's detectivul Anders și cei din echipa lui de polițiști; îmi luaseră declarația și continuaseră cu tot tacâmul care începea să-mi devină înfricoșător de familiar.
Mai rău era că numele de Mo nu se număra printre cele cunoscute de detectivul Anders. Era evident că avea legătură cu mama, așa că nu putea fi considerat ca reprezentând o pistă, însă Mack se afla în vreo ascunzătoare, pe undeva, și nimic – nici măcar o dovadă, acolo – nu ducea spre misteriosul Isaiah. Teresa și Jase, ca și Cam și Avery, erau jos, împreună cu Brock. Prietenii mei fuseseră puși cu toții la curent cu drama prin care treceam, parțial din povestirile mele și parțial din faptul că fuseseră prin preajmă când apăruseră Reece și, ulterior, fratele lui mai mare.
Ceea ce mă aducea la motivul real pentru care mă aflam aici, sus. Acum știam ce căutam în dormitorul lui Jax, când toți ceilalți erau la parter. Castelul din cărți de joc se prăbușise mai repede decât aș fi crezut că e posibil. Din ceea ce aflaseră de la Reece și fratele lui și din ceea

ce a trebuit să le spun eu apoi, ei știau acum că mama, cel mai probabil, umbla brambura și era vârâtă într-un morman de rahat periculos care se revărsase și peste viața mea. Singurul lucru care nu fusese pus în discuție era incendiul, însă acesta era cel mai puțin important lucru de aflat despre mine în momentul de față. Așa că, mda, știam acum de ce stăteam pe marginea patului lui Jax, incapabilă să mă duc jos și să dau ochii cu prietenii mei. Aveam să stau aici, înconjurată de mirosul apei de colonie a lui Jax și de imaginile tuturor lucrurilor indecente făcute de noi aici, pe pat, pe podea... în baie.

Mda, aveam să rămân aici pentru totdeauna. Mi se părea un plan mulțumitor, justificat. Poate reușeam să-l conving pe Jax să-mi aducă mâncare măcar de două ori pe zi. Dacă-mi ieșea, planul acesta avea să devină categoric unul foarte bun.

— Calla?

Ridicând capul, m-am întors spre ușa deschisă. Imediat, mia înțepenit spinarea. În prag era Teresa. Și nu era singură. Avery venise cu ea.

— Jax ne-a zis că putem să urcăm, mi-a explicat Avery, în timp ce Teresa deschidea ceva mai mult ușa, împingând-o cu șoldul. Așa că n-am ajuns aici din întâmplare.

Puteam să-mi închipui că Jax ar fi făcut așa ceva. Dumnezeu mi-e martor că stăteam aici de ceva vreme.

— Scuze, le-am zis, concentrându-mi atenția asupra degetelor de la picioare. Timpul mi s-a scurs printre degete.

— E de înțeles, mi-a zis Avery, cu delicatețe. Ai avut o seară de-a dreptul nebună.
Teresa a intrat în cameră și s-a trântit pe pat, alături de mine.
— Din câte se pare, ai avut o viață de-a dreptul nebună.
Am tresărit.
Avery și-a îndreptat spre Teresa o privire care, în mare măsură, a trecut fix pe lângă ea.
— Tu ai venit aici ca să te ascunzi, mi-a zis Teresa.
Buzele mi-au zvâcnit, iar mișcarea m-a cam durut. Mai devreme, când mă examinasem în oglindă, observasem că îmi apărea o mică vânătaie pe maxilar, iar buza de jos îmi fusese spartă aproape de colțul din dreapta.
— E chiar atât de evident?
— Cam așa ceva, a răspuns ea, ridicând din umeri.
Am tras aer adânc în piept. Din moment ce nu puteam să mă ascund aici, era momentul să mă îmbărbătez. Ceea ce era nașpa.
— Îmi pare rău, fetelor. Știu că v-am mințit, pe voi toți, și chiar nu am un motiv întemeiat pentru asta.
Teresa și-a aplecat capul într-o parte, în timp ce Avery se tot învârtea pe lângă marginea patului, iar degetele ei subțiri se jucau cu brățara de la încheietura mâinii drepte.
— Așadar... tu nu ești din apropiere de Shepherdstown, nu-i așa?
Am scuturat din cap, umilită. Nu mă mai simțisem așa de când avusesem șase ani și aruncasem cu gumă de mestecat în părul unei fete care urma să iasă pe scenă

înaintea mea. Nu avusesem intenția să i-o arunc în mormanul de cârlionți șaten, însă mama era în fața scenei și, când își dăduse seama că mai aveam guma în gură, arborase o expresie înnebunită, iar eu intrasem în panică.
— Am ajuns la Shepherd când aveam optsprezece ani și, sinceră să fiu, consider că e singura mea casă, am zis, aruncând o privire spre Teresa. Mă urmărea cu atenție. Știu că asta nu-mi justifică minciunile, dar eu... Niciodată n-am considerat că aici aș fi acasă, cel puțin asta s-a întâmplat de multă vreme încoace.
Teresa a clătinat lent din cap, în semn de încuviințare.
— Dar când ziceai că te duci să-ți vizitezi familia pe timpul vacanței? Din câte am aflat mai devreme, tu n-ai mai călcat pe-aici de ceva ani.
— Nu mă duceam acasă, am recunoscut, cu obrajii încinși. Stăteam la un hotel în perioada aia.
Fruntea Teresei s-a încrețit, iar ochii lui Avery s-au făcut mari, de compasiune.
— Of, Calla...
— Știu că pare o prostie. Sincer, am procedat așa, fiindcă-mi doream să mă îndepărtez pentru puțin timp, și asta chiar era unica opțiune. Dar a fost destul de ca lumea, pe bune. Și știu că tot ce-am zis despre mama mea, că ar fi moartă, e o minciună îngrozitoare și voi probabil că mă considerați o persoană oribilă.
— La drept vorbind, nu, nu credem asta, mi-a zis Teresa, întorcându-se spre mine și îndreptându-și piciorul al cărui genunchi fusese vătămat mai întâi când dansa și

apoi, încă o dată, când o îmbrâncise iubitul colegei ei de cameră, punând capăt, practic, visurilor Teresei de a deveni dansatoare profesionistă într-o școală de balet de elită.
— Te înțelegem în totalitate, a aprobat-o Avery și am simțit un minuscul licăr de speranță aprinzându-se în piept.
Teresa și-a ciocnit ușor genunchiul de al meu.
— Dar tu știi, sper, că indiferent care ți-ar fi trecutul, sau orice, noi n-o să te judecăm. Poți să vorbești cât mai deschis cu noi.
— Vrem să ai încredere în noi, în privința asta, a adăugat Avery. Noi suntem ultimele persoane care să te judece.
M-am tot uitat când la una, când la cealaltă, și am văzut că schimbau între ele o privire pe care nu reușeam s-o descifrez în totalitate. Apoi, Avery a venit să se așeze de cealaltă parte a mea. Emoționată, și-a îndesat o șuviță de păr roșu după ureche.
Pe urmă, a inspirat adânc și sonor, a mai privit-o o dată pe Teresa, după care și-a întors fața spre mine. Mi-am simțit mușchii stomacului strângându-se și mi-am dat seama că ea se pregătește să-mi spună ceva foarte important. Era scris cu litere mari pe fața ei cam palidă.
— Când eram mai mică, am fost la o petrecere acasă la un băiat mai mare, de la școală. Era drăguț și am flirtat cu el, însă lucrurile au luat-o razna. A ieșit foarte rău.
Of, Dumnezeule, nu! O parte din mine știa deja spre ce se îndrepta povestea, așa că mi-am întins mâna, am pus-o peste a ei și am strâns-o ușor.

Avery a strâns din buze și mi-am dat seama că-i venea foarte greu să spună ceea ce avea să urmeze: mai greu decât pentru orice aș fi fost nevoită vreodată să mărturisesc.
— M-a violat, a zis ea, încet, atât de șoptit, încât abia putea fi auzită.
Însă eu am auzit-o și, în consecință, am simțit o gheară în piept.
— Am făcut ceea ce trebuia, a continuat Avery. La început. Le-am spus părinților mei, le-am spus și polițiștilor, numai că părinții mei și ai lui erau amici la clubul privat și ai lui le-au oferit părinților mei o grămadă de bani, cu condiția ca eu să tac. Plus ca exista și o fotografie cu mine, din seara aia, stând în poala lui. Și băusem. Părinții mei erau mai îngrijorați de ce ar putea să spună lumea despre mine, decât de ceea ce mi se făcuse, așa că am fost nevoită să fiu de acord. Am luat banii și asta m-a măcinat, Calla. M-am simțit ca un rahat din cauza asta.
Ochii mă usturau deja de lacrimi în clipa în care ea și-a desprins mâna dintr-a mea și și-a scos, cu o mișcare lentă, brățara. Și-a sucit încheietura cu partea interioară în sus și am tras brusc aer în piept, dar imediat mi-am dorit să nu fi făcut asta. Am văzut cicatricea. Și știam ce semnificație are.
Avery m-a privit, cu un zâmbet stins pe față.
— Dar nu asta a fost partea cea mai rea. Pentru că n-am mai depus plângere, tipul mi-a făcut în continuare aceleași lucruri.

— O, Doamne, am oftat, venindu-mi s-o strâng în braţe. Draga mea, nu eşti tu de vină. Nu tu l-ai determinat să facă lucrurile alea cu tine sau cu oricine altcineva.
— Ştiu, mi-a răspuns şi zâmbetul i-a devenit un pic mai sigur. Ştiu, dar tot port o parte de răspundere pentru asta. Şi motivul pentru care ţi-am povestit tot este acela că am trăit atâţia ani fără să spun nimănui ce-am păţit, iar când l-am cunoscut pe Cam, mi-a trebuit foarte mult până să mă deschid şi să-i spun adevărul. Era cât pe ce să-l pierd din cauză că nu i-l spuneam.
S-a oprit şi a mai tras o dată aer în piept.
— Concluzia? Mi-e ruşine pentru că am încercat să-mi iau viaţa şi pentru că am cedat în faţa părinţilor mei, dar am reuşit să ajung – cu ajutorul terapiei – într-un punct în care am înţeles de ce am făcut toate lucrurile astea şi că ele nu mă fac să fiu o persoană rea, sau mai puţin prietenă pentru cineva, decât dacă nu-mi deschid sufletul, şi aşa mai departe.
— Nu, am şoptit, clipind ca să-mi stăpânesc lacrimile. Tu nu eşti o persoană rea.
Teresa şi-a dres glasul, dar când a început să vorbească, îi suna îngroşat, iar când am privit-o, m-am crispat din nou.
— Când eram în liceu, iubitul meu din vremea aia m-a lovit. Nu numai o dată. De foarte multe ori, de fapt.
Of, Doamne...
Nu-mi venea să cred. Teresa nu dăduse niciodată impresia unei persoane dispusă să suporte o relaţie abuzivă. Numai că, de îndată ce am terminat de formulat

gândul acesta, mi-am dat seama că, de fapt, încercam s-o judec prin asta.

— Eram prea tânără, dar asta chiar nu e cea mai grozavă scuză să stai cu un tip care dă în tine, a zis ea, urmându-mi firul gândirii. Am ținut totul în mine, ascuns. Am inventat povești ori de câte ori vânătăile erau vizibile, numai că într-un an, imediat înainte de Ziua Recunoștinței, m-a văzut mama și n-am mai avut cum să ascund ceea ce se întâmpla. Partea cea mai rea, însă, n-a fost că m-am complăcut în relația asta abuzivă, ci efectul pe care l-a avut vestea asupra fratelui meu. El s-a pierdut cu firea, Calla. S-a dus cu mașina acasă la iubitul meu de-atunci. L-a înfruntat și... s-au înfierbântat. Cam l-a bătut atât de rău, încât l-a băgat în spital, iar fratele meu a fost arestat.

— Ce porcărie, am gâfâit eu, cu ochii mari.

Teresa a clătinat din cap în semn de încuviințare.

— Cam a avut o grămadă de necazuri, iar eu am trăit mult timp cu atâția de „dacă". Dacă n-aș fi stat cu el? Dacă i-aș fi mărturisit cuiva? Oare Cam ar mai fi ajuns să piardă aproape totul? Și să știi că a pierdut foarte multe. Un semestru de școală. A fost dat afară din echipa de fotbal și, în plus, a trebuit să suporte consecințele rahaturilor întâmplate. Duc cu mine o grămadă de remușcări din cauza asta. Până și-n ziua de azi, mai am regrete.

— Sunt convinsă că fratele tău nu-ți poartă pică, am zis.

— Sigur că nu, a răspuns Avery, în locul ei. Cam niciodată nu i-a purtat pică.

Zâmbetul Teresei era tremurat.
— Asta pentru că fratele meu e al naibii de formidabil, a zis.
M-am întins spre ea și i-am strâns mâna, simțind cum lacrimile chiar încep să-mi izvorască din ochi.
Avery s-a lipit de mine, din cealaltă parte.
— La fel e și Jase. Și el e destul de formidabil.
Un hohot firav de râs mi s-a urcat spre gât.
— Și el a avut secrete. Unele foarte mari și cu adevărat importante... secrete despre care nu pot să spun mai multe, pentru că îl privesc pe el, dar să știți că și eu am fost în beznă multă vreme, iar când m-a lăsat să le pătrund, am înțeles de ce a ținut anumite lucruri numai pentru el, a continuat Teresa și emoția îi inunda tot mai mult chipul frumos. Concluzia pentru toate astea, Calla, e că toți avem unele lucruri despre care am mințit, și unele lucruri de care ne rușinăm, și lucruri despre care am fi vrut să discutăm cu cineva cu mult înainte s-o fi făcut.
— Dar când îi spui cuiva, când îi mărturisești cam totul... a intervenit Avery, zâmbind din nou când mi-am întors privirea spre ea.
Mi-a strâns la rândul ei mâna și mi-am dat seama că, prin mine, eram toate trei legate în acest moment.
— Nu vreau să sune ca un clișeu răsuflat, a reluat ea, și nici siropos ca naiba, dar se schimbă totul.
— Mai ales când le spui prietenilor, a adăugat Teresa, încetișor.
Strângând din buze, am clătinat din cap de câteva ori în

semn de încuviințare, deși nu eram prea convinsă că știam ce anume aprob. Probabil că totul, și a trecut, poate, o jumătate de minut până să-mi dau seama ce anume îmi dăduse capacitatea de a-i destăinui secretele mele lui Jax, fără să fie implicată tequila.

Le-am povestit fetelor despre mama: de data asta, povestea adevărată. Despre cum era înainte și cum ajunsese să fie acum, spunându-le și ce anume provocase schimbarea. Incendiul. Le-am pus despre Kevin și Tommy și despre tata, care ne-a lăsat baltă pe toți. Și le-am mai spus despre cicatrice, despre toate, și am făcut-o plângând ca un copil mic care tocmai și-a azvârlit suzeta pe podea și nu se găsea nimeni care să i-o dea de acolo. De fapt, am desfășurat toate trei un mare festival de bocete, însă era ceva purificator în deschiderea sufletului și împărtășirea secretelor față de celelalte, după ce și ele îmi împărtășiseră mie povești intime și zguduitoare. De asemenea, mai era ceva purificator și în lacrimi.

Când am terminat de povestit, ne țineam toate trei în brațe, iar eu simțeam, în sfârșit, ceea ce credea Jax: că sunt curajoasă, pentru că avusesem nevoie de foarte mult curaj ca să le mărturisesc toate astea. Nu conta că Jax știa și că fetele astea înțelegeau, însă n-are importanță de câte ori te destăinui: poate că devine un pic mai ușor, dar tot greu rămâne.

Și, ținându-ne așa în brațe, am mai înțeles un lucru foarte important. Era oarecum întristător faptul că avusesem nevoie de douăzeci și unu de ani până să înțeleg cu adevărat asta, dar familia nu ținea doar de

sânge și de ADN. Familia era ceva mai presus de astea. Exact cum era cu Clyde: chiar dacă nu mă înrudeam cu Teresa sau cu Avery, ele însemnau familia mea.
Și, la fel de important, chiar cu ochii umflați și lacrimile șiroindu-mi pe față, am simțit ceea ce spusese Jax despre mine, ceea ce simțisem când mă dezbrăcasem pentru el.
M-am simțit curajoasă.
Smiorcăindu-se, Teresa s-a desprins și și-a șters ochii cu marginile degetelor ei arătătoare.
— Și-acum, după ce am rezolvat toate problemele astea, pe cine trebuie să rupem cu bătaia ca să te ținem departe de încurcătura mamei tale?

DOUĂZECI ȘI ȘASE

Mai rămăsese cam o oră până în zori când a plecat toată lumea din casa lui Jax. Teresa și ceilalți încă aveau de gând să facă un tur prin Philly în ziua respectivă, dar oricât de mult mi-aș fi dorit să-mi petrec timpul cu ei, n-ar fi fost o mișcare inteligentă din partea mea, iar detectivul Anders îmi dăduse impresia că și-ar ieși din minți dacă m-ar ști că umblu creanga prin oraș.
Ceea ce era chiar nașpa, fiindcă îmi fusese dor de prietenii mei și nu numai o dată m-am întrebat dacă nu cumva asta va fi viața mea de-acum înainte, să nu fac anumite lucruri din cauza amenințării care îmi plana, cu-adevărat, deasupra capului.
Ceva trebuia să se-ntâmple. Nu știam ce, dar nu eram convinsă că mai pot continua mult timp așa, fără să-mi

pierd eu mințile.
Cu toate astea, Jax venise cu o idee grozavă: un mic dejun sau un prânz, la el acasă, cu toată lumea, înainte ca gașca să pornească spre oraș și, apoi, cel mai probabil, înapoi spre Virginia de Vest. Așa că aveam să-i văd... între patru pereți.
Tot era mai bine decât deloc.
Tocmai mă schimbasem în obișnuitul meu echipament pentru somn și eram, în sfârșit, după atâtea ore, singură cu Jax. El se oprise cu doar un pas în interiorul camerei și expresia îi era de nepătruns, cu maxilarul încordat și buzele strânse într-o linie hotărâtă. M-am simțit cuprinsă de o bruscă nervozitate, amestecată cu fuioare de neliniște. După toate cele care se întâmplaseră, uitasem că noi cam avusesem un soi de controversă rămasă încă nerezolvată, numai că asta nu-mi ocupase prim-planul gândurilor. Ei bine, acum dădea buzna, dând parcă la o parte tot restul lucrurilor. Nu mai conta că povestea cu Aimee nu era nici pe departe la fel de importantă ca oricare altele.
Încordarea săpată pe chipul remarcabil al lui Jax m-a făcut să rămân nemișcată până când el aproape că s-a repezit înainte, oprindu-se drept în fața mea. Privirile ni s-au întâlnit, iar eu am înghițit cu greu când l-am văzut ridicând o mână. Numai că, în loc să-mi atingă obrazul stâng, gest cu care ajunsesem să mă obișnuiesc, încetul cu încetul, vârfurile degetelor lui mi-au atins ușor partea din dreapta a maxilarului inferior, apoi colțul buzei sparte.

— Doare? m-a întrebat.
Am scuturat ușor din cap.
— Nu. Nu tocmai.
Ochii lui au căpătat o nuanță mai închisă în timp ce-și lăsa mâna în jos.
— N-ar fi trebuit să se întâmple, a zis.
Mă rog, n-aveam cum să-l contrazic la faza asta.
Și-a trecut o mână prin păr.
— Nici măcar n-am observat că ai ieșit. Ai avut o armă de foc în spate, iar eu eram chiar acolo, nu prea departe, și nici măcar n-am observat. Trebuia să fi știut.
— Hei! Stai o clipă. Asta – nimic din toate astea – nu e din vina ta, Jax. Tu erai ocupat să servești și mă bucur că n-ai văzut când s-a întâmplat. Puteai să fii rănit.
Mirarea i-a înnegurat fața.
— Puteam să fiu rănit? Tu ai fost rănită, Calla. Nemernicul ăla te-a lovit și tu îți faci griji pentru mine?
— Păi, mda... pentru tine și pentru toți oamenii din bar, pe care amenințase c-o să-i arunce în aer, am zis.
Dar, imediat cum am rostit cuvintele astea, am putut să-mi dau seama că n-au avut niciun efect. Cel mult, l-am stârnit și mai și. Așa că, îndepărtându-mă, m-am trântit pe pat.
— N-am nimic, Jax, l-am asigurat. Serios.
— A trebuit să muști pe cineva. Ai pus gura pe mâna unui nemernic și ai mușcat din ea ca să te aperi. Cum dracului se face că n-ai nimic?
— Dac-o iei așa... nu sunt sigură.
Maxilarul i se zbătea în timp ce se apropia,

îngenunchind în fața mea.
— Ți-am promis că n-o să pățești nimic.
— Jax...
— Dar uite ce-ai pățit.
Și-a încolăcit degetele pe partea din spate a genunchilor mei, pe care i-a depărtat, ca să se poată apleca între ei. Era concentrat la brațul meu, așa că i-am urmărit privirea. Aveam o vânătaie și acolo.
— Nu pot să mă împac cu asta. Numai gândul... și-mi plesnește capul. Am mai fost pe strada asta și altă dată.
La început, n-am înțeles ce-a vrut să zică, dar când m-am dumirit, am scuturat din cap.
— Nu e același lucru care a fost cu sora ta.
Jax n-a răspuns nimic.
— Tu știi asta, da? Eu nu sunt în răspunderea ta. Nu așa, am insistat. Și nici Jena, nici ea n-a fost.
Și-a abătut privirea, cu maxilarele încleștate.
— Chiar dac-ai fi fost...
— Calla, m-a întrerupt, pe un ton de avertisment, dar eu nu l-am luat în seamă.
— Chiar dac-ai fi fost acasă, Jax, n-ar fi existat niciun „dacă”.
— Las-o... te rog, las-o baltă.
— Nu, m-am împotrivit eu, fiindcă n-aveam de gând să mai dau înapoi. Ea tot ar fi luat o supradoză chiar și dacă tu ai fi fost în camera alăturată. Prezența ta acolo n-ar fi schimbat deznodământul. Într-un fel sau în altul, tot ar fi găsit ea o cale.
Și-a întors brusc privirea spre mine.

— Tu de unde știi asta?
— Pentru că am trăit și eu așa ceva, i-am răspuns, susținându-i privirea. N-am avut absolut nicio șansă de a-i schimba drumul mamei mele, deși am încercat. Am încercat de un milion de ori. Și tu știi, în adâncul sufletului, că la fel s-ar fi întâmplat și cu sora ta,
Au trecut câteva clipe, după care Jax s-a cutremurat de un oftat adânc.
— Nu știu, Calla. E... mda, e foarte greu să accepți într-adevăr una ca asta.
— Știu.
Și, o, Doamne, cât de bine știam! Dar mai știam și că nu prea aveam ce să spun ca să alung cu adevărat remușcările lui. Pentru asta era nevoie de foarte mult timp, iar el trebuia să-și găsească răspunsul în el însuși.
— Cred că ar trebui să stai aici pentru vreo câteva zile, a zis el, după puțin timp.
— Dar stau deja aici, nu? am întrebat, încrețindu-mi fruntea.
— Nu la asta mă referem, scumpo, mi-a zis, trecându-și degetele peste vânătăile de deasupra cotului meu. Să stai departe de bar până când... în fine, până când se liniștesc apele.
— Ce? am strigat, smulgându-mi mâna, iar el și-a ridicat capul, privindu-mă în ochi. Nu mă ascund în casa asta, nici altundeva. Și nu din cauză că nu mi-aș da seama ce se-ntâmplă, ci pentru că am nevoie de bani.
Mâinile lui mi-au cuprins din nou genunchii din spate.
— Calla...

— Serios că am nevoie de bani. Sunt datoare cu peste o sută de mii, Jax. Nu câștig eu tone de bani, dar tot scot ceva. Nu-mi pot permite să stau liniștită în cadrul Programului Jax de Relocare a Persoanelor.
Buzele i-au zvâcnit ușor.
— Programul Jax de Relocare a Persoanelor?
Am mijit ochii spre el. A chicotit și o parte din furia întipărită pe față, nu toată, i s-a mai domolit.
— Îmi place cum sună numele programului, a zis.
— Sunt convinsă, am ripostat, pe un ton sec. Doar că... trebuie să fiu mai precaută, mai atentă la ceea ce am în jur, și așa mai departe. Cum să zic... sunt sigură că Mo nu părea să fie prea periculos când era înăuntru, în bar. Am nevoie să fiu mai atentă.
— Și eu, m-a susținut el, ferm.
Am dat să protestez, dar mi-am închipuit că n-ar avea rost. Pe chip avea încă întipărită o oarecare duritate și-mi aminteam de furia aproape asasină din ochii lui, de atunci, din bar.
În timp ce-l priveam, ceva din ochii lui s-a schimbat. Erau încă întunecați la culoare, dar se mai încălziseră, se înfierbântaseră chiar. Era târziu. Sau devreme. Depinde din ce punct de vedere priveai. Și mai aveam o grămadă de lucruri de discutat, anume despre Aimee cu un *i* și doi de *e* și soluția lui de tip „tu trebuie sa ai încredere în mine” pentru cazurile în care ea îl pipăia de parcă ai fi fost o bucată de carne frăgezită.
Mda, despre asta chiar aveam nevoie să discutăm.
Dar, când și-a ridicat privirea spre mine, am putut să-mi

dau seama la ce se gândea: am putut să simt la ce se gândea. Și, după ce aproape că fusesem răpită și după ce, în sfârșit, îmi deschisesem sufletul față de Teresa și de Avery, ultimul lucru pe care mi l-aș fi dorit să-l fac la patru dimineața era să vorbesc despre Aimee, despre mâinile ei rătăcitoare și despre cum mă făcea să mă vreau transformată într-un cangur turbat și să-i zbor capul de pe umeri cu piciorul.
Într-adevăr, aveam nevoie să vorbesc cu el. Era ceva serios, iar el pusese degetul pe rană: la toamnă vor fi ceva kilometri între noi, așa că era nevoie să am încredere în el.
Și aveam.
Oarecum.
Creierul meu a oftat, literalmente a oftat.
Numai că imediat mi-a oftat și corpul, de fericire, când mâinile lui Jax mi-au urcat pe coapse, ajungând până la tivul pantalonilor scurți. Un colț al gurii i s-a arcuit în sus, în acel surâs sexy, cu jumătate de gură.
Bun.
Putem să vorbim și altă dată.
Nevrând să-i ofer creierului meu șansa de a demonstra că e o idee nefericită și că azvârleam deoparte puterea feminină sau cine știe ce alt rahat, pentru ceva frichi-frichi, l-am apucat de marginile tricoului și am tras în sus.
Fără să scoată o vorbă, Jax s-a dat puțin înapoi și a ridicat brațele. Cât ai clipi, era cu bustul gol, mâinile mele îi pipăiau pieptul tare, aspru, și încă o dată m-am mirat

cum de am stat atât de mult timp fără să știu cum e să simți pieptul unui bărbat – pieptul lui Jax – sub degete.
Mi-am lăsat capul în jos, iar Jax și l-a ridicat, întâlnindu-mă înainte ca eu să ajung măcar la jumătatea drumului, și sărutul a fost unul dulce, a fost grijuliu și blând. Atingerea tandră a buzelor lui mi-a ajuns tocmai până în piept, strângându-mi inima.
Dumnezeule, tare pierdută eram după el!
Mâinile lui mi-au lunecat în sus pe marginile corpului, prinzându-mi tricoul și scoțându-l de pe mine. Am rămas goală de la mijloc în sus și aerul rece mi s-a revărsat peste pielea încinsă în timp ce Jax se ridica și-și punea mâinile pe umerii mei. Mi-a sărutat cu delicatețe colțul gurii, după care și-a plimbat buzele peste pielea învineţită a maxilarului, împingându-mă în acelaşi timp pe spate. Părul aspru de pe pieptul lui mi-a gâdilat pieptul, în timp ce gura îi aluneca în jos pe gâtul meu. Mi-am pus mâinile pe brațele lui, simțindu-i bicepșii cum se încordează, susținându-i greutatea.
Apoi, buzele lui mi-au cuprins sfârcul și întregul meu trup a prins viață. Spinarea mi s-a arcuit, iar gura s-a deschis, lăsând să iasă un ușor scâncet.
— Ești atât de sensibilă, a zis el, cu gura pe sânul meu. Asta te face să fii foarte ușor excitată și pregătită.
Avea dreptate.
— Scuze...
Jax a chicotit ușor.
— Numai tu ai fi în stare să te scuzi pentru așa ceva, mi-a zis.

După care și-a mișcat limba peste sfârcul întărit, iar unghiile mele i-au pătruns în piele. Și-a mutat greutatea pe un singur braț, iar mâna liberă a început să se ocupe de celălalt sân și iată apărând tărâmul fericirii pentru Calla, mai ales când l-am simțit întărit, apăsându-mi coapsa.
Mii de senzații mi-au vibrat prin vene când mâna lui mi-a părăsit sânul și mi-a lunecat în jos, până pe abdomen. Și-a desfăcut palma imediat dedesubtul buricului și apoi a lăsat-o să alunece pe sub elasticul pantalonilor mei scurți. Am țipat din răsputeri când mi-a supt sfârcul, tare și prelung, ca și cum ar fi putut să mă fiarbă afară din trupul meu.
Și chiar îl credeam în stare.
Mi-a mai ciugulit puțin din carnea sensibilă, după care s-a ridicat, rostogolindu-se de tot de pe mine. Stând în șezut, mi-a apucat pantalonii scurți și chiloții.
I-a scos de pe mine, după care și-a scos și ce mai avea pe el. A dispărut pentru o clipă, iar când a reapărut, avea un prezervativ în mână. După ce s-a ocupat și de problema asta și s-a urcat din nou pe mine, a luat-o de la capăt, sărutându-mi cu blândețe colțul gurii, plimbându-și buzele pe maxilarul meu învinețit și apoi coborând, spre sânul meu stâng și, pe urmă, spre cel drept.
Mi-am arcuit spinarea și am scăpat un geamăt.
— Jax...
— Fir-ar să fie, a exclamat, cu o voce aspră, profundă, în timp ce-și mișca șoldurile peste ale mele, iar eu îmi desfăceam coapsele, primindu-l, dorindu-l.

Când a dat să se retragă, am știut că vrea să încetinească ritmul, s-o scoată din mine, iar pe mine să mă scoată din minți, însă n-aveam de gând să accept așa ceva.
— Nici gând, am șoptit, am gâfâit, mai degrabă. Te vreau. Acum.
A ridicat o sprânceană.
— Răbdarea e mereu răsplătită, scumpo.
— Dă-o naibii de răbdare.
A chicotit ușor, însă râsul lui s-a transformat într-un geamăt când mi-am vârât mâna între noi, încolăcindu-mi degetele la rădăcina membrului lui.
— Ce naiba, scumpo, tu chiar ești nerăbdătoare în seara asta!
Mi-am strâns degetele în jurul lui în timp ce șoldurile îi zvâcneau din nou, oferindu-mi o imagine panoramică a acelor mușchi sexy aflați de-o parte și de cealaltă a bazinului.
— Poate, un pic, i-am zis.
Și-a trecut o mână peste șoldul meu, apoi peste coapsă și, când mi-a ridicat șoldul, l-am călăuzit direct acolo unde îl voiam. Vârful i s-a strecurat înăuntru, după care totul s-a concentrat în miezul meu. Mi-am luat mâna de acolo și i-am încolăcit gâtul cu brațul.
Mai puternic decât mine, Jax s-a reținut. Zâmbetul lui a devenit unul infatuat.
— Jax, am șoptit eu.
Postat exact acolo, s-a lăsat să alunece înăuntru cu un centimetru, poate doi, și și-a coborât gura foarte aproape de a mea.

— Vrei? m-a întrebat.
— Ce întrebare tâmpită!
— Da? Așa să fie?
Mi-a sâcâit sânul cu degetul mare, mi-a prins sfârcul între degete, iar eu am țipat, încântată de senzație.
— Nu e corect, am icnit apoi.
— Nu mai știu ce să cred, după ce-ai zis că e o întrebare tâmpită.
Lăsându-și capul mai jos, a început să-mi înșire sărutări pe panta umărului, continuând să mă ciupească de sfârc, până când mi-am simțit sânii grei și umflați.
— Tot mai e o întrebare tâmpită? m-a întrebat, ciupindu-mă iar.
— Da, m-am forțat să răspund, zbătându-mă să-mi eliberez celălalt picior. I-am încercuit șoldul cu el și, cu ambele picioare, l-am împins înăuntru, în timp ce-mi împingeam bazinul în sus.
A șuierat printre dinți și s-a înfipt, tocmai până la rădăcină, împunsătura asta, umplându-mă, mi-a dat o senzație pe care naș putea s-o uit vreodată.
— Scumpo, a gemut el. Cred că ești flămândă de mine.
Așa și eram.
Și nu se mișca. Nu. El chiar avea un autocontrol ieșit din comun. Rămăsese complet nemișcat, adânc înfipt, iar eu eram *complet* lipsită de răbdare. Mi-am legănat șoldurile și am gemut amândoi, la unison.
— Dumnezeule, tu chiar o vrei imediat, a gâfâit el, sărutându-mă în locul în care-mi zvâcnea pulsul mai tare. Ești pregătită!

— Sunt, am confirmat, simțind cum mi se înfierbântă obrajii.
Jax și-a lăsat capul în jos și și-a plimbat limba printre buzele mele, până când i le-am deschis. M-a sărutat adânc, cumva încă atent la tăietura din buza mea, după care și-a ridicat capul.
— Ești cu mine?
Amintindu-mi că m-a mai întrebat asta, am încuviințat din cap și am spus și un „da”. El m-a sărutat iar.
— Atunci, rămâi cu mine.
Până să-i pot răspunde la asta, și-a luat mâinile de pe picioarele mele și a ieșit din mine. Scâncetul meu de protest a pierit când m-a apucat de șolduri și m-a întors pe burtă.
Am încremenit.
Părul mi se dusese peste umăr, în față, așa că aveam acum spatele complet expus privirii lui, tocmai partea care arăta mai rău, și el o mai văzuse, dar atunci fusese altceva, cu totul altceva. Am dat să mă salt, să mă întorc la loc, însă el m-a ținut bine de șolduri și m-a ridicat în genunchi. Era cu fața spre spatele meu și panica mi s-a amestecat cu miile de alte emoții resimțite în clipa aia.
— Rămâi cu mine, scumpo, mi-a zis, cu buzele pe ceafa mea.
— Jax...
Dar mi-am pierdut darul vorbirii când s-a înfipt în mine pe la spate.
Îl simțeam cu totul altfel, era o senzație mai deplină, mai viguroasă. Mă sprijineam în palme și-n genunchi, iar el

era adânc înfipt în mine. Nu mai puteam să respir. Senzația era intensă, copleșitoare, puternică.
— Mai ești cu mine? m-a întrebat.
Eram. Nu-mi venea să cred. Dar eram. Eram în totalitate cu el.
— Calla? a insistat, mângâindu-mi umărul cu o mână.
— Da, am gâfâit eu. Sunt cu tine.
— Bun, a murmurat el.
Și atunci, m-a luat în primire cu toată forța.
A început să se miște în mine, adânc și repede, încetinind ritmul la fiecare câteva zvâcnete, ca să se înfigă mai tare, și în poziția asta, pe la spate, era cu totul altfel decât în dățile trecute. O cu totul altă dezlănțuire de senzații mă cuprindea. Mi-am înfipt degetele în cuvertură, în timp ce șoldurile, din instinct, îmi zvâcneau spre el.
— Of, Doamne, am șoptit.
Nu știam eu prea multe despre sex și, de fiecare dată când o făceam cu el, aveam surprize, însă niciodată nu mi-am închipuit că aș putea să simt așa.
Mormăitul lui aprobator m-a pătruns toată, iar când mi-a încolăcit mijlocul cu un braț, și-a unit trupul de al meu. Apoi, și-a strecurat o mână printre picioarele mele, apăsându-mi centrul ființei cu degetul mare, și era prea mult, și era totul. Trupul mi se zguduia, plăcerile intense succedându-se atât de repede, încât mă simțeam ametită, și mă țineam tare când se izbea în mine, dar deveneam frenetică atunci când mă izbeam eu de el.
I-am auzit mormăitul, deși avea buzele apăsate pe gâtul

meu.
— Niciodată n-a fost așa. Cu nimeni. Numai cu tine.
Mi s-a tăiat respirația și m-am simțit pierdută în cuvintele astea, în felul în care-și mișca trupul în spatele meu, rapid și frumos în sălbăticia lui, și foarte curând camera s-a umplut de zgomotele trupurilor noastre izbindu-se unul de celălalt, de gâfâielile și de gemetele noastre. Orice ritm se dusese, eu fiind magnetul lui, iar tensiunea se acumula galopant și simțeam că și el era aproape, după cum zvâcnea și se smucea în mine.
— N-a fost niciodată așa, mi-a mârâit în ureche.
În clipa aia, am ajuns fix pe culme. Mi-am lipit strâns trupul de al lui, agățându-mă cu brațele, cu picioarele, cu fiecare părticică din mine, mi-am azvârlit capul pe spate și am urlat din răsputeri. Presiunea din mine a erupt, șuierându-mi prin tot trupul, în timp ce el gemea tot mai tare odată cu fiecare înfigere violentă. Brațele mi-au cedat. M-am prăbușit cu fața pe pat, iar el m-a urmat, lăsându-și peste mine greutatea incredibilă, și a continuat să mă posede, încolăcindu-și un braț de piciorul meu, ridicându-l și izbindu-mă în fiecare părticică din mine.
Senzația asta, sunetele scoase de el, de trupurile noastre, mau pus din nou pe jar și de data asta i-am urlat numele, iar el s-a înfipt mai adânc ca oricând și i-am auzit gemetele greoaie și senzuale în ureche în timp ce-și dădea drumul.
Abia atunci și-a încetinit mișcările, trupul lui dând impresia că plutește prin propria voie, căutându-și

eliberarea, iar micile șocuri ulterioare orgasmului meu încă reușeau să mă surprindă, cu fiecare sublimă zguduitură.
Nu știu cât timp au mai durat mișcările lui legănate în interiorul meu, înainte ca el să iasă, apoi să se rostogolească de pe mine și să se descotorosească de prezervativ. Eu nu m-am mișcat. Mișcarea devenise ceva mai presus de puterile mele.
Mușchii îmi erau terci. Când s-a întors în pat, m-a găsit exact așa cum mă lăsase și nu i-am putut fi de niciun ajutor când m-a învelit sau când m-a întors pe o parte, lipindu-și trupul de al meu.
— Te simți bine? s-a interesat.
— Mm-hm, am murmurat, somnoroasă.
Au urmat câteva clipe de tăcere.
— Nu te-a durut?
— Nu. A fost minunat.
Mi-a sărutat partea din spate a umărului.
— Ți-a plăcut așa.
N-a fost o întrebare, cel puțin, așa cum o rostise el, dar am murmurat din nou:
— Mm-hm.
Râsul lui Jax mi-a gâdilat ceafa când m-a lipit și mai strâns de el, astfel încât spațiul dintre noi a dispărut cu desăvârșire.
— Mai ești cu mine?
— Mai sunt cu tine.

DOUĂZECI ȘI ȘAPTE

Întinsă pe burtă, împrăștiată pe pat, cu o mână îndesată sub perna pe care-mi țineam capul și cu cealaltă îndoită pe lângă corp, m-am trezit încetul cu încetul, simțind o atingere ușoară ca fulgul pe șold, apoi pe curbura posteriorului.
M-am foit, neastâmpărată, am deschis ochii, clipind, și am fost imediat orbită de lumina strălucitoare care se revărsa în dormitor. Gemând, i-am închis la loc și am încercat să mă cuibăresc iar. Îmi simțeam oasele de parcă n-ar mai fi fost prinse de carne, dar era, într-un fel, o senzație plăcută. La fel și părerea de apăsare care-mi desena alene pe piele.
Nu mai dormisem până acum cu fața în jos și, sinceră să fiu, nici nu-mi aminteam când adormisem. Probabil, la un moment dat, după ce-și încolăcise Jax brațele în jurul meu, iar eu mai respirasem o dată. Trupul mi-l simțeam agresat până și acum, dar în cel mai bun sens posibil. Într-atât, încât...
Deodată, pleoapele mi s-au ridicat brusc.
Tot ceea ce am văzut, de îndată ce mi s-au adaptat ochii la lumină, au fost ușile șifonierului din dormitorul lui Jax și mi-am închipuit că el era răspunzător de desenarea a ceea ce părea să fie cifra opt pe fesa mea dreaptă, asta dacă nu cumva s-o fi urcat în pat lângă mine cine știe ce artist plastic.
Spatele îmi era dezgolit.
Ce naiba, cearșafurile și păturile ajunseseră undeva, încurcate, printre coapsele mele și eram sigură că Jax

putea să-mi vadă dezastrul de pe piele, exact ca atunci când mă întorsese și mă luase pe la spate. Faptul că spinarea îmi fusese vizibilă azi-noapte fusese... oarecum acceptabil, deoarece mă îndoiesc că el îi acordase cu adevărat atenție.

M-am încordat și am expirat tremurător, pregătindu-mă să mă rostogolesc mai departe de el, astfel încât să-i ocup câmpul vizual cu țâțele. Și totuși, chiar dacă nu mă rușinam chiar atât de mult de partea mea din față, decât de cea din spate, în mod cert aveam întipărite în piele dungi de la așternuturile lui boțite, ceea ce, capac peste toate, n-ar fi arătat deloc sexy.

Cu alte cuvinte, eram destul de convinsă că mă situam acum pe teritoriul opus senzualității.

— Nu, i-am auzit vocea.

Am fixat cu privirea șifonierul, gândindu-mă dacă să mă prefac încă adormită, după care am respins ideea, fiindcă era prostească, așa că am continuat să fac pe proasta.

— Nu, ce?

Degetele lui Jax s-au strâns pe șoldul meu dezgolit.

— Nu te mai ascunde. Știu că te pregăteai să te întorci. Nu te ascunde.

Pleoapele mi-am căzut peste ochi și m-am forțat să rămân nemișcată. După câteva secunde, el a reînceput să-mi deseneze pe fese chipuri zâmbărețe, sau naiba știe ce. Simțeam de parcă ochii lui mi-ar fi sfredelit găuri în epiderma decolorată și aspră, ca și cum mi-ar fi înlăturat straturile de piele cu ajutorul razelor X.

— Chiar că ai un popou drăgălaș.

Hm.
— Adică, pe bune. Popoul tău e al naibii de drăgălaș, scumpo, a continuat el, determinându-mă să-mi ridic pleoapele și să-mi încrețesc fruntea. Tu ești una dintre femeile alea care, pur și simplu, se nasc având un popou drăgălaș. Nu există exerciții fizice capabile să creeze un posterior ca ăsta.
— Corect, am zis, după câteva secunde. Cred că popoul ăsta a fost creat cu o mulțime de Big Mac și de tacos.
Hohotul gros de râs al lui Jax m-a făcut să-mi arcuiesc colțurile buzelor, după care i-am simțit piciorul mișcându-se peste al meu, apoi lungimea lui fierbinte și tare apăsându-mi respectivul popou drăgălaș.
— Atunci, să nu te abții niciodată de la a mânca o mulțime de Big Mac și de tacos.
Imediat, am fost udă. De-a binelea. Nu știu dacă a fost de vină faptul că l-am simțit atât de aproape de cea mai moale parte a mea sau cel că mi-a zis să nu mă abțin niciodată de la a mânca Big Mac și tacos. Indiferent ce-ar fi fost, eram pregătită.
— Asta pot s-o fac, am zis, cu o voce guturală. Să mănânc Big Mac și tacos.
Mi-a depus o sărutare pe umăr și, cu genunchiul, mi-a desfăcut coapsele, în timp ce-și strecura mâna între trupul lui și-al meu.
— Foarte curând ar trebui să ne ridicăm din pat, mi-a zis.
E posibil ca eu să fi mormăit ceva în sens de negație. Chicotelile lui mi-au gâdilat umărul.

— E aproape zece. Habar n-am când ar putea să apară prietenii tăi.
— Avem timp, l-am asigurat eu, cu toate că nu știam dacă aveam sau nu.
Mâna lui Jax și-a făcut loc printre picioarele mele și am zvâcnit din șolduri când degetele lui mi-au atins zona umedă.
— Fir-ar să fie, scumpo, ești de-a dreptul nesătulă. Ador asta!
O, inima a început să-mi țopăie de fericire la auzul cuvântului *ador,* chiar dacă, probabil, nu însemna mai nimic.
Mâna i-a dispărut și m-am așteptat să-l simt îndepărtându-se ca să ia un prezervativ, însă el nu s-a mișcat și, după câteva secunde, am reînceput să simt vârtejurile alea. Împingându-mă în coate, m-am ridicat ca să-l privesc peste umăr.
Dumnezeule, numai el putea să arate atât de înnebunitor, caraghios de sexy, după numai câteva ore de somn, cu părul ridicat în toate direcțiile și o miriște aspră în barbă. Pentru moment, am rămas pierdută cu privirea spre el, după care mi-am dat seama că el îmi privea spinarea. Pe bune. O senzație de încordare mi-a cuprins umerii și, după un răstimp care mi s-a părut lung cât o viață de om, ne-am întâlnit privirile.
Și am zis ceea ce simțeam nevoia să zic.
— Nu-mi place chestia asta.
Imediat, s-a crispat la față.
— Ce anume, scumpo?

Mi-am dat seama, după felul în care o rostise, că întrebarea era sinceră și, dintr-un oarecare motiv, asta mi-a readus blestematul ăla de nod în gât. Mi-am lăsat brațele în jos și mi-am pus din nou obrazul pe pernă.
— E urât, am zis în șoaptă.
Jax n-a spus nimic pe moment, mărginindu-se să-mi dea deoparte de pe spinare câteva șuvițe de păr.
— Tu știi ce văd eu atunci când îți privesc spatele? m-a întrebat apoi.
— Că arată cam ca munții Apalași pe hartă? am glumit, însă am nimerit ca nuca-n perete.
— Nu, scumpo, a răspuns el, inspirând adânc. O să fiu sincer, da? N-o să mă apuc să-ți spun că ceea ce văd în clipa asta e ușor de privit.
Of, Doamne... Inima mi s-a făcut cât un purice și am fost tentată să mă arunc jos din pat.
— Dar nu e din motivele care crezi tu că ar fi, a continuat el și atunci am simțit-o, mâna lui peste partea cea mai urâtă a spatelui meu, și întregul corp a vrut să mi se chircească, dintr-un reflex, însă nu s-a putut întâmpla una ca asta, din cauză că el, practic, stătea întins pe mine. Când îți văd spatele, mă gândesc la durerile prin care ai trecut. Personal, nu știu cum ar putea să fie, dar am avut pielea sfârtecată de șrapnele încinse și sunt convins că a fost nimica toată față de ce-ai simțit tu. În schimb, atunci când s-a declanșat bomba aia, în deșert, am văzut soldați – prieteni de-ai mei – cuprinși de flăcări.
Am strâns cu putere din pleoape, însă cuvintele lui mi-au

declanșat apariția unor imagini pe care nu voiam să le văd, dar trebuia.
— Și mai știu că nu există calmante, în orice cantitate, capabile să atenueze cu adevărat durerile provocate de arsuri ca astea și că tu le-ai supraviețuit. Asta e ceea ce gândesc eu, când le văd. Și mă mai gândesc la cum ți-au afectat viața cicatricele astea blestemate. Cum te-au doborât, cu toate că încă ești una dintre cele mai frumoase fete din câte am văzut vreodată, fiindcă toate cicatricele astea nici măcar nu ți-au atins frumusețea. Ele nu înseamnă nimic, în comparație cu zâmbetul tău, sau cu frumoșii tăi ochi albaștri, sau cu popoul ăsta drăgălaș.
Of, Dumnezeule...
Numai că el nu terminase.
— Și știi ce altceva mai văd? O dovadă fizică a cât de puternică ești tu, Calla, a cât de curajoasă ești. Asta e ceea ce văd eu când îți privesc spatele. O hartă înfățișând cât ești de vitează, arătându-ți tăria și curajul.
Of, Dumnezeule...
Mă usturau ochii de lacrimi. Nodul acela, provocat de emoții, mi se pusese din nou în gât, pregătit să se reverse și să inunde tot pământul.
— Și chestia asta nu e urâtă, a continuat el, cu o voce scăzută până la nivel de șoaptă.
M-am întors, împingându-mă în coate, și l-am privit din nou peste umăr. Imaginea lui s-a încețoșat.
— Jax...
— Chestia asta e frumoasă, în felul ei, propriu, dar tot e al naibii de frumoasă.

Unele dintre lacrimi au început să se scurgă și am știut că o să încep într-adevăr să plâng în hohote, fiindcă era cea mai formidabilă frază din câte auzisem vreodată, și tot ce am fost în stare să spun în replică a fost un stângaci „mulțumesc”.
Unul dintre colțurile gurii i s-a avântat în sus.
Aș fi vrut să spun mai multe și aș fi plâns mai mult, dar noroc că telefonul lui a început să sune, fiindcă eram la câteva secunde de a-i spune că-l iubesc și că vreau să fiu mama copiilor lui. Bine, nu chiar imediat, ci mai târziu, și mi-am închipuit că poate ar fi fost prea devreme ca să-i spun una ca asta, dar, o, Doamne, ce-l mai iubeam!
Jax n-a luat în seamă telefonul și m-a întors cu fața în sus.
— Am impresia că ai înțeles, mi-a zis. În sfârșit.
Rezemându-se într-un braț, cel înfipt în pernă, mi-a șters lacrimile cu mâna cealaltă.
Un mic sâmbure de „am înțeles” era prezent, chiar dacă mic și fragil, era acolo, cuibărit în fundul stomacului meu ca o sămânță micuță care tocmai începea să încolțească. Aveam nevoie de iubire și de atenție, dar începeam să înțeleg.
— Mda, a rostit el, zâmbind, după care și-a lăsat capul în jos, sărutându-mi obrazul stâng exact când telefonul începea să sune iar.
S-a retras, aruncând o privire fioroasă în direcția noptierei.
— Ar trebui să răspunzi, i-am zis, cu o voce care a sunat îngroșată.

Jax nu prea părea dispus să răspundă, dar, după ce a tras o înjurătură, s-a dat jos de pe mine și a înșfăcat telefonul. A răspuns cu un Ce e?
Tocmai mă lăsasem la loc pe pernă, pregătindu-mă să-mi derulez în minte iar și iar întregul lui discurs, într-un fel ușor obsesiv, când Jax s-a ridicat deodată în capul oaselor.
— Ceee?
Tonul lui mi-a provocat un val de neliniște, la care am reacționat, ridicându-mă în șezut, apucând cearșaful și acoperindu-mi sânii cu el.
— Mda, sunt Jackson James. Care-i problema?
A urmat o tăcere prelungită, după care a sărit jos din pat, iar eu m-am holbat la fesele lui ferme. Mi-a aruncat o privire peste umăr, cu maxilarele încleștate.
— Da. Mulțumesc. Mhî.
— Ce s-a întâmplat? l-am întrebat, de îndată ce a lăsat jos telefonul.
Jax și-a adunat blugii și chiloții de pe podea.
— Trebuie să te ridici din pat și să te îmbraci, scumpo.
Tonul lui nu lăsa loc pentru împotrivire și mi-am dat seama că se întâmplase ceva, așa că am făcut ceea ce mi-a spus. Am aruncat cearșaful de pe mine și m-am ridicat din pat. Jax își îmbrăcase deja blugii când m-am pomenit deodată cu el în fața mea.
Tot aerul mi-a ieșit din plămâni când i-am văzut expresia din ochi. O, nu... Pulsul mi s-a accelerat dintr-odată.
— E vorba despre mama, nu-i așa? I-au găsit cada...
— Nu, scumpo, nu e vorba despre mama ta, mi-a

răspuns, cuprinzându-mi obrajii între palme și căutându-mi privirea. E despre Clyde. Și e grav. A făcut un infarct.

Unul dintre motivele pentru care am vrut să mă fac asistentă medicală a fost acela că urăsc spitalele. Mie, spitalul mi se pare o hazna de amintiri nedorite ale durerii, suferinței și disperării, așa că, într-un fel, faptul de a deveni asistentă era o modalitate de a-mi înfrânge ura și temerea asta. Numai că, din motive încă și mai evidente, azi nu mă gândeam la viitoarea mea carieră și uram spitalele mai mult decât le urâsem de multă vreme, din cauză că eram pe punctul de a mă alege cu încă o amintire îngrozitoare legată de un spital.

Eram în sala de așteptare din fața secției de terapie intensivă și stăteam acolo de cel puțin o jumătate de oră. Ne prezentasem, ni se spusese că medicul lui Clyde va veni curând să stea de vorbă cu noi, însă nu venise nimeni.

Ceea ce n-avea cum să fie bine.

În sală nu era nimeni, cu excepția mea și a lui Jax, lucru de care eram foarte mulțumită, deoarece abia îmi mai țineam firea. Când sunase Teresa, ca să-mi spună că erau la cinci minute de casa lui Jax, îmi dădusem seama că uitasem complet de ei. După ce-i explicasem ce se întâmplase, ea îmi spusese imediat că or să vină și ei la spitalul Montgomery, dar i-am zis că nu e cazul și co să-i țin eu la curent. Mai întâi de toate, pentru că voiam ca ei să se bucure de planificata vizită în Philly, iar pe urmă, fiindcă n-aș fi rezistat dac-ar fi fost și ei aici.

La drept vorbind, oricum n-aveam să rezist.
Deocamdată, patrulam pe toată lungimea sălii vopsite într-un alb aseptic, cu scaune și bănci tapițate în cenușiu. Tot ce știam e că suferise un infarct și că era grav. Clyde era în sala de operații. Atât.
— Scumpo, cred că ar trebui să stai jos, mi-a propus Jax.
— Nu pot, i-am zis, trecând pe lângă șirul de scaune. Cât crezi c-o să mai dureze?
S-a aplecat în față, rezemându-se cu coatele pe genunchi.
— Nu știu. Chestiile de genul ăsta pot să ia destul de mult timp.
Încuviințând absentă, mi-am încrucișat brațele pe piept și mi-am continuat plimbările.
— Am știut că e ceva în neregulă cu el, mai ales aseară. Se freca întruna pe piept, era când roșu la față, când palid de-a binelea. Și transpira...
— Calla, tu n-ai știut. Niciunul dintre noi n-a știut. Nu poți să te învinuiești pentru asta.
Avea dreptate, însă eu îl văzusem pe Clyde cum arăta, aseară, când apăruse și-i pusese pe fugă pe răpitori. Am scuturat din cap și furia m-a luat în stăpânire.
— Naiba s-o ia, am șuierat, clocotind.
Jax și-a îndreptat spinarea. L-am fixat cu privirea pentru câteva clipe, după care am întors capul.
— Știu că, în mare măsură, stresul i-a fost provocat de bar și de dispariția ei. Ce naiba, dar și tu ai parte de o grămadă de stres! Tu administrezi barul în locul ei și pentru ce? Pentru bacșișuri și pentru salariul minim?

O expresie ciudată i-a încreţit faţa; şi-a frecat bărbia ţepoasă cu o palmă.
— Cât pe ce să fiu răpită aseară din cauza ei, iar Clyde a fost acolo. N-avea nevoie de stresul ăsta. Uite ce-a păţit!
M-am oprit, desfăcându-mi braţele şi strângând pumnii. Furia mi-a turnat venin în sânge, făcându-mă să spun:
— O urăsc!
— Scumpo... a încercat Jax, clipind.
— Ştiu că n-ar trebui să simt asta, dar n-am cum să mă stăpânesc, am continuat, cu sufletul la gură. Uite ce ne-a făcut tuturor! Şi pentru ce? Ştiu că a avut o viaţă grea, pentru că am trăit-o şi eu! Am fost chiar acolo, lângă ea, Jax! Am trăit-o şi eu, însă eu...
— Noi probabil că n-am mai fi fost aşa cum suntem azi. Ştii asta, nu? mi-a zis el, încet. Ea ne-a dat ocazia asta.
Ea ne-a dat ocazia asta.
Am închis gura brusc, încordându-mi umerii. L-am privit în ochi, apoi am întors capul. Usturimea din piept era dureroasă. Dar, după câteva clipe, la fel de repede pe cât îmi pătrunsese în vene, otrava s-a scurs afară şi am şoptit:
— Mda, ea ne-a dat ocazia asta.
— Iar tu n-o urăşti.
Am închis din nou ochii, stăvilindu-mi torentul de lacrimi ale frustrării.
— Ştiu.
Adevărul era că, uneori, îmi doream s-o pot urî, fiindcă astfel nu mi-ar mai fi păsat de ceea ce i se întâmpla şi de ceea ce făcuse din viaţa ei. Nu mi-aş mai fi făcut griji în

legătură cu efectele drogurilor asupra ei. Nu m-ar mai fi interesat dacă are un acoperiș deasupra capului sau veșminte curate pe ea. N-aș mai fi avut grijă și, fir-ar să fie, grija *durea*.

Când am simțit că emoțiile astea crude, care existaseră în mine nu de astăzi, nu de săptămâna asta, nici măcar de anul ăsta, ci de mult mai mult timp, încep să crească înăuntrul meu, mi-am reluat patrularea prin sală ca să mi le înăbuș. Am încercat să mă concentrez pe altele.

— De ce te-au sunat pe tine? l-am întrebat pe Jax.

— Probabil, m-o fi indicat ca persoană de legătură, pentru cazuri de urgență, așa cred.

Ceea ce însemna că pe mine nu mă indicase. Eu nu eram persoană de legătură pentru omul care, practic, contribuise la creșterea mea. Era o prostie să mă simt vinovată pentru faptul că nu eram persoana de legătură desemnată de Clyde pentru cazurile de urgență, dar știam că, dac-aș fi fost mai mult timp prin preajmă, treburile ar fi stat altfel. Totuși, mă îngrozea gândul că s-ar fi putut întâmpla una ca asta, fără ca nimeni să mă fi anunțat.

Și atunci, gândul m-a izbit cu forța unei semiremorci în plină viteză. Eu făcusem totul greșit. Toată viața. Complet greșit, fiindcă alegerea mea fusese cea care mă mânase să părăsesc orașul ăsta, și tot alegerea mea dusese, practic, la terminarea relației cu omul care-mi fusese unicul model pozitiv în întreaga mea viață afurisită. Dar, și așa, aș fi putut să țin legătura cu el. Chiar și-așa, aș fi putut să mai vin în vizită. *La naiba!*

Poate că, dac-aș fi mai trecut pe-aici, mamei i-ar fi venit mai greu să mă curețe de bani. Cine știe? Eu, însă, dădusem bir cu fugiții la prima ocazie ivită și știu că, de fapt, Clyde nu mi-o lua în nume de rău, dar, oricum... îmi spusesem mie însămi că uram barul, însă cele mai frumoase amintiri ale mele erau de acolo. Mă mințisem singură. De foarte multe ori.

Dacă pe spinare aveam o hartă a curajului, a vitejiei și a tăriei, eram al naibii de sigură că nu mă comportasem ca atare de mult timp. Nu și de când aflasem că mama îmi luase banii și de când îl cunoscusem pe Jax.

Mi s-au înmuiat genunchii și habar n-am cum de nu m-am dat cu fundul de podea.

— Of, Doamne...

Jax și-a ridicat privirea spre mine.

— Scumpo, el o să-și revină.

— Dacă nu m-aș fi întors aici în vara asta, presupunând că el tot ar fi făcut infarct, n-aș fi știut, i-am zis, oprindu-mă în fața lui Jax, eu n-aș fi aflat niciodată... și dacă moare? Dacă asta ar fi fost ultima mea șansă ca să-l văd?

Jax s-a crispat la față și, deodată, m-a apucat cu un braț de mijloc și m-a tras pe genunchii lui. Cu cealaltă mână mi-a cuprins obrazul.

— Scumpo, dacă s-ar fi întâmplat ceva cu Clyde, aș fi luat eu legătura cu tine.

Un șuvoi proaspăt de lacrimi s-a înălțat, gata să se reverse.

— Dar cum? Tu nu mă cunoșteai, nici nu știai cum să mă găsești. Știai de mine, dar asta-i altceva.

Expresia aia ciudată i-a traversat din nou fața, însă și-a lăsat mâna să-i alunece până la ceafa mea, călăuzindu-mi fața spre pieptul lui.
— Te-aș fi găsit eu, scumpo, dar acum ești aici și asta-i tot ceea ce contează.
Cuibărindu-mă strâns la pieptul lui, l-am cuprins nu prea strâns cu brațele și am făcut un lucru pe care nu-l mai făcusem de ani de zile. M-am rugat, m-am rugat cu toată seriozitatea să se facă bine Clyde. Și m-am cam simțit ipocrită rugându-mă, dar tot am făcut-o.
Am rămas așa până când s-a deschis ușa. Atunci, m-am desprins de pieptul lui Jax, așteptându-mă să fie medicul, însă cel care a intrat în sală a fost Reece, îmbrăcat în uniformă. Era de serviciu. M-am crispat imediat, iar el probabil că mi-a văzut expresia și a ținut să mă liniștească imediat.
— Am auzit despre Clyde. Am vrut doar să aflu cum se simte.
— E în operație, i-am zis. Altceva nu mai știu.
— Îl cunosc pe Clyde de ceva timp, mi-a zis Reece, după ce s-a așezat pe scaunul de lângă noi. E un bărbat puternic. O să treacă el de asta.
Am tras aer în piept, tremurat, iar Jax și-a plimbat mâna pe spinarea mea.
— Mulțumesc, i-am răspuns lui Reece.
El n-a mai zis nimic, dar a dat de înțeles că are de gând să mai stea pe-acolo, ceea ce mi-a dat o stare de cald și bine.
După vreo zece minute, când s-a deschis iar ușa, am

văzut-o intrând pe Teresa, urmată de ceilalți prieteni ai mei, și am simțit că mi se strânge inima.
I-am fixat cu privirea, în timp ce se apropiau de noi.
— Ce-i cu voi aici? i-am întrebat.
— Trebuia să venim, mi-a răspuns Teresa, așezându-se de cealaltă parte a noastră și strângându-mă de braț. Am vrut să ne asigurăm că ești bine.
Cam și Avery au ocupat aceeași poziție vizavi de noi, ea stându-i pe genunchi și cu capul pe piept.
— Niciunul dintre noi nu s-a simțit bine știind că ești aici, mi-a zis Avery.
— Am vrut să fim cu tine, a adăugat și Jase, așezându-se pe scaunul de lângă Teresa.
Am deschis gura, bolborosind un soi de mulțumesc, după care am întors capul și mi-am îngropat fața între gâtul și umărul lui Jax. El m-a strâns mai tare cu brațul și m-am îndemnat în sinea mea să nu plâng, pentru că era o prostie, însă emoțiile se acumulaseră peste măsură; am stat așa până când mi-am simțit ochii cât de cât uscați și atunci le-am mulțumit din nou. M-am adunat și am reușit să susțin și să urmăresc conversația din jurul meu.
Pe parcursul următoarelor două ore, Roxy și Nick și-au făcut apariția în momente diferite, rămânând până când au fost nevoiți să se întoarcă la bar. Roxy s-a ținut cât mai la distanță de Reece, însă când a plecat ea, s-a ridicat și el și a ieșit, în chip misterios. Chiar m-am mirat de asta. Toți cei care lucrau la bar au venit, mai devreme sau mai târziu, și sufletul meu s-a simțit alinat văzând că atâtor oameni le pasă de Clyde.

Când i-am spus asta în șoaptă lui Jax, mi-a răspuns, tot șoptit:
— Să știi că lor le pasă și de tine.
Și avea dreptate. Ca de obicei. Obicei care devenea oarecum enervant.
Ușa s-a deschis din nou după puțin timp și am simțit o greutate în stomac când am văzut că era o doctoriță. Am vrut să mă ridic, însă Jax m-a strâns și mai tare, așa că tot ce am putut să fac a fost să-mi întorc fața spre doctoriță.
— Cum se simte? am întrebat-o, cu inima bătând într-un ritm galopant.
Îmbrăcată într-un halat bleu și arătând de-a dreptul epuizată, femeia și-a netezit părul cărunt cu o mână mică, delicată.
— Sunteți din familie?
— Da, am răspuns imediat.
Rudă de sânge sau nu, Clyde era familia mea.
Ochii ei căprui au cercetat sala de așteptare.
— Toată lumea e din familie?
— Mda, toți suntem din familie, a răspuns atunci Jax, mângâindu-mă pe abdomen. Cum se simte?
Doctorița s-a dus să se așeze pe un fotoliu dublu, situat pe diagonală față de scaunele noastre, și și-a împreunat palmele între genunchi.
— A trecut cu bine de operație, ne-a informat.
— Of, slavă Domnului, am șoptit, lăsându-mă moale peste
Jax.
— Dar încă n-am trecut pârleazul, a continuat femeia și

am ştiut, din ce învăţasem la şcoală, că următoarele ei cuvinte trebuiau luate foarte în serios. A suferit o criză cardiacă severă, provocată de mai multe blocaje. I-am pus stenturi, deoarece noi, de obicei...
Ei, de obicei, constată că refacerea decurge mai rapid la cei cu stent faţă de cei cu bypass. Pe măsură ce vorbea doctoriţa, două părţi din creierul meu funcţionau în mod independent una de cealaltă: componenta medicală şi componenta personală.
Dar, în definitiv, esenţial era că operaţia lui Clyde se încheiase cu bine şi, cu toate că fusese o operaţie foarte grea, iar eu ştiam cu situaţia putea să evolueze îngrozitor de nefavorabil din punctul acesta, el trecuse cu bine de operaţie, ceea ce era formidabil. Lacrimi de uşurare începeau să mi se acumuleze în ochi.
— Acum doarme şi, cel mai probabil, o să doarmă în tot restul zilei, iar în clipa de faţă, chiar trebuie să-l lăsăm să se odihnească, ne-a zis doctoriţa, cu un zâmbet şters pe faţă, ridicându-se. Dacă mâine totul va fi bine şi el va vrea, cel puţin unul dintre dumneavoastră va putea să-l viziteze.
Atunci, m-am ridicat în picioare, iar Jax nu m-a mai împiedicat.
— Vă mulţumesc... vă mulţumesc foarte mult.
— Acum, a reluat ea, ar trebui să vă duceţi acasă cu toţii şi să vă odihniţi. Dacă se produc cumva modificări până mâine, vă dăm de ştire. Bine?
După plecarea doctoriţei, m-am întors şi m-am pomenit cu Teresa în faţa mea. M-a cuprins în braţe, iar eu i-am

întors îmbrățișarea.
— E bine, mi-a zis ea. E foarte bine.
Clipind ca să-mi stăvilesc lacrimile, am clătinat din cap în semn de încuviințare.
— Știu, am zis. Clyde e puternic. O să treacă el și de asta.
Smiorcăindu-mă, m-am tras puțin înapoi și i-am zâmbit. Jax a venit lângă mine și m-a luat de mână, împletindu-și degetele printre ale mele. Apoi, m-a strâns ușor.
— Mulțumesc, am zis încă o dată, complet sufocată, întorcându-mă spre prietenii mei. Vă mulțumesc.
Avery mi-a zâmbit în replică și mi-am coborât privirea, dintr-un anume motiv, spre mijlocul ei. Chiar nu știu de ce, dar am văzut din nou în ei doi cel mai adorabil cuplu din istoria cuplurilor: mâna ei, mai micuță, era în mâna lui Cam, palmele fiind strâns lipite și degetele lui încolăcite peste ale ei.

DOUĂZECI ȘI OPT

Abia luni s-a simțit Clyde suficient de bine încât să poată primi o vizită scurtă. Jax a fost nevoit să rămână în sala de așteptare după ce a venit o asistentă tânără, care m-a condus în rezerva lui.
Imaginea lui, zăcând pe patul acela îngust, cu statura altădată masivă, mătăhăloasă, dar acum părând atât de fragilă, plin de tuburi și de fire, m-a zguduit.
M-a privit, clipind lent, și am simțit că-mi tremură genunchii; mi-am înghițit nodul emoțiilor care-mi creștea în gât și m-am așezat pe scăunelul de lângă pat.

Am întins mâna și mi-am pus-o peste a lui.
— Salutare, i-am zis.
Un zâmbet stins, istovit, i-a apărut pe buze. Era îngrozitor de palid la față.
— Fetița tatii...
— Cum te simți? am reușit să-l întreb, deși mi se tăiase respirația.
— Pregătit să... alerg la maraton.
Am râs, însă zâmbetul mi-a tremurat pe buze. Au mai trecut câteva secunde, în care ne-am privit reciproc, iar eu am fost nevoită să înghit din nou, cu greutate.
— Vreau să te faci bine.
— Se rezolvă, mi-a răspuns, cu același zâmbet slab.
— Vreau să te faci bine, ca atunci când o să vin acasă în weekend, după ce-o să înceapă școala, să-mi faci tacos, i-am zis. Bine? Sprâncenele i s-au ridicat cu câțiva milimetri și a murmurat:
— Acasă?
Îngrijorată de gândul că poate infarctul i-a afectat și altceva, nu numai inima, am încuviințat.
— Mda, când o să vin acasă, vreau ca tu...
Vocea mi s-a stins în clipa în care, conștientizând ceea ce spusesem, m-am simțit străbătută de o lamă ascuțită.
Acasă.
Spusesem că vin acasă, referindu-mă la *aici*.
Și nu mai vorbisem despre *aici* ca fiind acasă de ani de zile, deoarece nu mai simțisem că ar fi așa de când mama o luase razna, iar tata plecase. Am deschis gura, dar fără să scot un sunet, din cauză că nu știam ce să spun. Cel

mai ciudat era că nu eram deloc înclinată să corectez ceea ce spusesem, fiindcă aici... aici însemna, din nou, acasă.
Uau.
Habar n-aveam cum să interpretez asta.
Zâmbetul lui istovit s-a întins până la urechi, însă a dispărut foarte repede.
— Fetița tatii, niciodată... n-am crezut... c-o să mai aud asta.
— Eu... nici eu n-am crezut c-o s-o mai spun vreodată, am recunoscut. Fir-ar să fie! Lacrimile și-au găsit drumul spre ochii mei și m-am întrebat dacă asta va fi vara în care voi trece pe Prozac[36]. Dar e... am încercat să adaug, nereușind să-mi termin afirmația.
— E adevărat, m-a completat el, inspirând adânc și tresărind de durere. E bine, fetița tatii. E... foarte bine.
I-am strâns ușurel mâna și m-am aplecat în față, șoptind:
— Este.
Și nu mințeam. Chiar așa era. Inima mi se zbătea în piept în timp ce-mi ștergeam obrazul cu dosul celeilalte palme.
— O simți? m-a întrebat, încet.
— Ce? am întrebat, la rândul meu, cu glasul răgușit.
— Povara, ridicându-se un pic... de pe tine, a zis el. O

---

[36] Numele comercial al unui antidepresiv extrem de popular în Statele Unite, devenit celebru și datorită romanului autobiografic *Prozac Nation,* de Elizabeth Wurtzel, publicat în 1994, devenit bestseller și ecranizat în 2001, cu Christina Ricci în rolul principal.

simți?
Mi-au tremurat buzele când am încuviințat.
— Da, unchiule Clyde, o simt.
A inspirat adânc încă o dată și a avut nevoie de un mare efort ca să-și răsucească mâna. Mi-a strâns degetele cu puterea unui țânc și mi-a venit greu să-l privesc așa.
— Mama ta... te-a iubit, fetița tatii. Și te iubește și acum. Tu... știi asta, da?
Strângând cu putere din buze, am făcut semn că da. Știam asta. În ciuda tuturor lucrurilor îngrozitoare pe care mi le-a făcut, știam că ea mă iubește și acum. Doar că simțea mai mult nevoia să fie euforică, decât de mine, sau de dragostea mea. Nu era altceva decât tristul adevăr despre o persoană dependentă de droguri.
Clyde a slăbit strânsoarea și a închis ochii. Am mai rămas lângă el pe moment.
— Ai nevoie să te odihnești. O să mai vin, mai târziu, i-am zis apoi.
A clătinat încet din cap în semn de încuviințare, dar când am vrut să mă ridic, a deschis ochii și și-a încordat din nou mâna pe a mea.
— Băiatul ăsta... ține la tine de ceva...
S-a întrerupt, iar eu am încremenit, pe jumătate așezată, pe jumătate ridicată. După câteva clipe, a vorbit din nou.
— E băiat bun, fetița tatii. Jackson a fost totdeauna perfect pentru tine.
— A fost totdeauna? am repetat, mirată.
Însă n-am mai primit răspuns. Unchiul Clyde a adormit, iar cuvintele lui m-au lăsat nedumerită. După felul în

care vorbise, parcă voia să spună că Jax făcuse parte din viața mea de mult timp, iar el nu. Dar, dacă mă gândeam mai bine, Clyde înghițise al naibii de multe calmante. Am mai rămas acolo timp de câteva minute, privindu-i pieptul cum se ridică și coboară, repetându-mi în sinea mea, ca să mă liniștesc, că el e cât se poate de viu și că o să se facă bine. L-am sărutat apăsat pe obraz, după care am ieșit din încăpere.

Am ieșit pe hol, am trecut de aglomeratul cabinet al asistentelor și m-am îndreptat spre sala de așteptare.

Detectivul Anders era la intrare, sprijinit de perete, așteptându-mă.

Nu mi-am putut stăpâni crisparea care m-a cuprins la vederea lui.

— Bună, am zis, încetinindu-mi pașii.

Am aruncat o privire prin geam, în sala de așteptare. Era goală.

— Jax a dat o fugă până cu un etaj mai jos, ca să ia ceva de băut de la un automat, mi-a explicat detectivul Anders. O să vină în câteva minute. I-am zis c-o să stau eu să te-aștept. Team sunat pe telefonul mobil și, dac-am văzut că nu răspunzi, lam sunat pe el.

— Aha, am zis, încrucișându-mi brațele și privindu-l, bucuroasă că nu mă mai gândeam la cât de chipeș mi se păruse data trecută.

Rahat. Uite că mă gândeam. Omul ăsta chiar știa să poarte un costum. Abătându-mi privirea, m-am certat aspru în sinea mea.

— Mi-am lăsat telefonul în camioneta lui, i-am explicat.

— Cum se simte? s-a interesat el.
Inspirând adânc, am încercat să-mi revin în fire.
— S-a trezit pentru puțin timp, așa că am reușit să stau de vorbă cu el, l-am informat, gândindu-mă cu neplăcere la ceea ce aveam să spun mai departe. E foarte slăbit, totuși, și știu că are dureri, dar o să... o să treacă peste asta.
— E un tip zdravăn. Și eu cred c-o să treacă peste asta.
Am încuviințat, înfășurându-mă cu brațele ca apărare contra frigului din spital.
— Domnule detectiv Anders...
— Spune-mi Colton.
Colton? Prenumele lui era Colton? În viața mea n-auzisem de cineva care să se numească astfel, dar m-am gândit că i se potrivește: un prenume aspru, dar sexy.
— Colton, ai venit doar să vezi ce face Clyde sau...
— Un pic și pentru asta, dar am vrut să văd ce mai faci și tu și să-ți dau de știre că lucrăm încă intens la toată povestea.
— Așadar, nu sunt vești rele?
O expresie de compătimire i-a traversat chipul.
— Nu, Calla, în momentul de față chiar nu sunt vești de niciun fel. N-am reușit să identificăm în baza noastră de date pe nimeni care să corespundă cu descrierea furnizată de tine, iar Mack stă în continuare la cutie, dar asta e de bine. Ultima parte, adică.
— Cum adică? am întrebat, încruntându-mă.
Colton și-a rotit privirea prin jur, după care și-a smucit bărbia spre sala de așteptare.

— Hai să vorbim mai departe înăuntru.
Hoo-paa...
Am intrat pe ușa ținută deschisă de el și m-am așezat pe primul scaun întâlnit în cale. El și-a descheiat haina de la costum și s-a așezat față-n față cu mine.
— I-am făcut o mulțime de vizite lui Isaiah. N-avem nimic care să ne conducă până la el, ceea ce nu e de mirare; și, chiar dacă el își păstrează mâinile curate, noi știm că mâinile astea acoperă tot rahatul, înțelegi ce vreau să spun?
Misteriosul Isaiah se întoarce.
— Da.
— Lui nu-i plac rateurile sau treburile neterminate. În clipa asta, Mack e vinovat de ambele și trimite năpasta pe capul lui Isaiah, plus că Isaiah n-are cum să fie prea bucuros de dispariția drogurilor, mi-a explicat el, cu ochii pe mine. Mack poate să și-o ia din ambele părți de la Isaiah. E în aceeași barcă...
— Cu mama?
— Da, mi-a răspuns el, fără să-și desprindă privirea de a mea. Detest să-ți spun una ca asta, însă, da.
Ștergându-mi palmele de blugi, am oftat. Nu mai aveam nimic de spus la faza asta. Absolut nimic.
— Dacă ai vreo veste de la mama ta, să ne anunți neapărat, a continuat el. Știu c-o să-ți fie greu, dar ea nu e în siguranță. Practic, noi suntem răul cel mai mic din cele două. Înțelegi ce spun?
Nefiind sigură c-aș putea să fac una ca asta, să-mi dau mama pe mâna poliției, mi-am abătut privirea. Știam că

așa ar trebui să procedez dacă s-ar întâmpla ca mama să-și facă reapariția și, oricât de mult aș fi vrut să spun că pot să fac asta, n-aveam de unde să știu dacă n-aș simți altfel în cazul în care s-ar ivi ocazia.
Detectivul Anders s-a ridicat, iar eu mi-am închipuit că discuția s-a sfârșit. Numai că el s-a oprit în dreptul ușii, cu capul înclinat într-o parte.
— Îți merge bine pe-aici, nu?
Gândindu-mă că ar fi ciudat să fac o astfel de afirmație, doar am clătinat afirmativ din cap.
— Atunci, gândește-te bine la ceea ce ți-am zis în legătură cu mama ta, Calla. Știu că aveți același sânge. Știu că o iubești. Și știu că astfel de lucruri sunt greu de făcut, dar n-o lăsa să-ți răpească tot ce ai.
Cuvintele detectivului Anders mi-au zăbovit în minte tot restul după-amiezii, până seara. Am încercat să nu mă mai gândesc ele de când am plecat, împreună cu Jax, să luăm un prânz întârziat într-un mic birt din oraș sau cât timp ne-am petrecut seara relaxându-ne în livingul lui. Aveam prea multe pe cap și devenea epuizant, atât din punct de vedere mental, cât și emoțional.
Era aproape opt seara, iar eu tocmai mă îndopasem cu un pachet de Twizzlers. După ce-am aruncat ambalajul la gunoi, întorcându-mă, mi-am netezit părul cu palma, chiar dacă probabil arăta tot ca o harababură, și m-am îndreptat spre canapea.
Din locul în care stătea, Jax s-a aplecat în față și m-a prins cu mâinile de șolduri în timp ce încercam să trec pe lângă el, ca să mă așez alături. După toate aparențele,

n-aveam șanse.
— Cred c-o să-i zic pas lui Dennis pentru petrecerea burlacilor.
Dumnezeule, uitasem complet că trebuia să fie mâine-seară!
— De ce?
A ridicat dintr-un umăr, frecându-și palmele de șoldurile mele.
— La câte se-ntâmplă, cu Clyde și cu tine, cred că ultimul lucru nu care mi-ar trebui ar fi să-mi pierd vremea într-un club de striptease.
— Eu sunt destul de convinsă că, la câte se-ntâmplă, ți-ar prinde bine o pauză. Numai să nu te duci în vreo cameră din alea, particulare, am dat-o eu pe glumă.
— Serile de joi sunt cam aglomerate, scumpi, și nu-mi vine...
— Ne descurcăm noi cu barul și cu bucătăria. Și-ți promit că n-o să mă las răpită, sau să se-ntâmple vreo altă nebunie.
— Promiți? m-a întrebat, arcuindu-și o sprânceană.
— P-onoarea mea!
Mi-a adresat un zâmbet cunoscător.
— Nu cred că e tocmai un lucru asupra căruia să ai controlul.
— Dac-o să stau după tejghea, cred că n-o să am probleme. Plus c-o să fie și Nick pe-acolo. Și deja l-ai programat să vină joi ca să-ți țină locul. O să ne descurcăm perfect.
— Ești sigură?

Am oftat.
— Jax...
Cu un zâmbet viclean pe buze, m-a tras în poala lui, iar eu m-am lăsat, încălecându-l. Îmi plăcea poziția asta. Foarte mult. Dar n-aveam de gând să mă las distrasă de el.
— Du-te. Liniștit. Eu o să fiu în bar, după tejghea, iar tu o să vii să mă iei înainte să închidem. O să fiu bine.
Jax s-a lăsat pe spătarul canapelei.
— Dar dac-o să vreau să iau o fată cu mine, acasă?
— Asta nu mai știu. Din ce spune Katie, fetele alea se ung cu ulei. S-ar putea să-ți fie cam greu s-o apuci pe vreuna.
Jax și-a răsturnat capul pe spate și a râs.
— Bună asta!
Deodată, mi-a trecut ceva prin minte.
— Dar dac-o să danseze Katie?
A scuturat din cap.
— Atunci, o să fie pauză de mers la baie pentru mine.
— Ea e foarte sexy.
Încolăcindu-mi șoldurile cu brațele, și-a depărtat picioarele, astfel încât să alunec ceva mai încolo.
— Nu e vorba despre asta. E vorba că e Katie și nu vreau s-o văd așa.
Am zâmbit, sperând în sinea mea că ea o să fie costumată iar în zână.
— Așadar, te duci?
Una dintre mâini i-a pornit în sus, pe șira spinării, mi s-a încurcat în păr și apoi mi-a tras capul spre buzele lui.

— Mă duc.
— Bine.
Mi-a prins buza de jos între dinți.
— Tu ești, probabil, singura fată din toată lumea care zice că e bine ca bărbatul ei să se ducă într-un club de striptease.
Bărbatul meu? Fraza asta m-a cam prins un pic, așa că n-am mai precizat că, după părerea mea, multor fete nu le pasă de cluburile de striptease, pentru că imediat a început să mă sărute, ușor și gingaș.
Când și-a dezlipit buzele de gura mea, mi le-a plimbat puțin pe curbura bărbiei. Vânătaia din urma tentativei eșuate de răpire începuse deja să se estompeze, dar el tot mi-a plasat un sărut acolo, iar inima mea s-a apucat să țopăie fericită.
M-am cuibărit în brațele lui, iar el a început să schimbe, alene, canalele TV și n-a trecut mult până când mi s-au închis ochii. M-a legănat neîntrerupta mișcare a mâinii lui pe coloana mea. Era ciudat. N-aș fi crezut niciodată c-o să-i permit cuiva să mă atingă acolo, chiar și îmbrăcată fiind, dar iată-mă, alinată de o mângâiere care m-ar fi făcut, până nu demult, să mă crispez.
Foarte multe se schimbaseră.
După ce s-a oprit la un meci de baseball, a lăsat jos telecomanda și și-a strecurat mâna în părul meu.
— A sunat Reece mai devreme, când erai la computer ca să-ți rezolvi problemele cu școala.
Am deschis ochii, dar nu m-am mișcat. Mi-era mult prea lene pentru un efort atât de mare.

— Ce-a vrut?
— Doar să ne țină la curent în legătură cu Mack. Reece și Colton chiar cred că el s-a dat la fund, mai ales de când îl tot călăresc pe Isaiah cu vizitele, ceea ce nu miroase a bine nici pentru Mack, mi-a zis, răsucindu-mi o șuviță de păr pe degete.
— Mda, detectivul Anders mi-a zis ceva de genul ăsta ieri, când a stat de vorbă cu mine, i-am răspuns și, fiindcă eram cu mâna pe pieptul lui, am început să-i desenez cercuri cu degetul. E o nebunie totală. Ei toți știu despre Isaiah ăsta că e mânjit, dar nu i-ar face nimic.
— N-au cum, scumpo. Isaiah e deștept. Își șterge mereu urmele și nimic nu poate să ducă până la el. De-asta n-o să fie prea mulțumit de Mack. Și-a făcut de cap cu mama ta și cu Rooster, e evident că el l-a dat gata pe Rooster...
— Dar nu s-ar putea să fi fost Isaiah? l-am întrerupt eu.
Jax mi-a aruncat claia de păr dincolo de umăr.
— Nu cred. El procedează mult mai curat. Și e deștept. Nu e omul care să-ți arunce un cadavru pe veranda din fața casei, la lumina zilei. E mai degrabă genul care să-ți propună o baie în ciment.
M-am cutremurat auzindu-l.
— Cât de bine îl cunoști pe Isaiah?
— Atât cât vreau să-l cunosc și nimic mai mult, mi-a răspuns, desfăcându-și palma pe fundul meu și lăsând-o acolo. A intrat de câteva ori la Mona's. Cred că a vrut să verifice localul.
— E cam înfricoșător.
— Asta e Isaiah, mi-a zis, bătându-mi ușor fesele cu

palma. În orice caz, dacă Mack s-a dat la fund, sunt șanse destul de mari ca tu să fi scăpat de porcăria asta.
Era exact ceea ce-mi zisese și detectivul Anders, dar tot nu mă făcea să mă simt ca și cum aș putea să mă plimb în voie pe strada principală, sau ceva de genul ăsta.
— L-au găsit cumva pe Ike?
— Nț.
— Crezi că... i s-o fi întâmplat ceva și lui?
— Nu știu. La ce viață duc oamenii ăștia, nu-i nimic neobișnuit ca ei să dispară. Și ar putea să nu aibă nimic de-a face cu povestea noastră.
Așa speram și eu. Mă rog, speram ca, indiferent cine-o fi fost Ike ăsta, să nu fi dispărut în sensul rău. Nu l-am cunoscut, nici măcar nu l-am văzut vreodată, dar, oricum, o viață de om era o viață de om.
— Mă gândeam, a zis el, descurcându-și cu blândețe degetele din părul meu. Când o să te întorci la Shepherd, o să stai într-un cămin, nu?
Am încuviințat.
— O să fiu în clădirea de apartamente Printz, anul ăsta. Sau, cel puțin, pentru așa ceva aveam aprobare. Cred că încă o am, dar Printz e un cămin cu apartamente de două sau trei camere.
— Deci, intimitate?
— Da. Exact ca un bloc normal cu apartamente, dar mai drăguț, am glumit eu.
— Asta e bine, pentru că o să avem nevoie de intimitate.
Mi-am mușcat buza de jos, dar tot nu mi-am putut împiedica zâmbetul să se întindă.

— O să avem?
— Scumpo, n-aș vrea să fiu gol în pat cu tine în timp ce o altă gagică să fie în alt pat, la câțiva pași de noi, ce naiba!
— Corect, l-am aprobat, chicotind.
Mai bine zis, chicotind, ce naiba! Tare proastă mai eram...
— Dacă-mi mențin programul așa cum e acum, aș putea să vin duminica și să stau câteva zile cu tine, a zis el, apucându-mi din nou o șuviță de păr, dar aranjând-o la loc. Și poate că, atunci când n-o să ai prea mult de învățat, o să vii și tu încoace în weekenduri.
Ridicându-mi fața, i-am întâlnit privirea.
— Normal, ca să muncești, adică, a precizat.
Am râs, iar el a surâs.
— Aș putea să fac asta, am zis. Surâsul lui s-a prefăcut într-un zâmbet larg, așa că i-am adăugat: Am impresia că-ți plac, Jackson James.
— Uau, a exclamat el, ridicând o sprânceană. În sfârșit, ți-ai dat seama?
I-am pus o mână în piept și l-am împins ușor, făcându-l să râdă.
— Nu. Am impresia că-ți plac cu adevărat.
— Cum spuneam, ți-ai dat seama, în sfârșit?
— Mă rog.
Mi-a sărutat un colț al gurii.
— E bine că ai un popou atât de drăgălaș.
L-am pocnit peste piept pentru asta, dar el m-a prins de încheietură și mi-a dus mâna la buzele lui, sărutându-mă în mijlocul palmei.

— Mda, îmi placi cu adevărat.
— Și tu îmi placi cu adevărat, i-am mărturisit, privindu-l în ochi.
— Știu, a murmurat, alene.
— Ești un încrezut!
— Încrezător, mai bine zis.
— Arogant, am șoptit, după care l-am sărutat la repezeală și m-am cuibărit iar la pieptul lui, nevrând să vadă cum „îmi placi cu adevărat" migrează pe teritoriul lui „te iubesc cu adevărat".
Conversația s-a stins, el întorcându-și atenția spre meciul de baseball, iar eu relaxându-mă complet, ghemuită în brațele lui. N-aș fi crezut vreodată c-o să stau așa cu cineva, cu atât mai puțin cu un tip atât de minunat ca Jax.
Și, într-un fel bizar, mamei mele trebuia să-i mulțumesc pentru asta.
N-a trecut mult până când am adormit așa, iar când i s-a făcut și lui somn, doar a stins televizorul, m-a cules în brațe și sa ridicat
— Pot să merg și singură, am mormăit.
— Te duc eu, mi-a răspuns, strângându-mă și mai tare.
Mi-a plăcut cum suna și era foarte drăguț din partea lui că făcea asta. Mi-am încolăcit brațul de gâtul lui și am închis ochii, permițându-mi să fiu ca o gogoașă, în timp ce măruntaiele mi se topeau, prefăcându-se într-un jeleu ca umplutură pentru gogoașă.
În ciuda tuturor celor întâmplate, eram norocoasă. Al naibii de norocoasă. M-a dus pe brațe până sus, după

care mi-a plăcut la fel de mult când m-a ajutat să mă dezbrac, urmarea fiind că am ajuns să nu mai am nimic pe mine, cu excepția unui tricou de-al lui. M-a pus în pat și m-a învelit, apoi s-a dus jos ca să încuie peste tot. N-a trecut mult până când s-a urcat în pat lângă mine, lipindu-și pieptul de spatele meu, strecurându-și un picior între ale mele și încolăcindu-mi mijlocul cu un braț.

Buzele lui Jax mi-au atins ceafa și, înainte să alunec la loc pe tărâmul somnului, l-am auzit spunând, așa, fără niciun motiv:

— Ești frumoasă.

Când m-am trezit, mi-am dat seama că e ceva schimbat. Jax nu mai era în spatele meu, îndesat cât mai strâns posibil. M-am rostogolit pe partea lui, adulmecându-i ușorul miros de parfum, și am clipit până când mi s-au obișnuit ochii cu întunericul. Ledurile verzui ale ceasului de pe noptieră susțineau că era ori trei dimineața. Ridicându-mă în capul oaselor, mi-am rotit privirea prin cameră. Nu se zărea lumină pe sub ușa închisă a băii, însă ușa dormitorului era deschisă.

E drept că nu împărțeam patul de chiar atât de mult timp.

Am rămas pe loc pentru moment, așteptând ca mintea să-mi revină pe făgașul normal. Știam că mulți oameni care văzusem războiul aveau probleme cu somnul, iar Jax chiar îmi spusese că a trecut prin așa ceva după ce s-a întors. Neliniștea m-a împuns, trezindu-mă. Oare să fi avut un coșmar?

Din moment ce nu dormeam împreună de prea mult timp, era posibil ca el să fi avut coșmaruri și acum, iar eu să nu știu. Aruncând pătura de pe mine, am coborât din pat. Tricoul lui mi s-a lăsat peste coapse în timp ce mă îndreptam spre ușa lăsată întredeschisă. Și acela a fost momentul în care i-am auzit vocea.

— Nu acum!

Încreţindu-mi fruntea, am deschis ușa și am parcurs scurta distanță până în capătul scării. Din punctul acesta de observație, puteam să văd întreaga scară, dar și ușa de la intrarea casei. Era deschisă, însă nu se vedea nimeni acolo.

Și abia atunci am auzit cea de-a doua voce.

— Știu c-ar fi trebuit să te sun.

Inima mi s-a oprit din bătaie: s-a oprit brusc, ca și cum s-ar fi izbit de un zid din cărămidă. Era, fără doar și poate, o voce de femeie. În casă. La ora trei dimineața.

Dacă Jax i-o fi răspuns ceva, eu nu l-am auzit. În schimb, am auzit-o din nou pe tipă.

— Eram prin oraș și mi s-a făcut dor de tine, dragule. Mi-a fost tare dor de tine.

Vai. De. Capul. Meu.

Am întins mâna și m-am prins de bila din lemn sculptată în vârful balustradei, ca să-mi păstrez echilibrul. Sigur visam. Nu era posibil să fie trei dimineața și o fată a cărei voce îmi suna vag familiară să se găsească în casa lui Jax, să-i spună cât de dor i-a fost de el și să-i zică dragule. Nici gând.

L-am auzit apoi și pe Jax, dar n-am deslușit decât

frânturi din ce spunea.
— ... acum nu e momentul potrivit... nu e timp... suni mai întâi, dar...
Tot sângele mi-a înghețat în vene.
Din ce putusem să aud, era destul de clar. Sună înainte să vii, pentru că ar putea să fie altcineva pe-aici. În secunda următoare, teoria mi-a fost confirmată.
— E cineva aici?
Vocea era acum mai ridicată.
O, Dumnezeule...
După care l-am auzit pe Jax, clar și răspicat.
— Lasă tonul mai jos, Aimee.
Nu era de mirare că vocea mi se păruse cunoscută.
Aimee? Frumoasa fostă regină a concursurilor de frumusețe, cu dantura perfectă, Aimee, cea cu care el avea un trecut comun și care-i oferise o examinare gratuită a pieptului în bar? Un trecut, poate, nu chiar atât de îndepărtat?
Am simțit nevoia să mă așez.
— Asta e o geantă? am auzit-o pe Aimee, luându-l la rost. Ce naiba, Jax? Chiar ai pe cineva aici. Unde e? Și ea știe că, ultima dată când am fost în oraș, noi doi eram împreună? Ceea ce, apropo, n-a fost cam acum o lună?
Stomacul mi s-a prăbușit până pe podea. Acum o lună? Am efectuat un calcul rapid al timpului de când m-am întors acasă și până acum, iar rezultatul, pe bune, n-a ieșit unul de natură a-mi nu readuce stomacul la locul lui firesc.
— Ce naiba, Aimee, a fost acum mai mult de o lună, a

replicat Jax, ridicând și el tonul. Uite, tu știi că țin la tine...
— Așa să fie? a ripostat ea.
Tu știi că țin la tine.
Am strâns cu putere din pleoape. Acum câteva ore, eram în pat, iar el mă ținea în brațe și-mi spunea că sunt frumoasă, și cu câteva ore înainte de asta îmi mărturisea că îi plac *cu adevărat,* și ne făceam planuri pentru când aveam să mă întorc la Shepherd, însă acum Aimee cu doi de *e* era în casa lui și ei fuseseră împreună acum o *lună,* iar el *ținea* la ea.
Am deschis ochii. Nu i-am simțit uscați. Ușa de la intrare era încă deschisă.
Nu era un vis. Se întâmpla în realitate.
M-a săgetat o durere prin piept, una fizică, și mi-am luat mâna de pe balustradă, apăsându-mă cu podul palmei între sâni.
Deodată, Aimee a apărut la picioarele scării.
— Ce dracu'... a exclamat, dar s-a întrerupt și a făcut ochii mari. Nu! Așa ceva *nu* se poate!
Ei bine, eu și Aimee eram, măcar o dată în viață, pe aceeași lungime de undă, fiindcă și eu gândeam exact același lucru.
— Ești cu ea?
Vocea i-a devenit pițigăiată, iar capul s-a sucit brusc în cealaltă parte, făcându-mă să mă întreb dacă nu cumva putea să se rotească la o sută optzeci de grade, ca al tipei din *Exorcistul.*
— Pe bune? Cu Calla Fritz?

Am tresărit.
Fir-ar a naibii de treabă, chiar am *tresărit*.
Pentru că puteam să înțeleg pe deplin expresia de *ce mama naibii* de pe fața ei, ca și surprinderea din voce. Le înțelegeam.
Jax era superb, într-un fel aproape ireal. Putea să dea fetele pe spate doar printr-un zâmbet cu o jumătate de gură și un deget îndoit. Eu aveam o cicatrice uriașă pe față și alte câteva în rest. Iar mama mea era o binecunoscută consumatoare de droguri. Nu eram tocmai o persoană cu care și-ar imagina covârșitoarea majoritate a lumii că ar putea fi Jax. Înțelegeam prea bine asta, pentru că ținea de firea omenească tendința de a împerechea oamenii fără cusur cu oameni fără cusur.
Jax și-a făcut, la rândul lui, apariția în câmpul meu vizual. Cu bustul gol. Cu toți mușchii la vedere. Dintr-un motiv oarecare, imaginea asta m-a izbit și mai tare. Prin faptul că era pe jumătate dezbrăcat, cu Aimee, în casa lui, că era un anumit grad de intimitate între ei. Ceea ce nu era deloc de mirare, naibii, din moment ce ei doi și-o trăseseră precum chiorâi la un anumit moment dat care nu fusese *prea îndepărtat*.
— Trebuie să pleci, i-a zis Jax, fără să-și ridice privirea spre mine. Imediat!
Aimee nu l-a luat în seamă. Și-a ridicat un braț suplu, auriu, arătând spre mine.
— Probabil că glumești, nu-i așa? Cu ea? Cum să zic, știu că bărbaților le place să se bălăcească în noroi din când în când, dar chiar așa?

Încă o lovitură care m-a nimerit direct în piept, însă, frate, mica ei remarcă răutăcioasă a fost ca o scânteie într-o baltă de benzină, așa că s-a întâmplat ce era de așteptat.
Am explodat.

DOUĂZECI ȘI NOUĂ

— Ce mama dracului?
Cuvintele au erupt din mine ca o rachetă, și am fost la picioarele scării, în fața lui Aimee, înainte să-mi dau seama până și eu.
— Mai întâi de toate, nu cred să mai fi folosit cineva în ultimii zece ani expresia *bălăcit în noroi,* dar probabil că tu ai fi știut asta dacă nu ți-ai fi prăjit creierul de atât bronzat artificial, sau decolorat excesiv, ca să obții culoarea asta de păr, am zis, trăgându-i de o șuviță, și ea a făcut un pas înapoi, iar eu am înaintat, mai mult decât furioasă. Mda, al meu e natural, am continuat. Și, în al doilea rând, sunt *peste* tine.
S-a albit puțin pe sub bronzul ei, după care o roșeață i s-a întins pe chip și în jos, pe gât.
— Scuză-mă. *Gunoi* e un termen care să-ți convină mai mult?
Jax probabil că se trezise între timp din stupoarea lui, fiindcă l-am zărit, cu coada ochiului, înaintând.
— Ajunge, Aimee, acum...
— Gunoi? l-am întrerupt, strângând pumnii.
Jax nu avea dreptate. Nu era nicidecum de ajuns.

— Pe cine dracului numești tu gunoi? m-am stropșit la Aimee.
M-a măsurat cu privirea din creștetul capului ciufulit și până la tălpile mele goale. Apoi a rânjit cu dispreț.
— Nu cumva curvei care stă în fața mea îmbrăcată doar într-un tricou?
Jax a țâșnit atunci, încolăcindu-mi mijlocul cu un braț, și ma luat din drum, împingându-mă ceva mai departe de ea, după care s-a oprit drept în fața lui Aimee.
— Acum tu o să-ți ceri scuze, fir-ar să fie! Imediat.
— Să-mi cer scuze, pentru ce? a țipat ea.
I-am văzut maxilarele lui Jax crispându-se, în timp ce mușchii spinării i s-au încordat.
— Cere-ți scuze, Aimee. Vorbesc cât se poate de serios.
Aimee probabil că-i simțise gustul furiei, pentru că am văzut-o făcându-se ceva mai mică, precum o buruiană înghițită de o tufă de trandafiri.
— Jax, a șoptit ea.
Faptul că am auzit-o șoptindu-i numele așa, de parcă nu i-ar veni să creadă că el îmi ia apărarea în fața ei, m-a trimis tocmai în stratosferă.
N-aveam de gând să mă las dată deoparte. M-am năpustit înainte, repezindu-mă la Aimee din cealaltă parte.
— Știi ce? Nu e nevoie să-ți ceri scuze. Eu n-am nevoie de scuzele tale blestemate. Realitatea e că ai fi vrut să fii tu fata îmbrăcată în tricoul *lui* și care doarme în patul *lui*. Mori de gelozie!
Aimee și-a întors spre mine o privire învăpăiată de ură,

însă eram imună la așa ceva.
— Eu am fost fata, scumpo, și pentru al naibii de mai mult timp decât tine.
Au!
Bun. A durut. M-a atins, la faza asta. Așa că furia mea s-a învolburat, amestecându-se cu suferința pură care-mi sfârteca adânc pieptul.
— Știi ceva, Aimee? N-ai decât să-mi spui că sunt un gunoi. N-ai decât. Eu nu sunt fata care vine în fiecare seară în bar ca să se arunce de gâtul tipului cuplat cu o alta. Și nu sunt fata a cărei idee despre cum să-și câștige existența se limitează la a fi „fata de pe podium". Eu sunt la colegiu. O să devin asistentă medicală. Înțelegi, o să fac ceva cu viața mea. Așa că, da, dacă asta înseamnă că sunt un gunoi și o curvă... atunci mă mândresc cu asta, ce dracu'!
Ea mi-a răspuns printr-un hohot de râs aspru.
— Ce? Tu chiar crezi că ești o persoană specială pentru el?
Și, până să-i pot răspunde, a continuat.
— Că ești unica pentru el?
— Aimee, a intervenit Jax, cu o voce joasă.
— Pentru că nu ești, s-a răstit ea. Patul lui e ca peronul unei gări din Philly, mai ales acum!
Un junghi mi-a străpuns pieptul. Eu nu știusem asta, iar când mi-am îndreptat privirea spre Jax, n-am văzut pe fața lui nimic care s-o contrazică. Am scos aerul afară din plămâni, cu un șuierat aspru.
— Atunci, presupun că și tu ești una dintre multele, i-am

replicat.
A aruncat fulgere din ochi și nu mi-am dat seama dacă am rănit-o sau dacă i-am închis gura.
— Cel puțin, nu am fața ta, cățea ce ești!
Mhî. Nu i-am închis gura.
Picioarele mi s-au pus în mișcare și, sinceră să fiu, nu-mi dădeam seama ce aveam să fac, dacă urma să-i fac cunoștință cu o palmă epocală, sau să-mi reped genunchiul între picioarele lui Jax, însă tocmai atunci el s-a întors spre mine. Strecurându-și un braț pe după mijlocul meu, m-a ridicat de pe podea și s-a răsucit astfel încât eu să fiu cu fața spre perete, iar el spre Aimee. Mi-am lungit gâtul ca s-o văd.
El își îndreptase un deget spre fața ei.
— Ieși de-aici!
Paloarea de sub bronzul ei a devenit mai pronunțată.
— Dar...
— Ieși fir-ar să fie de-aici, Aimee.
Ea a tras aer adânc în piept, iar ochii i s-au făcut sticloși. Apoi, întreaga față i s-a boțit și, poate c-o să fiu considerată cea mai mare tâmpită din lume, însă o mică, minusculă parte din mine, chiar se simțea cuprinsă de milă pentru ea, fiindcă recunoșteam suferința care-i schimonosea chipul.
O simțisem doar cu câteva minute mai devreme.
Pe urmă, Aimee a clipit, și-a înghițit lacrimile, apoi și nodul din gât.
— Am înțeles. Indiferent ce-o fi. Am înțeles.
Iar eu m-am întrebat ce naiba o fi înțeles.

A zâmbit, de parcă el nu i-ar fi zis să iasă din casa lui.
— Mai vorbim noi, dragule.
După care a ieşit în graba mare din casă.
Ce drăcia dracului?
Jax aproape c-a spart uşa trântind-o cu piciorul în urma ei, apoi s-a întors şi m-a lăsat jos. M-am zbătut să mă eliberez, dar strânsoarea lui s-a înteţit şi braţul care-mi încolăcea mijlocul ma tras înapoi la pieptul lui.
— Dă-mi drumul, i-am zis, apucându-l de braţ.
— Bine, mi-a murmurat la ureche. Recunosc, felul în care ai sărit pe ea a fost foarte sexy.
Furia mi s-a învăpăiat, vibrând în jurul locului în care mi se aciuise durerea adâncă, bubuitoare.
— Dă-mi drumul, Jax.
— Cu atât mai mult cu cât te văd aşa, înflăcărată toată, în tricoul meu... Da! Al naibii de sexy, a continuat el şi acum furia mi-a copleşit durerea.
Una dintre mâinile lui mi s-a desprins de pe mijloc, lipindu-se de partea de jos a pântecului meu. M-a apăsat uşor şi posteriorul mi-a zvâcnit înapoi spre el şi, da, am înţeles pe deplin că lui chiar i se părea ceva sexy. Dovada era acolo, fiindcă trupul meu, îmbătat prosteşte, a reacţionat. Stomacul a început să-mi palpite, iar zona aceea idioată dintre picioare, să zvâcnească.
Iar asta n-a făcut decât să mă enerveze şi mai tare.
— Dacă nu-mi dai drumul, Jax, îţi jur pe Dumnezeu că... lam ameninţat, strângându-l cu putere de braţe.
El, însă, şi-a lăsat bărbia pe umărul meu.
— E, oare, ceva greşit în faptul că şi asta mi se pare sexy?

Pentru că, zău, cam așa mi se pare!
Aici, mi-am pierdut cumpătul și am strigat, suficient de tare încât să-i trezesc vecinii:
— Dă-mi, naibii, drumul!
Jax și-a lăsat brusc brațele în jos, ca și cum aș fi fost un cartof fierbinte, iar eu m-am răsucit spre el, respirând anevoie. Privirile ni s-au întâlnit și am remarcat că amuzamentul care i se auzise în voce îi dispăruse complet de pe față. M-a fixat cu privirea. L-am fixat și eu. În momentele acelea, am auzit din nou ceea ce auzisem când eram sus, în capul scării. Am simțit ceea ce simțisem atunci când îi văzusem fața lui Aimee, care mă văzuse stând sus, în capul scării.
I-am zărit buzele începând să se crispeze.
— Calla...
Am făcut câțiva pași înapoi. Aveam nevoie de spațiu. Aveam nevoie de timp ca să mă gândesc la tot ceea ce tocmai se întâmplase.
A făcut un pas înainte, iar eu am continuat să mă retrag, până când m-am lovit cu piciorul de brațul canapelei. S-a oprit la câțiva pași de mine.
— Nu știu ce-o fi în mintea ta în clipa asta, dar dacă e să risc, aș zice că tot ce s-a întâmplat nu e ceea ce crezi tu.
Inima mi s-a izbit cu putere de coaste.
— Nu e?
— Habar n-am avut c-o să apară în seara asta. N-a mai fost la mine acasă de...
— O lună? am terminat eu propoziția, în locul lui. De o lună întreagă?

Crisparea din jurul buzelor lui s-a accentuat.
— E mai mult decât o lună, Calla. Nu știu exact de cât timp, dar n-a mai fost de când ai venit tu aici. Trebuie să mă crezi. De când ești aici, mi-am petrecut, practic, toate nopțile cu tine.
— Nu chiar toate nopțile.
— Toate nopțile de când s-a întors ea în oraș, a rectificat Jax, și am fost nevoită să recunosc că așa era. Noi doi n-am fost împreună chiar în fiecare minut, dar e cazul să ai încredere în mine acum. Doar nu am tot timpul din lume ca să fiu cuplat și cu ea.
Încă o remarcă adevărată.
— Da, dar ai fost cuplat cu ea acum ceva mai mult de o lună.
— *Înainte* să fii tu aici, Calla.
Mai avea importanță? Știam că n-ar fi trebuit să reacționez așa. Eu nici măcar nu eram în oraș și n-aveam de ce să mă enervez pe el pentru că a fost cu altcineva înainte să ne cunoaștem, însă, fir-ar să fie, chiar mă enervam. Eram cât se poate de furioasă și turbată de gelozie. Eram femeie în suficientă măsură încât să-mi recunosc furia irațională în privința asta, dar era numai atât.
— Pentru o persoană cu care nu te mai vezi, ea a fost îngrozitor de furioasă din cauză că era altă fată aici, Jax. Și-a făcut apariția în toiul nopții, ca și cum ar fi avut tot dreptul să fie aici.
— Calla...
— Și a venit în bar seară de seară, a stat numai călare pe

tine, iar tu ai lăsat-o, am continuat, strângând iarăși din pumni. Prima dată când te-au văzut prietenii mei, ea tocmai te pipăia.
Un fulger de iritare i-a traversat chipul.
— Iar începem cu asta?
— Da! am strigat eu. Iar începem cu asta, *dragule!* Știi, toată povestea cu „tu trebuie să ai încredere în mine” și, în esență, să accept ideea că o gagică stă călare pe tine sub ochii mei și ai prietenilor mei.
— N-am zis niciodată că trebuie să accepți ideea asta, Calla.
— Nu? am replicat, hohotind aspru. Nu așa îmi amintesc că s-ar fi încheiat discuția.
Jax a inspirat adânc și un mușchi i-a zvâcnit în maxilar.
— De fapt, discuția s-a încheiat cu plecarea ta bruscă. Nu mi-ai dat posibilitatea să mai spun ceva, nici măcar să-ți explic.
— Ce mai era de explicat? Ea era călare pe tine și te lua cu asalt în repetate rânduri, iar tu nu făceai altceva decât să-i zâmbești! am zis, simțind că-mi explodează capul. Iar eu se presupune că ar trebui să am încredere în tine și să fiu de acord cu asta? Chiar și când își face apariția în casa ta la ora trei dimineața, ca și cum aici ar fi locul ei și n-ar avea habar că ești cu altcineva?
— Corecție, a rostit el printre dinți. Ei nu-i pasă că sunt cu altcineva.
Total pradă furiei mele, am continuat.
— Și a plecat de-aici ca și cum voi doi încă ați urma să vă cuplați iar!

— Calla...
— I-ai zis că ţii la ea!
Încă din clipa în care mi-au ieşit de pe buze cuvintele astea, mi-am dat seama cât de ridicol sunau. I-am întors spatele, trecând în sufragerie. Am ştiut că mă urmează, chiar şi fără să-l aud.
— Tu i-ai zis că ţii la ea. Te-am auzit. Te-am mai auzit şi când i-ai spus că nu e momentul potrivit şi că trebuia să sune înainte de a veni.
— Stai puţin, m-a oprit el, pe un ton devenit scăzut, mult prea calm. Nu ştiu ce crezi tu că ai auzit, sau ce tâmpenii îţi închipui că deduci, dar, pe bune, Calla... E clar că ea trebuia să sune înainte de a-şi face apariţia în casa mea, iar ora trei dimineaţa nu poate fi un moment potrivit.
M-am răsucit spre el, cu inima bătându-mi într-o viteză nebună.
— Prin urmare, dac-ar fi sunat înainte, iar eu n-aş fi aici, atunci ar fi fost un moment potrivit, nu, Jax?
A tresărit şi umerii i s-au încordat.
— Ce naiba, tu chiar vorbeşti serios?
— Dar tu? am ripostat, cu pumnii tremurându-mi. Nu ştiu dacă-ţi dai seama, sau nu, dar nu mie îmi apar bărbaţii acasă la orice oră din noapte şi nici nu-mi palpează pieptul pe gratis. Şi nu m-ai auzit pe mine spunându-i altuia că ţin la el, când se vede clar că încearcă să obţină o partidă de sex!
Jax şi-a abătut privirea, înfigându-şi o mână în părul vâlvoi.

— Mda, până acum o consideram pe Aimee o tipă de treabă, înțelegi? Niciodată n-am privit relația cu ea ca pe una serioasă și, sincer să fiu, niciodată n-am avut impresia că ea ar considera-o serioasă. Așa că, mda, țin la ea. N-aș vrea să văd că i s-ar întâmpla ceva rău. Și n-aș vrea în continuare, dar după ce sa întâmplat în noaptea asta încep să reconsider partea cu tipa de treabă.
Și-a lăsat mâna în jos și și-a întors iar privirea spre mine.
— Faptul că țin la ea nu înseamnă același lucru, Calla. Și îmi pare rău că...
— De-asta ai atâtea periuțe de dinți? l-am întrerupt deodată.
— Ce?
— Periuțe de dinți, am repetat, gesticulând spre el, spre scară. Ai atâtea periuțe de dinți nedesfăcute în baia ta. Le ții pentru fetele cu care ieși? Una pentru mine, una pentru Aimee, și pentru cine știe câte altele?
Au urmat câteva clipe de tăcere desăvârșită, cât timp a stat el cu gura căscată. O tăcere atât de deplină, încât puteai auzi un greier cântând.
— Tu chiar vorbești serios, a zis, iar vorbele lui chiar n-au avut câtuși de puțin darul de a mă calma. Mai întâi de toate, află că am atâtea periuțe de dinți afurisite din cauză că mama îmi cumpără câte o cutie la fiecare afurisită de aniversare și de sărbătoare. Mereu mi-a cumpărat. E o tradiție afurisită, iar eu le-am păstrat.
Aha.
Ei bine, asta suna oarecum credibil.
— În al doilea rând, nicio fată – nici măcar o afurisită de

fată, cu excepția ta – n-a folosit vreodată vreuna dintre periuțele alea. Nici măcar Aimee. Cât timp am fost cu ea, cât timp am fost cu alte fete, le-am tras-o, ele mi-au tras-o, unele poate c-au rămas și peste noapte, însă toate au plecat dimineața, sau chiar mai devreme, și sunt al naibii de sigur că niciuna n-a folosit nimic din rahaturile mele. Nici măcar afurisitul de duș.
Chiar nu mai aveam chef să-l aud despre cum și-a tras-o cu oricine altcineva.
— Nu vreau să par un nemernic și îmi dau seama că așa îți dau ție impresia, dar îmi pare rău... chiar îmi pare rău, pentru că e ultimul lucru de care ai avea nevoie, să-i suporți ei prezența aici. Și înțeleg că nu ai prea multă experiență cu chestiile astea, a continuat el, iar eu mi-am simțit obrajii colorându-se de fierbințeală, pentru că era adevărat ceea ce spunea.
Aveam douăzeci și unu de ani și absolut nicio experiență cu băieții.
— Așa că te înțeleg și încerc să nu iau în seamă faptul că tu nu percepi diferența între tine și fetele cu care mi-am tras-o.
— Chiar nu vreau să mai aud nimic despre fetele cu care ți-ai tras-o, i-am zis, exprimându-mi cu voce tare gândul de adineauri. Dar, dacă tot ai adus vorba, cum e cu patul tău ca peronul gării?
O umbră i-a traversat chipul în timp ce făcea un pas înapoi și nu mi-am dat seama de ce părea să semene a suferință, fiindcă el era ultima persoană care ar fi trebuit să se simtă lezată.

— Mda, bine, află că nu mă mândresc în mod special cu unele dintre porcăriile pe care le-am făcut în trecut: nici cu băutura, nici cu faptul că m-am culcat cu atâtea. Au fost decizii greșite, însă porcăriile astea... porcăriile astea țin numai și numai de trecut.
Of, Doamne, Dumnezeule...
Atunci m-a izbit gândul: acel lucru despre care el nu mi-a spus niciodată că l-ar fi făcut după ce s-a întors în Statele Unite, și cât timp a fost aici, și nu reușea să-și alunge imaginile alea din minte. Alcoolul și sexul merg mână în mână.
Un strop de vinovăție se zbătea să iasă la suprafață.
— Nu vreau să mai aud așa ceva.
— Ba o să auzi, Calla, din moment ce e o chestie atât de al naibii de importantă, încât să ne certăm din cauza ei în mijlocul nopții, a replicat.
Tonul îi era încă măsurat, însă ochii i se întunecaseră într-atât, încât păreau aproape negri.
— O să-ți spun asta o singură dată. Am fost cu destule persoane, încât să-mi dau seama de diferența dintre ce era cu ele și ce e cu tine. Tu nu ești una dintre ele. Tu nu ești Aimee. Tu nici măcar nu ești din categoria lor.
Am tresărit, încremenind apoi.
— A, nu, să nu cumva s-o iei ca pe o insultă! Tu nu ești din categoria lor, pentru că nu mă țin de jocuri tâmpite cu tine. Mă înțelegi? Ce-am avut cu ele nu are nicio legătură cu ceea ce am cu tine. Bine?
Nu mi-a mai dat răgaz să spun ceva. A continuat.
— Și am vrut să discut cu tine despre ceea ce s-a

petrecut în bar când au apărut prietenii tăi, dar tocmai atunci ai fost la un pas de a fi răpită, iar Clyde a făcut infarct, așa că, pe bune, chiar n-a existat un moment potrivit ca să discutăm despre porcăria aia.
Încă o dată, ceea ce spunea avea destulă logică și detestam asta. La modul cel mai serios.
— Dar o să vorbim acum: o să terminăm discuția pe care ar fi trebuit să mă lași s-o termin, nu să-mi întorci spatele și să pleci, a zis el, înaintând spre mine și, frate, nervos mai era!
M-am silit să nu mă clintesc.
— Ai avut dreptate, mi-a zis, iar eu am clipit, nedumerită. Trebuia să fac mai multe eforturi ca să înțeleagă Aimee că nu sunt interesat de o relație cu ea. Ori de câte ori mă atingea, sau se dădea la mine, eu făceam pasul înapoi. Nu stăteam de lemn, n-o lăsam să-și facă de cap. Dar, într-adevăr, e clar că n-am făcut destul. Și nici măcar nu mi-am dat seama că n-am făcut destul, pentru că nici prin cap nu mi-a trecut că ea ar putea să apară aici. Și nu numai atât, dar când mi-am dat seama cât te-a durut și cât de jenată ai fost din cauza asta, chiar m-am simțit ca un rahat. *Încă* mă simt ca un rahat din cauza asta. N-am prea avut cine știe ce timp ca să ți-o spun, sau măcar să-ți arăt, dar așa a fost.
S-a întrerupt pentru câteva clipe, privindu-mă cu ochii lui întunecați și înfocați.
— N-am vrut să te simți niciodată jenată din cauza mea, sau a orice aș fi făcut, dar ai fost, și-mi pare al naibii de rău. Zău că-mi pare rău. Și porcăria asta n-o să se mai

întâmple vreodată.
O parte din furie începea să mi se risipească, dar m-am agățat de ea, încercând s-o mențin intactă, deoarece furia mă ajutase să trec peste multe; și totuși, el spusese ceea ce trebuia să spună. Și avusese dreptate. Multe porcării se întâmplaseră, de sâmbătă și până acum. Atât de multe, încât nici măcar nu stătusem să mă gândesc de-a binelea la cum se comportase
Aimee atunci, în bar, până când n-o văzusem apărând în noaptea asta.
— Ai ceva de zis? m-a întrebat.
Aveam. Și chiar foarte multe aș fi avut de zis. Acesta era momentul în care el îmi oferea ocazia de a muta toată furtuna asta nenorocită pe teritoriul rațiunii; și totuși, n-am zis nimic, pentru că o parte din mine încă era furioasă și încă se simțea lezată și jenată de toată întâmplarea, și nu numai atât. Pe deasupra, voiam să fac pe afurisita. Așa că l-am fixat cu privirea în tăcere.
— Drăguț, a ripostat el.
Imediat, am simțit cum mi se face pielea de găină la ceafă. Trebuia neapărat să-mi descleștez gura. Trebuia neapărat să spun ceva.
Pe urmă, el a mai făcut un pas, ajungând drept în fața mea.
— O să-ți spun eu ceva, atunci, Calla. Ca, de exemplu, că viața ta n-a fost una normală. Că nici n-a prea fost viață.
Și acela a fost momentul în care mi-am redobândit darul vorbirii.
— Eu am o viață!

— Chiar ai? Pe bune? m-a contrat el. Fiindcă sunt destul de convins că ai realizat un îngrozitor de mare nimic dacă ne referim la viaţa în adevăratul sens al cuvântului. Tot ce ai tu sunt Cei Trei F ai tăi. Ce mama naibii înseamnă asta? În realitate?
M-am simţit zguduită de şoc.
— De unde ştii tu despre Cei Trei F?
— Tequila, puiule. Ai fost destul de vorbăreaţă.
Fir-ar să fie! Normal că-şi aducea aminte de asta. Iar acum stânjeneala mea nu mai cunoştea limite. Îi destăinuisem despre
Cei Trei F ai mei, şi ei nu erau altceva decât o chestie demnă de milă. Şi, fir-ar să fie, el avea dreptate spunând că nu trăiam cu adevărat. Numai că asta nu-i făcea cuvintele să fie mai uşor de suportat.
— Eu sunt primul cu care te-ai sărutat, sau cu care ai fost, a continuat el.
— O, mersi, am replicat, ofensată, fiindcă aveam acum de ce mă agăţ în furia mea.
Jax a scuturat din cap.
— Tu nu înţelegi ce spun eu. Chestia asta nu e ceva de care să te ruşinezi. Tot ceea ce spun e că n-ai lăsat pe nimeni să se apropie de tine şi pariez că au existat destui tipi care te-au vrut, dar tu n-ai observat asta niciodată. Aşa cum am spus, nu ai prea multă experienţă în privinţa asta.
— Mda, asta cred c-am înţeles-o. Mi-ai repetat-o de suficiente ori.
Fie că, din înţelepciune, el mi-a ignorat remarca asta, fie

că a considerat, pur și simplu, că terminase cu mine, l-am auzit spunând:
— Numai că doar până aici o să mai înghit porcăria asta.
Aerul a ieșit din mine într-o expirație lentă, fără zgomot, în timp ce toți mușchii mi s-au crispat.
— Ce tot spui?
— Că tu, în mod evident, nu ai încredere în mine, dar nici măcar asta nu e partea cea mai aiurea din toată povestea, Calla. Tu, în mod evident, nu ai o părere prea grozavă despre mine, fir-ar să fie, dacă într-adevăr mă crezi în stare să-mi fac planuri de cuplat cu o gagică, în timp ce am o alta în casa mea, în patul meu, îmbrăcată cu tricoul meu, deci e la fel de evident că nu mă cunoști absolut deloc.
De data asta, am tresărit dintr-un cu totul alt motiv.
— Iar chestia asta să știi că doare foarte rău, a mai zis el.
A continuat să mă privească în ochi, în timp ce eu respiram întretăiat, dureros, după care mi-a întors spatele și a plecat. Lam privit dând ocol scării și l-am auzit urcând-o. Și, pe urmă, am auzit o ușă trântindu-se.
Nu știu cât timp am stat acolo așa, înainte de a-mi înfășură trupul cu brațele. Am închis ochii, nu atât supărată acum, cât dezorientată. Cum de se ajunsese ca, de unde eu aveam dreptate, iar el era în culpă, să fie el acum cel enervat, iar eu lăsată pe dinafară? Doar nu greșisem cu nimic!
Sau da?
Oare mă pripisem cu concluziile? Nu auzisem chiar tot ce-i spusese el lui Aimee. Nu prinsesem decât frânturi. Și

el își ceruse scuze pentru sâmbătă seara. Spusese că n-o să se mai întâmple, dar oare compensa asta ceea ce se întâmplase? Nu știam. Asta era problema. Că nu știam.
Dumnezeu știe cât timp am mai rămas acolo, până când mi-am adunat curajul și m-am târât, încet, pe scară. Când am ajuns pe palierul de sus, m-am așteptat să găsesc ușa dormitorului închisă, numai că era dată de perete.
În schimb, ușa dormitorului pentru oaspeți era închisă. Am dat să mă duc spre ea, să ciocănesc, dar m-am oprit brusc, încremenită de nehotărâre. Am rămas așa, în fața dormitorului, cu mâinile împreunate la piept, fără să știu ce-aș zice dacă aș bate în ușă, iar el mi-ar răspunde.
Câteva scântei de furie incandescentă încă se învolburau în mine, amestecate cu stânjeneala și cu nedumerirea.
Mi-am ciulit urechile ca să aud vreo mișcare prin dormitorul pentru oaspeți și chiar mi s-a părut că aud zgomot de pași aproape de ușă, și m-am încordat, așteptându-mă să se deschidă, însă după câteva clipe, mi-am dat seama că n-o să se-ntâmple așa ceva. Mușcându-mi buza, am închis ochii, am mai așteptat vreo câteva secunde, după care m-am întors și, din cauză că nu știam ce altceva aș putea să fac, m-am dus în dormitorul principal și m-am suit în pat. M-am tras spre locul meu și am așteptat, cu ochii pe ceasul de pe noptieră.
Minutele treceau cu greutate. În cele din urmă, m-am întins, cu fața spre ușa deschisă. Toată situația asta mi se părea anapoda: să stau întinsă în patul lui, în timp ce el

era furios pe mine, iar eu eram supărată pe el.
Am înghițit, însă nodul din gâtul meu n-a vrut să se clintească, iar când am clipit, mi-am simțit genele umede. La fel și obrajii. Am înșfăcat perna pe care dormea el și am strâns-o la piept, închizând ochii. Mă simțeam pustie pe dinăuntru cum stăteam acolo, străduindu-mă să înțeleg de ce totul evoluase atât de aiurea, și cum aș fi putut să repar situația. La un moment dat, probabil că toate gândurile mele s-au strâns ghem, iar eu am adormit, prăbușindu-mă într-un vis în care se făcea că eram în casa lui Jax, mergând după el și strigându-l, dar fără să-l pot prinde din urmă și nici să-i dobândesc atenția. Iar atunci când visul acesta a început să se șteargă, am visat că mâna lui mă atingea, trecându-mi ușor peste creștetul capului și îndesându-mi, grijulie, părul după urechi. Și i-am simțit buzele atingându-mi obrazul.
Totul păruse atât de real, încât atunci când m-am trezit, obosită și cu ochii cârpiți, aproape am avut impresia că el e în pat, lângă mine. Că locul de lângă mine nu e rece... și totuși, așa era. Eu încă strângeam la piept perna lui, iar Jax nu era acolo.
Nu voiam să mă trezesc.
Mă simțeam de parcă n-aș fi dormit mai mult de câteva minute și mă dureau ochii; îmi simțeam gâtul și gura mult prea uscate. Și tâmplele mă dureau. Imediat, am început să mă gândesc la ceea ce se petrecuse între noi, și cu Aimee. În lumina dimineții, puteam să recunosc cu toată sinceritatea că Jax avusese dreptate. Eu nu aveam

prea multă experienţă cu astfel de lucruri. Nu cunoşteam diferenţa dintre diferitele tipuri de relaţii, nu personal. Tot ce ştiam era ceea ce văzusem la prietenii mei.
În prea multe privinţe avusese el dreptate.
Pe drept cuvânt mă supărasem pe el sâmbătă, însă nu-l lăsasem să-mi explice, iar el îşi ceruse scuze. Şi n-avea absolut niciun fel de control asupra lui Aimee. Doar nu se putea spune c-ar fi invitat-o el personal.
Am strâns perna la piept cu şi mai multă ardoare.
Acum, că furia mi se stinsese, puteam să recunosc şi că nu auzisem tot ce spusese el azi-noapte, adică să recunosc asta cu toată seriozitatea, precum şi că, făcând abstracţie de faptul că nu se străduise suficient să respingă avansurile lui Aimee, Jax nu greşise cu nimic.
De fapt, azi-noapte el îmi luase apărarea.
Îşi ceruse scuze şi recunoscuse că se simte ca un rahat.
Şi-mi spusese totul, fără să ascundă nimic.
Ar fi trebuit să discut cu el fără să urlu, fără să exagerez, şi ar fi trebuit să discut cu el învăţând să-l şi ascult.
Dând drumul pernei, m-am dat jos din pat şi am lipăit cu tălpile goale pe podea. Am ieşit pe hol. Uşa dormitorului pentru oaspeţi era deschisă, iar el nu era înăuntru. Întorcându-mă spre scară, am coborât treptele până în livingul cufundat în tăcere, trecând apoi în bucătărie.
Nu era nici acolo.
Bătăile inimii mi s-au accelerat şi o senzaţie de greaţă mi s-a închegat în stomac în timp ce mă întorceam, cu încetineală. Unde să fi fost? Casa lui nu era chiar atât de mare, încât să nu-l pot găsi, ca să urlu din răsputeri după

el. Mi-am oprit privirea spre ferestrele din față. M-am repezit spre ele, am tras deoparte draperiile prăpădite, odinioară albe, și m-am zgâit afară, prin transperante. Aerul mi s-a poticnit în piept după ce am cercetat parcarea cu privirea, o dată, și încă o dată.
Camioneta lui nu era acolo.
Nu era acolo.
Jax plecase.

TREIZECI

Nu știam ce să fac sau să cred.
Jax plecase și nu spusese nimic. Nu lăsase nici bilețel, nici SMS sau mesaj vocal pe telefonul meu mobil. Plecase pur și simplu de acasă, fără să mă trezească; și, chiar dacă nu păruse să fi fost mare lucru, el se supărase destul de tare.
M-am așezat pe marginea canapelei și i-am auzit din nou cuvintele. Că nu-i venea să creadă că gândeam așa ceva despre el și că nu-l cunoșteam.
Mi-am înfipt unghiile în palme. Fusese foarte supărat, așa se dusese la culcare, sau ce-o fi făcut el în celălalt dormitor al lui, și spusese unele lucruri de-a dreptul tâmpite. Știam că anumite cuvinte rostite nu mai pot fi luate înapoi.
Să se fi ajuns până într-acolo?
Oare așa era felul lui de a pune punct?
Of, Doamne, Dumnezeule...
Dar dacă plecase și voia să-mi iau tălpășița înainte să se-

ntoarcă? Iar eu, iată-mă, stăteam pe canapea, încă îmbrăcată în tricoul lui, ca o toantă?
Era pe deplin posibil. Se enervase, fiindcă insinuasem că ar fi cuplat cu Aimee.
Am sărit în picioare și am observat că-mi tremură mâinile când am încercat să-mi îndepărtez părul care-mi căzuse peste față. Jax era un tip drăguț. Cu adevărat. El n-ar fi vrut să se producă o scenă. Ce naiba, fusese drăguț și cu Aimee, până când ea mă insultase. Probabil că nu voia decât să plec.
Dumnezeule, el chiar îmi luase apărarea, iar eu fusesem atât de... proastă.
M-am repezit la etaj, mi-am scos tricoul lui și i l-am lăsat pe pat. Mi l-am îmbrăcat pe-al meu, mi-am prins părul într-un coc răvășit, nepieptănat, după care mi-am îndesat toate rahaturile în geanta mea supradimensionată. În timp ce trăgeam fermoarul genții umflate, m-am oprit pentru o clipă și micuța voce din capul meu m-a prevenit că ar fi cazul să pun frână, naibii, să mă gândesc, pentru că era posibil să reacționez exagerat, însă teama de a fi aici când se va întoarce el și că el nu va vrea să mă mai găsească aici, era mult prea puternică. Am dat să plec, dar deodată m-am răsucit pe călcâie și am înhățat tricoul ăla al lui, pe care-l purtasem în pat. Nu știu de ce-am făcut-o, dar l-am înhățat și l-am luat cu mine, apoi mi-am pus geanta pe umăr și am ieșit din casa lui. Prea multe gânduri mi se învolburau prin minte în timp ce conduceam, la început neștiind sigur încotro mă duc, până când am recunoscut direcția în

care mă ducea subconștientul.
Spre casa mamei. Nici măcar n-am știut cum am ajuns, fiindcă nu-mi aminteam drumul. Casa era tăcută, mai călduroasă decât în mod normal, din cauză că nu fusesem acolo, ca să pornesc aerul condiționat. Mi-am lăsat geanta pe canapea și apoi mi-am scos telefonul mobil. Nu aveam apeluri, nici mesaje, și nici nu știu de ce mi-am închipuit că ar fi. Inima îmi gonea cu prea mare viteză, măruntaiele mi se răscoleau și am fost tentată s-o sun pe Teresa, pentru că simțeam nevoia să vorbesc cu cineva, însă ea nu-l cunoștea pe Jax.
Am dat vreo două ture în jurul canapelei înainte de a apăsa pe numele lui Roxy din lista mea de contacte.
A răspuns la cel de-al treilea sunet de apel.
— Bună, a zis ea, cu o voce răguşită de somn.
M-am crispat.
— Scuză-mă. E devreme, nu? Te sun mai târziu.
— Nu-i nimic, a zis ea, dregându-și glasul. E totul în regulă?
Cât pe ce să spun da.
— Nu.
— S-a întâmplat ceva cu mama ta sau cu Clyde? m-a întrebat și vocea nu-i mai era câtuși de puțin somnoroasă.
— Nu. Nu e asta. E că...
Mi-am umezit buzele.
— Cred că între mine și Jax s-a terminat.
Au urmat câteva secunde de tăcere, după care am auzit un țipăt strident.

— Ceee?
M-am trântit pe canapea.
— Cum să-ți spun... eram împreună, așa cred. Nu ne spuneam unul celuilalt iubitule sau iubito. Adică, n-am discutat despre asta.
— Hei, nu cred că oamenii discută despre asta. Pur și simplu, se întâmplă și gata. Voi doi sunteți împreună, fără discuție.
— El a zis, într-adevăr, că e bărbatul meu, așa că, mda, dar azi-noapte...
M-am întrerupt, simțind că mi se face iarăși rău.
— Nu știu. S-a dus.
— Cum adică s-a dus?
Senzația aia de greață mi s-a urcat spre piept.
— Când m-am trezit, el era plecat și nici n-a dormit cu mine azi-noapte.
— Unde ești? m-a întrebat deodată.
— Acasă.
— La Jax?
— Nu. La mama. Pur și simplu, n-am mai putut să stau în casa lui. Nici măcar nu știu dacă mai vrea să mă vadă acolo și nam vrut să mă mai găsească atunci când s-o întoarce, dac-o fi așa, am bălmăjit, strângând mai tare telefonul în mână. Așa că sunt... în casa mamei.
— Crezi că e o idee bună? m-a întrebat și vocea i s-a auzit altfel, de parcă s-ar fi mișcat la repezeală. Cu tot ce se-ntâmplă?
Imediat, mi-am simțit inima grea. Ce porcărie!
— Sunt o idioată. Sunt mai mult decât o idioată

ordinară. Sunt o super-idioată. Nici măcar nu m-am gândit la asta.
Porcăria naibii, nici măcar nu mă gândisem la asta! Am sărit în picioare și am dat fuga spre ușa din față, ca să mă asigur că e încuiată.
— Serios, sunt prea proastă ca să mai trăiesc, am zis.
— Nu-i nimic. Ești stresată. Nu gândești limpede. Nu c-ai fi prea proastă. Sau poate că ești, doar un pic, a replicat ea, după care vocea i-a sunat mult mai îndepărtată. Vezi că te-am pus pe difuzor. Mă îmbrac. Stai pe loc. Vin la tine. Trimite-mi mesaj cu adresa.
Am făcut ochii mari.
— Dar nu trebuie să faci asta!
— Ba da, trebuie. Sunt prietena ta. Ai probleme în amor și ai fost la un pas să fii răpită acum câteva zile. Fără discuție că e datoria mea de prietenă, așa că vin la tine. Deci nu te mișca de-acolo, încuie ușile și ascunde copiii, că vin.
Am pufnit în râs.
— Mi s-a părut mie, sau tocmai l-ai citat pe Antoine Dodson[37]?

---

[37] Kevin Antoine Dodson (n. 1986), cântăreț și actor american, ajuns celebru pe internet în anul 2010, după ce a fost intervievat de reportera unui post de televiziune. Tânărul a povestit că un individ a pătruns în casa lor și a încercat să-i violeze sora, atrăgând atenția publicului prin stilul pasionat și flamboiant al relatării lui, ca și prin jargonul de stradă. Ulterior, a încercat să-și construiască o carieră artistică, scoțând trei discuri single, în calitate de solist

— Posibil, a rostit Roxy printre dinți. Ajung într-un sfert de oră, maximum. Bine? Doar să mă spăl pe dinți și, poate, să-mi perii părul.
— Foarte bine. Mă găsești aici.
Nu cred să fi trecut nici douăzeci de minute, ceea ce m-a făcut să mă întreb unde anume o fi locuind ea, fiindcă nu știam, și cât de repede conducea, însă mi-a dat buzna în casă îmbrăcată cu o pereche de jeans tăiați la nivelul genunchilor și un maieu mult prea larg, care abia dacă-i acoperea sutienul de sport, și cu părul prins într-un coc chiar mai răvășit și decât al meu. Totuși, arăta incredibil de drăguță, într-un fel în care n-aș fi sperat să arăt dacă m-aș fi îmbrăcat așa.
Adusese și o cutie albă, pe care a trântit-o pe măsuța pentru cafea.
— Am adus gogoși. Avem nevoie de ceva dulce pentru o conversație ca asta.
Nu mă credeam în stare să mănânc ceva fără să dau afară, însă era foarte drăguț din partea ei. S-a așezat pe canapea și s-a aplecat în față, desfăcând capacul și dezvăluind o varietate de bunătăți. M-am dus să iau câteva șervețele rămase de la fast-food de pe masa din bucătărie, după care m-am întors să mă așez pe canapea, lângă ea. Devorase deja o jumătate de gogoașă glazurată cu ciocolată.
— Povestește-mi tot.

---

hip-hop, având și aspariții episodice în câteva filme.

Expirând reținut, m-am instalat mai bine pe canapea și i-am povestit tot, începând cu Aimee, subiect despre care avea cunoștință în foarte mare măsură, și terminând cu dimineața asta. I-am povestit până și despre planurile pentru când aveam să mă întorc la școală. Când am încheiat, spre surprinderea mea, am cules o gogoașă glazurată din cutie.

— Bun, a zis ea, extrăgând cea de-a patra gogoașă, ceea ce m-a făcut să mă întreb unde le-o fi vârât pe celelalte trei. Hai să începem cu Aimee. Fata nu-și închipuie că ar fi posibil ca un bărbat s-o refuze și știe, sunt destul de convinsă de asta, că el e amorezat de tine, pentru că toată lumea știe. Ce naiba! Se vede.

— Se vede?

Roxy mi-a zâmbit, cu gura plină.

— Din clipa în care ai apărut, Jax a pus ochii pe tine, și la propriu, și la figurat. E destul de evident.

O senzație de căldură a zbârnâit prin mine în timp ce rumegam informația asta. Îmi făcea plăcere să aflu că așa credea lumea. După care m-am simțit oarecum neghioabă, deoarece, probabil, celorlalți nu fi se părea o chestie atât de minunată pe cât o consideram eu.

— Știi că am observat cum se agăța Aimee de Jax, a continuat Roxy. Mi-am tot perfecționat privirile ucigătoare pe ea încă de când a intrat pentru prima oară în bar. Din nefericire, n-au avut efect.

Am schițat un zâmbet, în timp ce-mi vâram o îmbucătura mică în gură. Privirile ei ucigătoare nu avuseseră efect nici împotriva lui Reece.

— Jax nu pune botul la așa ceva. E drept, putea să facă mai mult ca să se asigure că ea a recepționat mesajul, însă oricum nu i-a răspuns la avansuri. Nici măcar o dată. Totuși, e băiat drăguț, a adăugat, luând un șervețel și ștergându-și degetele. E destul de greu să-i intri pe sub piele. Ai văzut asta. Dar e mult prea drăguț cu noi, femeile. Pur și simplu, e vorba despre o educație cumsecade.
— Așa e, am șoptit.
— Dar și tu ai dreptul să fii enervată pentru ce s-a întâmplat.
— Am? Am dreptul?
A clătinat din cap că da.
Slavă Domnului, însemna că nu eram complet nebună și nici total deplasată.
— Eu i-aș tăia gâtul cățelei dacă mi-ar apărea în toiul nopții în casa bărbatului meu, asta presupunând c-aș avea un bărbat, dar, în fine. Probabil c-aș fi tentată să-i tai și lui gâtul și aș avea nevoie de ceva timp până să-mi treacă, dar...
M-am lăsat pe spate și mi-am tras genunchii la piept.
— Aici vine partea cu „ai dat-o în bară”?
— Da. Și nu, mi-a răspuns Roxy, zâmbind și întorcându-se spre mine. Asta e prima ta relație și prima ta ceartă. Sper să fie și sigura ta relație, dar în mod sigur n-o să fie și ultima ta ceartă. Probabil că așa ceva o să se întâmple de multe ori.
Asta o știam. Doar că uitasem, din cauză că eram o idioată.

— Iar tu, în esență, l-ai acuzat pe Jax că nu ți-ar fi fost fidel în timp ce era cu tine, așa că e normal să fie enervat, dar asta nu înseamnă ca n-o să-i mai placi. Și dac-ar fi sa nu-i mai placi, ar însemna ca nu merita să-ți pierzi timpul cu el. Dar Jax nu e așa. O sa se calmeze și totul o sa fie bine pentru voi doi. Ronțăindu-mi buza de jos, i-am lăsat cuvintele sa se ciocnească de ceea ce mai aveam eu prin cap. Tot ceea ce zisese era rezonabil. Așa că mi-a apărut o scânteie de speranță.
— Crezi că ar fi bine să-l sun?
— Cred că ar fi bine să-i lași un pic de timp, mi-a propus ea. Nu greșești niciodată dacă-l lași pe bărbat să vină el spre tine. Înțelegi? Amândoi ați greșit și tu trebuie să ții minte că n-ai fost singura care a dat-o în bară.
— Ai dreptate, am zis, oftând și răsturnându-mi capul pe spătarul canapelei. Crezi c-a fost bine că am plecat azi-dimineață?
— Hm... a mormăit Roxy, potrivindu-și ochelarii. Adică, dacă n-ar fi fost toată nebunia asta pe-aici? Probabil că n-ar fi avut importanță. Probabil că Jax n-o să se bucure, dar o să vă vedeți diseară.
— Ba nu. El o să se ducă la petrecere. Tu și Nick sunteți de serviciu diseară, ai uitat?
— Pe naiba, a gemut ea, prăbușindu-se peste brațul canapelei. Am uitat complet.
— Ți-ai planificat ceva? Fiindcă sunt sigură c-o să ne descurcăm diseară.
Roxy a izbucnit în râs.
— Ca să-mi planific ceva, ar trebui să am o viață

personală; totuși, aveam planificat să zac, să citesc și să mă îndop cu porcării până la ore mici din noapte, ca o fată sexy și singură, în vârsta de douăzeci și unu de ani.
Am râs și eu. Zâmbetul ei s-a întins și mai mult și privirile ni s-au întâlnit, iar ea a întins mâna și m-a mângâiat pe braț.
— Totul o să fie bine, m-a asigurat ea.
I-am zâmbit la rândul meu și, chiar dacă de dimineață fusesem în pragul unei totale prăbușiri nervoase, acum mă simțeam mult mai bine, ca și cum aș fi fost și eu convinsă că, într-adevăr, totul o să fie bine.
— Mulțumesc, i-am zis.
— Dacă nu, sunt convinsă că mama ta are pe-aici, pe undeva, un carnețel negru și probabil cunoaște vreun tip pe care să-l angajăm ca să-l ia la șuturi.
— O, Doamne, am exclamat, râzând.
Roxy a chicotit ușor, ghemuindu-se cu capul pe brațul canapelei. Era atât de micuță, încât abia dacă ocupa o jumătate dintr-o pernă.
— O să-l numim Planul B.
— Și Planul A care ar fi?
— Să-ți faci apariția acasă la el îmbrăcată cu nimic altceva decât un trenci negru lucios, iar când o să deschidă ușa, să sari pe el.
Râzând din nou, am clătinat din cap.
— Îmi cam place Planul A.
— Pun pariu că și lui o să-i placă.
Joi seara eram un pachet de nervi. Stomacul mă durea și abia putea să mai rețină în el prânzul târziu pe care l-am

luat împreună cu Roxy, după ce l-am vizitat pe Clyde, cu toate că nu fusese mai mult decât o jumătate de sandviș cu pui și salată. Dintr-o sumedenie de motive femeiești, zăbovisem o grămadă când mă pregătisem pentru serviciu, în timp ce Roxy mă așteptase. Îmi făcusem părul în valuri, îmi aplicasem un machiaj excelent la ochi, iar pentru buze alesesem o nuanță ușor mai deschisă decât stacojiul. Știam că băieții de la petrecerea burlacilor vor da și pe la bar la un anumit moment dat, ceea ce însemna că și Jax avea să fie cu ei. N-am încercat să iau legătura cu Jax până când am ajuns în mașina mea, iar Roxy în a ei. I-am expediat repede un mesaj, scriindu-i că speram să-l văd diseară. Apoi, din cauză că mă speriasem ca o fetiță care crede că are un monstru în șifonier, mi-am aruncat telefonul în geantă și am dat drumul la muzică. N-am verificat să văd dac-a răspuns până când am ajuns la bar.

Și nu răspunsese.

— Nu e mare scofală, mi-am zis, coborând din mașină și pornind spre intrarea în bar; cu toate astea, inima îmi bătea cu putere.

Niciun răspuns la ora șase.

Niciun răspuns la ora nouă.

Și, ca totul să fie și mai aiurea, Aimee lipsea, în chip suspect, din bar. E drept, exista posibilitatea ca ea să fi înțeles, în sfârșit, mesajul, însă bătăile inimii tot nu mi-au încetinit și începeam să cred că, poate, Roxy se înșelase cu ce-mi spusese de dimineață. Poate că el se răzgândise.

— Te simți bine? m-a întrebat Roxy, după ce i-am înmânat un *Appletini* pe care nu eram sigură că-l preparasem corect.
Mă simțeam total paranoică.
— Mda, i-am răspuns.
Ea m-a privit cu atenție.
— N-ai primit vești de la el, nu?
Mi-am ținut gura închisă și doar am scuturat din cap.
— Calla, eu n-am...
Ușa de la intrare s-a deschis, iar eu am întors capul brusc într-acolo și inima mi-a sărit la fel ca de fiecare dată, în seara asta, când mai intrase cineva. Nici de data asta nu era Jax.
Katie a intrat, mergând tacticoasă pe pantofii cu tocuri care puteau juca și rolul de catalige. Dar nu se clătina deloc pe ele. Sa apropiat nonșalantă de tejghea și a bătut pe umăr o femeie.
— Vezi că stai pe locul meu, i-a zis.
Am oftat, iar Roxy a râs încetișor.
Femeia probabil că era obișnuită cu Katie, fiindcă a mormăit ceva în barbă și i-a eliberat scaunul. Katie s-a trântit pe el și și-a smucit în sus, peste sâni, rochia cilindrică, sclipitoare.
— Whisky. Sec, a comandat apoi.
Am ridicat din sprâncene.
— Ai o seară proastă? m-am interesat, dar ea și-a dat ochii peste cap.
— June – una dintre fete – exersează un nou număr. Un dans din buric. Fata asta nu poate nici măcar să se

apropie de hip-hop fără să-i facă pe bărbați să dea fuga spre ieșire de parcă tocmai le-ar fi apărut nevestele în club.
— Și-atunci, cum poate să facă striptease? s-a mirat Roxy.
Până și Nick părea să asculte, din locul lui, de la câțiva pași mai încolo, de după recipientul cu gheață.
— Cine știe? Are țâțe grozave și un fund drăguț. În orice caz, eu nu pot s-o suport.
I-am zâmbit în timp ce-i turnam băutura; apoi, am împins paharul spre ea, iar acesta a lunecat fără să se verse o picătură.
— Ooo, ia uite, ai fost ca o barmaniță veritabilă acum, a remarcat Roxy, dar Nick a pufnit.
I-am săgetat cu privirea pe amândoi, însă deodată s-a deschis iar ușa de la intrare. Am întors capul spre ea atât de repede, încât m-am mirat că nu mi-a sărit de pe umeri. Mi s-a oprit respirația și aproape că am scăpat din mână sticla de whisky.
Reece a intrat primul, arătând foarte bine într-o pereche de blugi uzați și o cămașă încheiată până la gât.
— Fir-ar să fie, a gemut Roxy. Pe bune, eram convinsă că măcar astă-seară n-o să mai fiu nevoită să-l suport.
I-am aruncat o privire. Katie a pufnit și și-a ridicat paharul.
— Eu aș accepta să petrec câteva seri prelungite cu el, a zis, după care a dat paharul pe gât dintr-o singură înghițitură. Sfinte Sisoe, a gâfâit apoi.
Fir-ar să fie...

Au mai intrat doi tipi. Unul era fratele mai mare al lui Reece. M-am mirat să-l văd pe Colton printre petrecăreți, dar era normal. Viitorul mire era polițist. Inima îmi dănțuia acum de-a binelea, pentru că Jax trebuia să fie cu ei.
Katie i-a privit peste umăr.
— Vedeți? Până și pe ei i-a pus June pe fugă, a exclamat, azvârlindu-și brațele în sus.
Ușa s-a închis și veselul grup de bărbați s-a așezat la o masă liberă de lângă mesele de biliard. Inima mi-a căzut în stomac. Jax nu era printre ei.
— Au fost în club, nu? m-am auzit întrebând.
— Mhî. Nu i-am pierdut din vedere, mi-a răspuns Katie, examinându-și manichiura pentru o clipă și apoi ridicându-și privirea, cu ochii ei albaștri plini de compasiune.
O, nu!
Am făcut un pas înapoi, ciocnindu-mă de Sherwood, care, ca o stafie afurisită, ajunsese în spatele tejghelei și-și găsise ceva de lucru cu paharele.
Roxy m-a privit, împreunându-și sprâncenele.
— Calla...
Mă îndoiam la modul cel mai serios de faptul că prietena mea Katie ar fi căzut de pe bară și și-ar fi dezvoltat în consecință abilități de super-stripteuză, dar mă privea ca și cum ar fi știut exact de ce mă agitam atât.
— Jax a fost cu ei, mi-a zis ea.
Nicio surpriză. Știam că avea să fie.
Roxy s-a apropiat de noi, examinând din mers barul. I-a

aruncat o privire lui Nick, iar el s-a dus să servească un client.
— Bine, am șoptit, nefiind sigură că putea să mă audă prin tot zgomotul.
Katie și-a mușcat o buză de un roz lucios.
— Băieții se distrau de minune, însă Jax nu părea prea bucuros, iar la... poate, cu o jumătate de oră înainte să vin eu încoace, și-a făcut apariția și Aimee.
O senzație dintre cele mai rele mi-a izbucnit în piept.
— A fost chiar o surpriză, fiindcă Aimee n-a mai pus niciodată piciorul în club.
Sigur că nu: Aimee a fost acolo pentru că Jax a fost acolo.
— Cam la zece minute după ce a apărut ea, Jax a plecat, a continuat Katie, căutându-mi privirea. Și Aimee a plecat, imediat după el. Nu zic că ar fi plecat împreună. Dar ea s-a dus practic imediat după el.
Of, Dumnezeule!
— Calla, mi-a zis Roxy, prinzându-mă de braț. Aimee e, cum să zic, mai ceva ca râia. Tu știi bine că n-a chemat-o Jax acolo.
Am privit-o, dar nu sunt convinsă că am și văzut-o. Pustietatea de mai devreme revenise.
— Nu mi-a răspuns la mesajul pe care i l-am trimis înainte să venim la muncă. I-am trimis un mesaj. Nu mi-a răspuns.
— Bun. Asta nu înseamnă nimic, s-a grăbit Roxy să zică.
Serios? Aimee a apărut azi-noapte la el acasă. El i-a făcut vânt, însă discuția lor a fost dubioasă. Apoi, am avut o ceartă zdravănă. El n-a dormit cu mine, a plecat înainte

să mă trezesc, n-a încercat să ia legătura cu mine toată ziua și nu mi-a răspuns la mesaj. Nimic din toate astea nu mirosea a bine.
Și mă ustura gâtul.
Ceva parcă sângera cu putere din mine, așa cum stăteam acolo, ca și cum ar fi sângerat o rană făcută cu dibăcie, astfel încât să te omoare încet.
— Voi doi sunteți mai mult decât prieteni. Tu nu mi-ai spus-o, dar eu știu, a declarat Katie, ciocănindu-și tâmpla cu un deget. Știu.
— Katie, a atenționat-o Roxy, oftând.
— Eu ți-am spus că viața o să ți se schimbe, a continuat Katie. Ți-aduci aminte? Ți-am spus. Dar nu ți-am spus c-o să-ți fie ușor.
N-am zis nimic, doar am privit-o.
Din fericire, o întreagă gașcă a dat buzna în bar, așa că n-am mai avut ocazia să-i răspund lui Katie, fiindcă m-am repezit să iau comenzi cu o frenezie care friza obsesivul. Nici măcar n-am observat-o când a plecat.
Roxy a încercat de câteva ori să discute cu mine, însă am evitat-o, știind că vrea să discutăm despre Jax, ceea ce nu-mi stătea în puteri. Nu puteam.
Am pregătit trei ceaiuri reci Long Island și am zâmbit. Am râs. Am încasat bani. Am primit bacșișuri. Și apoi am preparat o sumedenie de submarine pentru masa lui Reece, fiindcă Roxy sa trezit dintr-odată că trebuie s-o ajute pe Gloria.
El n-a pomenit nimic despre Jax.
Și nici eu.

Când a plecat, împreună cu ceilalți băieți, mai aveam aproape o oră până la închidere, iar eu nu-mi doream altceva decât să ajung acasă și să mă vâr în pat. Probabil că nu era cea mai inteligentă variantă. La un moment dat, pe parcursul serii, Roxy mi-a pomenit ceva despre dormitul la ea, însă eu simțeam nevoia să fiu singură. Eram dispusă să-mi asum riscul, doar ca să fiu singură, din cauză că ceea ce începuse să sângereze din mine mai devreme nu se oprise încă.
Am aruncat încă o privire pe seara asta spre ușa de la intrare, cu buzele tremurând, și acele de gheață din pieptul meu au umplut pustietatea care-mi zvârcolea măruntaiele. Chiar le simțeam adunându-se în mine. Aveam să cedez nervos, iar asta urma să fie cireașa de pe tortul dezastrului.
Întorcându-mă brusc spre Roxy și Nick, am inspirat adânc.
— Ar fi vreo problemă dac-aș pleca mai devreme?
Roxy a scuturat din cap.
— Nu. Ne descurcăm noi aici, dar...
— Bine. Mulțumesc, am întrerupt-o, repezindu-mă spre ea, îmbrățișând-o din fugă și apoi ocolindu-i.
M-am dus să-mi iau geanta din birou, iar când m-am întors, îndreptându-mă spre ieșire, Nick tocmai ieșea de după tejghea.
— Pot să te duc eu, mi-a propus.
— Nu, am zis repede, sucindu-mi ușor capul spre stânga. Sunt cu mașina mea. N-am nevoie.
Nick a aruncat o privire spre Roxy, gest pe care l-am

interpretat ca fiind momentul optim pentru plecarea mea, înainte de a ajunge să merg acasă însoțită de unul dintre ei și, de asemenea, de a ajunge să bocesc pe umărul unuia dintre ei. M-am grăbit să ies din bar, în aerul nopții care mirosea puternic a ploaie.
M-am oprit, mi-am scos telefonul din geantă și am apăsat pe butonul pentru deblocare. Ecranul mi s-a luminat îndată. N-aveam apeluri pierdute. Nici mesaje.
Am scos un hohot de râs sec, aspru, după care am ridicat fruntea și mi-am vârât telefonul la loc în geantă. Mă mâncau degetele să-l sun, în timp ce priveam țintă parcarea plină a clubului de vizavi. Evident, camioneta lui Jax nu era acolo, deoarece el plecase cu doar câteva secunde înaintea lui Aimee, iar pe la Mona's nu apăruse toată seara. Nu încercase să ia legătura cu mine și nici nu-mi răspunsese la mesaj.
N-ar fi trebuit să-l las pe Jax să ajungă la mine.
N-ar fi trebuit să mă îndrăgostesc de el.
Nu. Nu era adevărat.
Ștergându-mi ochii, am pornit prin parcarea barului. Mai încolo, la Wal-Mart, era deschis. Aveam de gând să-mi investesc o parte din banii economisiți într-un coș din acelea, plin cu gustări nesănătoase și înghețate. După care să ajung acasă și să înfulec până când n-o să-mi mai pese. Pe urmă, mâine... ei bine, asta încă n-o știam.
Mai aveam câțiva pași până la mașină, când m-am auzit strigată pe nume.
— Calla?
Am făcut ochii mari și degetele mi-au tresărit cu violență

pe cureaua genții în timp ce mă răsuceam pe călcâie, cu spatele spre șosea, vibrând de incredulitate și smucindu-mi nebunește privirea spre sursa sunetului.
Stătea sub panoul care lumina cu intermitență parcarea. Chiar și în lumina asta slabă, puteam să-i zăresc părul spălăcit, blond oxigenat, cu rădăcinile mult, mult mai închise la culoare, fața și silueta scofâlcite. Hainele de pe ea erau boțite. Un tricou vechi îi atârna pe umerii slabi. Blugii erau mulați pe corp, dar de la genunchi în jos deveneau evazați.
A făcut un pas spre mine, iar eu am făcut un pas înapoi. Zâmbetul îi era crispat și fragil.
— Fetița mea...
Nu-mi venea să cred.
Mama stătea chiar în fața mea, părând drogată și spunându-mi „fetița mea". Literalmente, eram încremenită pe loc, total năucită. Nici măcar nu știam ce să-i zic, pentru că aveam o mie de lucruri pe care să i le strig în față, dar niciunul dintre lucrurile acestea nu-mi venea pe buze.
— Ești bine? a fost tot ce-am putut să articulez.
A deschis gura, dar indiferent ce-o fi zis, nu s-a mai auzit, fiindcă a acoperit-o un zgomot asurzitor, ca de motor ambalat. Mi-am smucit capul și am privit în spatele meu. O mașină cu patru uși și geamuri fumurii s-a năpustit în parcare, oprindu-se chiar sub firmă. Geamul din dreptul șoferului s-a lăsat în jos.
Mici scântei au săgetat prin noapte.
S-au auzit pocnete.

Mama a țipat și mi s-a părut că mi-a strigat numele, dar s-au auzit și alte pocnete, ca o duzină de dopuri scoase simultan, și s-au mai văzut scântei. Mi-am dat seama, ca prin ceață, că erau focuri de armă, abia când au început să explodeze geamuri pretutindeni în jurul meu. Ceva metalic a vâjâit aproape de mine, prea aproape, și geanta mi-a scăpat dintre degete, în timp ce un țipăt îmi urca prin gât.
Sunetul nu mi-a mai ajuns până la buze, fiindcă tot aerul a fost smuls din mine când o ciudată arsură mi-a învăpăiat stomacul, ascuțită și bruscă, intensă și răpitoare de respirație.
Mi-am coborât privirea și m-am împleticit înapoi, ciocnindu-mă de un jeep. Mi s-a părut că aud strigăte, dar capul mi se învârtea într-un mod straniu. Mâinile mi-au tremurat când am încercat să mă apăs într-o parte. Am simțit ceva cald și umed.
— Mamă, am rostit, răgușită, în timp ce picioarele îmi rămâneau fără oase.
Nu-mi amintesc să fi căzut, dar știu că mă durea ceafa, chiar dacă nu atât de rău ca abdomenul. Priveam în sus, spre cer, însă stelele se mișcau, ca și cum ar fi plouat.
— Mamă? am încercat din nou.
Niciun răspuns.

TREIZECI ȘI UNU

Când am deschis ochii din nou, n-am mai văzut stele și nici măcar o lumină strălucitoare. Am văzut doar un

tavan, un tavan alb fals, cu un corp de iluminat care răspândea o lumină delicată, slabă. Tot restul era învăluit de umbre și, când mi-am întors privirea spre peretele din partea opusă, am văzut o draperie bleu-pal. Gândurile îmi erau înceţoșate și mă simţeam ciudat, de parcă pluteam; cu toate astea, știam că sunt într-un spital. Am avut o vagă senzație, ca o durere surdă în mâna mea dreaptă și, când mi-am plimbat încet privirea spre locul în care mi se odihnea pe pat, am văzut o instalație pentru perfuzii.
Clar că eram într-un spital.
A, mda, așa e, fusesem *împușcată*. Împușcată de-a binelea, cu o urmă de foc.
Pe bune.
Dumnezeule, naşpa mai stăteam cu norocul.
Am vrut să mă ridic în capul oaselor, însă durerea surdă a devenit acută, înjunghiindu-mi pântecul, și tot aerul mi-a ţâșnit afară din plămâni de bruscheţea ei. Pereţii se învârteau în jurul meu, ca într-o experiență nereușită cu LSD.
O mișcare de la stânga patului în care mă aflam a agitat aerul în jurul meu și o mână mi-a aterizat cu blândeţe pe umăr. Am clipit ca să-mi readuc camera în imagine, în timp ce capul îmi era călăuzit înapoi spre surprinzător de voluminoasa stivă de perne.
— Abia de câteva secunde te-ai trezit și deja încerci să te ridici.
Aparatura de monitorizare a ritmului cardiac mi-a sesizat subita creștere a pulsului din clipa în care am

întors capul spre stânga. Inima a început să-mi bată în hopuri.
Jax stătea pe un scaun lângă patul meu și arăta... arăta ca naiba. Pete întunecate i se întindeau sub ochii care, în mod normal, aveau culoarea caldă a whisky-ului. Umbra țepoasă a bărbii părea mai deasă decât de obicei.
Cu toate astea, a zâmbit când mi-a întâlnit privirea, și a rostit, pe un ton morocănos, îngroșat:
— Bine ai revenit!
— Ți-am luat tricoul, am zis.
— Ce? s-a mirat el, împreunându-și sprâncenele.
Nu știu de ce spusesem așa ceva. Îmi dădeam seama că prin organismul meu bântuiau acum ceva droguri de-a dreptul drăgălașe. Prin urmare, aveam să dau vina pe ele.
— Ți-am luat tricoul când am plecat din casa ta, fiindcă voiam să am ceva din tine, pentru eventualitatea în care te-ai hotărî că nu vrei să mă mai vezi niciodată.
Și-a îndreptat spinarea pe scaunul lui și s-a holbat la mine, cu buzele întredeschise.
— Mă simt ciudat, am recunoscut. Cred că am fost împușcată.
Expresia feței i-a devenit încordată.
— Ai fost împușcată, scumpo. În abdomen.
Mi-am umezit buzele uscate.
— Sună cam rău, am zis.
Știam că putea să fie destul de rău, dacă stăteam să mă gândesc. Doar am avut, cât să zic, cam o săptămână rezervată plăgilor împușcate, la unul dintre cursurile mele.

— La drept vorbind, ai avut noroc. Medicul a zis că glonțul a trecut pe lângă toate principalele organe vitale. A intrat și-a ieșit fără să atingă ceva, mi-a explicat el, cu vocea scăzută. A existat o oarecare hemoragie internă.
— O! Asta chiar e de rău.
Jax și-a întors fața într-o parte și a închis ochii.
— Mda, scumpo, e de rău.
Tonul îi era atât de îngrijorat, atât de... nu știu, de nepotrivit, încât am simțit nevoia să-l liniștesc.
— Nu mă prea doare, i-am zis.
— Știu, a murmurat el. Au zis că ți-au administrat analgezice. Eu... fir-ar să fie, Calla!
S-a aplecat spre mine, ajungând atât de aproape de fața mea, încât i-am simțit mirosul discret de parfum.
— Of, scumpo...
A clătinat din cap și negura din ochii lui a devenit aproape de o intensitate chinuitoare. Mi-a pus mâna pe obrazul stâng și i-am simțit tremurul care o străbătea.
— Știu că, probabil, ai întrebări de pus, dar trebuie să spun eu ceva mai întâi, bine?
— Bine.
— Ieri, când te-ai trezit și eu eram plecat, n-a fost ceea ce ai crezut.
Întâmplările ultimelor douăzeci și patru de ore au început să mi se deruleze din nou în minte, adunându-se într-o mișcare lentă, ca într-un album de fotografii.
Ziua de ieri fusese naspa rău.
— Trebuia să mă duc în oraș la o probă pentru costumul de nuntă și am fost nevoit să plec devreme. Trebuia să-ți

fi lăsat un bilet, dar eram încă enervat după ce se întâmplase în noaptea aia. Am plecat, gândindu-mă c-o să te găsesc la întoarcere și-o să vorbim atunci, dar între timp m-a sunat Roxy.
M-am încruntat la el.
— Te-a... te-a sunat Roxy?
— Mda.
Privirea i-a urcat spre fața mea, după care a coborât iar, și-aș fi putut să jur că-mi urmărea mișcările pieptului, vrând parcă să se asigure că respir.
— M-a sunat să-mi spună că e în drum spre casa ta, fiindcă era îngrijorată că n-ai fi în siguranță acolo. Așa am știut că ai plecat și, mda, m-am supărat din cauza asta. Crezusem că suntem pe aceeași lungime de undă.
A hohotit sec, aspru, ca un acces de tuse.
— L-am sunat pe Reece, ca să-l anunț că ești acasă la tine, Au trimis o mașină să te supravegheze.
Nici măcar n-o observasem. E drept, nu eram, *după toate aparențele,* cea mai perspicace persoană din lume; prin urmare, poate că era cazul să-mi reconsider planurile referitoare la carieră de asistentă medicală.
Și-a plimbat degetul mare pe bărbia mea, căutându-mi din nou privirea.
— Toată ziua de ieri am fost supărat pe tine, pe noi, pe mine însumi.
Ei bine, astea erau lucruri pe care chiar n-aș fi vrut să le aud în clipele de față, însă am simțit că el avea nevoie să se elibereze de ceea ce avea de spus, așa că am rămas tăcută, privindu-l.

Un mușchi i-a zvâcnit la coada ochiului.
— Toată ziua... a zis, clătinând iarăși din cap. O întreagă zi afurisită irosită pe porcării tâmpite, când aș fi putut să-mi dau seama mai bine. Am mai simțit eu gustul regretelor de soiul ăsta, știi tu, cu sora mea. Mi-am pierdut atât de mult timp fiind supărat pe Jena, încât, atunci când ea n-a mai fost, nici măcar pe departe n-am putut să număr câte ore aș fi putut să-mi petrec fiind alături de ea, în loc să le risipesc degeaba.
— Jax, am șoptit, simțind că mi se strânge inima.
Și-a lăsat greutatea pe celălalt braț, cu grijă să nu deranjeze patul, sau pe mine, cu toate că nu prea știam ce aș mai fi putut să simt în momentul acesta.
— Ideea e că am fost supărat, dar asta nu schimbă cu nimic ceea ce simt pentru tine sau ceea ce vreau de la tine. Nu sunt perfect. Departe de așa ceva, iar atunci am fost chiar un nesimțit. Puteam să te fi sunat și să te fi făcut să înțelegi toate astea. Puteam să-ți fi răspuns la mesaj. N-am făcut-o. M-am gândit că, poate, avem amândoi nevoie de ceva timp ca să ne calmăm, astfel încât, atunci când aveam să vorbim, să putem vorbi cu calm. Iar aseară, când m-am dus în club, a apărut și Aimee.
Acum îmi aminteam și eu de asta și senzația de greață revenea, ridicându-se, dar mai estompată ca înainte, lucru pentru care eram recunoscătoare.
— Asta m-a enervat chiar și mai rău. Am plecat. Ea a venit afară după mine. Am avut o discuție în mijlocul unei parcări blestemate. Și-ți jur, până și cea mai

complicată ruptură, dintre toate relațiile adevărate pe care le-am avut, a fost floare la ureche pe lângă discuția cu ea. De-acum încolo, ea n-o să mai constituie o problemă, numai că, fir-ar a naibii de treabă, a însemnat timp pierdut în plus. După asta, m-am întors acasă. Aveam de gând să vin la bar, înainte de închidere, ca să te iau. Nu mi-a trecut prin minte c-o să pleci mai devreme, dar să știi că veneam după tine. Doar că n-am mai reușit să ajung la timp.

Cuvintele lui următoare, răgușeala glasului, suferința extrem de reală din ele m-au dat gata.

— Tocmai mă pregăteam de plecare. Aveam cheile alea afurisite în mână, Calla. Aproape că eram ieșit pe ușă. Tocmai mă gândeam să-ți scriu un mesaj, când mi-a sunat telefonul. Era Colton. A fost cât pe ce să nu-i răspund, știind că, probabil, ei încă petreceau, iar eu n-aveam chef de rahaturile alea; și totuși, i-am răspuns. Iar el mi-a zis că tocmai îl sunase unul dintre adjuncții lui, informându-l că se trăseseră focuri de armă lângă bar și că fusese cineva rănit. Asta era tot ce știa, dar, ce naiba, scumpo, inima mea... era ca atunci când m-au sunat părinții mei. O senzație de rău al naibii de puternică, de parcă n-aș fi stat în picioare, cu toate că stăteam. Am încercat să te sun și, când n-ai răspuns, am știut... pur și simplu, am *știut,* fiindcă dacă fuseseră împușcături lângă bar, tu mi-ai fi răspuns la telefon, dac-ai fi putut.

— Sunt bine, am șoptit, cu înflăcărare, deoarece mă gândeam că are nevoie să audă asta, dar replica mea a trecut, în mare măsură, neluată în seamă.

— Când am ajuns la bar, ți-am văzut mașina făcută praf, naibii, în timp ce tu nu erai acolo. Și nici Roxy...
S-a oprit, părând să-și adune puterile, deși mâna de pe obrazul meu îi tremura.
— Era doar Nick, care mi-a spus că tu ai fost... Fusese și el afară. M-a anunțat înaintea polițiștilor. Tot ce știa era că ai fost împușcată și nu erai trează când a sosit ambulanța. Calla, am... Nici măcar nu pot să exprim în cuvinte ce-am simțit în momentul ăla sau ce-am simțit în timp ce mă îndreptam spre spital. Tot ce știam era c-o dădusem în bară iar.
Pieptul i s-a ridicat într-o inspirație adâncă.
— Puteam să te pierd. Ce naiba, chiar puteam să te pierd. Și dacă n-aș mai fi avut șansa asta, de a sta de vorbă cu tine, așa cum fac în chiar clipa asta, dacă mi-ai fi fost luată și-aș fi pierdut ocazia să-mi petrec zilele cu tine, să fiu cu tine, să te iubesc, nu mi-aș fi iertat-o niciodată. Așa că, știi ce, Calla, o să las deoparte toate vrăjelile acum. Și sper că ești de aceeași părere cu mine în problema asta, dar chiar și dacă n-ai fi, eu tot trebuie să spun ce am de spus și n-o să regret că ți le-am spus.
Începeam să respir cu greutate, nu în sensul împovărător, ci deoarece îmi dădeam seama că urmează ceva important, și mă ustura gâtul, dar nu din cauză că mi-ar fi fost uscat. La fel și ochii. Mi-i simțeam umezi, pentru că două cuvinte ieșeau clar în relief dintre toate celelalte, foarte importante, rostite de el. *Te iubesc.*
— Trebuie să-ți spun că te iubesc, Calla, a zis el și m-am mirat că aparatura de monitorizare cardiacă n-a captat

momentul în care inima mi s-a oprit din bătaie. Vorbesc serios, a continuat Jax. Pe bune. Iubesc felul în care gândești, chiar dacă e al naibii de enervant uneori, dar chiar și-atunci, tot e drăguț. Iubesc faptul că sunt al naibii de multe lucruri pe care tu nu le-ai cunoscut încă și pe care ai să le cunoști împreună cu mine. Îți iubesc forța de a fi supraviețuit atâtor greutăți. Îți iubesc curajul și iubesc faptul că faci niște cocteiluri de rahat, dar nimănui nu-i pasă, fiindcă ești atât de drăguță.
Un hohot încet de surprindere mi-a izbucnit din gât și vocea poate că mi-o fi tremurat când am spus:
— E drept că mai fac și cocteiluri de rahat.
— Așa e. E adevărat. Sunt destul de convins că, de exemplu, ceaiurile tale reci Long Island ar putea să omoare oamenii, dar nu-i nimic, a declarat el, arcuindu-și un colț al buzelor și privindu-mă fără încetare în ochi. Îți iubesc simțul umorului și faptul că n-ai mai mâncat crupe până de curând. Sunt atât de multe lucrurile pe care le iubesc la tine, încât știu că te iubesc pe tine. Așa că, scumpo, poți să iei orice tricou vrei din ale mele.
Mi s-a tăiat din nou respirația și am deschis gura, dar la început n-am avut cuvinte, pentru că aș fi vrut să-i spun atât de multe. Aș fi vrut să-i înșir toate lucrurile pe care le iubeam la el, însă tot ce-am putut să spun, până la urmă, a fost:
— Și eu te iubesc.
Jax a icnit scurt și a făcut ochii mari și mi-am dat seama că nu credea c-o să spun asta. În cazul acesta, însemna că era un idiot, însă era idiotul pe care-l iubeam, așa că i-

am mai zis-o o dată, după care el s-a mișcat, coborându-și gura spre a mea, iar sărutul... o, Doamne, am recunoscut sărutul acela, pentru că el mă mai sărutase așa, și era tot atât de plin de dragoste pe cât fusese de fiecare dată când mă sărutase așa. Și atunci, poate din cauză că Jax mă iubea – mă iubea *pe* mine –, iar eu îl iubeam *pe* el, sau poate doar din cauză că fusesem împușcată și eram acum sub influența unor calmante de-a dreptul grozave, am început să plâng.

Jax a murmurat ceva, cu buzele lipite de ale mele, după care mi-a prins lacrimile cu degetele mari. Din cauză că n-ar fi avut cum să fie în patul acela cu mine, a făcut ceea ce era mai bun în situația dată. Și-a tras scaunul cât a putut de aproape și și-a întins partea superioară a corpului spre mine, cuprinzându-mi umerii cu un braț și lăsându-și obrazul pe pernă, lângă al meu. A trecut ceva timp până când am încetat cu bocitul și m-am pomenit zâmbindu-i.

Am reușit să-mi pun în funcțiune brațul drept și i-am cuprins ceafa cu mâna, strecurându-mi încet degetele prin părul lui, în timp ce el îmi explica, făcând risipă de amănunte, cum avea el de gând să-mi demonstreze, când o să mă fac mai bine, cât de mult mă iubește, atât de amănunțit, încât eram convinsă că fața îmi devenise la fel de roșie ca o tomată, însă, frate, acum chiar aveam ce să aștept cu nerăbdare.

A mai trecut ceva timp, suficient cât să mă întreb cum de a reușit el să convingă personalul medical ca să-l lase în rezerva mea, dar nu mă prea interesa răspunsul. El era

aici și asta era tot ce mă interesa. Eram amândoi obosiți când a zis:
— Mai sunt anumite lucruri pe care ar trebui să le discutăm, însă ele mai pot aștepta până când o să ieși tu de-aici. Bine?
În momentul acela, spusese tot ce aveam o atât de disperată nevoie să-l aud spunând, așa că puteam aștepta să aud orice altceva ar mai fi vrut să-mi spună. Am încuviințat din cap și am simțit că mi se îngreunează pleoapele, dar abia atunci, după ce stătusem trează Dumnezeu știe de când, m-a lovit gândul.
— O, Doamne! am exclamat, încercând din nou să mă ridic în capul oaselor, însă Jax era acolo și mi-a împins, cu blândețe, umerii în jos.
— Ce e? s-a interesat, cu o voce mustind de îngrijorare. S-a întâmplat ceva?
L-am apucat de încheietură cu mâna dreaptă.
— Mama! Mama a fost acolo, Jax. A fost și ea în parcare. A fost rănită?
M-a privit fix pentru câteva clipe, după care a scuturat din cap și sprâncenele i-au coborât la locurile lor.
— A fost Mona acolo?
— Da! Era afară, mă aștepta, însă a apărut o mașină și cineva a început să tragă. A nimerit-o?
— Bun. Trebuie să te calmezi, mi-a zis, cuprinzându-mi din nou obrazul în palmă. E prima dată când pomenește cineva despre mama ta, scumpo. Nimeni nu știe că a fost acolo.
M-am holbat la el, derutată.

— Stai puțin. Ea a fost acolo. Am vorbit cu ea. Mi-a spus „fetița mea”. Ea a fost acolo, Jax.
El n-a răspuns nimic și gândurile au început să mi se învârtejească prin minte.
— Ea a fost acolo când au început să tragă și am auzit mașina plecând...
— Polițiștii au găsit mașina care cred ei că a fost folosită pentru asta, abandonată, la câțiva kilometri distanță de bar, m-a informat Jax. Nu știu pe numele cui o fi înmatriculată, însă ei cred că a fost, probabil, furată. Sunt sigur c-o să aflăm mai multe ceva mai târziu.
— Dar... dar asta n-are niciun sens.
Privirile ni s-au întâlnit, apoi el m-a sărutat pe obraz.
— Scumpo, eu... îmi pare rău.
Am vrut să-l întreb pentru ce-și cere scuze, dar dintr-odată am știut, am înțeles. El își cerea scuze pentru faptul că mama mea apăruse la bar, mă văzuse și o văzusem, oamenii care îi purtau sâmbetele deschiseseră focul și mă nimeriseră pe mine, iar... iar mama sigur știa asta.
Clipind lent, am clătinat din cap.
— Ea sigur știe că am fost rănită, am zis cu voce tare.
El și-a trecut degetul mare pe sub buza mea și am simțit cum îndoielile încep să mi se acumuleze. Mi-am amintit că o strigasem, dar nu primisem niciun răspuns.
— Ea m-a lăsat acolo, Jax, într-o parcare, sângerând din cauza unei împușcături care o avusese pe ea ca țintă. Ea m-a părăsit.
— Scumpo, a rostit el, încetișor, nu știu ce să zic.

Da, păi ce naiba să zici într-o astfel de situație? Mama, propria mea mamă, m-a lăsat să sângerez într-o parcare. Doamne sfinte, i-o fi păsat măcar un pic? Buza de jos îmi tremura și Jax s-a apropiat din nou de mine, răsfirându-și degetele pe obrazul meu și întorcându-mi fața spre a lui. Buzele ni s-au întâlnit, după care el a zis:

— Te iubesc.

Am închis ochii și am clătinat ușor din cap, în semn de încuviințare. El și-a lipit fruntea de a mea, ținându-mă în singurul fel în care era posibil, până când epuizarea m-a biruit, în fine, spălându-mi mintea de toate cele foarte bune și foarte rele, deopotrivă.

Pe parcursul următoarelor două zile, cât am mai fost ținută sub observație în spital, rezerva mea a devenit un loc extrem de însufleţit. Detectivul Anders a intrat și-a ieșit nu o dată; la fel și Reece. Roxy și Nick au apărut și ei, cea dintâi strecurându-mi câteva gogoși, pe care încă nu aveam voie să le mănânc, dar nu m-a lăsat inima să i-o spun, iar cel de-al doilea fiind mai gânditor ca de obicei. Mă simțeam răspunzătoare de starea asta a lui. El se oferise să mă ducă până acasă cu mașina lui și, dacă i-aș fi acceptat oferta, atunci mama n-ar mai fi încercat să mă abordeze, iar eu n-aș mai fi zăcut acum pe un pat de spital, ieșindu-mi din minți din cauza claustrofobiei.

Împușcarea mea ajunsese și la știri, așa că era posibil să fi auzit, cumva, și Cam despre asta, sau Teresa m-o fi tot sunat pe telefonul mobil și Jax i-o fi răspuns, până la urmă... nu știu care variantă să fi fost cea exactă, sau poate amândouă la un loc, însă prietenii mei –

Dumnezeu să-i binecuvânteze – se întorseseră în oraș, pornind încoace încă din clipa în care auziseră că am fost împușcată. Se cazaseră la un hotel aflat la doar câteva cvartale depărtare de spital și se comportau foarte relaxat. Jase chiar glumise, spunând că reușeam să le fac tuturor vacanța de vară mai interesantă, însă puteam să-mi dau seama că erau extrem de îngrijorați, mai ales după ce Teresa mi-a zis că abia așteaptă să mă vadă acasă, adică întoarsă la Shepherd, cât mai curând posibil. Nici ei n-am avut inima să-i spun că asta n-ar rezolva nimic.

Am aflat, până la urmă, că eram în același spital cu Clyde. El se înzdrăvenise suficient ca să se poată ridica din pat pentru scurte plimbări, ceea ce însemna că mă tot trezeam cu el în rezerva mea, stârnind furtuni de înjurături și, de obicei, fiind dus înapoi în rezerva lui, înainte de a face un nou infarct.

În toată această perioadă, Jax a lipsit rareori de lângă mine. Și-a luat liber de la bar, iar Roxy și Nick chiar s-au dat peste cap ca să-l suplinească. Probabil că avea un fel de influență mentală asupra angajaților spitalului, ceva de tip Jedi în varianta extrem de sexy, fiindcă stătea în rezerva mea și pe toată durata nopții, ceea ce știam că e strict interzis, dar nu l-am întrebat cum a procedat. În orele alea atât de lungi din mijlocul nopții, când nu puteam să dorm și nu voiam altceva decât să plec naibii de-aici, el era prezent. Discutam despre probleme importante, cum ar fi cea din cauza căreia ne-am certat, după care treceam la tâmpenii de genul unde să ne

adăpostim în eventualitatea unei apocalipse zombi, sau despre reality show-ul preferat de fiecare. Am recunoscut că încă urmăream *Toddlers Tiaras,* poate să fi avut o mică slăbiciune pentru *Property Brothers*[38]*,* în timp ce el era fan al emisiunilor *Kitchen Nightmares*[39] și *Bar Rescue*[40]*,* având o nu tocmai mică slăbiciune pentru Robbie Welsh, din *Shipping* Wars[41]. Dar când a început să-mi povestească despre echipa lui favorită de fotbal american, am ațipit, iar când m-am trezit, la un moment dat, am remarcat că el adormise în ceea ce trebuie să fi fost cea mai incomodă poziție cunoscută vreodată de un bărbat.

Adormise pe scaunul lui, însă cu capul pe brațele împreunate pe pat, lângă mine. Era cu fața spre mine și probabil că am devenit sinistră la cel mai înalt nivel,

---

[38] Reality-show produs de o rețea de televiziune canadiană, în care frații gemeni Jonathan și Drew Scott îi ajută pe oameni să cumpere și să renoveze diverse proprietăți imobiliare.

[39] Show american de televiziune având ca subiect restaurante aflate în declin, pe care celebrul *chef* Gordon Ramsey încearcă să le revitalizeze în decurs de o săptămână.

[40] Reality-show american în care Jon Taffer, cunoscut specialist în baruri și cluburi de noapte, își pune la bătaie experiența pentru salvarea unor localuri aflate în pragul falimentului.

[41] Show de televiziune bazat pe înfățișarea unor transportatori independenți care se impun pe piață asigurând livrarea unor lucruri de care transportatorii tradiționali preferă să nu se ocupe. Robbie Welsh a apărut, alături de partenerul său, Christopher Hanna, în mai multe episoade din sezoanele 2-5 ale seriei.

fiindcă nu știu cât de mult timp am stat așa, doar să urmăresc cum îi flutură genele prin somn sau doar să-i privesc chipul.
Asta s-a întâmplat în două nopți la rând, iar în dimineața celei de-a treia zile, am fost externată și sfătuită să merg direct acasă și să mă menajez. Asistentele îmi permiseseră dimineața să-mi spăl părul, în timp ce Jax dăduse o fugă până acasă după ceva veșminte cu care să mă schimb. Nu se punea problema unei băi în toată legea, iar mica și dureroasa cicatrice care le punea moț celorlalte, acum mai șterse, ca și junghiurile de durere din clipele în care mă suceam prea repede sau inspiram prea adânc, îmi spuneau că e cazul să fiu prudentă.
Nici acum nu-mi venea să cred că am fost împușcată.
Prietenii mei erau încă în oraș și n-aveam idee cât de mult aveau să mai rămână, dar știam că urmau să-mi facă o vizită mâine, fiindcă mi se ordonase să nu fac vreo porcărie pe ziua de azi, așa că, din ce presupuneam, ei își transformaseră cea de-a doua expediție într-o mini-vacanță.
În timp ce mă consulta medicul, iar Jax, care se întorsese, mă aștepta la ușă, gândurile pe care le evitasem încă din prima noapte petrecută în spital mi s-au furișat din nou în minte.
Mama.
Am închis ochii, exact când doctorița îmi lua tensiunea.
Propria mea mamă, sânge din sângele meu, mă lăsase să zac în propriul sânge.
Asta mă durea ca un piron ruginit înfipt în inimă. În

repetate rânduri. Indiferent ce scuze și-ar fi găsit sau cât de speriată ai fi fost, nu avea nicio justificare pentru ce făcuse, iar pentru mine însemna o foarte grea trezire la realitate, întrucât nu înțelesesem, până în momentul în care-mi dădusem seama că ea mă părăsise, faptul că nutream încă un dram de speranță că ea va redeveni așa cum fusese înainte de incendiu, de moartea fraților mei, de droguri. Acum, însă, nu mai era nicio speranță.

Făcusem ceea ce trebuia atunci când vorbisem cu detectivul Anders. Îi spusesem c-o văzusem pe mama, iar el nu fusese prea bucuros auzind asta și nici eu nu fusesem prea entuziasmată să vorbesc despre asta. În clipa de față, nici măcar să mă gândesc la ea nu-mi permiteam, deoarece, chiar dacă era nașpa că fusesem împușcată – și nici faptul că eram înglodată în datorii nu era prea grozav –, totuși eram vie și aveam multe pentru care să fiu recunoscătoare sorții.

L-am privit peste umăr pe Jax, în timp ce doctorița îmi desfăcea banda tensiometrului. El mi-a făcut cu ochiul, iar eu i-am zâmbit.

Faptul că fusesem la un pas de moarte chiar îmi schimba perspectiva asupra vieții. Mi s-a dat voie să plec, dar am mai făcut un popas în rezerva lui Clyde, înainte de a porni spre casa lui Jax. Din ce-am aflat, Clyde urma să fie externat cam pe la sfârșitul săptămânii, poate chiar mâine, dacă rezultatele testelor ieșeau bine.

Când am ajuns acasă la Jax, m-am dus spre canapea și m-am trântit acolo, simțindu-mă al naibii de obosită după drumul cu mașina.

— Ești bine? m-a întrebat Jax, lăsându-se în genunchi în fața mea.
— Mda, sunt doar obosită. Nu mi-e somn.
N-a părut convins.
— Nu te doare abdomenul?
Am zâmbit.
— Numai dacă fac vreo prostie.
Mi-a căutat privirea, după care s-a ridicat, punând o mână pe brațul canapelei. Și-a atins ușor buzele de ale mele.
— Crezi că poți să înghiți ceva? Au zis că ai voie mâncăruri ușoare, nu? De exemplu, supă de pui cu tăieței?
— Ar fi bună.
S-a dat puțin înapoi, privindu-mă cu ochii încă înnegurați de îngrijorare. A luat una dintre păturile alea ultraconfortabile de pe spătarul canapelei și m-a învelit cu ea.
— Stai aici, mi-a zis.
Când a vrut să plece, mi-am scos în grabă mâna de sub pătură și l-am apucat de braț.
— Mulțumesc, i-am zis.
O sprânceană i s-a ridicat imediat.
— Pentru ce?
— Pentru tot și pentru nimic.
Buzele i-au zvâcnit și, brusc, s-a repezit spre mine, sărutându-mă încă o dată.
— N-ai pentru ce să-mi mulțumești, scumpo. În definitiv, mai degrabă ar trebui invers.

Derutată, mi-am încreţit fruntea.
— Cum vine asta?
Înainte să răspundă, mi-a şters încruntarea de pe frunte prin intermediul buzelor şi mi-a creat o serie de frisoane jos de tot, în pântec.
— Tu stai aici, pe canapeaua mea, şi nimic din ce-aş putea face n-ar avea cum să întreacă asta.
Uau. Tot pieptul mi s-a prefăcut în terci – un alt motiv pentru care să-i fiu recunoscătoare. Când a plecat să pregătească supa, m-am înfofolit cât mai strâns cu pătura. Pe urmă, am mâncat amândoi supă, urmărind la televizor un maraton cu *Property Brothers,* care mi-a trezit dorinţa de a cumpăra o casă veche şi de a o renova într-o minunăţie de locuinţă. Iar faptul că gemenii arătau trăsnet poate să fi avut o cât de mică influenţă, de asemenea.
Era seară, devreme, când s-a auzit o bătaie în uşa casei lui Jax. Eu eram întinsă pe canapea, cu spatele spre Jax, şi aproape că aţipisem. Am întors capul şi i-am zărit fruntea încruntată şi crisparea de pe buzele lui pline.
— Nu aşteptai pe nimeni? m-am interesat eu.
A scuturat din cap şi şi-a retras cu mare grijă braţul de sub umerii mei.
— Tu stai aici, bine?
Făcându-i semn din cap că da, m-am ridicat, cu prudenţă, după ce el, practic, a sărit peste mine. A ocolit canapeaua, îndreptându-se spre uşă, unde s-a oprit să privească prin vizor.
— Ce naiba? l-am auzit.

Neliniștea mi-a explodat în măruntaie și am sărit în picioare, întinzându-mi pielea fragilă din zona rănită.
— Ce e? am întrebat.
Și-a înclinat capul într-o parte în timp ce s-a auzit o voce înfundată de dincolo de ușă. Habar n-aveam ce-o fi zis, însă după ce au trecut câteva clipe, Jax s-a răsucit pe călcâie. Mi-a picat fața când l-am văzut ducându-se în sufragerie, deschizând un dulăpior și scoțând din el un revolver. Neliniștea mea a crescut cu încă o treaptă.
Chiar dacă știam că are o armă, pe care chiar o mai văzusem și altă dată, tot a fost un șoc când l-am văzut scoțând-o la iveală.
— Jax...
— Stai liniștită, mi-a zis, oprindu-se lângă mine.
M-a prins de ceafă cu mâna liberă și mi-a dat capul pe spate, sărutându-mă la repezeală.
— E doar o măsură de precauție, mi-a explicat.
După manualul meu, nu aveai cum să stai liniștit când o armă de foc devenea o măsură de precauție și pulsul mi s-a accelerat în timp ce el se întorcea spre ușă și, apoi, o descuia. Toți mușchii mi s-au încordat când a deschis-o, ținând arma la vedere.
— Nu mă interesează cine dracu' ești; dacă faci un singur gest care nu-mi place, nu mai ieși pe picioare din casa asta, l-am auzit pe Jax avertizându-și vizitatorul, cu glas scăzut, făcându-i loc să între.
A urmat o secundă de tăcere, după care o replică rostită de o voce bărbătească.
— Îmi place să cred că sunt îndeajuns de inteligent ca să

nu te provoc să-ți folosești arma din mână.
— Iar eu sunt îndeajuns de inteligent ca să știu că, probabil, oamenii tăi mi-au înconjurat casa și dacă nu te-aș fi lăsat să intri, probabil că ai fi găsit cum să pătrunzi.
Ce mama naibii se întâmpla aici?
A răsunat un chicotit gros, masculin.
— Ar putea fi adevărat ce spui, dar n-am venit aici ca să provoc vreun necaz, Jackson. Dimpotrivă, am venit ca să le pun capăt.
Cuvintele astea le-am simțit ca niște ace de gheață sfredelindu-mi șira spinării.
Jax a rămas nemișcat pentru o clipă, după care a făcut un semn scurt de încuviințare.
După alte câteva secunde, un bărbat a intrat în casă. Sau, ce naiba, a plutit înăuntru. Îmbrăcat cu un costum gri închis care fusese evident croit astfel încât să i se potrivească pe șoldurile înguste și pe umerii lați, cu un păr negru, lucios, pieptănat pe spate, ca să scoată în evidență fruntea înaltă și pomeții proeminenți, duhnea a bani și putere.
Bărbatul s-a oprit după doar câțiva pași, îndreptându-și spre mine privirea ochilor de un cafeniu închis, și nu mi-am putut reprima frisonul provocat de căutătura lui ageră, tăioasă.
Înjurând în barbă, Jax a închis ușa și s-a întors spre noi. Îndesându-și pistolul la spate, în blugi, a oftat. Eu am rămas înțepenită pe locul meu, respirând superficial, iar bărbatul a așteptat până când Jax s-a întors lângă mine și mi-a cuprins mijlocul cu un braț grijuliu, protector.

Bărbatul s-a apropiat pe nesimțite și s-a oprit la un pas de noi, după care a întins mâna dreaptă.
— Calla Fritz, e o plăcere să te cunosc, în sfârșit.
Mi-am coborât privirea de pe chipul lui elegant spre mâna din fața mea. I-am strâns-o ușor și i-am dat imediat drumul.
— Bună. Ăăă... și dumneavoastră sunteți...?
A zâmbit atunci, etalându-și dantura perfect de dreaptă și albă.
— Unii îmi spun domnul Vakhrov.
Domnul cum naiba? N-aveam idee cum se scrie, nici măcar cum se pronunță un astfel de nume.
— Însă restul lumii mă cunoaște ca Isaiah.

TREIZECI ȘI DOI

Am căscat ochii până când am avut impresia c-or să-mi sară din orbite. Mama mă-sii! Asta era Isaiah? Și stătea în fața mea, în casa lui Jax? Care Jax l-a lăsat să între în respectiva casă?
Panica și-a înfipt ghearele de gheață în coastele mele, în timp ce-mi întorceam scurt capul spre Jax.
— Nu-i nimic, m-a liniștit el, strângându-mă mai tare cu brațul. Isaiah nu-și rezolvă niciodată treburile murdare cu mâinile lui.
Mi-am întors iar privirea spre Isaiah. Zâmbetul lui s-a întins, ceea ce chiar m-a înfricoșat ca naiba.
— Sunt momente în care mai fac și excepții, a zis. Rare, dar se mai întâmplă.

Hm, cu asta chiar că nu mă liniștea câtuși de puțin.
— Se poate? a întrebat Isaiah, smucindu-și bărbia spre fotoliul uzat, iar după ce Jax i-a răspuns cu un semn de încuviințare, s-a așezat.
Aproape că mi-a venit să râd, pentru că arăta total anacronic așezat pe un fotoliu care clar cunoscuse vremuri mult mai bune, îmbrăcat cu un costum care probabil costa mai mult decât oricare dintre piesele de mobilier din living. Dar dac-aș fi râs probabil c-aș fi părut nebună, iar eu mă simțeam destul de înnebunită. Bărbatul căruia mama probabil că-i datora chiar milioane, și cel care poate că avea vreo legătură cu noua gaură din corpul meu, stătea chiar în fața mea.
Jax m-a împins ușor să mă întind pe canapea, fără să-și ia brațul de pe mijlocul meu. Apoi, a trecut la subiect.
— Care-i treaba, Isaiah?
Celălalt și-a înclinat capul într-o parte, iar zâmbetul i-a rămas pe loc, dar fără să-i atingă, fie și numai pentru o clipă, ochii. Legendarul Isaiah era mai tânăr decât îmi închipuisem că ar fi un baron al drogurilor și al Dumnezeu știe ce altceva. Să fi avut, poate, pe la vreo treizeci și cinci de ani?
— Mai întâi, a zis el, descheindu-și haina, și l-am simțit pe Jax încordându-se în spatele meu, însă Isaiah și-a împreunat palmele, aș vrea să-mi cer scuze pentru Mo.
Mo? Adică...?
— Tipul care a încercat să mă răpească?
— Nu sunt un fan al termenului de *răpire,* draga mea.
Pe bune? Și cum ar fi vrut să-i zic?

— Era vorba ca asociatul meu să te aducă la mine şi fără constrângeri; aveam nevoie să discut cu dumneata. Din nefericire, a făcut un pic de exces de zel când a încercat să-şi îndeplinească misiunea.
— Exces de zel? am repetat, ca amorţită.
— A lovit-o, a intervenit Jax, cu o voce tăioasă. Eu n-aş numi asta doar exces de zel.
Isaiah a clătinat aprobator din cap.
— Şi s-au luat măsurile cuvenite. Îmi repugnă violenţa exercitată împotriva femeilor nevinovate.
Sprâncenele mi s-au înălţat până la rădăcina părului. Femei nevinovate contra...?
— Aveam nevoie să discut cu dumneata despre ceea ce s-a întâmplat. El trebuia doar să te aducă la mine. Asta era tot şi-mi cer sincer scuze pentru acţiunile lui din seara aceea, a continuat Isaiah. După cum am spus, s-au luat măsurile cuvenite. La fel cum o altă problemă de-a dumitale a fost... sau va fi, în scurt timp... înlăturată.
— Care problemă? am întrebat în şoaptă, simţind cum îmi înţepeneşte şira spinării.
Isaiah m-a privit pentru câteva clipe, după care s-a lăsat pe spate, punându-şi un picior peste celălalt şi întinzându-şi un braţ pe spătarul fotoliului.
— Am numeroase afaceri, domnişoară Fritz, unele despre care s-ar putea să nu ai cunoştinţă şi altele pe care poate le ştii doar la nivel de speculaţii, dar am încă şi mai multe responsabilităţi. În plus, am şi o imagine care trebuie întreţinută, iar atunci când imaginea mea e periclitată, ei bine, tratez astfel de situaţii cu toată

seriozitatea posibilă.
M-am pomenit încuviințând din cap, chiar dacă nu prea eram sigură încotro va ajunge discuţia. Înţelegeam ce spunea el, fără să mai şi pronunţe cuvintele corespunzătoare. Altfel spus, el avea şi afaceri legale, dar şi nu prea legale, după cum ştiam deja.
— Un anume asociat de-al meu a fost răspunzător pentru o tranzacţie extrem de consistentă. A delegat o parte din această răspundere unor persoane care, sincer vorbind, nu erau demne de încredere, mi-a explicat el, privindu-mă ţintă cu ochii lui întunecaţi.
Îmi dădeam perfect seama despre cine vorbea – despre Mack, despre Rooster şi despre mama mea – şi mai ştiam şi ce era cu tranzacţia aia.
— În cele din urmă, a continuat Isaiah, când această tranzacţie a căzut – încă o dată, cu alte cuvinte, s-a dus de râpă, prin intermediul drogatului care a furat heroina – asociatul meu a fost singurul răspunzător pentru acest eşec şi ştia foarte bine cât de mult detest rateurile.
M-am cutremurat, conştientă de faptul că n-aş vrea niciodată să fiu ţinta dezamăgirii domnului de faţă.
— Nu numai că asociatul meu a eşuat în perfectarea tranzacţiei, ci mi-a şi periclitat imaginea. Nu trec nici patruzeci şi opt de ore fără ca vreun membru al stimatelor noastre forţe poliţieneşti să-mi sufle în ceafă.
Zâmbetul acela lejer, chiar dacă rece, i-a pierit de pe faţă şi expresia i-a devenit glacială.
— Şi, de îndată ce asociatul meu a înţeles acest lucru, a devenit destul de necomunicativ şi, din ceea ce am reuşit

să aflu, și-a închipuit că metoda cea mai bună de a-și rectifica eroarea ar fi fost să te amenințe pe dumneata, o persoană cu totul nevinovată în toată povestea, și să ia situația în propriile mâini. După toate aparențele, s-a gândit că eliminarea celor cărora le delegase propria responsabilitate mi-ar fi adus, cumva, vreo bucurie. S-a înșelat.

Aha. Uau.

— Prin urmare, susții că nu ai nicio legătură cu faptul că Mack s-a luat de Calla sau cu cel că a fost împușcată acum câteva zile? l-a întrebat Jax.

— După cum am spus, Jackson, îmi repugnă violența de orice fel exercitată împotriva femeilor nevinovate. Asociatul meu era disperat. Încurcase borcanele. Și a continuat să le încurce, îngreunându-mi foarte mult sarcina de a-mi continua tranzacțiile de afaceri fără interferențe și, desigur, producând un impact asupra dumitale, domnișoară Fritz. Mă bucur sincer că te văd astăzi în fața mea. Știu că totul s-ar fi putut termina într-un mod mult mai trist.

Încă o dată, m-am pomenit aprobându-l și întrebându-mă dacă toate astea chiar se întâmplau în realitate. Nu-mi dădeam seama precis de ce i-ar fi păsat lui Isaiah de ceea ce mi se întâmpla mie; cu toate astea, sincer vorbind, probabil că nici nu-i păsa, fiind vorba mai degrabă despre faptul că nu voia să fie târât în ceea ce făcea Mack.

— Acestea fiind spuse, a continuat Isaiah, zâmbind în felul lui sinistru, asociatul meu nu va mai constitui o

problemă.
— Ce? am întrebat, clipind mirată.
Brațul lui Jax mi-a alunecat de pe umeri și mâna lui a ajuns pe mâna mea.
— Spui ceea ce cred eu că înțeleg?
Isaiah a clătinat afirmativ din cap.
— Ceea ce spun este că el nu va mai însemna o problemă. Nu veți mai avea motive să vă îngrijorați că ar putea să apară cineva la Mona's, sau la casele voastre, sau că s-ar mai putea întâmpla cine știe ce accidente auto.
L-am privit, făcând ochii mari.
Jax mi-a strâns mâna.
Înțelegeam perfect ceea ce spunea el, încă o dată fără să rostească de fapt cuvintele. Mack nu avea să mai fie o problemă pentru mine și, din moment ce Isaiah se pare că n-a fost niciodată o problemă, încă de la început, repercusiunile pentru faptele mamei mele s-ar îndepărta, în sfârșit, de mine, iar eu, în cea mai mare măsură, aș cădea în picioare.
Și totuși, simțeam nevoia să știu.
— Asta înseamnă că Mack...
— Înțelegem, m-a întrerupt Jax, strângându-mi din nou mâna, și l-am săgetat cu privirea, însă el era atent la Isaiah. Asta-i tot? l-a întrebat apoi.
Isaiah și-a întors privirea spre el și a tăcut pentru o clipă.
— Da.
— Atunci, nu vreau să fiu nepoliticos, dar...
Buzele lui Isaiah s-au arcuit într-un surâs.

— Totdeauna ți-am admirat francheța, Jackson.
— Presupun că e de bine.
Isaiah doar a zâmbit, ridicându-se și încheindu-și haina.
— Vă doresc amândurora mult noroc pe viitor. Mă descurc să ies și singur.
A pornit cu pași mari spre ieșire, dar s-a oprit în dreptul ușii și s-a întors spre noi.
— Un ultim lucru, domnișoară Fritz.
Inima a început să mi se ciocnească violent de coaste.
— Da?
— Dac-o vezi pe mama dumitale sau iei cumva legătura cu ea, te rog să-i transmiți că nu este bine-venită în districtul acesta și nici în statul acesta, a zis el, pe un ton domol. După cum am mai spus, nu-mi plac treburile neterminate.
După care a dispărut.
— O, Doamne, Dumnezeule, am șoptit.
Jax s-a ridicat iute și m-a sărutat pe frunte, după care s-a dus repede spre ușă. A privit prin vizor, apoi a încuiat-o. Întorcându-se spre mine, s-a întins și a oftat.
— Bun, atunci.
Am clătinat încet din cap.
— Nu știu ce să spun. În esență, el tocmai mi-a spus că totul o să fie bine, după care a amenințat-o pe mama, așa e? Adică, asta e ceea ce tocmai s-a întâmplat?
— Mda, asta e, a confirmat Jax, venind spre mine și ghemuindu-se, astfel încât să fim cu ochii la același nivel. Nu m-am așteptat la asta, mi-a mărturisit el.
Am scăpat un hohot de râs, după care m-am crispat.

— Nici eu. Adică, uau! A fost ceva parcă scos direct dintr-un film cu mafioți. Tu ce...
Tocmai atunci, telefonul a început să-i sune în buzunar. Ridicându-se, l-a scos, a privit ecranul și a scos o înjurătură înainte de a răspunde.
— Da?
L-am urmărit cu privirea întorcându-se și ducându-se spre fereastra livingului.
— Serios? a întrebat, înfigându-și mâna liberă în păr, apoi lăsându-și brațul să cadă pe lângă corp. Ei bine, n-o să spun că sunt prea dărâmat de vestea asta.
Mi-am împreunat sprâncenele. Ce Dumnezeu se mai întâmplase iar? Am apucat pătura cu mâinile, am prefăcut-o într-un ghem uriaș și am strâns-o la piept.
— Bine. Mda, trebuie să vorbim. Mâine e bine. Mâine-seară trebuie să mă întorc la bar. Mda, a adăugat, întorcându-se spre mine, Calla se înzdrăvenește. O să fie bine.
Încă o pauză.
— Foarte bine, frate, mai vorbim.
După care a închis, iar eu am așteptat, cu toată răbdarea omenește posibilă, până când a ajuns înapoi lângă mine.
— Ei bine, repede s-a mai întâmplat. Adică, repede, nu glumă!
— Ce anume?
S-a așezat, și-a încolăcit brațele în jurul meu și, cu multă grijă, m-a cuibărit la pieptul lui, cu tot cu pătura făcută ghem. Lăsându-și bărbia în jos, mi-a căutat privirea.
— Reece a fost. Probabil c-o să primești o vizită mâine-

dimineață, din partea fratelui lui.
Acea familiară arsură de neliniște mi-a șerpuit prin vene.
— Pentru ce?
M-a cercetat pentru o clipă din ochi.
— Tocmai i-au găsit cadavrul lui Mack, pe un drum de țară. Un glonț în cap. Stil clasic de execuție.
— Fir-ar... am gâfâit eu. Doamne, Dumnezeule!
Jax n-a zis nimic, ci doar mi-a dat pe spate părul care-mi căzuse peste față, netezindu-l cu palma, și am rămas tăcuți timp îndelungat, până când am conștientizat cu adevărat vestea. Nu știam ce să simt. Mack trăsese în mine... mă împușcase. Mă amenințase. Și probabil că nu-l interesa dacă trăiesc sau mor, dacă era să „repare" situația cu Isaiah... dar, în orice caz, el era mort acum și nu cred că era cazul să mă simt bucuroasă pentru asta. În consecință, nu știam ce să simt.
— Da, repede s-a întâmplat, am zis, prostește.
— Mda.
— Deci, Isaiah chiar l-a...
— Nu mai spune mai departe, m-a oprit el, lipindu-și un deget de buzele mele pentru o clipă. Noi nu vrem să știm totul și nu vrem să ducem totul după noi, Calla. E cât se poate de simplu. O negare plauzibilă... ce naiba, doar n-o să rămâi cu porcăria asta pe conștiință. Bine? Nu e treaba noastră.
Mi-am lăsat ochii în jos.
— Știu că nu e treaba noastră. Mack nu e din cauza mea acolo unde e. E din cauza a ceea ce a făcut. Doar că... nu știu ce să simt în legătură cu asta.

Mi-a atins ușor fruntea cu buzele.
— Scumpo, tu n-ai nevoie să simți nimic. Poate, doar, o mică ușurare. Ești în siguranță. Și, ce naiba, asta-i tot ce contează.
Am clătinat aprobator din cap și abia atunci mi-am dat seama.
— S-a terminat, am zis în șoaptă.
Jax m-a strâns mai tare în brațe, plimbându-și buzele pe obrazul meu.
— Mda, scumpo, s-a terminat.
M-am trezit având cea mai plăcută senzație din lume, atât de bună și de dulce încât, în primul moment, am fost convinsă că visez. Dar nu visam. O, da, era un vis, dar unul dintre cele pe care le trăiești cu ochii deschiși și cu sufletul la gură.
Clipind mărunt, mi-am mușcat buza de jos în timp ce-mi coboram privirea spre restul corpului meu.
Doi ochi calzi, ciocolatii, plini de o imoralitate jucăușă, mă priveau.
— 'Neața, a mormăit el cu o voce răgușită, al cărei suflu mi-a adiat peste un loc foarte, foarte sensibil.
Nu știu dacă eram în toiul nopții, sau dimineața foarte devreme, însă afară vedeam, prin fereastră, că era încă întuneric. Veioza de pe noptieră era aprinsă, păturile de pe mine fuseseră date deoparte, iar tricoul lui, pe care-l purtam în pat – exact cel pe care-l șterpelisem acum câteva zile – îmi stătea ridicat mai sus de mijloc. Elasticul chiloților îmi ajunsese undeva în vine, suficient de jos, încât să nu mai fie niciun obstacol între mine și

gura lui.
— ’Neața, am icnit și, înainte să mai pot rosti vreun cuvânt, s-a repezit spre mine și m-a sărutat cu atâta delicatețe, cu atâta gingășie, încât mi s-a pus un nod în gât. Și-a ridicat capul, m-a sărutat din nou, dar de data asta pe vârful nasului, după care a coborât la loc.
Petrecându-și degetele pe sub elasticul chiloților mei, mi i-a tras în jos, până când n-au mai fost pe mine, ci s-au pierdut undeva, prin marele neant.
Apoi m-a privit, printre genele lui dese și dintre coapsele mele.
— Promiți c-o să fii cuminte?
— Eu? Mă întrebi dacă promit c-o să fiu cuminte?
Și-a mușcat buza, apoi a zis:
— Trebuie să stai nemișcată, puiule. Nu vreau să-ți fac praf cusăturile!
Și-a coborât privirea spre partea mea cea mai intimă, după care s-a lins pe buze. Sfântă ciocolată cu cereale, cât pe ce să-mi dau drumul numai pentru asta!
— Ar trebui să aștept până când o să fii sută la sută vindecată, dar mi-e foame de tine și nu mai pot să rezist.
O serie de frisoane m-a străbătut cu repeziciune. El și-a ridicat din nou privirea.
— O să stai nemișcată? m-a întrebat iar.
Eu chiar nu aveam cum să fac vreo promisiune, dar am încuviințat din cap. El mi-a mai susținut privirea încă pentru câteva clipe, după care s-a întins și mi-a plasat un sărut imediat deasupra buricului, pe pielea plină de cicatrice.

De data asta, nici măcar nu m-am mai jenat.
Gâfâind, l-am privit cum își târăște buzele în jurul buricului meu, până când limba i-a țâșnit afară, s-a rotit în cerc, apoi mi s-a strecurat în buric. Am icnit iar când a continuat tot așa, sărutând și lingând, ca și cum ar fi vrut să guste din fiecare curbură și protuberanță. A zăbovit destul de mult pe abdomen și, când a ajuns la zona dintre coapsele mele, capul mi-a căzut la loc pe pernă.
Mai întâi m-a atins, cu o trecere ușoară a degetului, și mi-am silit trupul să rămână nemișcat, dar tot a existat o mică zvâcnire din șolduri, care însă nu mi-a afectat abdomenul. Degetul i s-a mișcat din nou, dând târcoale și, deodată, strecurându-se înăuntru.
emând, am strâns în pumni cearșaful de sub mine, însă el și-a văzut de treabă, vârându-și și scoțându-și limba cu mișcări lente. Respirația mi s-a accelerat când i-am simțit, pe interiorul coapsei, mai întâi buzele, apoi limba. Se mișca lent... al naibii de lent, fiecare mângâiere a buzelor și fiecare smucitură a limbii revendicându-mă.
Un sunet sugrumat mi-a scăpat din gât când limba i-a pătruns înăuntru, în locul degetului, și șoldurile mi-au zvâcnit încă o dată. Până să-l cunosc pe Jax, n-aș fi crezut niciodată c-o să-mi placă așa ceva. Pur și simplu, mi se părea ceva foarte străin, atât de intim, însă, Dumnezeule mare, mă înșelasem. Era formidabil. Poate că era așa datorită lui Jax. Poate că toți bărbații aveau câte o limbă care se transforma, literalmente, într-o armă de seducție sigură în masă. Oricum ar fi fost, știu că a scos din mine toate icnetele, toate gemetele guturale și toate scâncetele

întretăiate cu putință, până când am ajuns incapabilă să mai scot vreun sunet și, în general, să mai respir. Atunci, și-a schimbat poziția, aruncându-și un braț peste șoldurile mele, ca să mă țină pe loc. Părea să-și dea seama că eram aproape. Tensiunea și fierbințeala mi se acumulau acolo, în adânc, explodând deodată ca un fulger, ca o erupție de senzații nestăvilite care-mi măcinau toate terminațiile nervoase cu torentul încins al plăcerii. Șocurile ulterioare, vibrațiile încordate, m-au zguduit mai departe, chiar și când el și-a încetinit ritmul și apoi și-a ridicat capul, sărutându-mi părțile interioare ale coapselor și zona aflată imediat dedesubtul buricului. Când s-a ridicat, am apucat de elasticul vechiului șort de pe el. A icnit scurt când i-am atins cu degetele protuberanța tare, prin nailon.

— Calla, a gâfâit el, pe un ton de avertisment.

— Pot să-ți întorc serviciul, i-am zis, umezindu-mi buzele.

— Nu pentru asta am făcut-o!

— Știu.

M-am întors cu prudență pe partea teafără și l-am găsit acolo, sprijinindu-și greutatea pe un singur braț. Gura îi era atât de aproape, încât i-am sărutat-o și, foarte repede, m-a învăluit gustul de mine și de el, contopite laolaltă.

Jax era un specialist al sărutatului. Asta o aflasem încă din prima clipă. Îi plăcea să sărute, savura temeinic sărutul și se pricepea al naibii de bine la asta. Și, în timp ce el se înfierbânta, am întins iar mâna între trupurile

noastre. Sexul poate că ieșea din discuție pentru următoarele câteva zile, pentru mai multă siguranță, dar asta nu însemna că nu mi-aș putea folosi mâna. Sau gura.

I-am tras din nou de elasticul șortului, însă el m-a prins de încheietură și a mormăit, cu gura lipită de buzele mele.

— Calla, scumpo...

— Nu sunt invalidă, Jax. Și vreau s-o fac.

El nu s-a clintit, parcă, pentru o veșnicie, după care mi-a luat mâna și mi-a strecurat-o pe sub elasticul șortului. Ei bine, îmi făcea plăcere să-l văd dându-se, fără doar și poate, pe brazdă. S-a cutremurat din tot trupul când mi-am înfășurat degetele pe toată grosimea membrului lui și mi-a eliberat încheietura, ducându-și mâinile spre șort, pe care și l-a coborât pe coapse în timp ce eu îl sărutam pe gât. Ridicându-mă puțin, l-am împins în jos cu cealaltă mână, iar el, răsturnat pe spate, m-a privit de jos. Am început să-mi mișc încet mâna, fără să-l slăbesc din ochi. Dumnezeule, era superb! Cu fiecare petic de piele aspră, cu fiecare mușchi strâns încordat, cu fiecare imperfecțiune. A zvâcnit din șolduri când i-am trecut ușor degetul mare peste vârf, iar eu am zâmbit, amintindu-mi cum mi-a arătat el mișcarea asta și cât de mult îi plăcea.

— Dumnezeule, Calla, a gemut el, ridicându-și mâna și încurcându-și degetele prin părul meu. Mă înnebunești!

I-am zâmbit.

— Și încă nu ți-am făcut nimic!

— O, dar îmi faci destule. Eşti...
Dar cuvintele i s-au pierdut într-un geamăt profund, pentru că mă lăsasem să lunec în jos şi-l cuprinsesem cu buzele.
— Ce naiba, Calla...
Am avut o uşoară senzaţie de disconfort în momentul lunecării, dar nu era nimic important şi, al naibii de sigur, nu mă împiedica să fac pentru el ceea ce voiam. Buzele mi-au alunecat în continuare pe el, iar mâna din părul meu m-a prins de ceafă. A început să-şi mişte degetul mare la baza craniului meu în timp ce eu îmi ridicam capul, lingând şi sugând, până când şoldurile au început să i se mişte în mici zvâcnete, cu greu stăpânite. Degetele lui m-au strâns mai tare de ceafă şi i-am simţit vibraţiile la bază, uşoarele pulsaţii. Respiraţia i-a devenit întretăiată, iar când am mers cât am putut de adânc – ceea ce, probabil, nu era prea mult – a scos un strigăt răguşit.
În ultima clipă, m-a tras de pe el, în sus. Cusăturile mele au protestat, dar numai un pic. Aveam încă mâna pe el şi i-am simţit eliberarea, în timp ce spinarea i s-a arcuit, iar mâinile lui mi-au strâns mai tare de braţe. I-am privit muşchii destinzându-se şi întorcându-se, venele gâtului ieşindu-i mai tare în relief, ca şi tensiunea care tremura pe chipul lui remarcabil, în timp ce mişcările şoldurilor încetineau, iar el se lăsa pe spate, răsuflând greu.
— Fir-ar să fie, Calla...
M-a ridicat şi şi-a lipit gura de-a mea, sărutându-mă atât de apăsat, încât am simţit cum acea căldură dintre

coapse și din vene sporește, în timp ce el mă întorcea pe spate. Sărutul s-a domolit treptat, iar el și-a lăsat fruntea pe a mea.
— Ești perfectă, știai asta?
— Ba nu, nu sunt, i-am răspuns, zâmbind, pentru că-mi făcea plăcere să-l știu gândind astfel.
— Nu mă interesează. Dacă eu zic așa, atunci așa e!
Am râs încetișor, în timp ce el se retrăgea.
— Mă întorc imediat, mi-a zis și a dispărut doar pentru câteva clipe, după care a revenit cu o cârpă udă. Ne-a șters pe amândoi și, după ce a terminat, și-a arcuit trupul pe lângă al meu.
— E vremea pentru somn? l-am întrebat.
— Mm-hm, a confirmat el, zguduindu-mă cu hohotul lui de râs.
I-am zâmbit prin întuneric.
— În definitiv, cam ce oră e?
— Nu știu, mi-a răspuns, sărutându-mi umărul. Nu mă interesează.
— Așadar, m-ai trezit în toiul nopții doar pentru că...
— Eram în călduri.
Râzând din nou, m-am cuibărit mai bine în căldura trupului său.
— Te iubesc, i-am șoptit.
Pieptul i s-a ridicat brusc pe spinarea mea, după care a început să mă sărute, apăsat și languros, pe gât și pe obraz.
— Și eu te iubesc, mi-a zis.
— Ești sigură c-o să fii bine? m-a întrebat Teresa,

desprinzându-se din îmbrățișare. Putem să mai stăm pe-aici. Jase n-are nimic împotrivă.
Am aruncat o privire spre Jase, care stătea rezemat de peretele de lângă ușa casei lui Jax. De o oră încoace, o mânca din ochi pe Teresa de parcă ar fi vrut-o ca desert. Prin urmare, mă îndoiam că n-ar avea nimic împotrivă să mai rămână. I-am zâmbit Teresei.
— Sunt bine. O să stau liniștită și o să mă uit la televizor pentru tot restul serii și nu cred că Jax o să lucreze până la sfârșitul turei. Mi-a și zis c-o să se întoarcă pe la miezul nopții, parcă.
— Noi nu ne culcăm devreme, m-a anunțat Jase. Așa că, dacă ai nevoie de ceva, ne suni.
— Sunt convinsă că nu vă culcați devreme, am replicat, pe un ton sec.
Zâmbind, el s-a desprins de perete și i-a încolăcit mijlocul Teresei din spate. Apoi, mi-a făcut cu ochiul, în timp ce-și lăsa capul în jos ca s-o sărute pe tâmplă.
— Hai, iubito, e momentul să ne luăm valea.
Teresa și-a lăsat mâinile peste brațele lui și a început să meargă cu spatele, îndreptându-se spre ieșire.
— Nu uita de mâine! Dacă aveți chef, tu și Jax, putem să ieșim cu toții ca să mâncăm, înainte ca noi să plecăm spre casă. Bine?
— N-o să uit, am asigurat-o, conducându-l spre ușă pe un Jase cu înfățișarea mai degrabă disperată. Stătuseră aici ore întregi, după ce plecaseră Cam și Avery ca să facă și ei tot ceea ce fac cuplurile adorabile în timpul lor liber. O să fie bine, am continuat. Distracție plăcută!

Zâmbetul lui Jase a devenit de-a dreptul indecent.
— O să fie!
Teresa și-a dat ochii peste cap, în timp ce el aproape c-o trăgea afară pe ușă, dar s-a smuls brusc în ultima clipă, s-a repezit spre locul în care mă oprisem eu, lângă prag, și m-a îmbrățișat încă o dată.
— Mă bucur că totul o să fie bine, mi-a spus în șoaptă, după care a făcut o piruetă pe piciorul ei teafăr.
Apoi, Teresa a luat-o din loc, sărind din vârful scurtei scări cu trepte din beton. Jase, care o aștepta la poalele scării, a scăpat o înjurătură în timp ce-o prindea, dându-se înapoi cu un pas nesigur.
— Dumnezeule, o să-mi provoci un infarct!
Ea a chicotit, încolăcindu-și picioarele de mijlocul lui, iar în timp ce Jase întorcea capul spre mașină, Teresa mi-a făcut semn cu mâna peste umărul lui. Mi-am fluturat degetele spre ea, ca răspuns, gândindu-mă că ei doi urmează să reprezinte o concurență cât se poate de serioasă pentru Cam și Avery.
Am închis ușa după ei și m-am întors spre canapea. Simțindu-mă cam obosită după ce-mi petrecusem cea mai mare parte a zilei cu Jax și cu prietenii mei, mi-am tras pătura pe mine și m-am făcut colac la un capăt al canapelei.
Nu mi-a trebuit mult până să ațipesc și, oricât ar suna de siropos, să plutesc pe un norișor de gânduri fericite.
Ziua de azi fusese bună, grozavă chiar. Fusese normală – noua mea accepțiune a normalității – și plină de râsete, de zâmbete, de conversații și de săruturi, o mulțime de

săruturi delicate și, apoi, ceva mai puțin delicate. Puteam să mă obișnuiesc cu așa ceva și aveam să mă obișnuiesc. Urma să fie mai greu după întoarcerea mea la Shepherd, dar aveam să ne descurcăm noi. Norișorul acela de fericire avea să rămână, pe mai departe, pufos și minunat.

Nu știu cât timp am dormit, dar m-am trezit la atingerea delicată a unor degete reci pe obrazul meu. Clipind, m-am așteptat să-l văd lângă mine pe Jax, închipuindu-mi că am dormit mai mult decât aș fi crezut.

Însă nu Jax era persoana care stătea lângă mine.

Cu inima în gât, m-am ridicat în capul oaselor atât de repede, încât mi-am întins prea mult pielea sensibilă din acea parte a abdomenului care fusese rănită, și am tresărit de durere.

— Dumnezeule mare! am exclamat.

Mama era lângă mine.

TREIZECI ȘI TREI

M-am holbat la ea timp de, probabil, o oră, până să-mi regăsesc capacitatea de a vorbi.

— Cum ai intrat aici? am întrebat-o, lungindu-mi gâtul ca să văd dacă Jax o fi pe undeva, dar se părea că noi eram singurele două persoane din toată casa.

Poate că n-o fi fost cea mai bună întrebare cu care să deschid discuția, însă fusesem prinsă pe nepregătite, absolut derutată.

Mama s-a tras mai într-o parte și s-a ridicat. Abia atunci

am observat că era îmbrăcată cu aceleași haine ca ultima dată când o văzusem, iar când am inspirat adânc, inima... Dumnezeule, m-a durut de parcă și-ar fi vârât cineva mâna în pieptul meu și mi-ar fi strâns-o în pumn. Mirosea ca o persoană care n-a mai văzut cum arată un duș de zile întregi.
Dumnezeule!
Frecându-și brațul drept cu mâna stângă, a privit în jur.
— M-am descurcat, mi-a răspuns.
— Cum?
— Pe ușa din spate. Are o încuietoare din alea vechi. Fără zăvoare. Am forțat-o.
— Ai... ai forțat încuietoarea? m-am mirat eu, iar când ea a încuviințat, am făcut ochii mari. Tu știi *cum* se forțează o încuietoare?
A încuviințat din nou și, cu toate că a încetat să-și mai frece brațul, mâna i-a rămas pe interiorul articulației cotului.
— Fetița mea, n-am...
— M-ai părăsit, am întrerupt-o, smulgându-mă din prostația mea și ridicându-mă în picioare.
Mama și-a întors brusc privirea spre mine și a clipit mărunt.
— Trebuie să-ți spun...
— Nu mă interesează ce crezi tu că trebuie să-mi spui! am repezit-o.
Și era adevărat. Oricât de îngrozitor ar fi sunat, era total adevărat.
— Am fost împușcată. Îți dai seama de asta?

— Fetița mea...
— Nu-mi mai spune așa! am țipat, strângând din pumni. Răspunde-mi la întrebare, mamă. Îți dai seama că am fost împușcată?
Buzele ei crăpate s-au întredeschis, dar n-a spus nimic. În loc de asta, și-a lăsat bărbia în piept și s-a apucat să-și scarpine brațul drept.
Durerea mi s-a ridicat în gât, de parcă aș fi înghițit o pastilă amară. Am privit-o cu atenție, pe mama mea, și era ca și cum aș fi văzut o fantomă.
— Tu știi că am fost împușcată, dar m-ai lăsat să sângerez acolo, în parcarea aia. Am stat timp de două zile în spital. Am avut hemoragie internă. Ți-a păsat măcar de asta?
Și-a ridicat capul și privirea ei apoasă mi-a întâlnit-o pe-a mea pentru o fracțiune de secundă, după care s-a abătut repede.
— Sigur că-mi pasă de tine, Calla. Te iubesc. Ești fata mea. Doar că... eu...
— Preferi să fii drogată? i-am tăiat eu vorba, izbucnind în hohote întretăiate de râs. Asta-i povestea vieții mele și a vieții tale. Drogurile au fost totdeauna mai importante.
La început, ea n-a zis nimic, după care a spus tocmai ceea ce știam, în adâncul sufletului, c-o să spună.
— Copilașii mei nu mai sunt, Calla. Kevin și Tommy...
— Sunt morți! am strigat, în timp ce lacrimile începeau să-mi usture ochii.
Respirația îmi devenea șuierată în timp ce totul... totul ieșea la suprafață.

— Ei sunt morți, mamă. Și morți sunt de multă vreme. Și mai știi ceva? Și tata s-a dus, de al naibii de multă vreme. Tu nu ești singura persoană din lumea asta blestemată care i-a pierdut. Și oricâte porcării ți-ai băga în corp, tot n-ai avea cum să-i aduci înapoi.
A făcut câțiva pași înapoi, ca și cum ar fi putut fugi de cuvintele mele, însă nu era prima oară când îi spuneam asta. În schimb, știam că avea să fie ultima. Și nu mă mai puteam opri. Ani și ani de frustrare, de dezamăgire și de suferință, se adunau înăuntrul meu, erupând ca șampania dintr-o sticlă pe care o agitai înainte.
— Tu m-ai furat, mamă. Îți mai aduci aminte, măcar, de asta? Mi-ai golit contul, ai înhățat un credit de peste o sută de mii de dolari în numele meu, iar acum sunt obligată să apelez la un ajutor financiar ca să-mi termin școala!
Mama a tresărit.
— Nu numai atât, dar a fost cât pe ce să mă omoare din cauza ta. Adică, să fiu moartă de-a binelea... moartă, adică al naibii de moartă, mamă!
A avut din nou o reacție de retragere, dar nu se putea să fi aflat acum pentru prima dată de asta.
— Clyde a făcut un infarct, din cauza celor pe care i-ai supărat tu și care au vrut să se ia de mine. Cât pe ce să moară!
Și-a mișcat buzele, dar n-am auzit să fi spus ceva.
— Întreaga mea viață s-a întors cu fundul în sus. Din nou.
Clătinând din cap, și-a rotit privirea prin livingul lui Jax

și șuvițele slinoase de păr i s-au ciocnit de obrajii scofâlciți, pământii.
— Am crezut... am crezut c-o să pun banii la loc.
— Mda, furând heroină de la Isaiah. Ei bine, nu ți-a mers, nu-i așa?
Respiram greu, iar inima îmi bătea tare, de furie și de un soi de tristețe amară.
— Știi, el a fost aici. Mi-a zis că nici măcar n-ai ce să cauți în statul ăsta. Ai idee ce înseamnă asta, mamă?
— O să plec, m-a asigurat ea, cu un glas hârâit și ferindu-și privirea de mine, îndreptând-o spre pereți. Se foia precum un șoarece încolțit. Am ceva prieteni prin New Mexico, cu care m-am combinat, mi-a zis apoi. Am vrut doar să te mai văd înainte de plecare.
Așadar, pleca. Pleca, de-a binelea.
Bun.
Uau. Vestea asta mă afecta mai mult decât aș fi crezut, ceea ce era o prostie.
Îmi închipuisem că așa avea să se întâmple. Singura altă variantă pentru ea ar fi fost să rămână, ceea ce ar fi echivalat cu o moarte sigură, în stilul celei de care avusese parte Mack.
Am urmărit-o cu privirea rotindu-se în cercuri lente, haotice, prin fața mea, râcâindu-și brațul cu unghiile murdare. Am strâns din buze, oprindu-mi un posibil hohot de plâns.
— Și acum ești drogată, nu-i așa?
A început să-și iuțească pașii, continuând să descrie cerculeţele ei.

— Nu sunt drogată. Doar că aveam nevoie de ceva, fetița mea. Lucrurile nu merg bine.
Am închis ochii și am inspirat adânc. Prea multă furie se ridica în mine, măcinându-mă ca un cancer. Și mai era o otravă pe care o avusesem în mine, încă de când eram mică. Nu era nimic nou, dar când am deschis ochii și am văzut-o cum își scarpină brațul și sapă șanțuri în podea, m-am simțit dintr-odată prea istovită ca să mai pot ține în frâu tăișurile ca lamele de brici ale furiei. După seara asta, n-aveam să-mi mai văd mama niciodată. Ea avea să plece. De-a lungul ultimilor doi ani, ea fusese ca și moartă pentru mine, însă acum senzația avea să devină încă și mai veridică. Înainte, știam că ea era aici sau cel puțin în vecinătatea aproximativă a acestui aici, numai că, după seara asta, n-o să mai am habar unde va fi. Dacar păți ceva, să fie vătămată sau mai rău, n-aș mai fi avut niciun Jax sau Clyde care să mă anunțe. N-aș afla niciodată. Ea va fi, la modul cel mai serios, *dusă*.
M-am așezat, oftând.
— Îmi pare rău, mi-a zis.
Mi-am ridicat privirea și am văzut-o că se apropiase acum, încă umblând și încă scărpinându-și ceea ce, probabil, erau urme de seringă. M-am crispat.
— Știu, i-am răspuns.
S-a oprit, privindu-mă ca o căprioară prinsă în bătaia farurilor unei camionete în plină viteză, după care și-a reluat mersul. Încruntându-mă, m-am întors și am privit-o cum se duce spre masa din sufragerie pe care mă îndoiam că Jax ar fi folosit-o vreodată.

Erau acolo vreo două coli de hârtie.
Mama le-a luat cu mâinile tremurătoare, apoi s-a întors spre mine. S-a apropiat, oprindu-se la câțiva pași în fața canapelei.
— Astea sunt... ale tale.
Încreţindu-mi fruntea, m-am ridicat și m-am dus spre ea.
— Ce e?
Mama și-a șters transpirația de pe frunte cu dosul unei mâini sleite. Temperatura din casa lui Jax era ca într-o gheţărie.
— Viața ta, pe care ți-o dau înapoi.
M-am holbat la ea, neavând habar ce-o vrea să spună prin asta. Atunci, ea și-a întins brațul, oferindu-mi hârtiile. Pregătindu-mă sufleteşte pentru orice, le-am luat și le-am privit la repezeală.
După care le-am mai privit o dată, cu adevărat temeinic.
Până la urmă, erau doar trei coli, una dintre ele fiind mai lungă, împăturită, iar când am despăturit-o, mi s-a tăiat respirația.
— Mamă...
— E a ta. Casa, mi-a zis și, când mi-am ridicat privirea, am văzut că-și freca obrajii cu mâinile. N-a fost niciodată ipotecată. N-am pus niciodată ipotecă pe ea. Am... pur și simplu, am lăsat-o neatinsă.
Nu știusem asta. Presupusesem că ar fi existat o ipotecă, pentru care ea ar fi rămas în urmă cu ratele pe mai multe luni, iar casa avea să fie vândută dintr-un moment în altul, ca urmare a unei executări silite. Faptul că nu se

folosise de casă ca sursă suplimentară de fonduri îmi depășea puterea de gândire. Mi-am coborât privirea spre foile din mâinile mele, ca să mă asigur că nu s-a schimbat cumva textul din ele. Nu. Era același document. Aceeași semnătură a mamei și a unui tip necunoscut mie după nume.

— Tot ce trebuie să faci tu e să semnezi, dar e rezolvată, mia zis, îndepărtându-se de masă și oprindu-se apoi. Casa e a ta. Vinde-o. O să scoți cel puțin o sută de miare pe ea. Mâinile au început să-mi tremure și parcă simțeam podeaua tremurându-mi sub picioare. Nici măcar nu puteam să prelucrez informația. Casa era a mea... dacă actul era legal, casa era a mea. Puteam s-o vând, puteam să scot aproape toți banii, dacă nu chiar pe toți, ca să plătesc datoria. Viața mea putea să revină în punctul în care fusese, dar să fie mai bună, mai strălucitoare, fiindcă aveam mult mai multe lucruri în viața mea acum.

Mi-am ridicat privirea spre ea, cu nodul emoțiilor revenit în piept, dar de data asta de dimensiunile unei mingi de baschet.

— Mamă, nu știu ce să spun...

— Nu-mi mulțumi. Orice-ai face, nu-mi mulțumi, m-a întrerupt ea, înghițind cu greu. Știm amândouă la fel de bine că n-aș merita.

Buza de jos a început să-mi tremure.

— Mamă...

— Te iubesc, fetița mea, mi-a zis ea.

A făcut un pas înainte, a ajuns la o lungime de braț

distanță de mine, dar apoi s-a retras repede.
— Știu că nu pare așa, dar te iubesc. Totdeauna te-am iubit. Totdeauna o să te iubesc.
Am închis ochii și am tras aer în piept, tremurat.
— Mă faci să fiu foarte mândră de tine, a șoptit.
Am tresărit și am deschis ochii. Ea era acolo, privindu-mă și retrăgându-se încet, îndepărtându-se de mine, și mi-am dat seama că aș putea s-o îmbrățișez. Putea fi ultima oară când o vedeam, poate, pentru tot restul vieții. Mi-am zis că trebuie s-o îmbrățișez. Era mama mea și, oricât aș fi urât-o uneori, o iubeam și-aveam s-o iubesc totdeauna.
Numai că ea nu mi-a lăsat vreo șansă.
Mama s-a îndepărtat și a ieșit pe ușa din spate și am știut că era felul ei de a-mi spune nu mă atinge. Ea pleca; și, cu inima ferm înțepenită în gât, am privit-o deschizând ușa... ușa prin care intrase după ce-i forțase încuietoarea.
Și atunci mi-am adus aminte de Mona's.
— Stai, am strigat, ținând hârtiile aproape de piept. Și mi-am dat seama că nu atât grija pentru bar mă împinsese s-o strig, cât încercarea de a amâna inevitabilul. Cum rămâne cu Mona's... cu barul?
— Ce-i cu el, fetița mea?
Bun. Mă îndoiam că ar fi putut să uite de el.
— Barul, mamă. Ce faci cu el? Dacă mi-ai lăsat casa, ai semnat și pentru bar, cumva?
Pentru că barul mi-ar fi revenit numai în cazul morții ei și eram al naibii de sigură că n-aș fi vrut să spun, nici măcar să gândesc, așa ceva.

Mama a clătinat din cap.
— Fetița mea, barul nu mai e al meu. Nu mai e de... un an, sau cam așa ceva.
Podeaua mi s-a mișcat din nou sub tălpi.
— Ce?
— L-am vândut pe...
S-a întrerupt, scoțând un hohot de râs sec, slăbit.
— Nu mai contează. L-am vândut și e pe mâini bune.
Părul de la ceafă mi s-a zbârlit și pielea mi s-a făcut de găină ciudat de repede. Dintr-odată, am avut senzația că trebuie neapărat să stau jos.
— Și tu ești pe mâini bune, aceleași mâini. Mereu am fost de părere că... tu și Jackson ați fi perfecți unul pentru celălalt. El e un băiat bun. Mda, un bărbat chiar foarte bun. Iubește cu tărie și e grijuliu, foarte grijuliu, a continuat ea, în timp ce eu întindeam mâna spre spătarul unui scaun din sufragerie, ca să mă țin de el. A fost omul potrivit pentru bar, a mai zis ea. O să aibă grijă de el, așa cum a avut și până acum.
Am inspirat cu un icnet scurt.
— Jax e proprietarul barului?
Mama a încuviințat și a strâns mai tare în mână clanța ușii.
— Nu vreau pentru tine o viață ca a mea. Tu o să fii asistentă medicală, da? Tu o să însemni ceva pentru viețile oamenilor. Ceva bun. Asta e... asta e calea ta.
Am clipit, mirată. Ia stai! Ce?
— De unde știi tu asta?
Ea a deschis gura, după care părul ei slinos i-a tresăltat

din nou peste obraji.
— Eu tre' să plec. Ai grijă. Știu c-o să ai, dar ai grijă și... și să fii fericită. O meriți.
După care dusă a fost, strecurându-se afară pe ușă ca un spectru, iar eu am rămas pe loc, prinsă între mult prea multe emoții ca să mă mai pot măcar clinti. Mama plecase. Era, acum, plecată cu adevărat, dar înainte de plecare, îmi dăruise lumea întreagă.
Și, de asemenea, îmi așezase o parte foarte mare din ea exact pe temeliile ei, acum fisurate.
M-am simțit ca o idioată.
Adunând hârtiile pe care mi le dăduse mama, le-am luat cu mine pe canapea și mi-am cules telefonul de pe măsuță. Mi-ar fi plăcut să am mașina acolo.
Din moment ce geamul din spate îmi fusese făcut țăndări și mai aveam vreo câteva găuri de prisos în caroserie, ca urmare a variantei pentru Pennsylvania a filmului *împușcături la O.K. Corral*[42], mașina mea era, pentru a doua oară, în service, pentru reparații, și mă îndoiam că și reparațiile astea ar urma să fie tot moca. Totuși, nimic din toate astea nu mai conta acum. Nu voiam decât să ies de-aici. Aveam nevoie să fac ceva, pentru că mi se învârtea capul și mi se acumula presiunea în piept.
Era aproape șapte seara. Jax trebuia să ajungă curând

---

[42] Celebru western din 1957, regizat de John Sturges și având-i ca protagoniști pe Burt Lancaster, în rolul lui Wyatt Earp, și pe Kirk Douglas, în rolul lui Doc Holiday.

acasă, așa că mi-am descleștat degetele de pe telefon și m-am gândit să-i dau un mesaj sau să-l sun. Până la urmă, am lăsat telefonul pe măsuță.
M-am gândit că eram al naibii de neatentă și de proastă. Totul avea logică de-acum și trebuia să fi știut că mama nu mai avea nimic de-a face cu barul. La starea în care-l vedeam că este, la modul sigur în care mergea, și cu toate documentele în regulă pe care le văzusem în birou, totul striga că altcineva deținea controlul. Iar Clyde îmi spusese că nu trebuie să-mi fac griji pentru bar. Evident că nu trebuia. Mama i-l vânduse lui Jax, iar el nu-mi spusese niciodată asta. Nici Clyde, dar, la urma urmei, nu cu Clyde dormeam eu. Nu de Clyde eram îndrăgostită. Prin urmare, faptul că el nu-mi împărtășise acest mic amănunt mi se părea acum cu mult mai important. Nu mai știam ce să cred. Nici măcar nu înțelegeam de ce numi spusese, mai ales după ce mă găsise atunci, prima dată, în birou, scotocind prin documente și crezând că am tot dreptul să fac asta, când, din câte se părea, nu aveam absolut niciun drept.
Frecându-mi fața cu palmele, am fixat cu privirea actul de proprietate asupra casei mamei: acum, casa mea, biletul meu de ieșire din datoriile în care mă înglodase tot mama. Asta rezolva problema cea mai importantă care-mi plana asupra capului, cea de care nu uitasem niciodată, dar încercasem să nu-i dau amploare, din cauză că m-ar fi înnebunit de tot, însă acum... acum o mai aveam și pe *asta*.
Jax mă mințise.

Nu știam ce să cred despre toate astea și mi se părea că e prea mult, pentru că mama fusese aici, după care plecase pentru totdeauna, iar Jax ascunsese de mine ceva atât de important. Încrederea mea fusese zdruncinată. Fusese spulberată, abia dacă se mai ținea într-un fir.

Dacă mă mințise referitor la *asta,* dacă ascunsese *asta* de mine, oare cu ce altceva m-o mai fi mințit, ce altceva o mai fi ascuns de mine? Mi se părea că ar fi o întrebare destul de rezonabilă. Din experiențele trecutului, știam că atunci când oamenii ascund anumite lucruri de alții, există și altele, și mai ascunse, și mai adânc.

Ce naiba, eu reprezentam cel mai elocvent exemplu.

Privirea mi s-a abătut spre telefon; mi-am lăsat mâinile în jos, apoi m-am aplecat în față, l-am luat de pe măsuță și am făcut un lucru pe care nu-l mai făcusem niciodată, în trecut. M-am simțit cam aiurea pentru faptul că am sunat-o pe Teresa, din cauză că era mult prea târziu și eram sigură c-o întrerupeam într-un moment de intimitate cu Jase, cu veșmintele lui șifonate și părul ei în devălmășie. Totuși, ca o adevărată prietenă, ea mi-a răspuns la telefon. Nu numai atât, dar ea și Jase s-au repezit cu mașina până acasă la Jax și m-au luat de acolo, ducându-mă în apartamentul pe care-l împărțeau cu Cam și Avery.

Era trecut de miezul nopții, ușa dintre camere era deschisă, iar eu stăteam acolo, cu ei. Ghemuită într-unul din acele al naibii de incomode fotolii florale, am încercat să le povestesc tot ce se întâmplase.

Avery părea răvășită.

Cam, care stătea în spatele ei, pe podea, ținând-o cu un braț de mijloc și înconjurându-i trupul cu picioarele lui lungi, nu părea deloc bucuros de ultimele dezvăluiri: mai ales de partea cu Jax, proprietar al barului despre care crezusem că, într-o zi, avea să fie al meu.
Teresa avea o expresie gânditoare pe chip.
Jase stătea rezemat de tăblia patului și avea o față impenetrabilă, însă el a fost primul care a spus altceva decât "ce mama naibii" sau "fir-ar să fie".
— Oamenii au motivele lor pentru care păstrează unele lucruri în secret, a zis el. Nu spun că asta ar justifica atitudinea lui sau mai știu eu ce, dar trebuie să-i asculți și propria variantă.
Cam și-a dat ochii peste cap.
— Amigo, asta nu e o chestie pe care s-o ții secretă.
— Mda, știu foarte bine care lucruri n-ar trebui să fie ținute secrete, a ripostat Jase, iar privirea pe care i-a aruncat-o lui Cam mi-a dat radarul peste cap, fiindcă era ceva anume în schimbul acesta de priviri. Numai că oamenii au motivele lor. El pare să fie un tip destul de ca lumea și nu cred că a păstrat secretul față de ea doar de al naibii.
— Jase are dreptate, a intervenit Teresa, înainte ca fratele ei să poată răspunde. Adică, nu e bine că a ascuns asta față de tine, a continuat ea. E un lucru important, dar sigur a avut un motiv.
Am clătinat din cap a încuviințare și mi-am lăsat privirea spre telefonul care mi se odihnea în poală.
Acum vreo douăzeci de minute, Jax mă sunase. Nu-i

răspunsesem, dar îi trimisesem un mesaj, în care nu-i spusesem decât că eram cu Teresa. El îmi scrisese din nou, dar nu-mi permisesem să-i citesc mesajul. Atunci, sunase iar, dar eu oprisem soneria. Nu era cea mai matură reacție posibilă, dar încă n-aveam idee ce să-i spun, nici măcar ce să cred.

Totuși, Teresa și Jase aveau dreptate. Cu toții aveam secrete și cu toții spuseserăm destule minciuni. Eram îndeajuns de femeie ca să recunosc că le spusesem unele minciuni importante prietenilor mei, dar ei mă ascultaseră și mă iertaseră.

Aveam nevoie doar să-mi limpezesc mintea. Prea multe se întâmplaseră, într-un interval de timp mult prea scurt. Acum, mă îndoiam de orice.

— El chiar ține la tine, mi-a zis Avery, determinându-mă să-mi îndrept privirea spre ea și să mă întreb dacă, în căpșorul ei superb de roșcată, exista și darul de a citi gândurile. Cât timp ai fost rănită, el nu s-a mișcat de lângă patul tău.

— Știu, am răspuns, în șoaptă.

— Nu știi, a insistat ea. Cum să-ți spun, când erai fără cunoștință, am auzit de la prietena ta, Roxy, cum s-a comportat. A făcut o criză de nervi când cei de la spital n-au vrut să-i spună în ce stare ești, din cauză că nu-ți era rudă.

Inima mi s-a dat peste cap.

— Ce?

Ea a clătinat din cap în semn afirmativ.

— Cât pe ce să fie dat afară. Unul dintre prietenii lui

polițiști a reușit, în fine, să-l calmeze și a discutat cu medicii. El chiar ține la tine, Calla, așa că trebuie să existe un motiv pentru...
O bătaie în ușa apartamentului de hotel a întrerupt-o, iar pe mine m-a făcut să-mi îndrept spinarea. Era o oră mult prea târzie, așa că o bătaie în ușă însemna ceva neobișnuit.
— Voi așteptați pe cineva? i-am întrebat.
Cam și-a descurcat picioarele din jurul lui Avery și s-a ridicat.
— Nu, dar sunt în stare să pariez pe un sărut că știu cine ar fi. Teresa a făcut ochii mari, privindu-mă, iar mie mi s-a accelerat pulsul. Mi-am descrucișat picioarele și m-am apucat zdravăn de brațul fotoliului.
Cam s-a zgâit prin vizor.
— Mhî. Am avut dreptate.
O! Uau!
Am dat să mă ridic, gândindu-mă că ar fi trebuit, probabil, să răspund la telefon, pentru că și eu aveam acum o bănuială clară despre cine era.
Cam a deschis ușa și s-a dat deoparte, lăsând la iveală persoana care aștepta în prag și faptul că bănuielile mele fuseseră întru totul întemeiate.
Jax era acolo și, după expresia de pe fața lui, după încordarea care-i subția buzele și-i întuneca ochii, mi-am dat seama că știa că *știu*.
Că știu tot.
A intrat în cameră, pășind apăsat, în timp ce Cam închidea ușa, bombănind un „Intră”. Jax nu l-a luat în

seamă.
— Trebuie să stăm de vorbă, mi-a zis, țintuindu-mă cu privirea.
Inima îmi bătea cu putere când m-am ridicat, strângând în mână telefonul mobil.
— Mda, trebuie să stăm de vorbă.
— Sunt oare singurul care se întreabă de unde a știut el că ea e aici, în hotelul ăsta? s-a mirat cu voce tare Cam, în timp ce se întorcea spre locul în care-l aștepta Avery.
— Nu sunt prea multe hoteluri în jurul spitalului, a răspuns Jax, fără să-și dezlipească privirea de mine. Și am prieteni care pot să afle foarte repede orice le-aș cere.
— Ei bine, mi se pare un pic cam înfricoșător, a murmurat Cam în barbă, întinzând un braț ca s-o ajute pe Avery să se ridice.
— Știu, a încuviințat Jax, ai cărui umeri erau încordați, trași spre spate.
— Poate c-ar trebui... am zis eu, clipind.
— Sunt sigur că și ei știu deja despre ce e vorba, pentru că la ei te-ai dus, în loc să vii la mine, așa că or să audă și ei toată povestea.
Uau. De două ori uau.
Cam și Avery s-au oprit în fața camerei lor, surprinși în momentul în care încercau să dispară pe furiș. O privire rapidă aruncată spre Jase și Teresa mi-a dat de înțeles că ei și-ar fi dorit să aibă acum un cornet cu popcorn, de ronțăit în timpul spectacolului.
— Jax, am putea să vorbim afară, am încercat din nou.
— Am ajuns acasă și nu erai acolo, a zis el. Dat fiind tot

ceea ce se întâmplase, asta chiar m-a dat peste cap. Mda, știu că nu ne formalizăm, dar, oricum, un SMS, sau ceva care să-mi dea de știre, n-ar fi stricat.
— Hei. Ia stai, am protestat. Doar ți-am scris că sunt cu prietenii mei.
— *După* ce am ajuns acasă și am găsit actele alea pe măsuță, m-a corectat el, cu ochii scânteind și aproape negri.
Fir-ar să fie, aici avea dreptate, așa că mi-am ținut gura, iar el a continuat să vorbească.
— Te-ai întâlnit cu mama ta, a zis. Așa că, din prima, mi-am dat seama că întâlnirea asta ți-a tulburat mintea și am mai văzut și că ai ieșit din casă. Foarte bine. Mă bucur să văd asta. Mi-am rotit privirea prin cameră, simțind cum mi se înfierbântă obrajii când am constatat că toți prietenii mei, inclusiv Cam și Avery, urmăresc scena cu un interes nesățios.
— Dar știu că nu ăsta e motivul pentru care ești acum în camera asta de hotel, în loc să fii în patul meu.
Maica. Ta. Doamne. M-am înroșit de-a binelea la față.
Teresa a strâns din buze și ochii au început să-i sclipească.
Era momentul să înăbuș din față tendințele de a orienta discuția în direcția asta. Dacă el voia s-o purtăm de față cu prietenii mei, atunci așa avea să fie.
— Tu ești proprietarul barului. Mona's e în proprietatea ta de peste un an și nu ți-a trecut niciodată prin cap să-mi spui și mie asta?
Pieptul i s-a umflat vizibil.

— Aveam de gând să-ți spun. Am vrut să...
— La asta te-ai referit atunci, la spital fiind, când ai zis că trebuie să-mi spui ceva? Ai avut timp să-mi spui. O grămadă de timp înainte, ca de exemplu prima dată când m-ai găsit scotocind prin birou!
Capul lui Jase s-a răsucit imediat spre Jax, ca la tenis, fiindcă mingea era acum în terenul lui.
Jax n-a răspuns imediat, ceea ce nu m-a deranjat, pentru că tocmai schimbam viteza, pregătind un întreg arsenal de cuvinte și de întrebări și, poate, vreo câteva mici înjurături, dar când a reînceput să vorbească, pentru a doua oară într-o singură seară, întregul meu univers a fost zdruncinat.
— Eu te cunosc de peste un an, a zis și toată încordarea i s-a scurs din umeri, ca și cum i s-ar fi ridicat vreun soi de povară de pe ei. Nu mă refer la ceea ce cunoșteam din povestirile lui Clyde sau ale mamei tale. Te-am cunoscut. Te-am văzut înainte chiar ca tu să ai habar de existența mea.
Nedumerirea s-a revărsat asupra mea, lăsându-mă cu gura căscată.
— Ce?
— Prima dată când te-am văzut a fost în primăvara trecută, acum mai mult de un an. Erai în fața căminului tău și te duceai la ore, a început el, iar eu am simțit dintr-odată nevoia să mă așez.
Tot restul camerei se estompase acum în fundal. Nu mai eram decât eu și el.
— Eram acolo cu mama ta, a continuat Jax să

povestească. Și n-a fost ultima oară atunci. Cam o dată la două luni, când se întâmpla ca Mona să fie trează pentru o zi, două, își dorea să te vadă. Așa că o duceam eu cu mașina ca să te vadă, fiindcă știam... *știu* ce înseamnă să nu mai primești o a doua șansă. Și tu știi asta. Așa că o duceam. Odată erai în fața altei clădiri, stând de vorbă cu ea – și-a smucit bărbia spre Teresa – și cu un alt tip. Ați stat toți trei până când a apărut și Jase.

Of, Doamne, simțeam că mi se înmoaie genunchii. Gândurile mi s-au întors în trecut, ajungând la concluzia că, după toate probabilitățile, era vorba despre Brandon.

— Ultima dată a fost în primăvara asta. Stăteai singură pe o bancă, în fața bibliotecii, cred. Citeai. De fiecare dată când o aduceam acolo pe mama ta, ea nu mergea până la capăt. N-avea curajul să încerce măcar să-și repare vreuna dintre porcăriile pe care le făcuse, cu toate că ar fi vrut. Doar că nu i-a ieșit niciodată, pentru că tu mereu arătai cât se poate de fericită, a zis el, expirând cu încetineală. Mereu arătai al naibii de fericită. Zâmbeai. Râdeai. Iar mama ta nu voia să-ți strice starea asta.

Am făcut un pas înapoi, descoperind că mi-e prea greu ca să mai stau nemișcată.

— De fiecare dată, pe drum, ea vorbea despre tine și era pe bune, știi? Nu era nici drogată, nici beată. Așa am ajuns să știu totul. Nu de la Clyde și nici de la ea când era beată, chiar dacă uneori mai vorbea și atunci despre tine. Dar cele mai multe le-am aflat despre tine atunci când era trează. A aflat că ți-ai ales specializarea de asistentă medicală și nu s-a mirat deloc de asta. Mi-a zis odată că

ai crescut, practic, lângă asistente, cât timp ai fost în spital.
Am închis ochii sub năvala torentului neîntrerupt de cuvinte. Era adevărat ceea ce spusese mama. Crescusem lângă asistente, iar acum știam și cum de aflase mama despre specializarea mea. Ea fusese la Shepherd, împreună cu Jax.
— De fiecare dată când venea, o făcea ca să stea de vorbă cu mine? m-am interesat, cu o voce care mi-a sunat incredibil de firavă.
— Da, pentru asta venea. Își recunoștea greșelile și gafele mai mult decât ar crede oricine, mi-a răspuns Jax, iar când am deschis ochii, am văzut că el îmi urmărea reacțiile în continuare. Ea niciodată nu și-a dorit pentru tine viața de bar. Știa că probabilitatea ca ea să-ți fie în preajmă pentru mai mult timp era destul de scăzută. Când a aflat că sunt dispus să-i iau barul de pe cap, să-l fac să meargă cum trebuie, mi l-a vândut. N-a vrut ca el să însemne pentru tine nici măcar o variantă.
Chiar aveam nevoie să stau jos. Numai că el nu terminase.
— Nu ți-am spus nimic despre asta, pentru că nu știam ce-o să crezi, aflând că mama ta a venit să te vadă. Voi două nu erați chiar în cele mai bune relații și dacă ți-aș fi explicat toate astea, aș fi părut un ciudat, așa că nu era un lucru pe care să fiu prea nerăbdător să-l fac. Și totuși, am vrut.
— În niciun caz un ciudat, a șoptit Teresa, pierdută în admirație. Buzele lui Jax au zvâcnit pentru o clipă, după

care privirea i s-a concentrat din nou asupra mea.
— De fiecare dată când te vedeam, mă simțeam ca și cum... mă simțeam ca și cum te-aș cunoaște cu un pic mai bine. N-am vorbit niciodată cu tine, dar văzându-te mereu că zâmbești sau râzi... sau doar că ești liniștită...
A scuturat din cap, iar inima mea s-a zbătut spasmodic.
— Era ceva anume în asta, care... mă atrăgea, Calla. Ce naiba! M-am îndrăgostit de tine înainte ca tu măcar să auzi de numele meu.
Vai de zilele mele! Lacrimile mi-au năvălit în ochi și chipul lui s-a înceţoşat.
— Și știu că ar fi trebuit să-ți spun despre Mona's. Am vrut să-ți spun în ziua aia, în birou, dar când mi-ai zis că l-ai vinde, am crezut că nu-ți pasă de el. Dar pe urmă, când mi-am dat seama, chiar dacă tu n-ai spus-o niciodată, că barul ăsta înseamnă foarte mult pentru tine, a continuat el, făcând un pas înainte, urmărit de privirile tuturor celor prezenți în cameră, nam ştiut cum să-ţi mai dau informaţia asta. Sincer să fiu, mă luptam cu ideea de a-l păstra. Locul ăsta mi-a dat un ţel atunci când m-am întors acasă, după război. Doar că nu mi se mai părea corect. Nu și după ce ai venit tu aici. Nu și când te cunoșteam, cu adevărat.
Am înghiţit, însă nodul mi-a rămas înţepenit în gât. Jax mi-a căutat privirea.
— Te iubesc, Calla. Faptul că sunt proprietarul barului nu schimbă asta cu nimic. Iar dacă ar schimba ceva, atunci n-aș mai vrea să am nici măcar o părticică afurisită din el. Tot ceea ce vreau ești tu.

Privindu-l cu ochii mari, nu reușeam să articulez vreun cuvânt. Tot ceea ce spusese el mi se învârtejea prin cap. Eram copleșită.
— Calla, a șoptit el.
Am clătinat din cap, neștiind ce-aș putea să spun.
— Spune ceva, scumpo. Nu vreau să renunț la tine, dar trebuie să-mi spui ceva ca să mă împiedici să ies pe ușa aia.
Erau atâtea lucruri pe care voiam – și aveam nevoie – să i le spun și care-mi stăteau pe limbă, însă nu puteam să articulez nimic. Mă blocasem. Stăteam acolo, încremenită, și era atât de liniște în cameră, încât puteam să jur că toată lumea îmi auzea bubuiturile inimii.
Jax a oftat cu zgomot, privindu-mă în ochi, după care s-a întors și a plecat. A ieșit pe ușă, iar eu am rămas acolo, holbându-mă la silueta lui care se îndepărta, văzând cum se închide ușa după el.
N-am spus nimic.
Chiar am stat acolo.
Și l-am privit cum pleacă.

TREIZECI ȘI PATRU

— O, Doamne, a exclamat Avery, așezându-se pe marginea patului și privindu-mă cu atenție. S-a îndrăgostit de tine înainte ca tu să auzi măcar de numele lui?
La rândul ei, Teresa mă privea cu ochii mari, apoși.

— Calla...
Iar eu încă nu reușeam să respir, nu-mi trecea prin minte nimic de spus. Eram ca o statuie.
Jase și-a întors fața spre mine, cu sprâncenele ridicate.
— Dacă mi-ar fi plăcut bărbații... știi, luând-o așa, aș fi rămas în pielea goală după o fază ca asta.
Am clipit mărunt. Hm.
— Iar eu m-aș fi pregătit de logodnă, a adăugat Cam, ducându-se spre locul în care se așezase Avery.
Am mai clipit o dată. Din nou, hm.
Teresa a pufnit.
— Eu sunt implicată într-o relație fericită, cu dragostea vieții mele, așa că, Jase, nu te supăra pentru ceea ce am să spun, dar mă pregătesc să fac toate lucrurile astea. Dumnezeule, a fost superb! A fost real. Și m-a durut ce-am auzit, iar tu l-ai lăsat, pur și simplu, să iasă pe ușă.
Așa am făcut. L-am lăsat, pur și simplu, să iasă pe ușă.
— Calla, mi-a zis Teresa, încetișor.
Clătinând din cap, mi-am întors privirea spre ea.
— Ce să fac? am întrebat.
— Nu știu, mi-a răspuns ea. Dar cred că știi ce ar trebui să faci.
Da, știam. O, Doamne, chiar știam ce trebuia să fac.
Barul. Secretele. Tot restul. Nimic nu conta.
— A *naibii* de proastă mai sunt, am exclamat.
Sprâncenele lui Cam au țâșnit în sus.
Și atunci, am luat-o din loc, strângându-mi telefonul mobil în mână ca și cum mi-ar fi oferit un plus de viteză în alergare, de parcă m-ar fi urmărit un *T. Rex*. Am dat

ușa de perete fără să privesc înapoi și am țâșnit pe coridor. Evident, Jax nu era acolo. Am parcurs în fugă coridorul, am trecut de lift și am ajuns la casa scării. Eram la etajul al treilea și niciodată n-aș fi putut să cobor treptele atât de repede ca în momentul acela, fără să-mi rup gâtul.

Când am ajuns în holul hotelului și am trecut pe lângă recepționerul cu înfățișarea uluită, junghiul dintr-o parte a corpului mi se întinsese peste tot abdomenul. M-am năpustit afară pe ușă ca ieșită direct dintr-un film siropos de pe Hallmark și mi-am umplut plămânii cu oxigen.

— Jax! am strigat, de sub copertina hotelului.

Am cercetat cu privirea parcarea, fără să-i zăresc camioneta. În partea din față era aglomerație mare.

— Jax!

Niciun răspuns de pe pământ sau din cer. Am încetinit la capătul parcării, răsuflând adânc în timp ce mă întorceam și porneam în pas alergător pe următorul interval, săgetând cu privirea printre mașini. Să fi plecat? Inima mi s-a făcut cât un purice când m-am oprit din nou, îndoindu-mă de mijloc și apăsându-mă cu mâna pe acea parte a corpului.

Sau, mă rog, apăsându-mă cu *telefonul mobil* pe acea parte a corpului.

Să-l sun. Doamne, cât eram de proastă! Puteam *să-l sun.* Îndreptându-mi spinarea, am început să ciocănesc ecranul, însă, deodată, inima mi s-a poticnit din bătaie.

— Calla.

Făcând stânga-mprejur, aproape că am scăpat telefonul din mână când l-am văzut pe Jax la câțiva pași de mine. N-am mai zăbovit să mă mai gândesc sau să mă prefac iar într-o statuie toantă.
Aproape că mi-au zburat sandalele din picioare când am demarat din nou, alergând drept spre el, fără să mă opresc. Nu. M-am izbit direct de trupul lui tare și mi-am azvârlit brațele pe după umerii lui, strângându-l cu putere. Jax a rămas nemișcat pentru o secundă, după care brațele lui m-au încolăcit, în timp ce-i spuneam:
— Te iubesc. Păstrează-ți barul. E al tău. Și, mda, ar fi trebuit să-mi spui, dar eu tot te iubesc. Da, te iubesc.
El s-a tras înapoi și am putut să-i văd chipul umbrit. Văzând că nu zice nimic, am început să bat câmpii.
— Sunt o proastă. E bine? Am talentul ăsta de a face tot felul de prostii, așa că am rămas fără reacție. Dar pot să spun, în apărarea mea, că s-au întâmplat tot felul de porcării tâmpite în ultima vreme, iar tu tocmai ai mărturisit că m-ai văzut cu mult timp înainte ca eu să știu măcar de existența ta. Numai asta, și înseamnă foarte mult de prelucrat. Și ai mai zis că te-ai îndrăgostit de mine înainte ca măcar să ne cunoaștem, iar acum lucrurile cam încep să mi se lege, pentru că, pur și simplu, nu reușeam să înțeleg cum de puteai să fii atât de înțelegător cu mine, când abia mă văzuseși pentru prima oară, numai că tu...
El mi-a întrerupt șuvoiul de vorbe cu ajutorul gurii, iar în sărutul lui n-a mai existat nici urmă de blândețe. A fost un sărut amplu și apăsat, total mistuitor, nu unul care să

ţină de o seducţie lentă. Sărutul lui mă pârjolea, mă revendica, mă făcea să gem în gura lui în timp ce limba i se freca de a mea.
Când s-a desprins din sărut, buzele lui mi le-au atins peale mele, rostind următoarele cuvinte.
— Tot ceea ce trebuia să spui era că mă iubeşti. Atât, şi nimic mai mult.
Am scos un hohot de râs sugrumat.
— Te iubesc, Jackson James. Te iubesc. Te...
Strânsoarea braţelor lui s-a înteţit iar şi mormăitul gros ieşit din pieptul lui m-a redus la tăcere. Privirile ni s-au înlănţuit.
— Am nevoie să fiu în tine. Acum!
Am făcut ochii mari.
— N-avem timp să mai ajungem acasă, a continuat, apucându-mă de o mână şi pornind înapoi spre intrarea hotelului.
— Jax?
Şi-a coborât spre mine o privire nespus de înfometată.
— N-avem timp.
Bine, atunci. M-am înfiorat toată.
Am ajuns înapoi în hotel, stând în faţa recepţionerului care ne privea cu ochii cât cepele.
— Am nevoie de o cameră, i-a zis Jax, trântindu-şi portofelul pe tejghea. Imediat.
Poate că mâine aveam să mă simt ruşinată, fiindcă privirea recepţionerului s-a plimbat de la mine la Jax şi apoi la braţul încolăcit strâns de mijlocul meu. Însă bătrânul n-a făcut altceva decât să zâmbească şi să

clatine aprobator din cap.
Așa că ne-a dat o cameră.
La parter.
De îndată ce a trântit ușa cu piciorul în urma noastră, Jax a și sărit pe mine.
Și-a răsfirat mâinile pe obrajii mei, dându-mi capul pe spate și sărutându-mă apăsat. Când ne-am desprins, am dat să-l apuc de marginea tricoului, însă el m-a prins de încheieturi.
— Înainte de a merge mai departe, trebuie să clarificăm vreo câteva lucruri, a zis, iar eu am încuviințat din cap.
— Bun. Spune-le.
— Îmi cer scuze pentru că nu ți-am spus. Am greșit. Merit să fii supărată pe mine.
Am auzit. Am înțeles.
— Ai dreptate, numai că eu le-am spus o minciună mult mai gravă prietenilor mei, pentru mult mai mult timp. Nu ești tu ciobul și nu sunt eu oala spartă. Mi-ar fi plăcut ca tu să-mi fi spus și, pe bune, chiar țin la Mona's și, ai avut dreptate și aici, mai mult decât ai crede, numai că barul e al tău, Jax. Nu e al meu. Niciodată n-a fost cu adevărat al meu, dar într-un fel... cam e și-acum, datorită ție. E și al meu.
Încordarea maxilarelor i s-a mai atenuat.
— Tu vorbești serios? Pentru că, dacă...
— Vorbesc serios!
Îmi doream să-l ating. Să fiu goală. Să-i arăt cât de serios vorbeam.
— E al tău, am repetat.

A închis ochii pentru o clipă, după care a zis:
— Mai e doar un singur lucru. Eu te iubesc, dar dacă e să rămâi cu mine, trebuie să fii sută la sută. Trebuie să fii cu mine, Calla. Când se întâmplă ceva, să nu te mai închizi în tine. Să vii la mine și să discutăm. Bine?
Strângând din buze cu hotărâre, am făcut semn din cap că da.
— Sunt sută la sută.
— Asta e...
— Dar asta nu înseamnă că n-o să mai fac prostii. Că o să știu mereu cum să reacționez sau că n-o să am nevoie de timp ca să diger anumite lucruri, m-am grăbit eu să vorbesc mai departe. Și să știi că eu fac prostii cu regularitate. Ca toate...
— Iubito, a murmurat el, zâmbind. M-am prins.
Am schițat și eu un zâmbet.
— Ne-am înțeles?
În loc să spună da, el s-a apucat să-mi demonstreze cam cât de bine ne-am înțeles.
Hainele au zburat de pe noi în timp record. Cu ocazia asta, am aflat că el are prezervative în portofel, ceea ce m-a făcut să înalț din sprâncene.
— Niciodată nu plec de-acasă fără așa ceva, mi-a explicat el, în glumă.
Am scuturat din cap.
— Ai de gând să mă săruți o dată?
Eram goi amândoi, întinși pe pat, cu gurile lacome. Chiar dacă el a acordat o atenție suplimentară noii mele cicatrice, m-am trezit deodată cu capul lui între picioare,

făcându-mă să-mi înfig degetele în așternuturile mătăsoase. Imediat înainte ca tensiunea să-mi explodeze în tot corpul, s-a suit pe mine, instalându-se între picioarele mele.
— O să am grijă, mi-a promis, mușcându-mi încetișor buza.
— Nu vreau să ai grijă.
Buzele i s-au arcuit la un colț.
— Asta e una dintre prostiile despre care vorbeai.
— Gura! l-am apostrofat, încolăcindu-l cu picioarele și trăgându-l mai aproape.
A chicotit ușor, însă imediat a pătruns în mine și chiar n-a mai fost nimic de râs. S-a mișcat la fel de încet și de lin ca prima dată, purtându-se cu o prudență sporită, chiar dacă eu am uitat complet de rana abia cicatrizată.
Spatele mi se arcuia și șoldurile îmi zvâcneau, smucindu-se peste ale lui. Mi-a cuprins un sân cu palma, sâcâindu-mi cu degetele sfârcul plin de furnicături, în timp ce-și sprijinea greutatea în brațul proptit lângă capul meu. Eram acum cu ambele picioare în jurul lui, înfigându-i călcâiele în spinare, îmboldindu-l să se miște mai repede.
— Ești prea nerăbdătoare, m-a avertizat, sărutându-mi un colț al gurii și apoi pe celălalt, înainte de a spori intensitatea sărutului.
Și apoi a început să se miște mai repede.
Și-a luat mâna de pe sân și și-a împletit degetele de ale mele, în timp ce se înfigea în mine, purtându-ne pe încă un tărâm până acum necunoscut. Mi-a șoptit numele la ureche și sunetele mi s-au reverberat ca un tunet prin

întregul corp.
Fierbinţeala mă inunda şi înotam în senzaţii absolute, cu pieptul lipit de al lui, atât de strâns, încât îi simţeam bătăile puternice ale inimii.
Apoi, şi-a ridicat capul, privindu-mă în ochi, iar presiunea din interiorul meu s-a amplificat. M-am strâns toată în jurul lui.
— Asta e, a zis, cu glasul hârâit.
Gemetele mele uşoare s-au înteţit, acompaniindu-i mormăiturile, pe măsură ce ritmul devenea febril. Mă mişcăm tot mai repede, izbindu-mi şoldurile de ale lui. Nu mai gândeam absolut deloc, eram complet transpusă, strigându-i numele şi dându-mi drumul în valuri încordate, senzuale, iar el m-a urmat îndată, terminând cu capul îngropat în adâncitura umărului meu.
— Am impresia că-ţi cam plac, i-am zis, cu o voce răguşită şi îngroşată, cutremurându-mă de fiorii care mă străbăteau de sus până jos.
Jax a chicotit, cu buzele lipite de gâtul meu, după care s-a rostogolit cu tot cu mine, astfel încât să stăm întinşi pe o parte, unul cu faţa spre celălalt.
— Eşti o gâsculiţă! mi-a zis.
— Mda, l-am aprobat, punându-i o mână pe obraz. Sunt, dar tu mă iubeşti.
Mi-a cuprins încheietura cu degetele şi mi-a dus mâna la buzele lui, după care m-a sărutat în palmă.
— Da, te iubesc.
L-am ţinut treaz pe Jax până la jumătatea nopţii, vorbind şi sărutându-ne şi dorindu-ne amândoi ca el să mai fi

avut și alte prezervative depozitate în portofel. Am ațipit amândoi cu câteva ore înaintea zorilor, iar dimineața, când l-am simțit că mă sărută pe obraz, am avut impresia că au trecut minute, nu ore.
— E timpul să te trezești, somnorilă, mi-a zis.
Făcându-mă ghem, am mormăit ceva de genul că am nevoie să mai dorm, însă el a fost de neînduplecat și m-a tras ușurel de păr.
— Avem treabă azi, m-a anunțat.
Am deschis cu trudă un ochi. După care l-am deschis și pe celălalt când mi-am dat seama că el era îmbrăcat și stătea pe marginea patului.
— De ce ești deja cu hainele pe tine?
— Pentru că, dacă n-aș fi pus ceva pe mine, aș fi dat naibii orice simț al răspunderii și m-aș fi înfipt în tine fără nicio protecție.
Mda. Dacă punea așa problema...
— Ar fi cazul să trec pe anticoncepționale, am zis, închizând din nou ochii.
Jax a hohotit zgomotos.
— Cred că aș putea foarte bine să mă împac și cu asta, dar acum trebuie să-ți miști popoul tău drăgălaș jos din pat.
— Hei!
— Avem treabă, scumpi, trebuie să eliberăm camera, să mergem acasă, să facem duș și, dacă te ridici din pat acum, ne mai rămâne timp și să ne-o tragem până când ne iese pe urechi.
Am deschis ochii din nou, fiindcă-mi plăcea cum suna

planul lui.
— Ce treabă avem?
— Una interesantă. O să-mi iau liber de la bar și-o să mergem amândoi să ne distrăm undeva. Așa că, hai sus!
Văzând că nu mă urnesc, a plusat cu o palmă peste fese.
— Te așteaptă și prietenii tăi!
— Da? am întrebat și, ca o idioată, mi-am rotit privirea prin camera de hotel, constatând mulțumită că nu-i văd așteptându-mă chiar acolo.
— O să ne ocupăm de încă una dintre premierele tale.
M-am ridicat într-un cot, apucând pătura în mâini.
— Ce premiere?
Mi-a zâmbit și ochii lui au căpătat o superbă și caldă nuanță de whisky.
— Mda, ai uitat de grămezile de chestii pe care nu le-ai făcut niciodată? Trebuie să începem de azi, dacă vrem să avem o cât de mică speranță că ștergem de pe listă vreo câteva, înainte ca tu să te întorci la Shepherd.
Uau, ce tumbă a putut să-mi facă inima în piept!
Mi-a desprins ușor degetele de pe pătură și a tras-o în jos, până la mijloc. Eram prea ocupată cu holbatul la el ca să-l opresc sau să-mi mai pese că rămăsesem goală pe jumătate. Și-a trecut degetul mare peste sfârcul meu întărit, distrat acum.
— Ce premiere? am întrebat din nou.
Și-a lăsat capul în jos, sărutând locul în care fusese adineauri degetul.

— O să mergem în Hershey Park[43].
— Hershey Park?
Ridicându-şi capul, m-a prins de ceafă cu mâna lui cea neastâmpărată.
— Mda, scumpo, e un parc de distracţii. Tu n-ai fost niciodată într-un parc de distracţii. Iar mai devreme, când m-am ciocnit de Jase, afară, pe holul recepţiei, i-am zis că vreau să te duc în Hershey Park, iar el mi-a răspuns că vin cu toţii.
Am tras aer în piept, scoţând un sunet care mi s-a părut ciudat.
— Vrei să mă duci într-un parc de distracţii?
Zâmbind, a încuviinţat.
— Uită-te la tine. Eşti gata să izbucneşti în lacrimi.
— Tacă-ţi gura, am şoptit, clipind ca să-mi opresc lacrimile ghicite de el. E doar că... eşti nemaipomenit, Jax. Chiar eşti.
— Nooo, a murmurat el.
— Ţi-ai adus aminte de lista mea cu prostii, am continuat, ridicându-mă de-a binelea în capul oaselor,

---

[43] Parc tematic situat în districtul Derry, din statul american Pennsylvania, la 153 de kilometri distanţă de Philadelpia. Întemeiat în anul 1906 de omul de afaceri Milton S. Hershey, ca parc de recreere pentru angajaţii fabricii de ciocolată Hershey, a cunoscut o impreionantă şi rapidă dezvoltare începând din anul 1970, ajungând în prezent să se întindă pe o suprafaţă de peste 45 de hectare şi să cuprindă 70 de puncte de atracţie, inclusiv un parc zoologic şi unul acvatic.

iar el mi-a urmat mișcarea.
M-am rezemat de el, lipindu-mi fruntea de pieptul lui.
— De asta îți spun că ești nemaipomenit, i-am zis apoi.
Celălalt braț mi-a cuprins mijlocul și m-a atras în poala lui.
M-am agățat de el, închizând ochii strâns. Un gând mi-a trecut prin minte, ceva din ceea ce spusese Jax mai demult. Și atunci avusese dreptate. Circumstanțele erau nașpa, nebunești chiar, însă într-adevăr trebuia să-i mulțumesc mamei mele pentru asta... pentru Jax. Relația dintre noi se dovedea ca fiind o căptușeală argintie, extrem de strălucitoare, pentru un nor trist, întunecat.
— Mai ești cu mine? m-a întrebat, cu gura lipită de a mea.
Buzele mi s-au arcuit într-un zâmbet, în timp ce-mi strecuram degetele prin părul lui de la ceafă. În timp ce inima îmi creștea, lacrimile mi se adunau din nou în ochi, însă nu curgeau; și chiar dac-ar fi curs, ar fi fost lacrimi de bucurie, pentru că oriunde aș fi, ori că aș fi aici, ori înapoi, la Shepherd, aș fi cu el. Știam asta, la fel de bine cum știam că voi trage din nou aer în piept după ce-l voi scoate afară pe cel de-acum.
— Sunt cu tine, i-am răspuns.
Jax mi-a zâmbit, strângându-mă mai tare cu brațul lui puternic.
— Așa te vreau.

Sfârșit